

BRAD
THOR

CODUL DE
CONDUITĂ

Brad Thor

Codul de conduită

Traducător: Lingua Connexion

Editura RAO
Septembrie 2016

*„Pentru fenomenalul meu agent literar, Heide Lange.
Ce călătorie! Mulțumesc pentru ajutorul tău nemaipomenit.”*

„Dacă trebuie să încalci legea, fă-o pentru a prelua puterea”

IULIUS CEZAR

PROLOG

Washington, D.C.

S-a instalat panica atunci când s-a aflat vestea că președintele fusese dus la Spitalul Marinei Militare din Bethesda, pentru a fi ținut sub observație. Dacă nici președintele Statelor Unite ale Americii nu era ferit de virus, atunci nimeni nu era.

Scot Harvath a depășit mașina din fața lui și a traversat în viteză intersecția tocmai în momentul în care s-a schimbat culoarea semaforului. Traficul devenea din ce în ce mai intens. Zvonurile despre instituirea regimului de carantină îi făcuseră pe oameni să dea buzna în magazine ca să își cumpere provizii.

— Nu e nevoie să facem asta, spuse femeia din dreapta lui. Voia să sugereze că el nu era nevoit să facă asta. Putea pleca și el. Nu era nevoit să rămână în D.C.

— Am vorbit deja cu Jon și cu soția lui, replică el. Vei fi în siguranță acolo.

— Și tu?

— Nu voi păți nimic. Voi veni la tine cât voi putea de repede.

Mințea. Era o minciună nevinovată, menită să o facă să se simtă mai bine, însă tot minciună rămânea. Se vorbea deja despre blocarea traficului aerian. Tocmai de aceea trebuia să o scoată de acolo în seara aceea.

— Nu exagerăm? întrebă ea.

— Nu.

Lara știa că el avea dreptate. Văzuse previziunile. Până și „cele mai optimiste” cifre erau devastatoare. Orașele aveau să fie cel mai puternic afectate. Spitalele erau deja pline, fiind invadate de oameni, de altminteri sănătoși, care erau convinși că prezentau unul sau mai multe simptome. Începea să devină imposibil să li se ofere îngrijiri pacienților care sufereau

atacuri de cord sau crize de astm. Iar situația urma să se înrăutățească.

Edilii orașelor și localităților rurale din toată țara abia reușeau să găsească soluții pentru continuarea furnizării serviciilor esențiale, darămite să facă față mulțimii cadavrelor în cazul în care numărul morților ar fi ajuns și la jumătate din cifra prevăzută. Într-un cuvânt, erau *neputincioși*.

Pe măsură ce vor cădea victime virusului sau vor rămâne acasă pentru a-și proteja familiile, echipajele de primă intervenție se vor împuțina din ce în ce mai mult. În curând, dispeceratele 911 se vor închide. Vor urma apoi instalațiile de tratare a apei și centralele electrice. Spitalele, farmaciile și magazinele alimentare vor fi încetat de mult să mai funcționeze – cele mai multe dintre ele fiind jefuite și arse până în temelii. Vor domni haosul și anarhia.

Singurele persoane care puteau spera să supraviețuiască erau cele care fuseseră cât de cât precaute și se pregătiseră dinainte. Dar chiar și așa nu exista nicio garanție. Moartea și coasa ei vor fi urmate de o altă forță la fel de devastatoare – cei care plănuiau să profite de haosul creat.

La un moment dat, două SUV-uri de culoare albastru cu alb ale Departamentului pentru Securitate Internă (Department of Homeland Security – DHS) și-au făcut brusc apariția de după colțul străzii, apropiindu-se în viteză de ei, cu girofarurile aprinse și sirenele urlând.

Harvath a tras tare de volan spre dreapta, încercând să se ferească din calea lor. Chiar și așa a fost cât p-aci să fie lovit, însă vehiculele DHS au revenit pe banda lor.

Lara s-a întors în scaun când acestea au trecut în viteză pe lângă ei.

— Iisuse! exclamă ea. Ai văzut? Au fost cât pe aci să intre în noi.

Haosul se instalase în mod oficial.

El a dat să răspundă, însă telefonul mobil a început să-i

sune.

— Bine, zise el, după ce ascultă vocea de la capătul celălalt. Vom ajunge în zece minute.

După ce a închis, el a apăsât cu putere accelerația și i-a spus:

— Avionul tocmai a aterizat. Totul va fi pregătit până vom ajunge noi acolo.

În timp ce se apropiau de sectorul privat al aeroportului Reagan International, au zărit o mare de limuzine negre. Nu era singurul care știa că urma să se întâmple ceva. Cei care puteau să scape exact asta făceau sau cel puțin se străduiau în acel moment.

Deoarece nu dorea să rămână blocat în parcare, el a oprit pe marginea șoselei, aproape de intrare, și a sărit din mașină ca să ia bagajele Larei.

După ce a deschis ușa din spate a SUV-ului său, modelul Tahoe, a introdus codul la unul dintre sertarele Truckvault și l-a tras afară.

— Mi-am luat deja arma din dotare, zise Lara. Plus actele și muniție suplimentară.

Ea era mereu înarmată. El știa acest lucru. A scos o valijoară Pelican cu laturile tari și i-a întins-o.

— Pentru orice eventualitate, spuse el.

Lara a desfăcut încuietorile și a deschis capacul.

— Telefon prin satelit? întrebă ea.

Harvath a încuviințat.

— Dacă lucrurile se vor înrăutăți, rețeaua de telefonie mobilă nu va rezista prea mult.

— Telefonul meu mobil va funcționa acolo?

— Când vei ieși din Anchorage, ar fi bine să-l închizi până vei ajunge la cabană. Nu există semnal acolo, dar poți suna folosind serviciul WiFi.

După ce a scos capacul bateriei, el i-a arătat unde lipise cu bandă adezivă numărul pentru telefonul prin satelit pe care-l

ținea în rucsacul lui utilitar. Telefonul prin satelit era planul lor de rezervă în caz că vor cădea toate rețelele de comunicare.

Pe urmă a închis mașina, i-a luat bagajul și a însoțit-o până la clădirea „Signature Flight Support”. Înăuntru era un haos total.

Famiiliile bogate îi zoreau pe cei din conducere să grăbească decolarea avioanelor lor particulare. Peste tot erau munți de bagaje și, din câte auzea el, o mulțime de destinații diferite – Jackson Hole, Costa Rica, Eleuthera, Kauai –, fiecare reprezentând o a doua sau o a treia casă, unde aceștia sperau să poată scăpa de pericol.

Harvath l-a zărit pe copilotul lor, care a luat bagajul Larei și valijoara Pelican și i-a condus afară la avion.

Scot nu intenționa să prelungească prea mult momentul despărțirii. Voia să-i vadă sus, în aer, cât mai repede.

El a îmbrățișat-o și a sărutat-o. Părea detașat, distant. Mintea lui părăsise deja aeroportul. Se gândea la misiunea grea care-l aștepta.

— Încă nu e prea târziu, zise ea.

Era, iar ea știa asta.

— Trebuie să pleci, spuse el, sărutând-o încă o dată înainte să-i dea drumul din brațe.

— Condu-mă până în avion.

Pe pistă era prea mult zgomot ca să-și audă telefonul sunând, însă simțea cum îi vibra în buzunar. L-a scos și a citit mesajul. Chiar trebuia să plece.

— Nu pot, se scuză el, sărutând-o pentru ultima oară. Anunță-mă când ajungi la destinație.

Zicând acestea, el s-a întors și a luat-o înspre clădirea „Signature Flight Support”.

* * *

De îndată ce a intrat în clădire, l-a sunat pe cel care îi

trimisese mesajul.

— Ești sigur? întrebă el.

— Sută la sută, răspunse vocea.

— Cât timp mai am la dispoziție?

— Ar putea fi câteva ore. Ar putea fi câteva zile. Ce ai de gând să faci?

— Tu ce ai face în locul meu? întrebă Harvath.

— Mi-aș face ordine în viață, cu speranța că nu va dura prea tare.

CAPITOLUL I

PROVINCIA ITURI REPUBLICA DEMOCRATĂ CONGO CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎNAINTE

Camionul greu înainta prin întunericul primelor ore ale dimineții. Ceața învăluia drumul mocirlos care străbătea jungla.

Scot Harvath și-a scos telefonul și a urmărit din nou înregistrarea video. De câte ori o văzuse deja? *De o sută de ori? De două sute de ori?*

Imaginile se succedau vălurind și unele părți erau neclare. Se vedea cum o echipă în costume de protecție antichimică intra într-o clinică medicală mică. După câteva clipe, a zărit lumini și a auzit focuri de armă. Apoi nimic.

Înregistrarea fusese trimisă prin e-mail la CARE International, organizația caritabilă americană care ajutase la înființarea clinicii. Videoul ajunsese repede la fondatorul CARE, omul de afaceri și filantropul Ben Beaman.

În următoarele ore Beaman a încercat să ia legătura cu Clinica „Matumaini” din estul Congoului. Nu i-a răspuns nimeni. Într-un final, a dat alarma și a contactat-o pe cea mai sus-pusă persoană de la Departamentul de Stat pe care o cunoștea. Însă, având în vedere că la vremea respectivă nu existau americani în clinică, Departamentul de Stat nu a putut să facă prea multe. „Nu era misiunea lor”, după cum l-a informat cunoștința lui. Bărbatul s-a oferit să dea câteva telefoane în numele lui, dar l-a avertizat pe Beaman să nu își facă speranțe prea mari.

Pentru Beaman, CARE era ca o familie. Un atac asupra unui membru însemna un atac asupra tuturor. În opinia lui nu conta dacă era cineva din Kinshasa sau din Kansas City. În

cazul în care cei de la Departamentul de Stat nu voiau să-l susțină, va trebui să ceară ajutor în altă parte.

Dar unde? Chiar dacă ar fi cunoscut pe cineva, FBI-ul și CIA-ul l-ar fi refuzat mai mult ca sigur. O clinică mică africană, situată în mijlocul pustietății, nu reprezenta „o misiune” pentru nimeni. Trebuia să existe cineva care să-l poată ajuta.

Acest lucru l-a făcut să se gândească mai bine.

Când una dintre doctorițele lui fusese răpită de la spitalul CARE din Afganistan, un bărbat extrem de ingenios a fost angajat să meargă acolo și să o salveze. Acesta era genul de ajutor de care avea și el nevoie.

Beaman a dat câteva telefoane până să ajungă la Scot Harvath. Acesta lucra pentru o agenție privată de informații, care nu își făcea publicitate. Nici nu era nevoie.

De-a lungul timpului, Carlton Group își desfășurase cea mai mare parte a activității prin intermediul unor contracte secrete încheiate cu Departamentul Apărării. Mai nou însă, angajații agenției erau trimiși în mod repetat în operațiuni sub acoperire de către Casa Albă și de către Agenția Centrală de Informații.

Existase o perioadă mai grea când cei din Carlton Group fuseseră nevoiți să accepte orice fel de misiune, însă acest lucru ținea de domeniul trecutului în acele momente. Rareori mai acceptau misiuni private. Atunci când o făceau, trebuia să existe un motiv întemeiat.

Asemenea „Doctorilor Fără Frontiere”, CARE se dusesse acolo unde puțini îndrăzneau să se ducă și unde și mai puțini își doreau să meargă. Din Mumbai și până în Mogadishu, înființaseră clinici în cele mai sărace regiuni din lumea a treia.

Voluntarii occidentali de la CARE nu numai că îi tratau pe localnici, ci ajutau și personalul medical local să își îmbunătățească abilitățile profesionale. Erau oameni buni care făceau fapte bune pentru cei care aveau nevoie disperată de ajutor. Această organizație nu era totuși străină de violență.

De-a lungul anilor, clinicile și personalul lor fuseseră

victimele mai multor atacuri. Luaseră în serios problema securității, însă nu puteau face mai mult de-atât. Scopul lor era să își folosească resursele financiare pentru a ajuta cât mai mulți oameni. Aceasta era *misiunea* lor.

Existau planuri să deschidă alte două clinici în Congo, dar Beaman renunțase temporar la ele. Nu va face nicio mișcare până când nu va afla ce se întâmplase la Clinica „Matumaini”.

Dacă guvernul Statelor Unite nu agreea ideea de a utiliza ONG-uri în operațiuni sub acoperire, fondatorul agenției Carlton Group era de altă părere. Avusese deja câteva contracte, însă nimic nu se compara cu CARE. Acea misiune putea deveni de neprețuit dacă reușea să o obțină.

Și mai bine încă, Beaman se oferise să le plătească un bonus substanțial celor de la Carlton Group. Era o misiune periculoasă, iar Beaman cunoștea riscurile. El nu a emis decât o singură pretenție. Voia ca Scot Harvath să conducă operațiunea.

Numai că, încă de la început, au întâmpinat o problemă. Teoretic, Harvath nu era disponibil.

Lucrase într-un ritm amețitor și tocmai se întorsese dintr-o operațiune de infern din Siria. Acasă, totul rămăsese „în așteptare”, inclusiv relația în care era implicat.

Ea locuia în Boston, iar Harvath în afara Washingtonului, lângă Alexandria. Distanța îngreuna suficient de mult situația. Ceea ce făcea ca relația lor să fie aproape imposibilă era faptul că, de nenumărate ori, Harvath reprogramase întâlnirea cu ea sau plecase din țară fără să o anunțe deloc. Ea îl rugase să își treacă o săptămână în agendă, pe care să nu o mai poată schimba.

Harvath a ales o săptămână, apoi s-a dus la Reed Carlton și l-a convins să „pecetluiască” data. Înțelegerea era încheiată.

Aveau să se bucure de culorile toamnei în New England. Ea aranjase ca să își poată lua liber de la lucru în aceeași săptămână. A închiriat cabana perfectă pe malul apei și l-a

convins pe agentul imobiliar să comande două lăzi din vinul lor preferat. Urma să fie o mare surpriză.

Pe drum, se vor opri la magazinul ei favorit și vor cumpăra alimente. Vinul îi va aștepta deja acolo, la cabană, și nu vor mai fi nevoiți să plece ca să mai facă și alte cumpărături. Dormitorul matrimonial era prevăzut cu ferestre imense, prin care puteau admira peisajul de toamnă. Era exact ceea ce aveau nevoie.

Când Reed Carlton sau „Bătrânul”, cum îi spunea Harvath, l-a sunat, acesta a trecut direct la subiect:

— Avem o întâlnire la birou mâine-dimineață. Să fii aici la 7.30 îmbrăcat la costum.

Era vorba despre cineva important, evident, însă Carlton nu îi dăduse niciun detaliu. *Tipic.* Bătrânul spion nu dezvăluia mai mult decât voia să știe ceilalți.

Pe Harvath nu îl deranja acest lucru. Se obișnuise deja. Era gata de drum, abia așteptând săptămâna pe care urma să o petreacă în New England.

A doua zi dimineață, Harvath, care avea 1,77 m, s-a înființat la birourile Carlton Group din Reston, Virginia, cu cafeaua în mână și îmbrăcat într-un costum gri-închis, marca Ralph Lauren, cămașă albă și cravată bleumarin. Deoarece făcuse doar exerciții cardio cât timp fusese plecat din țară, slăbise 4,5 kg, și totuși avea o formă fizică de invidiat.

Tenul bronzat îi scotea în evidență ochii albaștri, iar părul șaten părea mai deschis la culoare. Când se uitase dimineața în oglindă, i se păruse că semăna mai mult cu un student din sudul Californiei decât cu un membru al forțelor speciale americane SEAL, devenit agent sub acoperire care lupta împotriva terorismului.

Bătrânul se afla deja în sala de ședințe, împreună cu musafirul lor. Harvath a intrat și i-a fost prezentat lui Ben Beaman, directorul organizației CARE International.

După ce Harvath a întrebat cum se simțea doctorița pe care

o salvase din Afganistan, Carlton i-a invitat să ia loc și a abordat subiectul actual.

Beaman își adusese laptopul cu el și le-a arătat celor doi bărbați imagini în Powerpoint cu Clinica „Matumaini”, personalul și oamenii pe care îi îngrijeau, în marea majoritate familii cu copii.

Numele clinicii provenea din cuvântul swahili, „speranța”. Se afla în inima junglei, lângă granița cu Uganda – fiind singurul centru medical pe o rază de mai bine de două sute de kilometri. Era prevăzută cu cincisprezece paturi, un cabinet de examinare care servea și ca laborator și un dispensar mic.

Ultima parte prezentată de Beaman conținea înregistrarea cu atacul. După ce a apăsât butonul redare, cei trei bărbați au urmărit videoul.

Odată încheiat filmulețul, Beaman a închis laptopul și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Doar atât știm, spuse el.

Bătrânul a activat un ecran plat care se afla dincolo de sala de ședințe. Ceea ce vedeau, a explicat el, erau imagini recente surprinse de satelit.

Când a apăsat pe un dispozitiv mic wireless, imaginea s-a mărit, lăsând să se vadă un luminiș mic în jungla deasă, în mijloc se afla clinica lui Beaman.

Acolo nu era nici țipenie de om.

Carlton și-a ridicat arătătorul ca și când ar fi vrut să spună: „Mai e ceva”, pe urmă le-a atras atenția înapoi la ecran.

Manevrând dispozitivul wireless, el a refocalizat imaginea la nord-vest de clinică. La poalele dealului, ei au văzut ceva ce semăna cu o tranșee lungă și arsă. Din ea se ridicau în aer, unduindu-se, dâre de fum negru.

— Aveți idee ce ar putea fi? întrebă Bătrânul.

Beaman a clătinat din cap.

— Pare a fi o groapă de ardere, răspunse Harvath. Una mare.

Carlton a consimțit.

— Așa cred și eu. Vreo idee anume ar putea arde?

— Nu cred că gunoi.

Beaman s-a uitat când la un bărbat, când la celălalt, apoi a rostit cu voce joasă:

— Credeți că ardeau *trupuri*?

Bătrânul a oprit înregistrarea transmisă prin satelit.

— Ar putea fi vorba despre orice.

— Și dacă *este* vorba despre trupuri? Dacă este vorba despre femei și copii? Dacă sunt angajați sau pacienți de-ai noștri? Întrebă el, apoi, uitându-se la Harvath, el îl chestionă: Dacă nu este gunoi, atunci ce este?

Harvath fusese în atâtea regiuni măcinate de război, încât nici nu își mai amintea. Văzuse multe atrocități. După părerea lui, valoarea unei comunități putea fi redusă la un singur lucru – cât de mare grijă avea de membrii săi mai slabi, în special de femei și de copii.

Imaginea din satelit cu groapa de ardere i-a readus în memorie o avalanșă de amintiri, niciuna dintre ele plăcută, niciuna dintre ele pe care să dorească să și-o amintească. Totuși era ceva ciudat în legătură cu imaginea. Nereușind să își dea seama ce anume, el a încercat să o închidă într-un sertar al minții.

— Domnul Carlton are dreptate, zise Harvath. Ar putea fi orice.

Preț de o secundă, Beaman nu a știut cum să reacționeze.

— Dar suntem cu toții de acord că s-ar putea să *nu* fie gunoi.

Harvath s-a uitat la Bătrân, pe urmă la Beaman și a încuviințat.

În sala de ședință s-a așternut o tăcere stânjenitoare, într-un final, Beaman a fost cel care a rupt tăcerea:

— Domnule Harvath, vreau să aflu ce s-a întâmplat. Reformulez, se corectă el. *Trebuie* să aflu ce s-a întâmplat. Le-o

datorez acestor oameni, *tuturor* oamenilor mei. Nu mă îndoiesc că la fel ai fi simțit și dumneata dacă oamenii dumitale ar fi pățit același lucru.

Harvath a început să își dea seama încotro se îndrepta discuția. Beaman voia ca el să conducă operațiunea.

Firește că Harvath ar fi vrut să afle ce se întâmplase cu oamenii lui dacă ar fi fost în locul lui Beaman. Însă nu era vorba despre oamenii lui, ci despre ai lui Beaman, iar povestea era mai complicată. Nu era vorba de a lua, pur și simplu, avionul până acolo și de a afla ce se întâmplase.

Congo era zona de conflict cu cea mai mare rată a *mortalității* din lume. Cinci milioane și jumătate de morți în mai puțin de douăzeci de ani. Invazii ale statelor învecinate, războaie, instabilitate politică – era ca o fabrică de chibrituri, dacă într-o fabrică de chibrituri găseai canistre cu benzină și artificii atârinate de tavan. „Zonă instabilă” indica un termen mult prea generos.

Pericolul și fluctuația acelei regiuni constituiau doar două dintre multele aspecte care-l îngrijorau pe Harvath în legătură cu situația respectivă. Mai existau o mulțime de întrebări fără răspuns. Nimeni nu știa cine trimisese înregistrarea la CARE și, încă și mai grav, nimeni nu găsea o explicație de ce atacatorii clinicii purtau costume de protecție antichimică.

Din spusele lui Beaman, „Matumaini” era o clinică medicală mică, destinată familiilor. Acolo nu erau tratate boli contagioase. Nu dispuneau de aparatură pentru așa ceva. Cel mai departe ajunseseră să efectueze operații minore. Dacă aveau un caz de boală exotică sau alt caz neobișnuit, cereau ajutor.

Însă, din câte știa Beaman sau oricine altcineva de la CARE, nu existase un astfel de caz.

Lui Harvath nu îi plăcea povestea asta. Ura ambiguitățile. Existau mult prea multe lucruri care, puse laolaltă, nu aveau logică.

Beaman nu mai avea prea mult timp la dispoziție. Cu cât întârzia să facă rost de o echipă care să meargă în Congo, cu atât mai mare era riscul ca urmele să se șteargă. Dacă nu lua măsuri de îndată, exista posibilitatea să nu afle niciodată ce se întâmplase și cine fusese făptașul.

Și încă o dată, prin fața ochilor lui Harvath a trecut o serie de imagini neplăcute. Scenele cu familiile erau cel mai greu de digerat. Văzuse de ce erau capabili monștrii. Știa ce continuau să facă monștrii atunci când nu erau opriți, în acel caz, monștrii întruchipau un rău mult mai mare. Fuseseră atacați nu numai cei bolnavi și infirmii, ci și cei care aveau grijă de ei.

Apoi gândul l-a purtat la excursia din New England, însă doar ca un gând întârziat. Hotărâse deja cum urma să procedeze. Ceea ce îi spunea acea voce interioară că *trebuia* să facă. Oricum, Carlton Group nu avea pe nimeni pregătit pentru o astfel de misiune într-un timp atât de scurt.

Dacă nu era de acord să preia comanda, operațiunea va fi anulată. Departamentul de Stat nu se implicase, iar Beaman avea dreptate, nici FBI-ul și nici CIA-ul nu-l vor ajuta. Harvath era singura speranță a organizației CARE.

Va fi o misiune extrem de dificilă și va fi nevoit să facă cele mai multe planuri în timpul zborului, însă știa că putea să o ducă la bun sfârșit. La fel cum știa că va reuși să o convingă pe Lara că nu avea de ales decât să amâne excursia din New England. Va găsi frunze pentru ea altundeva, într-un loc mai frumos. Totul va fi bine.

Luând această hotărâre, el a acceptat misiunea. Logistică, echipament, fonduri, sprijin... era un haos total, totuși el a acceptat provocarea deoarece haosul era aria lui de expertiză. Bătrânul i-a dat un ultim ordin: „Intri și pleci cât poți de repede.

Peste douăzeci și patru de ore, Scot a pășit pe pământul Republicii Democrate Congo. Douăsprezece ore mai târziu, și-a alcătuit echipa împreună cu care a luat-o înspre nord,

către Clinica „Matumaini”.

După ce a ieșit din video player, a mai aruncat o privire la ecranul cu mesaje înainte să își vâre telefonul în buzunar și să oprească aplicația pe care o folosea ca să acceseze rețeaua prin satelit. Îi trimisese un mesaj Larei când aterizase ca să o anunțe că sosise cu bine. Ea nu îi răspunsese, iar Harvath a încercat ulterior să nu se mai gândească la asta. Trebuia să se concentreze la misiune.

Dacă totul avea să decurgă conform planului, vor intra și vor ieși repede. Cel puțin asta își spusese. Tot așa cum își spusese și că o va îmbuna pe Lara ca să renunțe sau, după cum se exprimase el, să *reprogrameze* excursia lor. Lucrurile nu decurseseră prea bine cu ea.

Scot Harvath avea prostul obicei să își spună lucruri despre care știa că nu erau adevărate.

CAPITOLUL II

Echipa de securitate a lui Harvath era compusă din patru britanici – toți foști membri ai trupelor speciale SAS¹. Aceștia lucraseră pentru o companie privată din Kenya numită „Ridgeback”. Însă, cum misiunea din Congo însemna mulți bani și multă acțiune, aceștia plecaseră ca să trăiască propria aventură.

Cei patru își ziceau „Extremis”. Harvath nu îi cunoștea, dar aceștia veniseră cu recomandări foarte bune. El s-a întâlnit cu Patrick Asher și Mike Michaelson în Lubumbashi, unde au încărcat echipamentul într-un avion pus la dispoziție de CARE.

Asher sau „Ash”, cum îl numeau oamenii lui, era liderul echipei. Avea vreo patruzeci de ani și îi amintea lui Harvath de Bătrânul. Deși cordial, era un profesionist desăvârșit. Fără glume, fără vorbărie, direct la subiect. Părul care începea să-i încărunțească și ochii negri îi confereau un aer sever.

Michaelson, pe de altă parte, era diferit. Cunoscut printre membrii echipei ca „Mick”, el era un bărbat scund și musculos, de vreo treizeci de ani, ras în cap și cu un gât gros ca trunchiul unui copac. Totul i se părea amuzant. În primele zece minute de când se cunoscuseră, îl lovide cu palma pe spate pe Harvath de cel puțin trei ori.

După ce și-au încărcat echipamentul, ei au zburat la nord de Bunia, capitala provinciei Ituri. Acolo îi așteptau ceilalți doi membri ai echipei, Simon Bruce și Evan „Eddie” Edwards.

În timpul zborului, Mick s-a referit la Simon și la Eddie ca fiind „Echipa brutelor”. Când i-a întâlnit, Harvath a înțeles de

¹ Special Air Service, serviciu al forțelor speciale de elită ale Marii Britanii, care execută misiuni de mare risc. (n.red.)

ce.

Erau niște bărbați masivi, de vreo treizeci de ani și având peste 1,82 m înălțime. Spre deosebire de compatrioții lor din Lubumbashi, care erau proaspăt rași, aceștia purtau barbă. Însă nu orice fel de barbă.

Simon avea cea mai mare și mai roșcată barbă din câte văzuse Harvath. Semăna cu un tăietor de lemne care se îndopa cu steroizi. Eddie purta o barbă neagră, îngrijită în stilul Van Dyke, care-l făcea să pară proaspăt ieșit dintr-o reclamă la romul Captain Morgan. Congo se ridica deja la reputația câștigată de Vestul Sălbatic.

Simon și Eddie erau însoțiți de un localnic care se ocupa cu aranjarea a fel de fel de afaceri dubioase, printre care și mita, un congolez tânăr și slăbănog pe care-l porecliseră „Jambo”, echivalentul lui „bună” în limba swahili. Se procopsise cu această poreclă deoarece numele lui era imposibil de pronunțat și el saluta oamenii cu un entuziasm frenetic.

Pe pista de aterizare îi așteptau două SUV-uri Toyota Land Cruiser. Una era echipată pentru a transporta pasageri, iar cealaltă, pentru a transporta încărcătura. Ambele fuseseră pregătite cu echipamente „off-road” care includeau suspensii, tuburi de alimentare cu aer, cricuri și anvelope pentru noroi.

La fel ca și speculantul pe care-l plătise liderul Ash în Lubumbashi, Jambo s-a asigurat ca niciun angajat al aeroportului din Bunia să nu îi deranjeze în timp ce ei își vor încărca echipamentul în vehicule.

Pe când ceilalți membri ai echipei transferau echipamentele din avion în mașini, Harvath i-a întins lui Ash abțibildurile auto pe care i le dăduse Beaman. Pe acestea scria cu litere negre și roșii, pe un fundal alb, că vehiculele se aflau într-o misiune oficială umanitară din partea CARE International. Acestea includeau și niște cruci roșii mici.

Mai aveau abțibilduri care înfățișau pistoale-mitralieră AK-47 și barate cu „X”-uri, iar acestea au fost lipite pe

geamurile vehiculelor. Odată echipamentele încărcate și legate de barele portbagajului superior, ei au părăsit aeroportul și s-au îndreptat spre capitală.

Jambo le rezervase camere la cel mai bun hotel de două stele din oraș, Bunia.

Spre surprinderea lor, acesta avea ziduri înalte, o poartă securizată, bere și o masă de biliard. Conform standardelor din estul Congoului, acest hotel era unul luxos. Bucătăria pregătea mâncare chinezească și indiană, lucru la care Harvath nu se așteptase.

Deși parcarea hotelului era împrejmuțată, Jambo a tocmnit două rude de-ale lui să păzească vehiculele pe timpul nopții.

După ce se cazaseră și își duseseră în camere cele mai sensibile dintre echipamente, membrii echipei s-au întâlnit la recepție. Tocmai li se adusese primul rând de bere, când ultimul membru al echipei și-a făcut apariția la bar.

Era o blondă înaltă, care purta un tricou verde mulat și niște pantaloni de alpinism REI și mai mulați. La gât avea o pereche de ochelari de soare Oakley, care îi atârna până între sâni. Brațele îi erau bine lucrate, zvelte și avea o piele sănătoasă. Pistruii formau un pod imperfect peste un nas perfect. Ochii ei, chiar și în lumina difuză de la recepție, erau de un verde pătrunzător.

Luându-și ranița de pe umăr, ea a lăsat-o să cadă lângă masa de biliard, apoi s-a prezentat celorlalți membri ai echipei. Obraznică și fără frică, încă de la început.

Înainte să devină doctor, Jessica Decker fusese corespondent de război. Știa foarte bine de ce erau capabili oamenii. Deoarece văzuse suficientă suferință, mai ales în Congo, ea hotărâse că voia să facă mai mult decât să scrie despre aceasta. Iată motivul pentru care renunțase la jurnalism și se înscriesese la Facultatea de Medicină.

Lucra deja la CARE de mai puțin de un an când a fost rugată să deschidă Clinica „Matumaini” în numele lor. Ulterior, ea a

îndeplinit trei misiuni acolo. Cunoștea zona și pe locuitorii săi mai bine decât oricine altcineva.

Se ocupa de deschiderea a două clinici noi CARE – o unitate în afara capitalei Kinshasa – când totul fusese amânat.

Beaman și-a exprimat părerea că ea ar putea fi de ajutor în situația actuală, iar Bătrânul a fost de acord. Votaseră doi contra unu și Harvarth pierduse. Decker, hotărâse Carlton, nu numai că îi va însoți, dar va face parte din acoperirea lor.

Ash și echipa lui nu cunoșteau amploarea misiunii. Știau doar că fuseseră angajați să însoțească o încărcătură de produse medicale și doi membri ai organizației CARE la o clinică din provincia Ituri. Era un teritoriu periculos și intermediarul CARE susținuse că mai fuseseră jefuiți de două ori pe drum. CARE voia să se asigure că lucrul ăsta nu se va mai repeta.

Ash garantase că echipa lui va face tot posibilul ca să împiedice un nou jaf. Era destul de convins că va participa la o misiune sigură. Apoi Harvath coborâse din avion în Lubumbashi.

Americanul părea să fie contractor „cu acte în regulă”. Ash și-a dat seama imediat că misiunea aceea era altceva decât li se spusese. El i-a avertizat repede pe oamenii lui să fie cu ochii în patru. Când femeia și-a făcut apariția, situația a devenit și mai complicată.

Era incredibil de atrăgătoare, prea atrăgătoare pentru Congo – un loc nemilos, unde oamenii puneau mărfurile mai presus de orice, fiind dispuși să plătească sau să facă orice ca să obțină ceea ce voiau. Deși locul ei nu era acolo, când și-a făcut apariția, ea a afișat un aer încrezător. Începuse deja să se joace cu ei.

Tricoul care îi puneă în evidență sânii, pantalonii mulați care îi „îmbrățișau” fundul, machiajul natural – aplicat doar atât cât să pară că nu era machiată deloc –, toate la un loc te duceau cu gândul la belele. Ash începea să se întrebe dacă nu

greșise când acceptase acea misiune.

Nici Harvath nu știa ce să creadă despre Jessica Decker. Cu siguranță, femeia care intrase în hotel nu era cea la care se așteptase el. Beaman îi trimisese un buletin informativ CARE, care includea o poză făcută pe teren. Evident că nu îl pregătise pentru varianta ei în carne și oase. Nu că ar fi avut vreo importanță prea mare. Faptul că ea se afla acolo nu făcea decât să-i reamintească aspectul că el nu avea niciun cuvânt de spus în această chestiune.

După ce s-a prezentat, ea s-a dus la bar ca să își comande ceva. Înfrânându-și imboldul de a o urmări cu privirea, el s-a uitat la membrii echipei de securitate. Oamenii lui Ash semănau cu o haită de câini înfometați, gata să se încaiere pentru o bucată de carne.

În Congo nu existau prea multe femei occidentale și, cu siguranță, nu multe arătau ca Jessica Decker, poate niciuna.

Dacă Harvath știa asta, știa și ea, ceea ce însemna că Jessica știa exact ce făcea. El nu avea nimic împotriva. Unii membri SEAL erau faimoși pentru activitățile lor extracurriculare din străinătate. De ce lucrurile ar fi diferite în cazul unei femei? El știa prea bine cât de greu era să menții o relație atunci când îți petreceai atât de mult timp departe de casă.

Era treaba ei ce făcea în timpul liber. Harvath avea de gând să ignore acea situație atât timp cât ea nu le distrăgea atenția.

Au luat o masă copioasă, au jucat biliard și au stabilit o oră de întâlnire pentru a doua zi dimineață. Harvath a fost primul care s-a dus în camera lui. Trebuia să răspundă la niște e-mailuri și voia să facă un duș înainte să se pună la somn.

A cumpărat două sticle de bere Primus de la bar, le-a urat tuturor noapte bună și a urcat în cameră.

Când Harvath a coborât în parcare la ora 4 a.m., în acea dimineață de joi, Ash și oamenii lui erau deja acolo, încărcau echipamentul și inspectau vehiculele. Aerul era răcoros, puțin

sub 10°C, deoarece plouase torențial în timpul nopții. Drumul de pământ de lângă hotel se transformase deja în noroi roșiatic.

În timp ce Harvath își așeza geanta în Land Cruiser-ul botezat „LC1”, dr. Decker și-a făcut apariția lângă el.

Întinzându-și mâna, el i-a luat ranița și a așezat-o înăuntru. Ea i-a zâmbit și i-a mulțumit, apoi a adăugat:

— Pot lua de undeva cafea?

— Cafea, cafea. Da, da, răspunse Jambo, ieșind din hotel cu două termosuri mari în mână. Și micul dejun, declară el, arătând cu capul înspre un angajat al hotelului care venea în urma lui cu o tavă fierbinte cu ouă, orez și brânză înfășurate în câteva *naan*, încălzite la microunde și învelite în folie.

Harvath s-a servit cu două din acele pâini indiene.

După ce au terminat inspecția și au încărcat echipamentele, Ash le-a ordonat tuturor să urce în mașini. Când s-au deschis porțile, vehiculele au ieșit pe drumul mocirlos și au luat-o înspre nord.

Din cei 160 934 de kilometri de drumuri care apăreau pe harta Congoului, mai puțin de 2 erau asfaltate. Dintre drumurile asfaltate, doar jumătate erau în stare bună. Pe scurt, era un adevărat calvar să te deplasezi oriunde în Congo. Situația era și mai gravă odată ce ieșeau din orice oraș mare. Puținele piste de decolare/aterizare din iarbă defrișate în junglă necesitau întreținere constantă și aproape toate fuseseră abandonate de-a lungul anilor. Misionarii veneau și plecau. Natura își revendica întotdeauna drepturile.

Într-o țară cu un nivel de trai scăzut, cu șaptezeci de milioane de locuitori și o suprafață de mărimea Vestului Mijlociu american, toată lumea încerca să-și câștige cumva existența. Acest lucru era valabil mai ales în partea de est a țării, unde legile nu erau respectate și unde facțiunile rebele controlau tot. Având în vedere faptul că salariul mediu era de un dolar pe zi, iar un AK-47 se vindea cu cincizeci de dolari,

localnicii deveniseră repede inventivi. Această „ingeniozitate” a lor reprezenta un alt factor de stres atunci când voiai să străbați țara cu mașina.

Ash a contactat prin stația de emisie-recepție „Echipa brutelor”, care se afla în Land Cruiser-ul din spatele lor, împreună cu Jambo și echipamentele.

— LC1 către LC2. Control vamal în față. Cincisprezece metri. Toată lumea să-și păstreze calmul.

În acea parte a țării nu aveai nevoie decât de un buștean, o frânghie și un lanț lung ca să încropești „un ghișeu vamal”. De obicei, personalul era alcătuit din forțe rebele, polițiști corupți sau cadre militare în termen care încercau să își sporească veniturile de mizerie. Se zvonea că unele ghișee improvizate aduceau un venit de 700 000 pe an sau mai mult. Era o ilegalitate, cu siguranță, însă cei care le dețineau stăpâneau drumurile cu o mână de fier.

Ca să se asigure că nimeni nu ataca ghișeele respective sau încerca să treacă fără să plătească, „administratorii” lor aveau echipe de intervenție ascunse în susul drumului. Uneori echipa se afla la o sută de metri depărtare, alteori la un kilometru sau doi, în funcție de teren. Era polița de asigurare perfectă. Chiar dacă treceai de ghișeu fără să plătești, nu aveai de unde să știi unde se afla echipa de intervenție. Membrii acesteia nu îți luau doar viața, ci foloseau trupul tău și al celorlalți pasageri din mașină ca să-i avertizeze pe cei care ar încerca să scape de plata taxei.

Când au ieșit din Bunia, Ash i-a informat pe Harvath și pe dr. Decker despre părerea lui referitoare la taxă. Deși detesta faptul că trebuia să-i mituiască pe infractori, a susținut că ajungeau două sute de dolari pentru ca vehiculele să își poată face treaba în Congo.

În ciuda cafelei și a drumurilor proaste, Jessica Decker a dormit mai tot drumul pe jacheta ei din blană de oaie, pe care o rulase și o rezemase de geam. Era, probabil, un obicei cu

care se deprinsese în urma experiențelor din zonele de război: învățase să tragă un pui de somn atunci când avea ocazia. Cheia era să știi când să te trezești. După ce vehiculele s-au oprit, ea s-a trezit.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Taxă de drum, răspunse Mick de pe scaunul din față. Nu-ți face griji. Dormi la loc.

Ash a bombănit ceva.

— Ce e? întrebă Harvath la rândul lui.

— Par a fi soldați congolezi, zise el. Le aruncăm câteva bancnote în taler și ne vedem mai departe de drum.

Când bărbații din față au coborât geamurile vehiculului, Harvath a sperat ca ei să aibă dreptate. Avea o presimțire proastă în legătură cu acel loc, însă nu își dădea seama de ce.

CAPITOLUL III

Primul soldat care s-a apropiat de mașina lor părea să fie agitat, încordat. Ținea strâns cu ambele mâini pușca-mitralieră AK-47.

— *Médecins?* întrebă el, arătând cu arma. *Doctori?*

În Republica Democrată Congo limba oficială era franceza.

— *Oui*, răspunse Harvath din spatele lui Ash. *Médecins.*

Urmase o școală primară condusă de un ordin de călugărițe franceze. Pe lângă sport, franceza fusese una dintre puținele materii la care excelase.

— *Allez!* ordonă soldatul, apucând de clanță și deschizând portiera din partea lui Harvath cu o mișcare bruscă. *Descendez! Coborâți.*

— Toată lumea rămâne în vehicule! comandă Ash.

— Nu, zise soldatul într-o engleză stricată. Doctor acum.

Jessica Decker deschisese portiera înainte să apuce să reacționeze ceilalți și era pe punctul să coboare din mașină.

— Stai! îi ordonă Harvath, însă era prea târziu.

— Eu *sunt* doctor, declară Decker.

Soldatul se uită din nou la Harvath.

— *Vous n'êtes pas le médecin? Nu dumneavoastră sunteți doctorul?*

— *Moi, je suis...*

Decker îl întrerupse pe Harvath.

— Ți-am spus că eu sunt doctorul, se răsti ea, scoțându-și trusa medicală din raniță.

Soldatul a trântit portiera din dreptul lui Harvath și a ocolit mașina până în partea cealaltă.

— Dr. Decker, urcă în mașină în momentul *acesta*, îi spuse Ash prin geamul deschis în partea lui Mick.

Ash și Mick foloseau amândoi „telefoane osoase”, căști interne conectate la emițătoare radio ascunse sub cămașă,

care transmiteau limbajul cu ajutorul unei tehnologii cunoscute sub denumirea de „conducție osoasă”. Eddie și Simon trebuie să fi cerut un raport asupra situației, deoarece Harvath l-a auzit pe Mick spunând: „Încercăm să ne dăm seama. Rămâneți pe poziție”.

— Cineva are nevoie de doctor, spuse Decker, cu un aer de superioritate. Asta e meseria mea.

— Iar a mea e să protejez oamenii, replică Ash. Indiferent cine este bolnavul, mai poate aștepta cinci minute până când vom negocia. Nu pleci nicăieri.

— Sunt soldați din armata congoleză.

— Nu știm asta. Urcă în mașină!

Decker l-a ignorat și s-a îndepărtat de vehicul.

Ash a dat să repete ordinul, când a auzit portiera din spatele lui deschizându-se și l-a văzut pe Harvath coborând din mașină.

Ceilalți soldați și-au ridicat imediat armele.

Soldatul care-i comanda s-a întors și și-a îndreptat furios arma spre Harvath.

— *Que faites-vous?* îl întreabă el. *Ce faceți?*

— Calmați-vă, rosti Decker, ridicându-și mâinile în aer și făcând apel la calm.

Apoi ea i-a aruncat o privire încruntată lui Harvath. *Era o întrebare bună. Ce naiba făcea?* Britanicii, care rămăseseră în mașini, se întrebau același lucru.

— *Je suis l' assistant du médecin*, declară Harvath, în timp ce-și punea pe cap o lanternă de cască pe care o scosese din ranița lui. *Sunt asistentul doctorului.*

A aprins dispozitivul și a început să își miște capul într-o parte și în cealaltă, orbind câțiva soldați cu lumina intensă a lanternei. Aceștia și-au ridicat armele ca să își ferească ochii și au început să-l înjure.

— *Si nous avons besoin de l' assistant d' un médecin, nous vous appellerons. Dacă vom avea nevoie de asistentul*

doctorului, vă vom chema, se răsti soldatul comandant. Retournez dans le véhicule. Urcăți în mașină.

Zicând acestea, soldatul a apucat-o pe Jessica Decker de braț și a condus-o înspre junglă.

Confruntat de bărbații furioși care își țineau armele îndreptate către el, Harvath s-a conformat. El a urcat în mașină, fără tragere de inimă.

— E nebună, declară Ash.

Harvath își făcuse deja o părere despre Decker, însă nu era momentul potrivit să și-o exprime.

— Uitați-vă la încălțăminte! zise el.

Soldații SAS au făcut cum le sugerase el.

— Nu au două ghetete la fel. Doi dintre ei poartă teniși.

Ash a înjurat în barbă.

— Or fi uniforme ale armatei congoleze, însă tipii ăștia, cu siguranță, nu sunt.

— Atunci ce sunt? se întrebă Mick.

Harvath i-a arătat cu un semn din cap pe cei doi rebeli aflați cel mai aproape de ei.

— Cei doi și tipul care s-a îndepărtat cu dr. Decker au același tatuaj. Pare să fie o cobră.

— Rahat, exclamă Ash. Rebeli. FRPI.

În Congo existau atât de multe grupări rebele, încât era greu să ții evidența jucătorilor fără o tabelă de marcaj. Harvath încercase în telefon o listă cu aceste grupări și încercase să le studieze cât mai mult în timpul zborului.

— Republica Liberală a... încercă el înainte să-l întrerupă Mick.

— Frontul Rezistenței Populare din Ituri, completă el, privindu-i pe bărbații în uniforme. Au baza în afara capitalei Bunia. N-am auzit relatări cum că s-ar afla de-a lungul acestui drum, cu atât mai puțin că s-ar da drept soldați congolezi. Cred că sunt disperăți să facă rost de bani.

„Cred că sunt disperăți să obțină ceva”, s-a gândit Harvath.

— Cât de rea e gruparea asta?

— FRPI? Destul de rea. Violuri, crimă în masă, droguri. Alege tu. Problema însă este tatuajul. Indivizii ăștia fac parte dintr-o unitate de trupe de șoc. În genul gărzii republicane. Se ocupă de tot, începând de la asigurarea protecției membrilor de vază ai FRPI până la terorizarea cetățenilor de rând.

— Ceea ce explică, probabil, motivul pentru care se află aici, cu un pacient rănit, și nu într-un spital din Bunia. N-o să se termine cu bine.

— N-avem de unde să știm, zise Mick.

— Ascultă, rebelii ăștia tocmai au tras lozul câștigător. Nu au pus mâna pe un doctor oarecare, ci pe o *doctoriță* foarte atrăgătoare. Nu au de gând să renunțe la ea. Cu atât mai mult dacă este vorba despre un rebel de rang superior care are pus un preț pe capul lui.

— Și dacă te înșeli? Întrebă Mick, fără să-și ia ochii de la rebeli.

— Și dacă nu mă înșel? zise Harvath.

— Atunci, vor vrea să se descotorosească de noi, spuse Ash.

— Suntem deja depășiți numeric. Nu trebuie decât să ne îngroape trupurile și să incendieze mașinile. N-ar fi primul caz din Congo, nu?

— Mai ales când vine vorba despre FRPI.

— Prin urmare, cu cât vom sta mai mult aici, cu atât mai puține șanse vom avea, continuă Harvath. În curând vor primi un ordin prin stație și vor deschide focul asupra noastră. Trebuie să scăpăm imediat din vizorul lor. Ce fel de arme avem?

— *Vor incendia mașinile. Să ieșim din vizorul lor. Ce fel de arme avem...* Cine naiba ești? Întrebă Mick, întorcându-se către el.

— Sunt clientul.

Ash l-a privit cu atenție pe Harvath în oglinda retrovizoare, iar acesta i-a întâlnit privirea. Un mascul alfa îl recunoștea

întotdeauna pe un alt mascul alfa atunci când îl întâlnea. Acesta nu era un client oarecare. Își dăduseră seama de acest lucru din momentul în care-l întâlniseră.

Harvath nu le putea ascunde totul. Dacă voiau să scape cu viață, trebuiau să colaboreze. Va trebui să le dea unele informații.

— CARE m-a trimis să evaluez situația, explică el. Vor să înființeze încă două clinici în Congo.

— Ce fel de evaluare?

— De securitate.

— Și trecutul tău?

— SEAL Team Two², iar apoi DEVGRU³.

Ash a continuat să-l privească în ochi pe Harvath. Într-un final, el a concluzionat:

— Chiar așa.

Harvath nu știa la ce se referea acea remarcă. Înainte să apuce să răspundă, Ash a adăugat:

— Avem două pistoale Glock 17 aici, în față, și o pușcă de vânătoare sub bancheta ta.

— Pot să o scot fără să fiu văzut când o încarc?

— Nu. Și-apoi, face zgomot. N-avem de unde să știm câți mai sunt de-a lungul drumului sau în junglă. Le-ar atrage atenția.

— Și pistoalele nu? întrebă Harvath.

Ash i-a făcut un semn din cap lui Mick, care a arătat peste umărul lui Harvath, apoi a spus:

² Unitate de comando înființată în Vietnam. În februarie 1966, o mică echipă Seal Team One a avut misiuni în Nha Be, în Zona Specială Rung Sat. Mai târziu, Seal Team 4 și 6 au participat la invadarea Grenadei, (n.red.)

³ United States Naval Special Warfare Development Group (NSWDG), sau DEVGRU, componentă a U.S. Navy din cadrul Joint Special Operations Command. (n.red.)

— În spatele tău este o cutie cu piese auto. Înăuntru sunt două filtre de combustibil. Au fost modificate cu un adaptor cu filet ca să poată fi prins de Glock-uri.

Amortizor improvizat. O *idee inteligentă*.

— Ce mai avem?

— „Echipa brutelor” au Glock-uri și puști de asalt, răspunse Ash.

— Ce fel de puști?

— AK, la fel ca ale prietenilor noștri de afară.

— Poți să-mi strecuri Glock-urile voastre fără ca ei să observe?

Mick și-a întors capul ras și s-a uitat la soldați, pe urmă i-a întins încet pistolul printre scaunele din față și peste bord. Apoi Ash a procedat la fel.

Harvath și-a întins mâna în spate cu grijă, ca să nu atragă atenția, și a pipăit până a dat de cutie. După ce a găsit-o, a scos cele două filtre. A mai luat și geanta medicală de rezervă.

— Ce intenționezi să faci? întrebă Ash.

Harvath a început să înșurubeze amortizoarele improvizate pe țevile pistoalelor.

— Îl vezi pe cel de-al treilea soldat din stânga? îl chestionă el. Cel cu un bandaj murdar în jurul mâinii stângi? Probabil că fașa nu a fost schimbată de ceva vreme, poate deloc. Cred că este cea mai bună ocazie de a mă apropia de ei.

— Și?

— Și să-l aduc în fața farurilor ca să-i examinez mâna. Dacă voi reuși, îi voi ruga pe doi dintre camarazii lui să mă ajute, le voi da chestii pe care să le țină în mână și le voi distrage atenția. Când vă voi da semnalul, aprindeți faza lungă, moment în care scot unul dintre Glock-uri și deschidem focul. Mă ocup eu de tot ce apare în partea șoferului.

— Și Mick se ocupă de restul.

Harvath a consimțit.

— Și ceilalți? Habar nu avem câți sunt în total.

— Ne ocupăm de asta la momentul respectiv.

Ash a căzut o clipă pe gânduri.

— Care va fi semnalul?

Harvath i-a furișat înapoi pistolul lui Mick. Înlăturând câteva obiecte din geanta medicală, ca să poată ascunde Glock-ul cu amortizor, el a scos o lanternă de buzunar. Și-a făcut palma căuș în jurul ei ca să ascundă lumina, apoi a verificat dacă funcționa.

— Când mă vedeți că scot lanterna, așteptați două semnale luminoase scurte. După ce le-ați văzut, așteptați zece secunde, pe urmă aprindeți faza lungă, coborâți și deschideți focul.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot, răspunse Harvath.

Ash a transmis planul în șoaptă, prin stație, „Echipei brutelor”. Odată ce echipa a confirmat, el s-a uitat la Harvath în oglinda retrovizoare și a dat afirmativ din cap.

Sosise momentul să treacă la acțiune.

CAPITOLUL IV

În clipa în care Harvath a deschis portiera mașinii și a coborât, soldații au început să strige la el să urce înapoi. Scot le-a ignorat ordinele și a continuat să zâmbească, apropiindu-se încet de ei.

Geanta medicală îi era aruncată pe umăr, iar în brațe căra o gamă variată de obiecte medicale. Arătând cu capul către soldatul cu mâna bandajată, el s-a oferit să-i schimbe fașa dacă îl vor lăsa apoi să se ducă să se ușureze.

Unul dintre soldați și-a ridicat pușca, pregătit să-l atace pe Harvath, însă bărbatul cu mâna bandajată i-a spus să se oprească. Avea nevoie urgentă să i se schimbe bandajul.

Harvath a pășit în lumina farurilor și i-a făcut semn bărbatului să vină la el. Odată ce acesta a ajuns lângă el, Harvath a reușit să-i convingă pe alți doi soldați să se apropie și să-l ajute. Agățându-și puștile pe umăr, aceștia au luat produsele medicale și au urmat indicațiile lui Harvath.

Chiar și o atingere ușoară a mâinii bandajate l-a făcut pe bărbat să sară ca ars. Îl durea cumplit de tare. Harvath a observat că rana supura. Era infectată.

În timp ce îi desfăcea bandajul cu grijă, l-a întrebat pe tânăr cum fusese rănit. Soldatul, care nu avea mai mult de nouăsprezece sau douăzeci de ani, i-a răspuns că îi alunecase mâna în timp ce mânuia o macetă. Rebelii congolezi puteau fi niște măcelari necruțători. Harvath nu voia să știe și alte detalii.

Rana era veche de o săptămână și bandajată de un alt soldat. Fașa nu mai fusese schimbată de atunci. De îndată ce Harvath a înlăturat bandajul, și-a putut da seama, după mirosul urât, că mâna omului era o cauză pierdută.

— E foarte grav? îl întrebă tânărul soldat în franceză.

Ținându-l de încheietură, Harvath i-a întors mâna pe o

parte și pe cealaltă.

— Avem nevoie de mai multă lumină, zise el, desprinzându-l pe soldat de grup.

Cu o mișcare din cap, i-a încurajat și pe ceilalți doi să-i urmeze. Aceștia l-au ascultat.

După ce i-a adus în locul în care își dorea, s-a prefăcut că examinează din nou mâna soldatului, apoi le-a spus compatrioților rănitului ce trebuiau să facă. Explicându-le că nu aveau suficient lichid dezinfectant, el i-a zis unuia din ei că va trebui să-l toarne peste rană, iar celălalt să țină o fâșie de tifon curat sub mână, astfel încât lichidul să nu curgă pe jos. Apoi vor trece bandajul peste rană, ca ea să fie curățată și mai bine.

Deoarece erau bărbați învățați să ducă o viață plină de lipsuri, refolosirea lichidului nu li se părea un lucru ciudat. Ca să le mențină atenția concentrată asupra rănii și departe de el, Harvath i-a sfătuit să urmărească dacă lichidul își va schimba culoarea.

Pacientul lui Harvath, precum și asistenții lui stăteau aplecați ca să poată lucra mai bine la lumina farurilor Land Cruiser-ului.

Unul dintre bărbați a început să se agite când a văzut că Scot și-a băgat mâna în geanta medicală și a vrut să știe ce făcea. Harvath a întins lanterna și i-a arătat-o. Mulțumit, rebelul și-a întors atenția la rana colegului său.

După ce a aruncat o ultimă privire în jurul lui, reținând pozițiile celorlalți rebeli, Harvath i-a spus bărbatului cu lichidul dezinfectant să înceapă să-l toarne foarte încet peste rană și i-a reamintit celuiilalt să țină tifonul sub mână, pentru a nu se risipi lichidul.

Îndreptându-și umerii, a mutat lanterna în mâna stângă și a ținut-o astfel încât numai Ash și Mick să o poată vedea. Apoi, strecurându-și mâna dreaptă în geanta medicală, a apucat patul armei și a tras adânc aer în piept. Expirând, a scos

capacul lanternei, a transmis două semnale luminoase scurte, pe urmă a început numărătoarea inversă de la zece.

Când s-a aprins faza lungă a Land Cruiser-ului, Harvath, care scosese deja din geantă pistolul cu amortizor, a apăsă pe trăgaci.

Cei trei rebeli de lângă el stăteau grămadă, asemenea unei sculpturi totemice, cap peste cap. Harvath a început cu bărbatul care turna lichidul dezinfectant și a continuat cu ceilalți doi, în ordine descrescătoare.

El și-a ridicat arma și a îndreptat-o către ceilalți soldați, înainte ca trupurile neînsuflețite să se prăbușească. Și Mick răspândise moartea. Doborâse fiecare țintă.

Cu toate astea, Harvath i-a verificat pe toți ca să se asigure că erau morți. Erau. Britanicii i s-au alăturat și l-au ajutat să „curețe” locul.

După ce au adunat armele, muniția și singura stație radio, pe care au lăsat-o în grija unui Jambo surprinzător de neperturbat, ei au ascuns trupurile în junglă, de partea cealaltă a drumului.

— Cum vrei să procedezi cu dr. Decker? întrebă Ash.

Harvath n-o dorise în acea misiune de la început. După ceea ce făcuse, îi venea să o lase acolo, însă nu putea face asta. Știa că el era cel care va trebui să o scoată de acolo.

Mai știa că Murphy, cel cu legile, iubise Africa mai mult decât orice altă țară din lume. Dacă ceva trebuia să meargă prost, atunci va merge prost, în special în Africa. Și mai ales în Congo.

În timp ce privea armele pe care le luase de la soldații morți, Harvath se gândea la două variante. Cea lungă sau cea scurtă.

Varianta lungă presupunea să-i dirijeze pe Ash și pe oamenii lui pe o rută care se afla între drum și locul unde era Jessica Decker. Odată ce el o recupera, iar ei încercau să scape, oamenii lui Ash le vor acoperi retragerea, apoi li se vor alătura în ascunzătoare, ștergându-și urmele pe măsură ce se

apropiau de vehicule. Însă acela ar fi fost unul dintre aspecte în care ar fi funcționat legile domnului Murphy.

Trebuiau să țină motoarele pornite și pregătite de plecare. Nu aveau de unde să știe câți rebeli i-ar putea urmări prin junglă. Ar fi o condamnare la moarte să ajungă la drum și să descopere că se întâmplase ceva cu singurul lor mijloc de evadare. Nu puteau risca să lase vehiculele nesupravegheate.

Din puținele lucruri pe care le știa despre Ash, Harvath își dădea seama că britanicul nu va agreea planul lui. Ash era un tip de treabă, un soldat. Va dori să intre și el în junglă, însă Harvath nu îi putea cere să facă asta. Nu era corect. Nu și dacă se gândea câte nu îi dezvăluisese lui și echipei sale.

Harvath a ales varianta scurtă.

CAPITOLUL V

Ash l-a privit neîncrezător pe Harvath.

— Cred că este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată. Patru tipi de la Regiment – *patru* – și tu vrei să păzim vehiculele? Ai înnebunit?

— E o chestiune ce ține de SEAL, răspunse Harvath. N-o lua personal.

— Pe naiba! Habar n-ai ce te așteaptă acolo. Dacă lucrurile scapă de sub control, vei avea nevoie de ajutor.

— Dă-mi o stație, spuse el. Te voi contacta dacă se va întâmpla ceva.

— Te cred și eu, Superman, zise Ash, luând-o din loc ca să aducă stația. Americani nenorociți!

Chiar dacă nu îi plăcea, Ash știa că varianta aceea era cea mai potrivită.

Harvath s-a dus să-i verifice pe Simon și pe Eddie. Era uimitor cât de repede se mișcau. Aproape că simțise o rivalitate între cei doi atunci când aceștia dezasamblaseră puștile-mitralieră AK-47 luate de la rebelii morți, le curățaseră și le reasamblaseră. Viețile unora depindeau de funcționalitatea armelor respective, în special viețile lui Scot Harvath și Jessica Decker.

Mick a prins încărcătoarele laolaltă cu bandă adezivă, astfel încât Harvath nu trebuia decât să rotească un încărcător gol cu susul în jos ca să poate reintroduce unul nou. Știa însă că, dacă Harvath va avea nevoie de un al doilea încărcător pentru vreuna dintre acele arme, el se va afla la ananghie, iar un al doilea încărcător l-ar fi putut ajuta să scape.

— Uite stația, zise Ash, întinzându-i-o. Nu-ți fie teamă s-o folosești.

— N-o să-mi fie, răspunse Harvath, vârându-și în ureche „microfonul osos”.

După o scurtă verificare, Harvath și-a strecurat în buzunar câteva încarcătoare pentru Glock și și-a așezat pe umăr șase puști de asalt AK-47. Era o încercătură grea, dar cărase încă și mai grele. Va deveni din ce în ce mai ușoară pe măsură ce se va apropia de locul unde se afla Decker. Era mai bine să le care și să nu aibă nevoie de ele decât să aibă nevoie de ele și să nu le aibă la îndemână.

— Îți vor mai trebui și astea, adăugă Ash, întinzându-i un pumn de bețișoare fluorescente.

Harvath i-a mulțumit, apoi, fără să mai spună ceva, s-a întors și a luat-o în direcția în care fusese condusă dr. Decker.

Partea cea mai bună era că serviciul forțelor speciale de elită ale Marii Britanii privea războiul din aceeași perspectivă ca și comunitatea americană a Operațiunilor Speciale. Nu câștigai dacă aveai o gândire convențională și urmai regulile impuse de altcineva. Trebuia să acționezi neconvențional și după propriile reguli, indiferent cum te ataca dușmanul.

Așa cum reușiseră să găsească o metodă prin care să monteze amortizoare la Glock-uri, tot așa se descurcaseră să pună mâna pe o pereche de ochelari cu vedere nocturnă.

În timp ce își croia drum prin întunericul junglei, Harvath le era recunoscător membrilor echipei pentru ingeniozitatea lor. Dacă ar fi folosit o lanternă, ar fi fost ca și când ar fi scos un panou luminos prin care îi anunța pe băieții răi că era pe drum și urma să sosească. Planul lui era ca inamicul să nu fie avertizat dinainte. Trebuia să întrebuițeze elementul-surpriză în avantajul lui.

Deși nu ploua, umiditatea plutea în aer, iar picăturile de apă se rostogoleau neîncetat din coroanele copacilor înalți. Pădurile tropicale din Bazinul Congo conțineau atât de multă apă, încât acestea își creaseră propriul sistem de alimentare cu apă, cunoscut sub denumirea de „Plămâni Africii”.

Deși Harvath desfășurase operațiuni în multe jungle, nu îi plăcea niciuna. Detesta umiditatea. Prefera deșertul. Înălțimile

și aerul rece erau preferatele lui. Junglele erau, pur și simplu, periculoase. Nu trebuia să fii cu ochii în patru doar la băieții răi, ci și la alte creaturi care stăteau la pândă, gata să te devoreze.

Apoi mai era „orchestra de zgomote”. Un sunet îl acoperea pe un altul. Era atât zgomot, încât îți era greu și să gândești, darămite să ciulești urechile la potențiale atenționări de pericol. Nu aveai cum să-ți dai seama dacă ceea ce ai auzit se afla la cinci metri sau la cinci centimetri depărtare. Era cu atât mai greu în beznă.

Cărarea pe care o luaseră dr. „Buna samariteană” și soldatul comandant era destul de bătătorită și de ușor de urmat. Când Harvath a așezat primul AK, marcând ascunzătoarea cu un bețișor fluorescent, el și-a amintit cât de furios era pe Decker.

Ea pusese ideologia în fața instinctelor. Harvath, care se ghida numai după instinct, mai avusese de-a face cu genul ei de persoane. Nu se termina cu bine pentru ele. Iar într-o zonă de conflict, se întâmpla adesea ca lucrurile să se termine foarte prost pentru oamenii din jurul lor. El nu avea de gând să permită așa ceva.

Pe măsură ce se afunda în junglă, Scot continua să ascundă puști și să marcheze locurile cu bețișoare fluorescente. Ar fi dat orice pentru câteva mine antipersonale Claymore, însă era bine și așa decât nimic.

Problema cu distribuirea puștilor era aceea că Harvath habar nu avea cât de mult va pătrunde în junglă. Se ghida după instinct.

Când a dat să așeze ultima pușcă, a auzit voci.

Toți mușchii i s-au încordat. A rămas nemișcat, ciulind urechile și încercând să discearnă nu numai ce ziceau, ci să determine și distanța la care se aflau și dacă veneau în direcția lui.

A ieșit de pe cărare fără să facă zgomot și s-a ghemuit. Ținea

Glock-ul cu amortizor lipit de piept, cu degetul pe trăgaci, pregătit să tragă.

Secundele păreau minute. Picăturile de apă scoteau un zgomot surd atunci când îl nimereau pe el sau frunzele late ale plantelor din jurul lui. Era ca atunci când picăturile de ploaie loveau o apărătoare de soare din pânză. Era greu să auzi ceva.

Din câte își putea da seama, erau două voci, amândouă de bărbați, și se apropiau de el. A atins ușor trăgaciul.

Când a reușit să distingă vocile, bărbații se aflau deja foarte aproape. Vorbeau într-o limbă pe care nu o înțelegea.

Mergeau unul în spatele celuilalt și păreau să fie singuri. Nu mai era nimeni pe cărare.

Harvath a apăsat pe trăgaci, iar cele două gloanțe au fost însoțite de un sunet înfundat când au spintecat aerul umed și și-au nimerit țintele.

Trupurile neînsuflețite s-au prăbușit pe vegetația udă, fiecare cu o gaură de mărimea unei monede lângă podul nasului. Zăngănitul pe care l-a scos echipamentul lor a fost acoperit de larma junglei.

După ce le-a luat armele, a târât trupurile departe de cărare, astfel încât să nu fie descoperite decât la lumina zilei, care, din nefericire, se apropia cu pași repezi.

A revenit pe cărare și și-a continuat parcursul. La scurt timp, a găsit ceea ce căuta.

Santinela se afla la patruzeci de metri mai încolo. S-a descotorosit de ea așa cum procedase și cu ceilalți și i-a ascuns trupul. Nu a observat alte obstacole între el și mica tabără.

Ocolind înspre vest, a numărat trei corturi din pânză. Nu se zărea niciun foc aprins. Era o tabără „rece”. Reieșea clar că nu voiau să atragă atenția.

A ciulit urechile preț de câteva clipe, încercând să își dea seama în care cort se afla Decker. Picăturile de apă se înteteau, moment în care a conștientizat că începuse să plouă. Undeva,

în depărtate, s-a auzit un bubuit de tunet. Cu puțin noroc, atmosfera mohorâtă adusă de furtună îi va ține pe rebeli în corturi.

Nu avea sens să aleagă pe care să-l verifice prima dată. Ea putea fi în oricare dintre ele. Hotărî să o ia de la dreapta spre stânga.

Tocmai când a dat să iasă din tufiș, ceva i-a atras atenția. *Sârmă de declanșare*. Mecanism atașat, probabil, la una sau mai multe mine antipersonal.

A început să se retragă încet, luând urma firului de sârmă până la sursă. Era, într-adevăr, un dispozitiv antipersonal primitiv, dar mortal, fabricat cu ajutorul unui șnur împletit care era legat de capătul unei grenade de mână, prinsă la rîndul ei de trunchiul unui copac.

Nu putea marca locul, deoarece rămăsese fără bețișoare fluorescente. A pășit cu grijă peste fir și s-a furișat în tabără.

S-a apropiat de primul cort și a ciulit urechile, în timp ce ploaia răpăia pe pânză. Nu auzea nimic.

Furișându-se în fața cortului, a aruncat o privire prin crăpătură. Înăuntru se aflau șase soldați. Dormeau toți, cu puștile-mitralieră AK-47 proptite lângă ei. Două dintre cele mai mari temeri ale lui tocmai se adevereau.

Prima era aceea că întâlniseră ceva mult mai serios decât câțiva rebeli care storceau bani de la trecători. A doua era aceea legată de ceea ce afirmase el înainte – că pacientul, indiferent care ar fi fost el, părea să fie cineva care nu putea fi dus la un spital obișnuit.

În următorul cort erau ținute proviziile: câteva arme grele, ceva ce semăna cu o ladă plină cu lansatoare de grenade propulsate de rachete (RPG), muniție, mâncare și apă.

Mai avea un singur cort de verificat. Își schița deja în minte traseul de evadare din tabără, înapoi pe cărare până la drumul principal. El și Decker vor trebui să fie extrem de atenți când se vor furișa afară din tabără, ca să nu se împiedice de vreun

fir de declanșare montat pe traseu.

Apropiindu-se de cel de-al treilea cort, s-a oprit și a ciulit din nou urechile, însă nu reușea să audă nimic din cauza ploii torențiale.

A inspirat adânc și, pregătindu-și arma, a tras pânza cortului la o parte. Doi dintre bărbați își legau șireturile, iar alți doi dormeau. Cei care își legau șireturile și-au ridicat imediat privirea.

Era extrem de greu să tragi cu arma cu ochelarii de vedere nocturnă la ochi, mai ales când trebuia să acționezi rapid.

Primul glonț al lui Harvath a nimerit mai jos, străpungându-i gâtul bărbatului, nu fruntea. După ce l-a împușcat în cap pe camaradul lui, Scot a revenit la primul și l-a eliminat. La fel a procedat și cu ceilalți doi care dormeau.

Nici Jessica Decker, nici rebelul care o luase cu el nu se aflau acolo.

CAPITOLUL VI

Unde naiba era? Harvath s-a ascuns în spatele copacilor și a încercat să gândească în timp ce introducea un încărcător nou în armă. Dacă soldatul nu o adusese în tabără, atunci unde ar fi putut-o duce? Mai adânc în junglă? De ce? Ca să o violeze? Ca să o omoare?

Nu credea una ca asta. Aveau nevoie de un doctor și se pregătiseră să facă rost de unul, asta până în momentul în care Decker le dăduseră planurile peste cap. Atunci, unde erau? Unde se afla pacientul? De ce nu erau în tabără?

Își storcea creierii și nu pricepea. De ce nu ai ține un rănit în tabără? De ce ai avea un post separat care trebuia apărat? Să fi fost pacientul în agonie, astfel încât să nu își lase camarazii să doarmă? De aceea fusese dus în altă parte? Sau era altceva la mijloc?

De ce ar avea el sau ea nevoie de spațiu intim? *De ce trebuia izolată persoana respectivă?*

L-a străbătut un fior la toate aceste gânduri. Ar fi dat vina pe ploaie, însă știa că nu acesta era motivul. În tot acest timp, el crezuse că pacientul suferea din cauza rănilor căpătate în luptă. Dar dacă nu despre asta era vorba? *Dacă era bolnav?*

Îl străbătu un nou fior la acest gând. Boala în Congo putea însemna multe lucruri, niciunul dintre ele de bun augur. Trebuia s-o găsească pe Decker și să plece naibii de-acolo.

Făcând cale întoarsă, a pășit peste firul de declanșare și a ocolit tabăra în sens invers acelor de ceasornic. Dacă nu ar fi fost atent la alte fire de declanșare, nu ar fi observat niciodată cărăriua îngustă și bătătorită care intra mai adânc în junglă. A urmat-o, străduindu-se să o străbată repede, în tăcere și cu mare atenție. În mai puțin de două minute l-a descoperit. *Pavilionul de carantină.*

Într-un luminiș „tăiat” de curând din junglă se afla un

singur cort. Lumina răzbătea dinăuntru. Când s-a apropiat, a auzit voci. Dar și pe cineva vomitând.

În minte îi răsuna întruna un cuvânt. Începea cu „f” și rima cu „gutui”. Nu voia să se apropie mai mult, însă nu avea de ales. Decker îi pusese pe toți într-o situație îngrozitoare.

Și-a scos ochelarii cu vedere nocturnă, astfel încât ochii să i se poată obișnui cu întunericul. Într-o lume perfectă, și-ar fi ales un loc sigur, ar fi incendiat partea din spate a cortului și ar fi așteptat să-i împuște pe toți cei care ar fi ieșit fugind din cort, cu excepția lui Decker. Însă nu era o lume perfectă și nu își putea permite să-i pună în alertă pe ceilalți rebeli.

S-a gândit să folosească un șarpe, însă nu avea nici timpul necesar și, la drept vorbind, nici dorința de a prinde unul. Nu putea decât să-și imagineze ce ar fi avut de spus Murphy în această privință. Era una dintre acele situații în care trebuia să apeleze la varianta cea mai grea.

Harvath s-a apropiat de intrarea în cort și, apucând strâns mânerul armei, a dat să înlăture pânza.

Nici nu a apucat bine să o dea la o parte, când o mână și-a făcut apariția și l-a apucat de încheietură.

Harvath și-a smucit mâna în jos, dezechilibrându-l pe atacatorul lui. Când capul bărbatului a ieșit în exterior, Scot a văzu că insul purta o mască chirurgicală improvizată dintr-o bucată de cârpă. Ridicându-și pistolul, l-a împușcat în cap și l-a împins pe bărbat în interiorul cortului.

Dintr-o singură privire a cuprins întreaga scenă. Un al doilea rebel, care purta și el mască pe față, s-a întins după pușcă. Cel de-al treilea nu a reușit să își ia arma, însă și-a scos maceta. Harvath i-a împușcat pe amândoi, continuând să avanseze către obiectivul lui.

Un al patrulea rebel – un bărbat cu o cicatrice lungă care îi brăzda fruntea – stătea aplecat deasupra unui pat pliabil, ținând în mână o pungă pentru perfuzie. Era un bărbat mătăhălos pe chipul căruia nu se citea nicio urmă de frică. L-a

aruncat lui Harvath o privire ucigătoare, părând pregătit să dea alarma.

Harvath i-a tras două gloanțe în piept, apoi unul în cap, iar bărbatul a căzut secerat în locul în care se afla. Rebelul care o dusesse pe Decker în junglă nu era nicăieri.

Doctorița însă se afla în partea din spate a cortului. La gură avea un căluș, iar mâinile și picioarele îi fuseseră legate.

Deoarece nu îi plăcea să comunice prea mult prin stație, Harvath le-a transmis britanicilor câteva cuvinte de cod pe care optase să le întrebuințeze în timpul misiunii lui. Aceștia conveniseră să nu îl contacteze în timpul operațiunii decât dacă apărea o urgență. Harvath le-a transmis cuvântul prin care îi înștiința că o localizase pe dr. Decker și urma să o scoată de acolo.

— Omaha, rosti el în „microfonul osos”.

Ash i-a transmis două clicuri prin care-l înștiința că primise mesajul.

Ducându-și degetul arătător la buze, Harvath s-a aplecat și i-a scos femeii călușul de la gură. Apoi i-a dezlegat mâinile și picioarele.

— Te poți mișca? o întrebă el în șoaptă.

Decker a dat afirmativ din cap.

— Bine, adăugă el, ajutând-o să se ridice în picioare. Unde-i bărbatul care te-a adus aici?

— Nu știu. Mi-a pus câteva întrebări despre produsele medicale și despre ce transportam în vehicule, pe urmă a plecat.

Harvath i-a contactat repede prin stație pe membrii echipei, avertizându-i să fie cu ochii în patru. Arătând către bărbatul întins în patul pliant, Scot a întrebat:

— El cine e?

— Comandantul lor.

— Ce are?

— N-am de unde să știu fără analize de laborator. Ar putea fi

orice. Ar putea fi gripă. Ar putea fi chiar febră galbenă.

— Va supraviețui fără să meargă la spital?

— Poate. Dar nu mă pot exprima fără un diagnostic adecvat.

Harvath a ridicat de jos geanta medicală a lui Decker și i-a întins-o.

— Vino după mine cu mare atenție. Pășește exact pe urmele mele și fă exact ce-ți spun. Să nu scoți un sunet. Ai înțeles?

Ea a încuviințat din nou.

După ce a stins felinarele, el și-a pus ochelarii cu vedere nocturnă. De îndată ce ochii i s-au obișnuit cu imaginea verde fantomatică, a condus-o pe Decker în partea din față a cortului.

A dat la o parte pânza și a cercetat din priviri zona preț de câteva clipe. Asigurându-se că erau în siguranță, i-a făcut semn să-l urmeze și a scos-o în ploaie.

După ce ea a ieșit din cort, Harvath s-a întors și l-a împușcat pe comandantul rebelilor de două ori în cap. *Așadar, o problemă minoră rezolvată.*

A introdus un încărcător nou în armă și a condus-o pe Decker pe același drum pe care venise el, fiind foarte atent la firele de declanșare.

Mai exista o problemă – cei șapte soldați rebeli înarmați până în dinți care mai rămăseseră, dacă nu erau cumva mai mulți.

Cei șase rebeli din tabără, dacă mai dormeau, nu reprezentau nicio importanță pentru el. Își făcea griji însă în privința celui de-al șaptelea rebel, care o luase pe Decker. El era o problemă nerezolvată care se putea transforma într-un mare pericol pentru CARE în acel moment sau în viitor. Dacă britanicii l-ar fi lăsat în viață, rebelii FRPI nu ar fi renunțat până când nu ar fi obținut răzbunarea.

Se aflau aproape de tabără, când Harvath a auzit un cârâit în cască.

— Rebelii știu că ești în apropiere, îi transmise Ash prin

stație. Trebuie să pleci naibii de-acolo.

Harvath a dat să întrebe de unde aflaseră britanicii asta, dar și-a amintit că Jambo monitoriza comunicarea.

— Întoarceți vehiculele și mutați-le o jumătate de kilometru mai în spate, spuse Harvath. Dacă vrea cineva să ajungă la voi, va fi obligat să vină pe drum.

— E valabil și pentru tine, îi reaminti Ash.

— Poate că nu, zise Harvath. Grăbiți-vă. Vom ajunge cât vom putea de repede.

După ce s-a deconectat, el a grăbit pasul. Când s-au apropiat de dispozitivul antipersonal pe care-l descoperise mai devreme, a încetinit pasul. Deoarece nu reușise să marcheze locul, a avut nevoie de câteva momente ca să-l depisteze. Harvath a ținut de capătul grenadei, în timp ce Decker a tăiat sârma care funcționa pe post de fir de declanșare.

Scot s-a gândit să arunce grenada în cortul de provizii al rebelilor, dar a renunțat imediat la această idee. Nu știa câți rebeli se vor năpusti asupra lor. Nu avea decât o singură grenadă. Va trebui să o folosească la momentul potrivit.

Ocolind tabăra, el i-a văzut pe rebelii treziți din somn și dând buzna afară din cort. Profitând de desişul junglei și de beznă, s-a oprit în loc doar atât cât să tragă două focuri de armă. Ambele gloanțe și-au nimerit țintele, doi dintre rebeli căzând secerați.

Până când i-au observat camarazii lor, Harvath și Decker se pusese deja în mișcare. Acest lucru nu i-a oprit însă pe soldați să tragă la voia întâmplării înspre junglă, în direcția unde credeau că se aflau atacatorii lor.

Era un haos total, exact împrejurarea pe care intenționase să o creeze Harvath. Cu cât aceștia erau mai dezorientați, mai nesiguri și mai stresați, cu atât mai bine era pentru el. Cei care își pierdeau siguranța de sine nu reușeau să se concentreze și făceau adesea greșeli.

Tocmai de aceea, în timpul instructajului de la SEAL, el

fusesse privat de somn și supus stresului până la punctul de a ceda. Nu aveai voie să accepți ca eșecul să devină o opțiune. Trebuia să te adaptezi și să depășești momentul.

Când au reușit să iasă, într-un final, din pădurea tânără și să ajungă la cărarea care ducea la drumul principal, Harvath i-a auzit pe rebeli în urma lor. El și Decker nu aveau un avantaj prea mare. Trebuiau să mărească distanța între ei și urmăritorii lor.

Odată ajunși la primul bețișor fluorescent, Scot i-a spus lui Decker să meargă mai departe. Apucând pușca-mitralieră AK-47 pe care o ascunsese acolo, el s-a întors și a deschis focul în direcția rebelilor.

După ce a golit primul încărcător dintre cele legate cu bandă adezivă, l-a întors și a introdus unul nou în armă. A început să tragă din nou o ploaie de gloanțe în direcția cărării, în timp ce legăna arma într-o parte și-n cealaltă, sperând să nimerască pe oricine încerca să se ferească. Rămas fără gloanțe, a luat-o la fugă în urma lui Decker.

Prin această mișcare, au reușit să mai câștige un avantaj de douăzeci de secunde. A procedat la fel și cu următoarea pușcă ascunsă, apoi cu următoarea, fără să știe sigur dacă nimerise vreunul dintre urmăritorii lor. Descărca arma, pe urmă se punea în mișcare. Descărca următoarea armă, apoi se punea din nou în mișcare. Aceasta era tactica lui.

Dacă jungla deasă le oferise camuflaj, nu la fel era situația și în cazul cărării. Pe măsură ce se apropiau de locul unde ascunsese ultima pușcă-mitralieră AK-47, Harvath trebuia să ia o decizie.

Mai aveau vreo cincizeci de metri până la drum. Ar fi înaintat anevoie dacă ar fi încercat să meargă paralel prin junglă până când ar fi ajuns în dreptul vehiculelor și ar fi putut să iasă din desiș. Să încerce să scape împreună și să o ia la fugă pe drum în sus sau Harvath trebuia să opună rezistență acolo unde se afla în timp ce Decker încerca să scape singură?

După socotelile lui, mai avea două încărcătoare pline pentru Glock, plus două încărcătoare de AK-47 și grenada de mână. Aceasta din urmă dădea rezultate doar dacă soldații erau grupați. Dacă ei erau răspândiți prin junglă, efectul grenadei era mai puțin eficient.

Și totuși, dacă el avea o grenadă, probabil că și rebelii dispuneau de mai multe. Odată ce se vor afla aproape de el, ce i-ar împiedica să le folosească? Dacă nu va întâmpina niciun obstacol, a hotărât el, atunci va risca împreună cu Decker și o vor lua pe drum. Se puteau strecura oricând prin junglă dacă vor fi nevoiți. Intenționa să utilizeze ultima pușcă-mitralieră AK-47 pentru a mai câștiga câteva secunde prețioase.

Când au ajuns găfâind la ultimul loc marcat, el a căutat arma, însă aceasta dispăruse.

CAPITOLUL VII

Bărbatul a înșfăcat-o pe doctoriță, înainte ca Harvath să apuce să o avertizeze să se oprească. Era același rebel congolez care o însoțise prima oară în junglă. O apucase din spate și își încolăcise brațul în jurul gâtului ei. În mâna dreaptă avea un pistol pe care-l ținea ca pe o pușcă-mitralieră AK-47, cu degetul pe trăgaci. Țeava armei era lipită de spatele ei. Cealaltă pușcă-mitralieră AK-47 atârna de umărul bărbatului.

Harvath s-a gândit într-o străfulgerare la variantele pe care le avea. Niciuna nu era bună. Ținta lui nu era liberă. Singurul lucru pe care-l putea face era să se salveze pe el. Când și-a ridicat pistolul, i-a venit în minte cuvântul care rima cu „gutui”.

— Aruncă arma! îi ordonă rebelul. Aruncă arma! O omor pe femeie! O omor!

Fața lui Decker era împietrită de frică. Ea și-a întors privirea către Harvath, implorându-l să n-o lase să moară.

— Dacă o omori, *eu* te omor pe tine. M-ai înțeles?

— Aruncă arma! O omor! O omor *acum!* țipă soldatul.

Harvath și-a potrivit arma, încercând să ochească mai bine ținta.

— Număr până la zece. Dacă nu îi dai drumul, *te* omor.

— Te rog! strigă Decker.

— Nu te mai mișca, o atenționează Harvath.

— O omor!

Harvath l-a ignorat pe bărbat.

— Unu. Doi. Tre...

Glonțul tras de Mick i-a străpuns țeasta congolezului, chiar în spatele urechii stângi. A fost ca un scurtcircuit. Beznă totală. Bărbatul a murit înainte ca trupul lui să se prăbușească la pământ.

Decker, care nu îl văzuse pe britanic ieșind din întunericul

din spatele ei și declanșând focul de armă, habar nu avea ce se întâmplase. Tot ce știa era că rebelul se aflase acolo, cu trupul lipit de al ei, apoi dispăruse.

Când s-a întors și l-a zărit pe bărbatul care purta ochelari cu vedere nocturnă și un „microfon osos” activat prin voce, ca și Harvath, ea a înțeles. Chiar dacă ar fi știut ce să zică, nu ar fi putut vorbi. Era în stare de șoc.

Gloanțe trase de rebelii care se apropiau de ei pe cărare le vâjâiau pe lângă urechi. Vegetația era ciuruită.

— Să plecăm! ordonă Harvath.

Mick i-a întins pușca pe care o luase de la soldat și a păstrat-o pentru el pe cea cu încărcătorul dublu legat cu bandă adezivă.

— Plecați voi! strigă el. Rămân să vă acopăr.

Harvath a confirmat, ridicându-și degetul mare, apoi a îndemnat-o pe Decker să alerge cât putea de repede înspre drum.

Înainte cu cinci metri să se termine cărăruia, el a trântit-o la pământ și i-a acoperit trupul cu al lui.

Răpăitul unei mitraliere acoperea zgomotul făcut de gloanțele descărcate de AK-47 în urma lor. Părea să fie o mitralieră grea de calibrul .50 și se auzea dinspre drum.

La început, Harvath a crezut că rebelii aduseseră mașinăria ca să tragă asupra lui. Apoi i-a auzit pe Ash și „Echipa brutelor” transmițând prin stație că erau atacați și că se trăgea asupra lor.

Ridicându-se de pe Decker, el i-a întins pușca-mitralieră AK-47 și a întrebat-o:

— Știi s-o folosești?

Ea s-a holbat la el o clipă, apoi a dat afirmativ din cap.

— Bine, zise el, pe urmă o ajută să se ridice în șezut și să se sprijine cu spatele de copac, cu fața în direcția de unde veniseră. Dacă vezi că se apropie cineva pe cărăruie, în afară de Mick, îl împuști. Ai înțeles?

După ce ea a dat din nou afirmativ din cap, el a verificat încă o dată glonțul din camera armei, i-a întins-o și a luat-o înspre drum.

Rafalele mitralierei erau scurte, cu pauze lungi între ele. Cel care trăgea părea că voia să economisească muniția sau era posibil să întâmpine ceva probleme. Lui Harvath nu îi păsa că trăgătorul avea probleme tehnice sau nu reușea să își fixeze țintele. Plănuia să profite de acele pauze.

Când a ajuns la capătul cărării, și-a aruncat privirea înspre drum și atunci a văzut-o – era un vehicul de luptă improvizat, cunoscut cu denumirea de „Technical”. În cazul acela, era vorba despre o camionetă rablagită, vopsită într-un verde de camuflaj, care avea montată pe platformă o mitralieră de calibrul .50 și canistre goale de benzină pe ușa din spate. Îndărătul trăgătorului se aflau alți doi soldați, iar în cabina camionetei încă doi. Vehiculul era parcat aproximativ în același loc unde staționaseră membrii LC1 atunci când îi opriseră inițial rebelii.

Trăgătorul a declanșat o nouă rafală de gloanțe, iar Harvath a văzut imediat de ce congolezii stăteau pe loc și nu avansau înspre mașinile Land Cruiser.

De la acea distanță, arma lor era extrem de exactă și de mortală. În plus, ei erau feriți de orice atac pe care l-ar fi pornit Ash și oamenii lui în direcția lor. Era o luptă unilaterală. Harvath intenționa să schimbe situația.

S-a lăsat pe vine și s-a pregătit. De îndată ce aceștia au început să tragă din nou cu mitraliera grea, el a țâșnit din loc în direcția drumului.

În viață existau puține lucruri de genul „merge și așa” care puteau fi considerate aducătoare de noroc. Unul dintre ele era potcoava de cal. Altul era grenada de mână. După ce i-a scos cuiul de siguranță, Harvath a azvârlit-o sus, iar aceasta a descris un cerc în aer. Ar fi fost mulțumit dacă ea ar fi aterizat undeva lângă camionetă. Grenada aceea însă era perfectă și a

aterizat exact în partea din spate a camionetei.

Doar că nu *a explodat* imediat. De data asta, Harvath nu a rostit doar în gând cuvântul care rima cu „gutui”, ci l-a și spus cu voce tare.

Toți cei trei rebeli din camionetă s-au întors la unison, doi dintre ei cu puștile-mitralieră AK-47 în mâini. L-au observat imediat pe Harvath stând în mijlocul drumului. Apoi și-au coborât privirile și au văzut grenada. *În acel moment*, ea a explodat.

Camioneta, împreună cu rebelii și cu lăzile de muniție, a sărit în aer, transformându-se într-o minge uriașă de foc.

Bucățile de metal au zburat în toate direcțiile. Harvath i-a auzit pe Ash și pe membrii „Echipei brutelor” aclamând prin stație, înainte ca unele dintre aceste bucăți să aterizeze pe jos.

În timp ce stropii de ploaie sfârâiau pe dărâmăturile cuprinse de flăcări, Harvath a fugit înapoi în junglă ca să o recupereze pe Decker. Mick se afla deja acolo cu ea. Fuseseră urmăriți pe cărare doar de trei rebeli, iar el îi omorâse.

S-a oferit să-l însoțească pe Harvath înapoi la tabără ca să vadă dacă mai existau rebeli, însă acesta i-a făcut semn cu mâna că nu era cazul. Îi omorâseră pe toți cei care văzuseră vehiculele și numele organizației. Nu avea rost să riște. Cea mai bună soluție era să mărească distanța între ei și ceea ce se întâmplase. Să fie o distanță considerabilă.

După ce a ajutat-o pe Decker să se ridice în picioare, Harvath și-a aruncat pușca pe umăr și s-a întors cu Jessica la drumul principal. Mick i-a urmat, fiind cu ochii pe cei șase congolezi, doar ca să se asigure că nimeni nu se va furișa pe la spatele lor.

Harvath intenționa să aibă o discuție cu Decker la momentul potrivit. Însă pentru moment, nu își dorea decât să urce în Land Cruiser și să pornească la drum. Erau cu toții extenuați și uzi până la piele. Și-ar fi dat salariul pe o lună pentru un duș fierbinte, câteva sticle cu bere și un pat.

Însă mai trebuiau să aștepte câteva ore ca să se bucure de acest lux. Numai că orele puteau părea o veșnicie într-un loc cum era Congo, mai ales că partea cea mai periculoasă a misiunii abia începuse.

CAPITOLUL VIII

Geneva, Elveția

Pierre Damien stătea pe terasa unui apartament luxos din Quai du Mont-Blanc și admira priveliștea. Lacul avea o frumusețe aparte în acea perioadă a anului. Într-o fracțiune de secundă, albastrul de safir al cerului se putea transforma în gri-oțel. În zona în care lacul se vărsa în râul Rhône, unul dintre reperele importante ale orașului, fântâna uriașă Jet d'Eau arunca în aer un jet de apă înalt de aproape o sută cincizeci de metri. Era un jet puternic, falic. Simboliza virilitatea pe care o simțea, chiar și la cei șaiszeci de ani ai lui.

Viața fusese darnică în privința lui. La fel și lumea. Iar el intenționa să întoarcă favoarea asta.

Înfășurat într-un halat de mătase Gucci și încălțat cu papuci din piele, Pierre își savura cafeaua espresso, încercând să se hotărască pe care dintre cele cinci ziare așezate pe măsuța delicată să-l citească mai întâi. „Mai pot aștepta”, a hotărât el. Era ceva în legătură cu acea dimineață, deși nu își putea da seama ce anume. Ceva de care își dorea să se mai bucure puțin.

A închis ochii și a simțit briza răcoroasă care venea dinspre lac. Auzea zumzetul traficului de jos și percepea un miros vag de fum de țigară, de la vreun vecin nevăzut de pe vreo terasă nevăzută, care ieșise să tragă un fum.

Mirosul îl deranja. Nu doar pentru că era înțepător, ci și pentru că reprezenta o invadare a spațiului personal. Detesta fumatul. Era un obicei mizerabil și egoist care pătrundea, neinvitat, în viața celorlalți. Fumătorii aruncau mucerile pe trotuar și pe străzi fără să se teamă de urmări, de parcă societatea le acordase o dispensă ce îi încadra într-o clasă specială căreia i se permitea să facă mizerie după pofta inimii.

Dezgustător.

A deschis ochii, pregătit să răbufnească, însă a fost oprit de priveliștea care se zărea dincolo de ușile în stil francez, luminoase, dând spre terasă.

— Nu poți ieși afară așa, zise el, zâmbind.

Tânăra și-a înfășurat cearșaful mai bine în jurul trupului gol.

— De ce?

— Vecini, membri ai conducerii, paparazzi cu aparate foto performante.

— Atunci, haide tu înăuntru, îl ademeni ea, zâmbindu-i la rândul ei.

— Aș mai bea un espresso.

Neluând în seamă avertismentul lui, ea a ieșit pe terasă și a traversat-o până în locul în care se afla el.

Era un bărbat chipeș. Avea un trup cu o musculatură bine definită, o privire inteligentă și gusturi impecabile. Ea se culcase cu bărbați mult mai tineri decât el, care nu avuseseră vigoarea lui. Vârându-și degetele în părul lui cărunt și des, s-a aplecat și l-a sărutat pe buze. Sărutul ei prelung îi comunica intențiile ei.

— Nu pot, zise el. Pune-ți un halat pe tine și vino alături de mine. Jeffrey ne va servi micul dejun aici.

— Nu vreau micul dejun, chicoti ea, zâmbind. Te vreau pe tine.

El i-a zâmbit înapoi.

— Trebuie să plec într-o jumătate de oră. Sună-l pe Jeffrey. Ia micul dejun împreună cu mine.

Ea nu se simțise niciodată confortabil în preajma asistentului. S-a desprins bosumflată de Pierre și a intrat în apartament să facă ceea ce o rugase el.

Damien a urmărit-o cu privirea. Mersul ei legănat. Formele ei. Părul ei lung și castaniu care se revărsa peste cearșaful imposibil de alb. Era o femeie splendidă. Dacă nu ar fi

„vânat-o” chiar el, ar fi putut spune că era prea frumos ca să fie adevărat. Viața fusese, întocmai, incredibil de darnică în privința lui.

Ea a revenit îmbrăcată într-un halat, decolteul făcând-o și mai ispititoare. Preț de o secundă, el a fost tentat să își anuleze programul de dimineață și să se întoarcă în pat cu ea. Jeffrey și-a făcut însă apariția, aducându-le micul dejun, iar această prezență l-a trezit la realitate.

A aruncat o privire peste acte, a luat o îmbucătură din pâinea prăjită și din oul fiert moale, apoi a sărutat-o pe frunte pe tânără și a intrat în apartament ca să se îmbrace. Știa că, dacă se vor săruta, el nu s-ar mai fi putut desprinde de ea.

Când a ieșit din clădire, Mercedesul lui negru îl aștepta în față. Gărzile de corp se aflau atât în mașina lui, cât și în următoarea. Diminețile în Geneva erau întotdeauna la fel.

Tânăra s-a aplecat peste balustrada rece din fier și a privit cum vehiculele se îndepărtau. Când ele au ajuns la următorul cvartal, telefonul ei a scos un clinchet. Știa cine îi trimisese mesajul, fără să se uite la ecran.

A aruncat o privire către celelalte clădiri, încercând să își dea seama unde se afla el. Ea nu îl întrebase. Oricum, el nu i-ar fi spus. Lumea spionajului nu funcționa așa. Totul era compartimentat – asemenea containerelor de pe un vapor.

Ea și-a scos telefonul din buzunarul halatului. El voia să o întâlnească înainte ca ea să meargă la muncă. El îi mai trimisese un mesaj cu o adresă. Ea o știa. Era în drum spre biroul ei. Se mai întâlniseră acolo.

După ce a șters cele două mesaje, a intrat în apartament și a făcut un duș. Și-a ales hainele cu grijă în timp ce se ștergea cu prosopul. Lui „Bentzi” îi plăcea albastrul.

Când a ieșit din clădire, a inspectat zona, așa cum fusese instruită. Fără să se grăbească, s-a asigurat că nu o urmărea nimeni.

Își făcuse un obicei din a-și schimba mereu traseul spre

muncă. Nu avea importanță dacă pleca de la Pierre, cum se întâmpla adesea, sau din apartamentul ei micuț din cartierul Plainpalais, lângă Universitate. Dacă cineva ar fi intenționat să o ia prin surprindere, ar fi întâmpinat dificultăți în a alege locul potrivit.

Deși ar fi ajuns mai repede la locul de întâlnire cu tramvaiul, ea alesese să meargă pe jos. Încerca să prevină inevitabilul.

Café de la Gare era în stilul unei braserii pariziene din anul 1900 și se afla în micul hotel Montbrillant, situat la colțul unei străzi liniștite, cu vedere la intrarea din spate a gării.

Ben Zion „Bentzi” Mordechai, supraveghetorul ei, ședea la o masă retrasă, sub tavanul din vitraliu, și se prefăcea că citea ziarul în timp ce îi urmărea cu privirea pe clienții care intrau și ieșeau din cafenea.

Mordechai era un bărbat care nu ieșea deloc în evidență. Nu era nici înalt, nici scund, nici chipeș, nici neatrăgător. *Era*, pur și simplu. Țsta era avantajul lui. Acesta, și o minte uimitor de ascuțită.

Singura lui trăsătură aparte, dacă o putem numi astfel, erau mâinile lui. Mai demult, el fusese luat ostatic și torturat, iar fiecare deget îi fusese rupt. Mâinile îi erau ușor deformate. Dacă vremea era posomorâtă, iar el se simțea epuizat sau deshidratat, degetele îl dureau și i se contorsionau, semănând cu rădăcinile unui copac noduros. Din fericire, în acea azi era timp frumos.

Așezând ziarul pe masă, el a zâmbit și s-a ridicat în picioare când ea s-a apropiat.

— Lenka, zise el, adresându-i-se cu porecla când o sărută pe obraji. Te-ai îmbrăcat în albastru pentru mine?

— Nu, minți ea. A fost singura rochie curată care mi-a mai rămas la Pierre acasă.

El o cunoștea mult prea bine. Știa că îl mințea, totuși a continuat să zâmbească, renunțând la acest subiect. L-a chemat pe chelner, iar ei i-a făcut semn să ia loc, după care au

comandat. Ea voia doar cafea. El a cerut o porție de mûşli elveţian tradiţional şi o carafă cu apă plată.

— N-ai avut probleme pe drum încoace? o întrebă el de îndată ce chelnerul se îndepărtă.

— Niciuna, răspunse ea. Sper că nu mă aştepţi de mult.

Ea ştia că o aştepta de mult, însă nu a insistat asupra subiectului.

— Ştii de ce ţi-am cerut să ne întâlnim.

— Fiindcă îţi era dor de mine şi voiai să mă vezi, îl tachină ea, atingându-i în joacă antebraţul.

— Încetează, se răsti Mordechai, înlăturându-i mâna. De fapt, te-am văzut prea *des* în ultima vreme.

Ea îl dezamăgise, iar mustrea era dureroasă.

— Problema este că nu am auzit nimic de la tine, Helena, continuă el, folosindu-i prenumele.

— Sunt atât de aproape, zise ea, apropiindu-şi degetul mare şi indexul. Mai am nevoie de puţin timp.

— Timpul a expirat. Te rechemăm la Tel Aviv.

Tânăra era uluită.

— Mă *rechemăţi*? repetă ea. Doar nu vorbeşti serios.

— Nu ţi se pare că sunt serios?

— Eşti gelos, Ben? Despre asta e vorba?

— Te rog.

— Te rog, ce?

— Ăsta nu este un joc, Helena, izbucni el.

— Cine spune că este?

— Mă faci să aştept, rochia albastră, îmi atingi uşor braţul cu mâna. Te cunosc.

Ea a început să se înmoaie sub privirea lui aspră.

— Nu ştii nimic, adăugă ea, lăsându-se pe spătarul scaunului şi încercând, astfel, să impună o oarecare distanţă.

— Eu te-am descoperit. Eu te-am instruit. Te *cunosc*.

— Dumnezeuule, chiar *eşti* gelos. Cum se poate una ca asta? *Tu* m-ai trimis la Pierre. *Tu* mi-ai spus să fac tot ceea ce trebuie

să fac. Amândoi știm la ce te-ai referit.

— Asta nu schimbă lucrurile. Ai avut la dispoziție suficient timp. Te retragem din misiune.

— Acum știi că mă minți. Nu veți renunța la această operațiune. Este prea importantă.

— N-am spus că renunțăm la operațiune, replică Mordechai, așteptând să fie serviți și chelnerul să se îndepărteze. Am spus că te retragem pe tine.

— Și-apoi ce se va întâmpla? Crezi că agenta care mă va înlocui va avea brusc mai mult noroc?

Israelianul a inspirat adânc și a confirmat:

— Dacă nu se va îndrăgosti de ținta ei, atunci da.

Deoarece se simțea profund ofensată de această acuzație, ea nu se putu abține să nu riposteze:

— E scandalos.

— Oare? întrebă Mordechai, așezând o tabletă pe masă și încurajând-o să se uite la fotografii.

Firește că o urmăriseră. Surprinzător era faptul că era filată chiar și atunci când nu se afla în compania lui Pierre.

— Toate astea dovedesc că am făcut ceea ce mi-ai cerut.

— Dacă ai fi făcut *totul* nu am mai fi avut această discuție, preciză el.

— La naiba, Zion, nu e corect!

— Nu ne interesează *corectitudinea*. Este corect ca arabii să aibă petrol, iar noi stânci? Este corect că suntem singura națiune de pe fața pământului care trebuie să lupte și să câștige în fiecare zi doar ca să poată supraviețui? Ți se pare corect?

— Acum te îndoiești de loialitatea mea față de Israel?

— Nu încerca să te joci cu mine, Helena, a întrerupt-o Mordechai. Știm amândoi cum stai cu loialitatea. N-am avut niciodată o problemă cu asta. Atâta vreme cât respecti ordinele.

— Ceea ce fac și acum, insistă ea.

- Nu eu decid.
 - Te rog, „Bentzi”. Nu te-am dezamăgit niciodată.
 - Tocmai de aceea este atât de greu.
 - Dar nu trebuie să fie. Nu înțelegi?
- Mordechai a privit-o cu atenție.
- Nu știu sigur ce să înțeleg.
 - *Oy!*⁴ Acum o dai cu vina?

De obicei, lui i se părea amuzant atunci când ea folosea limba idiș. Existau momente în care ea părea la fel de israelită ca oricine altcineva de la Mossad, serviciul secret israelian, însă asta se datora firii ei cameleonice. Juca doar un rol, cum o făcea și în acea împrejurare.

— Voi depune mai mult efort. Voi reuși. Ai încredere în mine. Mă voi strădui mai mult.

— Întoarce-te în apartamentul tău, îi ordonă el. Sună la birou și anunță că ești bolnavă. Nimic grav. Dacă Damian te va suna, spune-i că ți-a venit menstruația.

Ea s-a strâmbat.

- Nu e prea ispititor.
- Tocmai.
- Eu tot cred...

Mordechai și-a ridicat mâna, reducând-o la tăcere.

— Te întorci în apartamentul tău și stai departe de Pierre Damien. Nu îl suni. Nu te duci la el acasă. Nici măcar să nu te gândești să te întâlnești cu el „întâmplător” pe stradă. Acestea sunt ordinele pe care trebuie să le respecți. Ai înțeles?

Helena nu a răspuns.

Mordechai a repetat cuvintele.

Într-un final, ea a dat afirmativ din cap.

⁴ Interjecție în idiș, care înseamnă durere, oboseală, plictiseală, dezgust, resemnare etc. (n.red.)

— Bine. Te voi contacta de îndată ce vom hotărî cum să te scoatem din operațiune, zise el, băgând tableta în geantă, apoi scoase câteva bancnote din buzunar, se ridică în picioare și le așeză pe masă.

— Nu-ți termini mâncarea? îl întrebă ea.

— Ținem legătura, răspunse Mordechai, întorcându-se și îndreptându-se către ieșirea din cafenea.

CAPITOLUL IX

Detectase ceva în vocea ei. *Să fi fost melancolie?* Ben Mordechai nu era sigur și încerca să-și dea seama pe drum. Helena nu fusese niciodată ceea ce s-ar numi „o persoană stabilă”. Deși reușea să își ascundă bine problemele, din punct de vedere emoțional și psihologic era un caz pierdut. Dacă Mordechai ar fi trecut prin ceea ce trecuse ea, probabil că și el ar fi fost la fel.

Povestea ei era asemănătoare miilor de alte istorisiri din Europa de Est. Fete care fuseseră păcălite și ajunseseră victime ale traficantilor de carne vie. Proxeneții profesioniști le ademeneau, convingându-le să își părăsească satele. Le promiteau slujbe de dădace la familii bune din Anglia sau din Franța. În timp ce așteptau în vreo țară învecinată ca să primească așa-zisele vize, fetele erau violate, bătute și drogate.

Li se luau pașapoartele și li se spuneau povești îngrozitoare despre ce vor păți familiile lor rămase acasă dacă fetele vor alarma autoritățile. Întotdeauna existau familii care le așteptau acasă. Proxeneții rareori alegeau fete care să nu aibă legături importante, pe care să le poată folosi împotriva lor.

Odată aduse într-o stare deplorabilă, fetele erau trimise în țări din întreaga lume. Helena ajunsesese în Israel.

Era o pată pe onoarea națiunii pe care puțini israelieni îndrăzneau să o recunoască. Realitatea însă vorbea de la sine. Atunci când situația se agrava, guvernul lua măsuri, doar ca apoi să închidă din nou ochii.

Helena fusese ținută în Kiryat Arba, la sud de Cisiordania. Acolo, ea împreună cu alte fete a fost obligată să întrețină relații sexuale cu doisprezece până la cincisprezece bărbați pe zi. Unii dintre ei erau evrei. Alții, palestinieni. Mulți erau oameni de afaceri din Tel Aviv, pe care îi momiseră proxeneții ei.

Dacă ea nu făcea ceea ce i se spunea, era bătută. Dacă nu îi satisfăcea pe clienții ei, era bătută. Dacă era prea bolnavă ca să presteze, era bătută și înfometată.

Odată, Helena se îmbolnăvisese atât de tare, încât fusese cât p-aci să moară. Dacă fetele celelalte nu ar fi împărțit mâncarea cu ea și nu ar fi îngrijit-o, nu ar fi supraviețuit.

Punctul culminant pentru Helena fusese atunci când una dintre fete, la care ea ținea foarte mult, murise. Fata fusese omorâtă în bătaie de unul dintre clienți – un om de afaceri bogat, dar foarte beat. Proxeneții ar fi trebuit să-i răspundă cu aceeași monedă bărbatului. Măcar așa i-ar fi făcut dreptate fetei. În schimb, aceștia se descotorosiseră de trup și îl șantajaseră pe bărbat. Cu banii obținuți, aduseseră încă două fete. Erau foarte tinere. Helena își mai amintea cum era să fii tânăr. Ajunsese la capătul răbdării. În noaptea respectivă, ea hotărâse să ia atitudine.

Din cauza constantelor amenințări de terorism, mulți israelieni dețineau arme în secret. Nu aveau voie să le aducă în bordel, însă clienților fideli, de încredere și care plătiseră în plus li se permitea acest lucru.

Înăuntru exista o zonă specială în care se aflau niște dulăpioare de mărimea unui revolver, unde erau închise armele. Mulți dintre ei inventau scuze ca să nu le întrebuințeze sau le ignorau, pur și simplu. Un astfel de client era și un client al Helenei. Acesta o plăcea mult. Sentimentul însă nu era reciproc.

De obicei, bărbatul servea câteva pahare de băutură înainte să vină, apoi alte câteva înainte să urce în cameră. Era un bărbat rău căruia îi plăcea sexul dur. În unele seri, el își făcea apariția cu o husă pentru haine, iar vestea ajungea repede la urechile Helenei. Serile acelea nu se sfârșeau niciodată bine. Nu că serile celelalte de coșmar s-ar fi terminat vreodată bine.

Înăuntru husei se afla rochia de mireasă a soției bărbatului. Din câte știa femeia, rochia era pusă bine la

păstrare, așteptând să fie oferită fiicei lor mai mari. El o obliga pe Helena să o îmbrace în timp ce o vorbea de rău în absență pe soția lui, zicând că se îngrășase prea tare ca să mai încapă în ea. Bărbatul era bijutier și își îndeplinea fantezia bolnavă așezând pe degetul Helenei o replică a verighetei pe care o purta soția lui.

Cu cât vorbea mai mult despre soția lui, cu atât mai furios devenea. Cu cât furia lui creștea, cu atât mai mare durere îi provoca Helenei – până în acea noapte, când ea a izbucnit.

Cum se întâmpla de obicei, când bijutierul și-a făcut apariția, zvonul că bărbatul se afla la parter și că adusesese cu el husa pentru haine s-a răspândit repede. Când acesta a urcat la etaj, Helena era deja pregătită pentru el.

Bărbatul se clătina pe picioare și avea ochii sticloși. Era mai beat decât de obicei. Fata îi simțea respirația care putea a alcool din partea cealaltă a încăperii.

Vârându-și mâna în buzunarul jachetei, el a scos cutia mică din catifea și i-a aruncat-o, spunându-i să-și pună verigheta.

Ea s-a conformat și a așteptat ca el să-i dea husa în care se afla rochia de mireasă, ca să o îmbrace. Fata își plănuiise fiecare pas. El însă nu i-a cerut să facă asta.

În schimb, și-a desfăcut cureaua pantalonilor și i-a spus să vină și să îngenuncheze în fața lui. Când Helena l-a întrebat dacă era sigur că nu voia ca ea să îmbrace rochia, bărbatul a început să se răstească la ea, jignind-o în fel și chip.

Părul negru, cârlionțat și aspru care îi acoperea trupul îl făcea să semene cu o maimuță dezgustătoare. Ei îi venea greață numai când se gândea la el. De fapt, toți bărbații care vizitau bordelul îi provocau greață atunci când se gândea la ei. Nu le judeca pe fetele care își căutau salvarea în drogurile oferite de proxeneți, doar pentru a scăpa de acea viață de coșmar. De obicei, și ea se droga. Nu și în seara respectivă. Voia să aibă mintea limpede.

Această schimbare îi îngreuna și mai mult „sarcina”, însă

era uimitor cât de ușor puteai controla un corp atunci când îți puneai în gând acest lucru.

Helena a îngenuncheat în fața bijutierului și s-a pregătit. El s-a clătinat pentru o clipă, încercând să-și mențină echilibrul. Ea a ezitat, crezând că bărbatul va leșina. *Greșeală.*

Furios că ea întârzia să se apuce de treabă, bijutierul i-a tras o palmă în partea laterală a capului. Lovitura a fost atât de puternică, încât sângele a început să i se prelingă din urechea stângă.

Ea i-a aruncat o privire furioasă, dar și șocată. Cât ai clipi din ochi, el i-a tras un pumn drept în față.

S-a auzit cartilagiul trosnind, iar sângele i-a țâșnit din nasul spart.

El a împins-o cu atâta forță, încât ea a căzut pe spate și s-a lovit cu capul de pardoseală. Începea să-și piardă cunoștința. Se lupta să rămână conștientă.

Bărbatul s-a dezbrăcat și s-a aruncat pe ea. A aterizat cu toată greutatea, lăsând-o fără aer. Avea senzația că fusese strivită sub un zid din piatră.

Părul lui sârmos, ca lâna aspră, îi irita pielea. Simțea cum mâna lui mare îi pipăia cu brutalitate trupul, căutând locul unde picioarele ei se împreunau. Ea se chinuia să respire. Când și-a recăpătat, într-un final, suflul, a început să se zbată, încercând să scape de sub greutatea lui. De îndată ce a reușit să se elibereze, el și-a înfipt dinții în sânul ei.

Fata a scos un țipăt, apoi s-a oprit. Și-a căutat arma. Nu era cine știe ce – o lamă de ras veche prinsă cu bandă adezivă de o periută de dinți –, însă era tot ce avea la dispoziție.

Înfingându-și degetele în părul lui, i-a ridicat capul de pe pieptul ei și l-a tras cât a putut de mult pe spate, expunându-i pielea moale a gâtului. Fără să mai stea pe gânduri, ea a acționat imediat.

A înfipt cu putere lama și adânc, pe urmă i-a aplicat o tăietură de-a lungul gâtului, începând de la urechea stângă

până aproape de urechea dreaptă, până când periuța de dinți s-a rupt din cauza forței cu care apăsa. Nu avea importanță. Treaba era pe sfârșite.

Și-a luat mâna din părul lui și a văzut cum el și-a ridicat mâinile în aer și le-a dus cu disperare la gât. Dacă la început în ochii lui s-a citit surpriza, ulterior aceștia erau plini de groază.

Împingându-l cu toată forța rămasă, l-a răsturnat într-o parte, încercând să se îndepărteze cât mai repede de el și de sângele țâșnind din rana fatală pe care i-o provocase. Chiar dacă i-ar fi sărit cineva în ajutor, tot nu ar fi putut fi salvat. Era un om mort.

Ea își ascunsese hainele de schimb în cameră. După ce s-a spălat repede la chiuvetă, s-a îmbrăcat cu haine curate.

A scotocit buzunarele bărbatului și i-a luat portmoneul, ceasul și bijuteriile. Chiar și telefonul mobil, deși nu avea pe cine să sune ca să vină să o salveze. Totuși îl putea folosi ca să acceseze informații sau hărți atunci când va avea nevoie. I-a mai luat și arma.

Habar nu avea ce calibru sau ce marcă era. Știa doar că era încărcată și că bărbatul mai purta la el un încărcător de rezervă. După calculele ei, avea treizeci de gloanțe în total. Mai mult decât suficient.

Trăsese cu arma doar de câteva ori în viața ei. Avea un văr mai mare decât ea care fusese soldat. Uneori, când venea acasă în vizită, lui îi plăcea să se îmbete și îi lăsa pe verișorii mai tineri să tragă cu pistolul lui.

Avea suficientă experiență încât să știe că trebuia să tragă închizătorul de tot, astfel încât acesta să preia glonțul din încărcător și să-l introducă în cameră. Pistolul era însă armat, iar când ea a făcut această mișcare, glonțul a țâșnit din țeavă, înfigându-se undeva, poate sub pat.

Nu avea timp să își mai bată capul cu asta. Dacă tot ceea ce urma să facă depindea de un singur glonț, atunci va eșua oricum.

Acoperindu-și nasul cu un prosop mic ca să oprească sângerarea, Helena a înfășurat un alt prosop în jurul pistolului și a ieșit din cameră.

Ușa din spate era încuiată, dar oricum dădea într-o curte interioară mică, împrejmuită de un zid înalt de 2,5 m, prevăzut în partea superioară cu sârmă ghimpată. Singura ieșire era prin ușa din față. Dar singura cale de a ajunge la ușa din față era prin salon.

Helena renunțase de mult la Dumnezeu. Indiferent cât de mult îl implorase să o salveze, El nu venise niciodată în ajutorul ei. Ea se resemnase, crezând că o abandonase. În seara aceea însă, lucrurile păreau să stea altfel.

În acel moment, s-a rugat așa cum nu se mai rugase niciodată: în timp ce a coborât scările și a intrat în salon. A simțit privirile clienților și ale fetelor ațintite asupra ei. Aceștia vorbeau în șoaptă între ei în timp ce ea traversa încăperea, cu prosopul la nas. Sângele i se prelingea pe gât din urechea stângă.

Era un adevărat spectacol, însă nu semăna cu niciunul pe care-l văzuseră vreodată fetele din bordel. Era ceva normal ca fetele să primească bătaie. Se întâmpla adesea în acea breaslă.

Cert este că nu o mai văzuseră niciodată până atunci pe una dintre fete traversând salonul, îndreptându-se către musculosul de la ușă, scoțând un pistol semiautomat și împușcându-l în piept. Șoaptele s-au transformat în țipete.

Helena a încremenit, neștiind cum să procedeze în continuare. Când ușa de la birou s-a deschis, un sentiment ciudat a pus stăpânire pe ea. Și-a ridicat brațul și a privit, aproape detașată, cum pistolul s-a descărcat. Bărbatul a căzut secerat, la fel și bărbatul din spatele lui când ea a tras din nou.

A simțit agitație în spatele ei, iar când s-a întors, i-a văzut pe clienți năpustindu-se la dulăpioare ca să își recupereze armele. I-a împușcat rând pe rând.

Din partea din spate a bordelului au răsunat țipete când

ultimii doi proxeneți au dat buzna în salon cu puștile automate, convinși că erau atacași de niște teroriști. Helena a schimbat încărcătorul, a ascuns pistolul la spate și i-a așteptat.

Când i-au văzut fața desfigurată, au eliminat imediat ipoteza că ea ar putea fi o potențială amenințare. Fata a arătat cu capul înspre dulăpioare.

Proxeneții nu au stat prea mult pe gânduri. Au luat-o la fugă în direcția indicată. De îndată ce aceștia au trecut pe lângă ea, Helena i-a împușcat pe amândoi în ceafă.

Însetată în continuare de sânge, s-a întors în salon. Patru bărbați se lipiseră ca niște lași de peretele de lângă bar. I-a împușcat pe toți patru înainte să urce la etaj.

Știa care fată se afla în fiecare cameră. A bătut la uși și le-a strigat să iasă. Le-a asigurat că erau în siguranță. Când ușile s-au deschis și fetele au ieșit pe hol, le-a cerut să stea deoparte și i-a împușcat pe toți bărbații care mai rămăseseră. Apoi, fără să scoată un cuvânt, s-a întors și a coborât la parter.

A zărit luminile orașului prin ușa întredeschisă. *Libertate*. Dar fără pașaport și fără cineva care să o ajute, unde credea că va putea evada? În acea clipă, nu mai avea importanță. Tot ceea ce conta era faptul că putea fugi.

În timp ce se apropia de ușă, unul dintre picioare i-a rămas blocat între două cadavre. Sau, cel puțin, așa a crezut.

Când și-a coborât privirea, l-a văzut pe unul dintre proxeneți. Jumătate din mandibulă îi era zdrobită, iar sângele i se scurgea dintr-o gaură din piept. Chiar și așa, îi mai rămăsese suficientă forță ca să o apuce de gleznă.

În mâna cealaltă ținea un pistol mic pe care-l păstra în buzunar și pe care-l folosisese în trecut ca să-i pocnească pe clienții care nu respectau regulile sau pe fete.

Helena a ridicat pistolul ca să-l elimine, însă a constatat că închizătorul revenise la locul lui și că rămăsese fără muniție.

Scuturându-și piciorul ca să și-l elibereze din strânsoarea

lui, l-a călcat pe mâna cealaltă, ceea ce l-a făcut pe bărbat să lase arma din mână. Ea a ridicat pistolul și a apăsă pe trăgaci, până când a golit tot încărcătorul.

Apoi a ieșit din bordel. Masacrul luase sfârșit. Însă restul abia urma să înceapă.

CAPITOLUL X

Când a găsit-o Ben Mordechai, Helena era ținută ostatică într-un hotel ieftin din Ierusalim, situat lângă Capela înălțării Domnului. Telefonul mobil al bijutierului funcționase ca un soi de GPS care îi condusese pe oamenii lui direct la ea.

La vremea respectivă, acesta lucra pentru Shin Bet, serviciul de securitate internă din Israel. Deși văzuse cu ochii lui masacrul din bordel și auzise de la celelalte fete ce se întâmplase, parcă tot nu îi venea să creadă. Era peste puterea lui de înțelegere cum o singură femeie, fără instrucție, a reușit să omoare atâția bărbați și să scape nevătămată.

Deoarece considerase aceste crime drept un atac terorist, echipa lui luase cu asalt hotelul la ora trei dimineața. I-au tras un sac pe cap, au urcat-o într-o dubă care aștepta cu motorul pornit și au dus-o la o casă conspirativă ca să o interogheze.

În doar trei minute Mordechai a aflat că Helena nu fusese pregătită de vreun grup separatist și nici nu intrase în țară pe ascuns ca să omoare cetățeni israelieni. Nu era teroristă.

Cu toate astea, era o criminală, iar acest lucru dădea naștere altor probleme.

Faptul că îl omorâse pe clientul care o abuzase în mod regulat constituia un caz care putea fi apărât în instanță. Faptul că îi omorâse pe proxeneții care o obligaseră să se prostitueze constituia un caz care putea fi, de asemenea, apărât în instanță. Însă faptul că îi omorâse pe ceilalți bărbați care se aflaseră în bordel, fie și într-un acces de furie, era cu totul altceva. Și mai grav era faptul că doi dintre oamenii de afaceri pe care îi omorâse erau personalități de vază.

Helena era o prezență incredibil de înduioșătoare. Cu tot răul pe care-l văzuse în lume, povestea ei l-a emoționat până și pe Mordechai. Voia să o ajute, însă nu exista decât o singură cale. A lăsat-o singură în camera de interogatoriu și a ieșit ca

să dea niște telefoane.

Întorcându-se după o oră, i-a propus un târg și i-a spus că îi părea rău, dar ea trebuia să ia o hotărâre pe loc. Nu își permiteau să-i îngăduie să se gândească. Dacă voia să scape de proces, trebuiau trase mai multe sfori.

Ea a acceptat oferta.

Helena a clacat de îndată ce Mordechai a părăsit încăperea ca să anunțe hotărârea ei. Scăpase de abuzuri, de bătăi și de înfometare. Însă schimbase o robie cu alta. Încercând să întrezărească o rază de speranță, ea s-a concentrat asupra faptului că familia ei se va afla în siguranță. Dacă asta era singurul lucru bun din toată afacerea, atunci era mai bine decât nimic.

De acolo, au dus-o la un spital, unde Helena a primit îngrijiri și a fost lăsată să se odihnească.

Mordechai o vizita în fiecare zi. Fusesse internată în spital cu numele Yael, care avea să devină și numele ei de cod. Însemna „a se înălța” în ebraică. Alesese acest nume datorită capelei lângă care o găsisese. Era, de asemenea, și un personaj biblic care salvase poporul evreu, distrugându-i dușmanul principal. Încă de la început, Mordechai a avut mai mare încredere în forțele ei decât ea însăși.

După ce și-a revenit, ea a trecut printr-o serie de transformări. Așa cum Michelangelo se uita la un bloc de piatră și vedea statuia din interior, tot așa și Mordechai întrezărea zeița care se ascundea în spatele acelor trăsături slave.

O echipă de chirurgi plasticieni i-a modelat și i-a redefinit nasul, sânii, bărbia, buzele și pomeții. În timpul procesului, aceștia au observat că fata suferise mai multe fracturi faciale, fără îndoială provocate de bărbații care o ținuseră ostatică și abuzaseră de ea în timpul călătoriei periculoase de care avusese parte până în acel moment.

El i-a adus familia să o vadă, găzduind-o timp de o

săptămână într-o casă de la țărmul mării. Tatăl, care era un antisemit înrăit, i-a învinuit pe evrei pentru toată experiența traumatizantă de care avusese parte fiica lui. Nu a luat în calcul aspectul că propriii lui concetățeni o răpiseră din casa lui de la țară.

La sfatul lui Mordechai, ea nu le-a destăinuit părinților că fusese obligată să se prostitueze. Deși aceștia ar fi putut bănui că fusese folosită pentru plăceri sexuale, „Bentzi” a sfătuit-o să le explice că fusese răpită și obligată să lucreze într-o fabrică. Și că fusese bătută atunci când nu se supusese sau nu le făcuse pe plac patronilor. Înfățișarea ei îmbunătățită se datora mărinimiei unor chirurgi plasticieni evrei care îi reconstruiseră fața. Niciunul din părinți nu a întrebat-o despre sâni.

Ea le-a explicat că se simțise prea rușinată ca să revină acasă. Că dorise să se vindece în urma traumei suferite, atât fizic, cât și psihic. Între timp, îl cunoscuse pe Ben. Acesta conducea o organizație pentru drepturile omului, al cărei scop era cel de a anihila traficul de carne vie. Deoarece i se oferise o slujbă în cadrul organizației, ea intenționa să rămână în Israel.

Tatăl a început să se agite. Mama a plâns pe tot parcursul vizitei. Și Helena a plâns. Îi era greu să debiteze minciuni, însă erau necesare și, cu cât le repeta mai des, cu atât erau mai puțin dureroase.

După ce părinții s-au întors acasă, în satul lor, ea a început pregătirea serioasă.

Helena învăța repede și bine. Când Ben Mordechai a fost transferat de la Shin Bet la Mossad, a luat-o cu el. Era o agentă mult prea valoroasă ca să o lase pe mâna altcuiva.

Însă în acea misiune din Geneva, în timp ce se apropia de duba albă Ford Tranzit, el începea să-i pună la îndoială valoarea.

Înainte să apuce să prindă mânerul, cineva i-a deschis ușa și el a urcat în mașină.

Doi agenți tineri de la Mossad monitorizau o bază de date

electronică. Lângă ei, ședea o roșcată voluptuoasă, de vreo cincizeci și ceva de ani.

— Ai auzit tot? întrebă Mordechai, scoțându-și transmițătorul wireless și așezându-l pe o poliță.

Ea s-a uitat la cei doi agenți tineri ai săi și a spus:

— Duceți-vă și aduceți niște cafea.

După ce bărbații au coborât din dubă, ea a scos un pachet de țigări și l-a servit și pe Mordechai. Acesta a clătinat din cap.

Femeia a aprins țigara, a tras din ea cu nesaț și a expirat fumul înspre un ventilator mic din acoperișul mașinii.

— Aș zice că avem o problemă serioasă.

Nava Ițik era director adjunct al Diviziei de Operațiuni Speciale din cadrul Mossad-ului sau Metsada, după cum era cunoscută. În sarcina lor cădeau unele dintre cele mai periculoase misiuni desfășurate de statul evreu. Pe lângă operațiuni paramilitare, sabotaj și războaie psihologice, divizia se ocupa și de asasinat. Atunci când Nava Ițik considera ceva ca fiind „o problemă serioasă”, de obicei ea apela la o forță distrugătoare care să elimine acea problemă din calea Israelului. Pentru asta era plătită. Și, în calitate de adjunct al ei, Mordechai era plătit să-i asculte ordinele.

— Dacă aș fi putut anticipa ce se va întâmpla, nu i-aș fi dat sarcina aceasta, zise el.

Nava a tras din nou din țigară.

— Eu am anticipat, răspunse ea, suflând un nor de fum înspre ventilator. Deși știu mai multe despre Pierre Damien decât știe ea, probabil că tot aș intra în pat cu el.

— Aceasta a fost misiunea ei. Asta trebuia să facă, să se culce cu el. Însă nu trebuia să se *îndrăgostească* de el.

— Cred că s-a îndrăgostit de tine mai întâi.

Mordechai a fost luat prin surprindere.

— De mine?

— Tu ai salvat-o. Ai luat-o de la bordel. I-ai oferit stabilitate. Puțină speranță.

- Nu i-am dat de ales.
- A ales să aibă încredere în tine.
- A ales să *nu* meargă la închisoare, o corectă el.
- Ești indisponibil emoțional, Ben. Orice femeie își dă seama de asta. O astfel de stare te face și mai atrăgător.
- Mă supui unei psihanalize acum sau se vrea a fi un compliment ciudat?
- Niciuna, nici cealaltă, răspunse Nava. Îți spun doar adevărul. Indiferent cât de bine trage cu arma sau cât de bine luptă, este extrem de nesigură. Amândoi știm asta.
- Toată lumea este nesigură. Dacă nu ai unele îndoieli, ceva nu este în regulă cu tine. O fi ea nesigură, însă este o persoană bună.
- Prostituată cu suflet de aur. Doar că nu mai este prostituată acum. Este o agentă. Agentă *noastră*, și indiferent ce fantezie de genul: „Haide să ne jucăm de-a mama și de-a tata” sau „Fericiți până la adânci bătrâneți” și-o fi creat în mintea ei în legătură cu Damien, aceasta trebuie să ia sfârșit. Chiar acum. Israelul nu își poate permite fantezii.
- Crezi că despre asta este vorba? Că îl vede pe Damien ca pe o cale de scăpare?
- Dacă tot îți cauți o parașută, de ce să nu fie de calitate superioară?
- Mordechai a căzut pe gânduri câteva clipe.
- Firește că mai există și cealaltă posibilitate, aceea că încearcă să te facă gelos, sugeră Nava.
- De ce m-ar face gelos? Întrebă el. Nu am niciun motiv să fiu gelos.
- Nava și-a ridicat mâinile în aer.
- OK, nu te enerva.
- Nu mă enervez. Vreau să se rezolve problema, atâta tot. Nu avem timp s-o luăm de la capăt. Dacă nu va reuși, suntem terminați.
- Vrei să spui că Israelul e terminat.

— Israelul, Statele Unite, noi toți.

La rândul ei, Nava a căzut pe gânduri.

— Poate reușim să o motivăm altfel.

Mordechai nici nu voia să audă. Ținea la Helena. Îl deranja faptul că se încerca o metodă prin care fata să fie manipulată, îl deranja și mai mult faptul că nu ar fi trebuit să se întâmple nimic din ceea ce se întâmplase. Ea îl dezamăgise, iar el, la rândul lui, o dezamăgise pe Nava. Era un eșec total.

— Trebuie să o trezim la realitate, continuă Nava. Să găsim ceva care să-i rețină atenția indiferent ce va spune sau ce va face Damien.

Lui Mordechai îi treceau prin minte multe variante, însă niciuna nu era bună. Indiferent ce idei perverse îi cutreierau gândurile, era convins că ale Navei erau și mai perverse. Mult mai perverse.

— La ce te gândești? o întrebă el. Stimulente și constrângeri? Vrei să pui mâna pe vreun membru al familiei sale?

Ea a clătinat din cap.

— Dacă vom face asta, o vom pierde pentru totdeauna. Am o idee mai bună.

Nava a stins țigara și și-a aprins alta, apoi a început să-i relateze la ce se gândise.

Mordechai asculta uluit – nu știa dacă o va putea urmări până la capăt. Era unul dintre cele mai rele lucruri care i se ceruseră să facă vreodată.

CAPITOLUL XI

Congo

Ash și echipa lui încropiseră o hartă cu o serie de case de oaspeți și cabane ale pădurarilor care se aflau între Bunia și Clinica „Matumaini”. Asemenea unui arhipelag în oceanul întins și agitat, acestea ofereau toate serviciile, de la mâncare și odihnă la echipamente de comunicare și refugiu.

Din cauza întâlnirii lor cu rebelii FRPI, ei hotărâseră să se întoarcă și să aleagă un alt traseu. Nu puteau ști ce îi aștepta mai departe, pe drumul pe care-l aleseseră. Cu siguranță, existau și alte vehicule pe undeva. Ar fi fost imposibil să-i pună pe toți rebelii pe care i-ar fi întâlnit într-o singură camionetă – oricât de mult le-ar fi încărcat cu oameni și provizii în Congo.

Drumul de întoarcere a durat mai multe ore. Până când au ajuns la prima cabană a pădurarului, ploaia se oprise, iar soarele își făcuse apariția. Era aproape amiază.

Jambo a coborât primul din mașină și a dat mâna cu pădurarii, zâmbind și urându-le toate cele bune în swahili. El a început să le relateze cum reușise echipa să elibereze în acea dimineață una dintre camionetele blocate pe drumul spre Bunia și cum acest lucru le luase mai multe ore. Aveau nevoie de odihnă și de un duș. În proviziile lor se aflau mâncare și apă, însă erau dispuși să le plătească pădurarilor pentru ospitalitatea lor, precum și pentru câteva sticle de bere. Bucuroși să-și mărească venitul, pădurarii s-au învoit și le-au oferit prânzul din partea casei.

Harvath nu agreea ideea de a consuma băuturi alcoolice în timpul zilei, însă, având în vedere prin ce trecuseră, simțeau nevoia să se detensioneze. Și-apoi, la fel ca și abțibildurile false pe care scria „Nu transportăm arme”, lipite pe geamurile camionetelor Land Cruiser, faptul că beau bere în miezul zilei

transmitea mesajul că nu reprezentau o amenințare și că nu aveau nimic de ascuns. Harvath dezlipise în urmă cu câteva ore abțibildurile cu CARE International de pe portiere. Nu avea de unde să știe dacă se răspândise sau nu vestea printre ceilalți membri ai FRPI. Cu cât vorbea mai puțin echipa lui, cu atât mai bine.

În cabana pădurarilor exista un singur duș, iar britanicii au lăsat-o politicoși pe dr. Decker să se spele prima. Ea nu scosese o vorbă de când scăpaseră, stătuse rezemată cu capul de geam tot drumul, cu ochii închiși, prefăcându-se că doarme.

În timp ce foloseau pe rând dușul, ei au instituit o patrulă neoficială, fiind atenți la orice ar fi putut părea neobișnuit. Faptul că făceau o pauză ca să își încarce bateriile nu însemna că lăsaseră garda jos.

Deoarece pădurarii nu ar fi fost prea încântați dacă i-ar fi văzut cu arme asupra lor, britanicii își țineau pistoalele Glock ascunse sub cămăși. Harvath era neînarmat. El a lăsat descuiate portierele din spate ale LC1 și s-a asigurat că nu se afla nimic pe banchetă. În cazul în care se va întâmpla ceva și va avea nevoie de armă, va lua una de la pădurari sau va fugi la mașină să ia pușca ascunsă sub banchetă.

Se uita la pădurari în timp ce aceștia pregăteau masa de prânz. Când Jambo i-a spus cât cereau pe beri, Harvath a înțeles de ce masa de prânz era gratuită.

Apoi a fost adusă o pungă mică din plastic cu carne „proaspătă” și Harvath l-a întrebat pe Jambo ce fel de carne era.

— Vânat, răspunse acesta.

Harvath a clătinat imediat din cap.

— Nici gând.

— De ce?

Carnea de vânat era calea prin care se răspândeau cele mai grave boli în Congo. Aceasta era misiunea lui și nu avea de

gând să riște ca vreunul dintre membrii echipei lui să se îmbolnăvească.

— Te rog să le mulțumești pădurarilor din partea noastră, dar noi suntem vegetarieni.

Jambo l-a privit o clipă pe Harvath, întrebându-se cum va reuși el să fie cât mai convingător, apoi s-a resemnat și le-a transmis mesajul pădurarilor. Aceștia nu prea înțelegeau cum cineva putea refuza carnea de vânat, însă nu și-au bătut prea mult capul cu asta. Însemna mai multă mâncare pentru ei, iar banii erau aceiași. Pădurarii încheiaseră un târg foarte bun.

Până când a venit și rândul lui Harvath să facă duș, apa caldă s-a terminat. S-a spălat repede cu săpunul pe care și-l adusese cu el, fiind atent să nu îi ajungă apă în gură sau în nas. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se îmbolnăvească.

Gândul ăsta l-a făcut să își reamintească de tabăra rebelilor și de toți acei bărbați care purtau măști pe față. Decker credea că era vorba despre febră galbenă. Dacă doctorița avea dreptate, el nu trebuia să fie îngrijorat. Boala nu era transmisibilă decât dacă te pișcă un țânțar infestat, iar el își făcuse vaccinul. Dar dacă nu era vorba despre febră galbenă? Dacă era vorba despre ceva mai grav? Harvath a încercat să înlăture acest gând din minte.

În Congo, totul părea să fie acoperit cu un strat de praf de culoarea lutului. El a oprit apa de la duș și s-a șters cu singurul prosop „curat” care mai rămăsese – un ștergar de mâini, de culoare verzuie, cu personaje dintr-un binecunoscut film american pentru copii. Când găsea frânturi din cultura occidentală într-un loc îndepărtat cum era Congo, își amintea mereu că lumea era mult mai mică și mai interconectată decât conștientizau cei mai mulți oameni.

Deși nu se uscase prea bine, s-a îmbrăcat cu haine curate și s-a alăturat echipei lui pentru „masa de prânz”.

Dacă Jambo nu avea nicio problemă să se înfrupte din carnea de vânat, ceilalți membri ai echipei s-au servit cu

frunze de manioc pregătite la aburi și cu legume fierte.

După masa de prânz, pe când cele două „brute” se odihneau pe verandă, fiind totuși cu ochii în patru, Ash și Mick le cereau informații pădurarilor despre zona înspre care urmau să se îndrepte.

Jambo s-a oferit să strângă masa. Pe când ducea grămada de farfurii ca să le așeze în chiuvetă, Decker s-a apropiat de Harvath.

— Putem vorbi o clipă? îl întrebă ea.

Harvath a consimțit și, luându-și berea, a urmat-o afară.

Au luat-o pe o cărăruie acoperită cu pietriș care ducea la șopronul din spatele cabanei.

Odată ce s-a asigurat că bărbații de pe verandă nu îi puteau auzi, Decker a început să-l admonesteze.

— Să nu mai pretinzi niciodată că ai fi doctor. M-ai înțeles? Eu sunt doctorul și eu comand aici.

Dacă Decker ar fi fost bărbat, Harvath fie i-ar fi râs în față, fie i-ar fi tras un pumn. Însă cum Decker era femeie, iar el se ghida după principiul că un bărbat nu trebuia să lovească niciodată o femeie – chiar și pe una extrem de arogantă –, a ales prima variantă.

Ea i-a aruncat o privire fioroasă.

— Îți vine să râzi? *Cum îndrăznești?*

Sosise momentul să o pună la punct.

— Dr. Decker, voi fi cât mai explicit, ca să nu existe neînțelegeri. Aceasta nu este o misiune medicală. Te afli aici ca să mă ajuți *pe mine*. Asta înseamnă că faci ce spun eu, când spun eu. Dacă îți spun să nu faci ceva, nu faci. Ne-am înțeles?

Privire ei fioroasă s-a transformat într-una încruntată.

— Aroganța ta este uluitoare. Știi asta?

— Aroganța *mea*?

— Da, răspunse ea. Aroganța *ta*. Nu tu ai înființat Clinica „Matumaini”. Nu tu ai făcut eforturi inimaginabile ca să o deschizi. Nu tu ai pierdut prieteni foarte buni din te miri ce

cauze. Așa că, da, aroganța ta este uluitoare.

Ea se afla în stare de șoc. Era singura explicație viabilă pe care a găsit-o el în acel moment. Întâlnirea lor cu rebelii ar fi fost traumatizantă pentru orice civil, chiar și pentru un doctor care fusese anterior corespondent de război.

Dacă mai adăuga la asta și faptul că ea își manifestase deja grija în privința personalului Clinicii „Matumaini”, avea rețeta perfectă pentru o cădere nervoasă.

— Tocmai ai trecut printr-o experiență destul de intensă..., începu Harvath.

— Să nu cumva să îndrăznești să-mi vorbești cu un aer de superioritate, izbucni ea.

— Nu-ți vorbește nimeni cu un aer de superioritate.

— Nu zău!

Harvath trebuia să încheie acest subiect.

— Dr. Decker, voi fi mai îngăduitor cu tine după cele întâmplate, dar...

— Dar ce?

— Fie mă ascuți, fie te trimit acasă.

Această afirmație a părut să-i capteze atenția doctoriței.

Harvath a privit-o o clipă. Cunoscutese câteva femei emotive la viața lui, însă fusese întotdeauna de părere că era prea umilitor să dai întotdeauna vina pe emoții. Oamenii și certurile ascundeau, de obicei, ceva mult mai nuanțat decât asta.

Însă Decker părea să aibă o „hibă”. Habar nu avea de unde i se trăgea, însă nici nu voia să știe. Era treaba psihologului și a iubitului ei, Dumnezeu să-l ajute, să-i descopere sursa.

Pe Harvath îl interesa doar atât: dacă va accepta sau nu ordinele și dacă se putea baza sau nu pe ea că va rezista până la sfârșitul misiunii. Nu îi plăcea să-i manipuleze pe oameni, însă atitudinea lui Decker îl determina să nu aibă nicio mustrare de conștiință în a lua măsurile adecvate. Înainte de asta însă, voia să lămurească anumite lucruri.

— După cele întâmplate în această dimineață, am avut

noroc că nu a murit nimeni.

Ea i-a aruncat o privire ironică.

— Nu a murit nimeni? *Nimeni?*

Harvath a reformulat.

— Am avut noroc că nu a murit niciunul dintre noi.

— Deci *ei* nu contează.

— Rebelii?

— Da, bărbații aceia pe care i-ai ucis, pe care i-ai *ucis* cu sânge-rece.

„Dumnezeule mare”, a reflectat Harvath.

— Bărbații aceia erau luptători înarmați.

— Pe care i-ai ucis înainte să aibă măcar șansa să tragă înspre tine!

„Ce dracu...” Femeia asta *era* nebună.

— Știi că exact asta este ideea, nu? Să-i împuști înainte să apuce să te împuște ei pe tine?

De-a lungul vieții, Harvath auzise unele afirmații incredibil de tâmpite, altele incredibil de ofensatoare, însă aceasta le depășea pe toate.

— Crezi că mi-a făcut plăcere să-i împușc pe bărbații aceia?

— Nu știi, răspunse Decker. Spune-mi tu. Mi se pare că te pricepi destul de bine la asta.

— Sunt priceput, dr. Decker, așa cum sunt convins că și tu te pricepi la ceea ce faci. Fiindcă asta este meseria mea.

Pe fața ei a apărut o expresie triumfătoare, ca și când l-ar fi prins debitând cea mai mare minciună.

— Doar că meseria mea este aceea de a *salva* vieți.

— Și a mea.

— Dar... începu ea.

— Dar tot am omorât oameni? o întrebă el, întrerupând-o de astă dată.

Decker a dat afirmativ din cap.

— Am omorât și voi mai omorî, deoarece unele vieți sunt mai valoroase decât altele.

Pe fața ei a apărut din nou acea expresie triumfătoare, însă aceasta a dispărut când Decker a auzit vorbele lui Harvath.

— Nu orice viață merită salvată, dr. Decker. De fapt, pentru unele nici nu merită să lupti.

— *Toate* viețile contează, replică ea.

— Și viața unuia ca Hitler? Ca Stalin? Ca Mao? Ca Osama bin Laden?

— Bărbații pe care i-am întâlnit azi-dimineață nu erau ca Hitler, ca Stalin sau ca Osama bin Laden, răspunse ea.

— Așa e, totuși te-au legat de mâni și de picioare și ți-au pus căluș la gură, nu?

Decker i-a ignorat întrebarea ca și când s-ar fi înjosit dacă ar fi răspuns la ea. Modul ei de a gândi era mai periculos decât se temuse inițial Harvath. Nu numai că sârise de bunăvoie din mașină și intrase orbește în junglă cu un necunoscut care îi ceruse acest lucru, dar părea să-i lipsească și orice urmă de sentiment de rușine sau simț al responsabilității pentru cele întâmplate din cauza nesăbuiinței ei.

Era pe punctul să o ignore complet, când ea a făcut o mărturisire interesantă și i-a adresat o întrebare pe care puțini i-o adresaseră.

— Nu te înțeleg, spuse ea.

— De ce nu?

— Presupun că ești spion sau soldat, sau ceva de genul ăsta?

— Sau ceva, recunosc Harvath.

Ea l-a privit îndelung și intens, ca și când răspunsul la următoarea ei întrebare ar fi trebuit să i se citească deja pe chip pentru ca ea să-l creadă.

— De ce o faci? îl întrebă ea. De ce faci asta?

Nu era o întrebare amuzantă, însă Harvath a râs din nou.

— Nu m-ai crede, spuse el.

— Încearcă-mă.

Ea spusese „încearcă-mă”, nu „ai încredere în mine”.

Existau mai multe explicații pe care i le-ar fi putut oferi ca să-i expună motivul pentru care alesese acel drum în viață.

Una dintre ele era dorința lui de a-l mulțumi pe tatăl său defunct, care rareori fusese acolo pentru el, deoarece acesta fusese mai mereu plecat în căutare de noi aventuri. O alta era acea dorință de a-și depăși mereu limitele. O alta însă îl constituia și faptul că era, pur și simplu, dependent de acel stil de viață și era atât de convins de abilitățile lui, încât ajunsese să creadă că era singura persoană care putea duce la bun sfârșit misiunile grele.

Mai exista o altă explicație pentru care alesese acea meserie. Totul începuse pe vremea când era foarte tânăr și locuia lângă un băiat cu tulburări de dezvoltare pe care copiii îl necăjeau în mod constant. Se autoprocلمase protectorul lui, lucru care aducea cu el și multe încăierări. Intrase de multe ori în bucluc, însă devenise și un bun luptător.

Deși voia să creadă că gestul lui era nobil, și era, exista totuși un anume grad de egoism în el. De obicei, se încăiera cu băieți mai mari și deseori era depășit numeric. Cu toate astea, el îi bătea de fiecare dată, până când niciunul dintre ei nu l-a mai provocat și nici nu a mai răs pe seama „prietenului” său.

Abia după ce a mai crescut, el a înțeles că plăcerea cu care îi pocnea pe puștanii care se legau de prietenul lui defavorizat izvora din străfundul lui. Și-ar fi dorit ca tatăl lui să procedeze la fel pentru el și mama lui așa cum făcuse și Scot pentru acel băiat. Încearca să-l protejeze.

A conștientizat, de asemenea, că ceea ce el alesese în mod voit să facă pentru vecinul lui, tatăl său, soldat Navy SEAL, alesese în mod voit să facă pentru alții. Vor exista mereu oameni care vor avea nevoie de protecția altora. Adevărata noblețe venea din a oferi această protecție de bunăvoie. Odată ce a ajuns să accepte pe deplin această idee, drumul lui în viață a devenit extrem de clar.

El s-a uitat la Decker și a continuat:

— Acasă se vorbește mult despre „Visul american”. Acesta nu există dacă cineva nu este dispus să-l apere.

— Ai dreptate, răspunse ea. Nu te cred.

„S-a dus naibii și comunicarea”, a meditat Harvath. Nu că ar fi fost surprins. Își dădea seama că ei doi aveau perspective diferite asupra lumii.

— Lăsând deoparte părerea ta despre ceea ce fac eu, trebuie să știi dacă mă pot baza sau nu pe tine în ceea ce privește continuarea misiunii, zise el.

— Depinde.

— Îmi pare rău, dar am nevoie de un răspuns simplu: da sau nu. Fără evenimente neprevăzute, fără schimbări. Dacă nu vrei să ascuți ordinele, nu te luăm cu noi.

Decker a tăcut preț de câteva secunde.

— Chiar am crezut că soldații aceia erau din armata congoleză. Nu m-aș fi dus cu ei dacă aș fi știut că nu erau.

Harvath nu știa cum să interpreteze afirmația ei. Semăna cu o scuză. Indiferent care era explicația, acest lucru dovedea că era capabilă de introspecție și că problema putea fi rezolvată.

— Nu spun să nu îi ajuți pe oameni. Aceasta este meseria ta. Înțeleg asta. Însă în acest moment, treaba noastră este să aflăm ce s-a întâmplat cu oamenii din Clinica „Matumaini”. Acesta este scopul nostru. Ne-am înțeles?

Indiferent ce furtună s-ar fi dezlănțuit înăuntrul lui Decker, aceasta părea să se risipească. Expresia de pe fața ei s-a mai îmblânzit, iar atitudinea ei a devenit mai puțin agresivă.

— Ne-am înțeles, conchise ea.

Harvath s-a uitat la ceas și a calculat câte ore de lumină mai aveau la dispoziție. Dacă Ash și oamenii lui vor fi de acord, el intenționa să ajungă la clinică înainte de căderea nopții.

Cu cât ieșea mai repede din Congo, cu atât mai bine.

CAPITOLUL XII

După ce a negociat cu pădurarii prețul combustibilului și al apei pe care le-au cumpărat de la ei, echipa a pornit la drum. Tipic pentru Congo însă, totul era bine până în momentul în care nu mai era.

Au traversat două râuri mai puțin adânci, doar ca să descopere că deveniseră mult prea încrezători cu privire la cel de-al treilea râu. Era mult mai adânc și mai rapid decât celelalte. Apa ajungea până la nivelul geamurilor și, la un moment dat, ambele vehicule au fost împinse în aval. Când au început să se legene și și-au dat seama că se puteau răsturna, Ash le-a transmis celorlalți să se pregătească să-și salveze pielea.

Din fericire, roțile grele ale vehiculelor au atins, într-un final, albia râului, ele și-au recăpătat stabilitatea și au ieșit pe malul celălalt. Scăpaseră de ce era mai greu. De acolo înainte, urmau doar fâgașe, hârtoape și noroi.

Harvath a privit pe geam afară. Înainte să plece de la cabana pădurarilor, își verificase din nou telefonul mobil. Îl putea folosi conectându-se la un sistem prin satelit care îi permitea să trimită și să primească mesaje, precum și să dea telefoane, atât timp cât avea vizibilitate spre cer. Lara nu îi răspunsese la niciunul dintre mesajele pe care i le scrisese.

Nu îi plăcea faptul că se gândea la ea în timp ce se afla în misiune. Trebuia să separe lucrurile. Pe alți contractori îi pedepsise pentru că făcuseră aceeași greșală pe durata operațiunilor. Dacă nu îți păstrai mintea limpede în decursul misiunii, deveniai repede un soi de magnet care atrăgea problemele.

Nu îi stătea în fire așa ceva. De obicei, era foarte „conectat”. Un motiv era acela că știa că Lara era supărată pe el, și avea tot dreptul. Nu o condamna. El credea că era cea mai potrivită

persoană care să ducă misiunea aceea la bun sfârșit. Însă lucrul ăsta era valabil pentru aproape toate misiunile în care-l trimisese Carlton Group. El o mințise însă atunci când îi spusese că nu avusese de ales.

Firește că avusese de ales. Ar fi putut refuza. Totuși ideea era că nu voise să refuze. Acceptase acea misiune pentru că nu mai făcuse ceva asemănător. Îi plăcea provocarea. Știa, de asemenea, că respectiva călătorie împreună cu Lara însemna mult mai mult decât a admira culorile toamnei. Ea era pregătită să poarte acea conversație. El nu înțelesese cât de puțin îl interesa conversația în speță decât atunci când ajunsese în Congo.

Indiferent câte contraargumente i-ar fi adus o femeie, la un moment dat ar fi fost obligat să facă o alegere. Nu putea să aibă o familie și să își păstreze cariera. Observase acest lucru încă din copilărie. Era greu pentru toată lumea.

Însă ceea ce făcea Harvath în acele momente era diferit de ceea ce făcuse tatăl lui. Acesta intrase în țări ostile însoțit de echipa lui, SEAL. Harvath însă intra adeseori singur în țări ostile. Își asuma riscuri mai mari decât tatăl lui și nu își putea imagina cum ar fi putut face asta știind că avea o familie acasă.

Mult timp își dorise și el să trăiască „visul american”, însă în Congo nu mai era sigur cum arăta acel vis. Nu știa cum și l-ar fi putut trăi pe al lui și să-l apere în același timp pe al celorlalți.

De asemenea, își făcea griji referitoare la consecințele realizării „visului american”. Faptul că ar fi avut o familie acasă l-ar fi determinat să nu își asume riscuri prea mari în misiuni? Asta i-ar fi adus lui sau altcuiva moartea? Sau era ceva mai mult de-atât? Oare îi era teamă că, în ciuda atâtor viziuni contrare pe care le avusese – ceea ce făcea și în acel moment –, aceasta era menirea lui, și nu aceea de a-și întemeia o familie?

Era un gând pe care-l exilase într-un colț întunecat al

minții, pe care nu îl alimenta niciodată, sperând că, dacă îl va ignora, acesta va dispărea într-o bună zi. Însă nu dispăruse. Dimpotrivă, era din ce în ce mai prezent.

El a înlăturat acele gânduri și s-a concentrat asupra misiunii care-l aștepta. Era posibil să aibă o nouă dispută cu Ash și cu oamenii lui.

Britanicii vor dori să-l însoțească până la ușa de la intrare a clinicii. Harvath nu putea permite așa ceva, mai ales că știa ce îi aștepta. Nu adusese cu el suficient echipament. Trebuia să-i convingă cumva să se retragă.

Virajul către drumul care ducea la Clinica „Matumaini” era atât de slab semnalizat, încât au trecut pe lângă el. Au străbătut șase kilometri înainte ca Ash și Mick să își dea seama că o luaseră în direcția greșită. Așadar, au întors vehiculele. Deoarece nimeni nu rărea jungla în mod regulat, aceasta înghițea repede tot ce rămânea neîngrijit.

Drumul către „Matumaini” era mai rău decât ceea ce văzuseră ei până atunci. Pe la jumătatea distanței spre clinică, drumul era traversat de o porțiune de teren erodat adâncă de câțiva metri. Ash le-a spus lui Simon și Eddie să aducă scările din metal legate de LC2.

În timp ce bărbatii fixau scările, Harvath l-a tras pe Ash deoparte.

— Vreau să vorbim despre cum vom acționa când vom ajunge la clinică, zise el.

— În regulă, fu de acord Ash fără să-și ia privirea de la cele două „brute”. La ce te gândești?

— Vreau să acționăm discret.

— Cât de discret?

— Doar dr. Decker și cu mine.

— Faci cum vrei, tu ești clientul, însă cred că este o idee proastă. Nu știm la ce să ne așteptăm. FRPI nu trebuie decât să caute repede pe internet informații despre CARE

International.

— Asta în cazul în care vreunul dintre rebelii care au văzut abțibildurile de pe portiere a rămas în viață.

— Și nu au comunicat prin stații înainte să-i eliminăm.

— Dacă aș fi blocat într-un loc și aș ascunde un comandant rebel grav bolnav, n-aș comunica prea mult prin stație.

— Nici eu, fu de acord Ash, dar tot trebuie să luăm în considerare și acest lucru. Am putea cădea într-o capcană. La naiba, mai avem doar câțiva kilometri, am putea cădea direct într-una.

— Tocmai de aceea aș vrea ca voi să stați deoparte. Scoatem vehiculele de pe drum, instalăm tabăra, apoi dr. Decker și cu mine vom merge până acolo pe jos ca să verificăm locul.

— Vreți să vă duceți în noaptea asta? După ce se lasă întunericul?

Harvath s-a uitat din nou la ceas. Până când vor găsi un loc unde să campeze și să ascundă vehiculele, se va lăsa și întunericul.

— Cred că este cea mai bună variantă.

— N-ar fi bine să rămânem toți în tabără. Mick și cu mine vă vom însoți. Dacă veți întâmpina probleme, veți avea doi oameni înarmați cu voi. Cum ți se pare ideea?

Dacă situația ar fi fost alta, i s-ar fi părut un plan minunat, însă Harvath și Decker trebuiau să meargă singuri.

— Apreciez oferta, totuși vom merge doar noi doi.

— Tu hotărăști, conchise Ash, clătînând din cap.

Harvath i-a mulțumit, pe urmă au început să discute despre locul unde ar trebui să își instaleze tabăra. A accesat imaginile din satelit pe care și le salvase în telefon, având grijă să nu dezvăluie pozele cu groapa de ardere, apoi i-a arătat britanicului locul unde credea că ar trebui să ascundă vehiculele și să așeze tabăra.

După ce „brutele” au trecut cu vehiculele peste porțiunea de teren erodat, au fixat din nou scările la locul lor, pe urmă s-au

afundat în junglă, luând-o înspre Clinica „Matumaini”.

Pe drum, Harvath și-a schițat în gând o listă cu echipamentele de care avea nevoie. Cea mai mare parte, în special chestiile „înspăimântătoare” cum le numise Beaman, fuseseră deja vârate în două ranițe mari. Echipamentul pe care el și Decker vor trebui să-l care era mult prea voluminos pentru o misiune de recunoaștere. Britanicii vor intra la bănuieli, însă Harvath s-a gândit că îi va putea folosi pe rebeli în avantajul lui.

Ash și oamenii lui habar nu aveau ce se afla în ranițe. Li se spusese că erau pline cu echipamente medicale pentru Clinica „Matumaini”. Nu aveau motive să creadă altceva.

Harvath îi va informa că el și Decker plănuiau să le ascundă în junglă, nu departe de clinică. Dacă rebelii se aflau deja acolo, personalul clinicii putea aștepta până când li se va oferi ocazia să meargă după ele. Dacă rebelii nu erau acolo, ei își vor goli ranițele, se vor întoarce la britanici, apoi vor aduce vehiculele la ușa de la intrare a clinicii și vor livra restul echipamentelor.

Habar nu avea cum vor reacționa Ash și oamenii lui, însă atât timp cât aceștia făceau ceea ce le spunea el, nu îl interesa altceva.

Când mai aveau doi kilometri până la clinică, ei au ieșit de pe drum și au înaintat cu mașinile câteva sute de metri în jungla plină de viață. Ciripitul păsărilor și sunetele scoase de celelalte animale răsunau din toate direcțiile.

Simon și Eddie au început să așeze tabăra, în timp ce Ash și Mick s-au întors la drum ca să acopere urmele. Nu era perfect, dar atâta vreme cât nu erau căutați în mod expres, nimeni nu avea să-i găsească.

Jambo s-a ocupat de pregătirea cinei. La fel cum procedaseră și rebelii peste care dăduseră în acea dimineață, nici ei nu vor face foc de tabără. Mirosul de mâncare putea atrage prezența nedorită atât a oamenilor, cât și a animalelor.

Jambo a folosit arzătoare Jetboil ca să încâlzească apa. Când aceasta a ajuns la punctul de fierbere, el a turnat-o în pungile cu legume liofilizate, pe urmă le-a închis ermetic, astfel încât legumele să se opărească.

Harvath adusese mâncare din Statele Unite pentru el și Decker. Detesta mâncarea semipreparată pe care o mâncau soldații, cunoscută și sub denumirea MRE (Meals Ready to Eat). Deși acronimul venea de la „Mâncăruri gata preparate”, soldații le spuneau „Mâncăruri respinse de toți”. Aceasta era misiunea lui, iar el avea de gând să mănânce doar ce voia el.

Din cauza stresului la care era supus, de obicei, în timpul operațiunilor și pentru că nu voia să își piardă energia, el consuma alimente bogate în calorii. Prefera biscuiții și sosul. Scot i-a spus lui Jambo să fiarbă suficientă apă încât să-i ajungă pentru două pungi. Nu știa cât timp vor lipsi. Nu avea de gând să acționeze pe stomacul gol.

Pentru Decker, el cumpăraseră câteva feluri de mâncare de la o firmă nouă care pregătea preparate gastronomice destinate excursioniștilor, cum ar fi ciuperci naturale cu risotto, fără gluten, precum și somon marinat cu paste penne. Un presentiment îl atenționase că va avea de-a face cu o mironosită pretențioasă, iar din experiență știa că nimic nu ducea mai repede la eșecul unei operațiuni decât o persoană care nu mânca bine. Această persoană nu numai că nu acumula aportul necesar de calorii pentru a funcționa bine, ci se și plângea constant că îi era foame.

În timp ce mâncarea lui era pregătită, el a scos două ranițe din portbagajul vehiculului LC2 și le-a cântărit în mână. Amândouă erau grele. Decker va fi nevoită să suporte. Nu îi putea dezvălui ce conțineau și nici nu le putea rearanja în văzul tuturor. Ea va trebui să aștepte. Odată ce se vor îndepărta de britanici, el îi va mai ușura din povară. Le-a pus deoparte și le-a acoperit pe fiecare cu un poncho. Se pregătea din nou de ploaie.

Simon și Eddie au prins câteva hamacuri de niște copaci. Se puteau feri, astfel, de șerpi, iar prelatele de deasupra capului îi vor proteja de ploaie.

Harvath a aruncat în hamac un rând de haine uscate, un sac de dormit și instrumentul multifuncțional CRKT. Încă de pe vremea când fusese soldat SEAL, el își făcuse obiceiul de a-și curăța echipamentul imediat după încheierea unei operațiuni – inclusiv ghetetele. Ingeniosul instrument multifuncțional avea la capăt un soi de scobitoare cu rolul de a înlătura de pe ghete kilogramele de noroi pe care le va aduce înapoi.

A aruncat o privire peste șirul de hamacuri. Cele două „brute” făcuseră o treabă bună. Abia aștepta să se întoarcă în tabără, să își curețe echipamentul, să se cațäre în hamac și să doarmă – să lase în urmă misiunea de recunoaștere de la Clinica „Matumaini”.

Presupunând, firește, că totul avea să decurgă conform planului – Harvath știa însă la ce să se aștepte, în special în Congo.

CAPITOLUL XIII

Cel mai mare inconvenient pe care l-au avut de înfruntat în drumul lor spre clinică, în afară de ranițele grele, era cantitatea mare de apă pe care simțeau nevoia să o consume. Era esențial să fie bine hidratați înainte să intre în clinică, însă nu se compara cu cantitatea de apă de care vor avea nevoie atunci când vor ieși.

Harvath știuse că aspectul ăsta va constitui o problemă, chiar înainte de a pleca din State, și își făcuse planurile în consecință. Nu se puteau baza pe fântâna clinicii. Dacă ea era secată, ar fi însemnat o sentință la moarte. Harvath văzuse suficiente fântâni ca să știe că nu era bine să se bazeze pe una din Congo.

Dacă ar fi urmat râul îngust în amonte, unde acesta șerpuia prin spatele clinicii, s-ar fi abătut de la traseu și șansele să dea peste vreun localnic ar fi fost mai mari, însă îi ținea departe de drum, unde exista posibilitatea să dea nas în nas cu rebelii, plus că problema referitoare la apă ar fi fost rezolvată. Acest plan avea sens, mai puțin pentru dr. Decker.

— Nu poți face asta, îl admonestă ea, când își dădu seama ce intenționa el să facă.

— Stai să vezi.

— Chiar ești un ticălos egoist, știai asta?

Harvath a tras aer în piept, aducându-și aminte că un gentleman nu lovea niciodată o doamnă.

— N-ai mai văzut până acum o fântână cu apă nepotabilă? o întreabă el, ușurându-i greutatea din raniță și închizând-o la loc.

— Nu la asta mă refeream, ci la faptul că ești dispus să arunci în râu ceea ce vom găsi. Ai habar câți oameni ar putea muri din cauza asta?

Harvath a tras fermoarul unui compartiment al raniței lui și

a desfășurat patru găleți din pânză.

— N-am nimic împotriva dacă vrei să te instalezi mai departe de râu, îi zise el, aruncându-i două găleți. Dar o să-ți cari singură apa. Și pe a mea, având în vedere că suntem parteneri.

Decker i-a aruncat o privire disprețuitoare și l-a întrebat pe un ton răstit:

— N-ai pic de obligație morală?

— Obligația mea morală este simplă: să descopăr ce s-a întâmplat la Clinica „Matumaini” și să mă asigur că scăpăm de aici în viață. Nu mă interesează alte chestii.

— Ce-ai zice dacă am face din locul ăsta unul mai bun înainte să plecăm?

— Scrie asta pe un abțibild, răspunse el, ridicându-se în picioare și întinzându-i ranița. Ar trebui să o poți căra mai ușor acum.

După ce Decker a luat ranița, s-a simțit ușor vinovată că el i-o golise atât de mult. Luase din ea mai bine de 18 kilograme. În ciuda amabilității lui, era în continuare supărată pe el pentru că afișa atâta nepăsare față de localnici.

Înainte să apuce să mai spună ceva sau să-și așeze ranița în spate, el și-a pus rucsacul care era considerabil mai greu și a luat-o înspre amonte.

Scot avea un răspuns pentru toate – chiar și tăcerea lui reprezenta o soluție. Era de-a dreptul enervant. Adevărata sare pe rană fusese însă morala pe care i-o ținuse el în timp ce se îndepărtau de tabără. După ce o avertizase că nu mai voia ca ea să repete ceea ce făcuse în dimineața aceea, o amenințase că o va lega de un copac și o va lăsa acolo să o găsească pigmeii dacă nu-i va urma întocmai instrucțiunile, îi spusese aceste cuvinte cu un zâmbet ștrengăresc, însă nu reușise să o sperie. În schimb, ea citea în el ca într-o carte deschisă.

Era evident că Harvath avea probleme cu femeile, mai ales cu cele istețe, realizate. Nu era decât un necioplit – un necioplit

chipeș, ce-i drept –, dar tot necioplit rămânea.

— Hei, zise ea, grăbind pasul ca să-l ajungă din urmă în timp ce el își vedea de drum de-a lungul râului. Tot așa amuzant ești și cu soția ta?

— Nu sunt căsătorit, răspunse el, fără să se oprească.

— Mi-am imaginat eu, rosti ea pe un ton glumeț.

Harvath a ignorat-o.

Au mers în tăcere vreme de douăzeci de minute, până când el s-a oprit și și-a verificat GPS-ul. A aruncat o privire în jurul lui, apoi i-a făcut semn doctoriței să-l urmeze de-a lungul malului, iar pe urmă în junglă.

Era un traseu anevoios. El folosea maceta pe care o împrumutase de la Jambo ca să își croiască drum.

După câteva minute, Harvath s-a oprit și s-a întors ca să se uite la ea.

— Suntem suficient de departe de râu? o întrebă el.

Decker a dat afirmativ din cap, neștiind dacă să fie sau nu mulțumită de sine. Ideea era că el ținuse cont de vorbele ei.

— Bine, conchise el, dându-și ranița jos din spate. Merg să tai și restul vegetației. Du-te după apă.

Ea și-a aruncat ranița lângă a lui și a luat-o înapoi pe cărare. Becul roșu al lanternei atașate de cap îi lumina calea.

În acest răstimp, Harvath a înșurubat stâlpii din PVC și a agățat acoperișul din plastic. Apoi a umplut canistrele cu pulbere și a așezat capacele lângă ele.

În urma îndelungatei lui experiențe referitoare la respectarea protocolului, era convins că nu mai avusese niciodată de-a face cu ceva atât de primitiv.

Solul fiind moale, a folosit maceta ca să sape un șanț. Acesta avea scopul de a împiedica alunecările de teren în râu. Era o altă ofertă de pace. Decker avusese dreptate. Trebuiau să își ia toate măsurile de precauție și să stea departe de râu.

Dacă ea va începe să se plângă că substanța se va infiltra în pânza freatică și își va exprima nemulțumirea, el o va lega de

copac și își va ține promisiunea, și anume să o lase acolo ca să o găsească pigmeii.

Când Decker s-a întors de la râu, el terminase deja de pregătit zona operațională, desfăcuse bășica uriașă și o fixase în chingi.

Scot i-a explicat fiecare pas și, după ce a ajutat-o să umple prima canistră cu apă, i-a explicat ce avea de făcut în cazul în care el nu se întorcea într-o oră. Ea nu era prea încântată că va rămâne singură.

Harvath i-a dat maceta și a pus-o să repete ceea ce îi spusese el. Ea a repetat cuvânt cu cuvânt instrucțiunile lui.

Decker se așteptase ca, înainte să plece, să o mustre din nou în legătură cu cele întâmplate în acea dimineață, însă, spre surpriza ei, el nu a făcut-o. Harvath i-a zâmbit și a asigurat-o că totul va fi în regulă. Apoi, punându-și ochelarii cu vedere nocturnă, a intrat în junglă și s-a făcut nevăzut.

Cu ajutorul coordonatelor GPS obținute lângă râu și al imaginilor din satelit pe care le salvase în telefon, Harvath își făcuse o idee despre locul unde se afla clinica și despre cum trebuia să procedeze cel mai bine. În mai puțin de zece minute a localizat-o.

După ce a găsit-o, a rămas în junglă. Nu îndrăznea să pătrundă în luminiș. În mintea lui, clădirea era o țintă. Nu avea de gând să acționeze până când nu își lua toate măsurile de precauție.

S-a târât până la marginea luminișului, a înlăturat vegetația și a privit prin ochelarii cu vedere nocturnă. Nu a observat nicio mișcare și, lucru și mai neobișnuit, nu se auzea niciun zgomot. Era ca și când până și animalele ar fi evitat acel loc. Tăcerea era îngrijorătoare. Harvath a încercat să scape de acest sentiment.

S-a retras în junglă și a ocolit perimetrul. Nu existau nici camioane, nici alte vehicule. Clinica nu era luminată. Părea complet abandonată.

Când a ajuns în partea de nord-vest a luminișului, s-a uitat la ceas. Voia să verifice și groapa de ardere, însă era în criză de timp. Nu știa dacă Decker îi va asculta sau nu instrucțiunile. Dacă nu se întorcea într-o oră, aceasta pleca. Dacă ea pleca, el era nevoit să abandoneze operațiunea. Deși nu agrease ideea că Decker îl va însoți, nu putea să nu recunoască faptul că misiunea asta era pentru două persoane.

Nu ar fi reușit fără ea. Misiunea de recunoaștere însă ar fi fost incompletă dacă nu ar fi verificat groapa de ardere, prin urmare, a hotărât să insiste.

Simțise mirosul gropii cu mult înainte să o vadă. Mai exact, percepusese mirosul catalizatorului folosit. Kerosenul avea un miros aparte. Însă cel mai apropiat aeroport se afla la câteva sute de kilometri depărtare. *Cum naiba ajunsese kerosenul în inima junglei?*

Pentru moment, această întrebare rămânea fără răspuns. Apropiindu-se de groapă, s-a oprit în loc și a ciulit urechile. Neauzind nimic, s-a furișat mai aproape ca să arunce o privire.

Nu era nici țipenie de om, însă cineva fusese acolo. Și venise cu vehicule grele, dintre care unul șenilat.

„Un buldozer” s-a gândit Harvath. Nu era semn bun. Singurul motiv pentru care ai fi utilizat un vehicul atât de mare era dacă aveai o cantitate impresionantă de dezgropat sau de îngropat. Deși nu își făcuse prea mari speranțe referitoare la personalul și pacienții Clinicii „Matumaini”, nu și le pierduse complet. Când a descoperit însă că un buldozer ar fi putut fi implicat în cazul gropii de ardere, orice speranță i s-a spulberat.

Îngrijorarea lui a sporit în momentul în care s-a gândit la cei

care puseseră la cale presupusul atac împotriva clinicii. Combinezoane HAZMAT ⁵ ce protejează purtătorul de materiale periculoase, kerosen și utilaje de excavat, toate arătau că era vorba despre o situație extrem de complicată.

Harvath voia să examineze mai bine groapa. De când văzuse imaginile inițiale prin satelit, o întrebare nu îi dădea pace. Ceva nu se lega. *Să fi fost forma gropii? Partea unde era concentrată căldura?*

Din nefericire, nu mai avea timp la dispoziție. Trebuia să se întoarcă înainte ca Decker să plece.

A făcut cale întoarsă cu pași grăbiți și fără prea mult zgomot.

⁵ HAZMAT provine din limba engleză de la „hazardous materials”. (n.red.)

CAPITOLUL XIV

Până când Scot a ajuns la Decker, ea umpluse deja canistrele cu apă și aproape că făcuse plinul și bășicii.

— Ce-ai văzut? îl întrebă ea. E cineva la clinică?

El a clătinat din cap.

— Nici țipenie de om, răspunse el, apoi, arătând către gălețile goale, adăugă: Vrei să termin eu de umplut bășica?

— Mulțumesc, zise ea.

Harvath a luat maceta lui Jambo, a tăiat o creangă de grosimea unei bare de haine din dulap, a crestat-o la ambele capete, pe urmă, ridicând atât gălețile lui, cât și pe cele ale lui Decker, a luat-o înspre râu.

Când s-a întors cu bara pe umeri și cu câte o găleată la fiecare capăt al acesteia, a văzut-o pe Decker bând apă din unul dintre recipientele mari din plastic pe care le aduseseră cu ei.

— Vrei și tu? îl întrebă ea, întinzându-i recipientul.

— Nu, bea-o tu pe toată, răspunse el, așezând pe jos gălețile cu apă. Vei avea nevoie.

— Și tu.

Ea avea dreptate. Era momentul potrivit să se hidrateze și el. Așadar, și-a scos un recipient din raniță, i-a răsucit capacul și a dat pe gât jumătate din cantitatea de apă. Pe urmă și-a îndreptat atenția asupra chingii de pânză care ținea bășica.

Un galon de apă cântărea aproape 3,85 kilograme. Deși se gândise că vor avea nevoie de zece până la cincisprezece galoane, el adusese o bășică de patruzeci de galoane, pentru orice eventualitate. Fără să ia în calcul produsele chimice sub formă de pudră, a căror greutate era neglijabilă, bășica ajungea la peste 136 de kilograme.

Odată ajuns la o distanță „sigură” de râu, el începuse să caute o porțiune de pământ mai ridicată, cu un copac suficient

de rezistent. Așa alesese locul în care se aflau în acel moment.

În fiecare cârlig de metal al praștiei el fixase câte o carabină, care, la rândul ei, era legată cu un cablu care ducea la un inel de ridicare. După ce a scos un dispozitiv cu clichet, Harvath l-a agățat de o creangă, apoi s-a dus să ridice bășica.

Când a adus-o la nivelul dorit, a mutat suportul din PVC sub ea, a desfășurat furtunul și a încercat duza. Deși rece, apa era curată, iar presiunea, excelentă. A așezat pe poziție obiectele de care vor avea nevoie, pe urmă s-a întors la recipientul cu apă pe care-l așezase lângă ranița lui.

În timp ce el bea apă, Decker i-a aruncat un costum chirurgical.

— E timpul să ne îmbrăcăm, zise ea.

El s-a așteptat ca ea să se retragă pe cărăruie sau în spatele prelatei opace fixate de țevile de PVC, însă Decker nu și-a bătut capul.

S-a dus lângă ranița ei și a început să se dezbrace încet. Din câte se părea, modestia nu era unul dintre punctele ei forte. Nici rafinamentul.

Harvath nu voia să se uite, însă nu se putea abține. Felul în care ea își dădea jos hainele cerea o taxă de intrare și cel puțin două pahare de băutură. Scot nu o prea plăcea, dar în momentul în care ea a tăcut și a început să se dezbrace, el a conștientizat că femeia arăta chiar bine.

Singurul motiv pentru care el își mută privirea a fost acela că nu voia să-i dea satisfacția de a ști că o privea.

În timp ce se dezbrăca, el se gândea să-i dea câteva ponturi legate de stil. Se îndoia că ar fi trecut pe listă o pereche de chiloței tanga și un sutien sexy dacă ar fi fost o femeie care urma să străbată jungla din Congo.

Scot a clătinat din cap în timp ce continua să se dezbrace. Era o pacoste, iar ea probabil că știa acest lucru. Lenjeria ei, fără îndoială scumpă, era complet inefficientă și nepotrivită în inima junglei. Decker trebuie să fi știut și acest lucru.

Firește că juca teatru, numai că Jessica Decker hotărâse că spectacolul trebuia să continue chiar dacă se afla într-unul dintre cele mai neplăcute locuri din lume. El i-a dat totuși o notă mare pentru efortul depus. Bărbatul care nu aplauda sau nu aprecia hotărârea ei de a păstra o notă de senzualitate nu merita să se numească bărbat.

Deși nu avea nicio intenție să-i lanseze vreo invitație, el a hotărât să mai arunce o privire pe furiș. Când a făcut-o, a descoperit că și ea îi admira corpul.

Privirile lor s-au întâlnit. Erau amândoi dezbrăcați complet și se priveau mai intens decât ar fi trebuit.

Harvath a fost cel care și-a luat primul privirea de la ea. I-a venit din nou în minte acel cuvânt care rima cu „gutui”.

Poate pentru Decker nu era decât un joc, însă el știa că trebuia să aibă grijă. Ar fi fost sinucidere curată. Cu toate astea, era uluitor cât de prostește se putea comporta până și cel mai de neînduplecat bărbat.

Din fericire, când s-a uitat din nou la ea, Decker era aproape îmbrăcată. S-a dat din nou în spectacol când și-a tras partea superioară a costumului peste șani și apoi l-a netezit. Era o pacoste fără doar și poate, iar ea știa acest lucru. Harvath avea însă multe lucruri pe cap, prin urmare s-a concentrat asupra lor.

Alegând doar minimum de lucruri de care aveau nevoie, el i-a pregătit ranița lui Decker și a acoperit-o cu un poncho. Celălalt poncho l-a pus peste groapa pe care o săpase, astfel încât aceasta să rămână uscată. Nu mai plouase de când se despărțiseră de britanicii rămași în tabără. Pentru moment, Mama Natură părea să fie îngăduitoare cu ei sau, poate, nu le observase prezența.

Când Decker i-a spus că era pregătită, Harvath a luat-o înspre clinică.

Ideea era să se apropie cât mai mult cu putință înainte să își tragă pe ei costumele de protecție în care le va fi extrem de

cald. Se vor simți bine timp de o jumătate de oră – însă chiar și atunci vor avea impresia că vor fi expuși la o temperatură de 100°C. Deshidratarea și căldura reprezentau un factor de îngrijorare, tocmai de aceea băuseră apă. Odată ce vor intra în acele costume, vor fi nevoiți să fie mereu cu ochii pe ceas.

Când au intrat în perimetrul clinicii, Harvath a aruncat o privire atentă în jurul lui, apoi și-a scos ochelarii cu vedere nocturnă și i-a dat lui Decker, ca să se uite și ea prin ei. Scopul lui principal era acela de a o liniști. Dacă ea începea să se agite, stresul ar fi redus perioada de timp în care ar fi putut rezista în costum.

Al doilea scop era acela de a-i oferi ocazia să se familiarizeze din nou cu proprietatea și să vadă dacă observa ceva nelalocul lui.

— Arată așa cum îți amintești tu? o întrebă el.

— În linii mari.

— OK. Haide să ne luăm costumele pe noi.

Despachetându-și rucsacul, Harvath a împărțit echipamentele pentru el și pentru ea. Deși verificaseră deja costumele, mănușile, măștile și încălțămintea de protecție ca să se asigure că nu existau găuri, rupturi sau alte defecțiuni, ei au controlat din nou fiecare echipament, pe urmă au făcut schimb, examinând fiecare ce făcuse celălalt.

Mulțumiți că echipamentele nu fuseseră compromise, și-au îmbrăcat costumul individual de protecție, denumit și PPE (Personal Protective Equipment).

Procesul necesita mai multe perechi de mănuși sterile, fiecare pereche fiind prinsă cu bandă adezivă de costum. Banda adezivă trebuia aplicată într-un anumit fel, astfel încât să nu „se umfle”, lucru care ar fi facilitat pătrunderea unui virus sau a altui factor patogen mortal. Acesta era unul dintre motivele principale pentru care Harvath pierduse la vot, iar Decker fusese aleasă pentru acea misiune. Trebuia să mai fie cineva care să te ajute să-ți pui costumul, dar și să ți-l scoți.

Era, practic, imposibil să ți-l scoți corect de unul singur.

Decker exersase de multe ori în această privință și știa ce făcea. Ea i-a precizat lui Harvath care era rolul lui în calitate de partener.

Când el a întrebat-o la ce foloseau celelalte perechi de mănuși, ea a început să-i explice că, deși erau protejați în cazul în care mănușile exterioare s-ar fi spart sau rupt, pentru a supraviețui, trebuiau să poarte mănuși sterile pe sub cele exterioare, cu ajutorul cărora să poată ieși din costum.

Întregul proces, până la momentul în care ajungeai să-ți scoți încălțăminte și costumul, semăna cu o simulare de operație. Dacă făceai o mișcare greșită, jocul lua sfârșit. Totul se rezuma la parteneriat și la încredere absolută.

Deși Decker îl enervase la culme din cauza comportamentului ei din acea dimineață, în acel moment ea dădea dovadă de foarte mult profesionalism.

Doctorița i-a legat banda în jurul încheieturilor și a gleznelor și și-a trecut mâinile peste costumul lui cu o precizie de expert. Indiferent cu câtă cochetărie intenționase să își îmbrace costumul, aceasta dispăruse în acel moment. Jessica Decker se comporta ca un adevărat profesionist.

Tocmai ajunseseră la ultima etapă a procesului de sigilare, când Harvath a auzit-o înjurând.

La început, crezuse că făcuse el ceva greșit. Apoi a observat ce anume o determinase să reacționeze așa.

Un picur mare de ploaie aterizase pe ecranul care îi proteja fața. Acesta a fost urmat repede de un altul, apoi de un altul. Norii se adunaseră fără niciun avertisment, iar ploaia a început să cadă. *Congo*.

— Trebuie să ne grăbim, dar cu grijă! strigă ea, încercând să acopere vacarmul. Să n-o dăm în bară.

Harvath i-a ascultat instrucțiunile, având mare grijă ca banda să nu se umfle. Lucrau la lumina lanternelor frontale pe care le legaseră de ramura unui copac, deci nu în condiții

optime. Ploaia nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

După ce a terminat, Harvath i-a făcut semn că totul era în regulă.

Decker și-a cercetat cu atenție cusăturile costumului, apoi pe cele ale îmbrăcăminții de protecție a lui Scot. Nu le mai rămânea decât să spere. Fie procedaseră ca la carte, fie nu. Vor afla acest lucru în timp.

Doctorița a făcut un pas în spate ca să-l lase pe Harvath să o ia înainte.

Costumul era extrem de incomod și de voluminos, fapt ce îi limita considerabil mișcările. Se simțea ca un puștan din Vestul Mijlociu din comedia *Poveste de Crăciun*, a cărui mamă îl înfolfise cu mai multe rânduri de haine care să-l protejeze de frig atunci când se întorcea acasă de la școală.

Masca nu numai că îi afecta auzul, dar îi îngusta și raza vizuală. Aproape că nu avea deloc vedere periferică.

În mod normal, ar fi trebuit să își verifice unul altuia semnele vitale înainte să îmbrace costumele, însă nu își permiteau luxul de a lăsa semnele vitale să hotărască dacă să plece sau nu în acea misiune.

După ce a pornit o cameră mică de înregistrare, Harvath a pătruns în lumină, apropiindu-se cu mare precauție de clinică.

Îi spusese lui Decker să-l atenționeze imediat dacă va observa ceva nelalocul lui. El s-a uitat peste umăr la ea de două ori și tot de două ori ea i-a făcut semn că totul era în regulă.

Din partea cealaltă a luminii, clinica părușe o construcție formidabilă, robustă. Cu cât se apropiau mai mult însă, cu atât mai dărăpănată și mai degradată devenea. Harvath crezuse că ploaia care se prelingea pe ecranul de protecție al măștii îi juca feste, totuși nu era așa. La fel ca toate celelalte clădiri din Congo, până și această clinică medicală fondată de americani se afla într-o stare jalnică.

Deasupra acoperișului șubred de la intrare se afla o plăcuță din lemn pe care stătea scris cu vopsea în franceză și în engleză: „CARE INTERNATIONAL: CLINICA MEDICALĂ MATUMAINI”.

Obloanele exagerat de albastre erau trase, iar fațada albă era scorjită și ciobită. Ușa de la intrare, decolorată și ea, era închisă. Harvath s-a oprit sub streășină, și-a șters ecranul frontal de ploaie și s-a aplecat în față ca să cerceteze ușa.

— Ce e? întrebă Decker.

El a arătat cu degetul o urmă decolorată de 3 cm în jurul tocului.

— La un moment dat, cineva a lipit o bandă adezivă de ușă, explică el, apoi, privind cu atenție ferestrele laterale, adăugă: Și de ferestre. Rămâi aici.

Înainte ca Decker să apuce să răspundă, el pășise deja în ploaie ca să cerceteze și restul clădirii.

Nu îi plăcea să fie lăsată singură, mai ales în fața ușii de la intrare. Dacă era cineva înăuntru? Dacă persoana respectivă își făcea apariția? Cum se va apăra? Decker a încercat să se liniștească.

În fond, era clinica ei. O administrase în trecut. Nu avea de ce să își facă griji.

Privind prin ploaie, s-a gândit la toți acei oameni cu care muncise acolo, buni, muncitori, al căror singur păcat era acela că se născuseră în Congo. Nu putea înțelege de ce cineva ar dori să atace clinica. Era aceeași lipsă de noimă care o făcuse să renunțe la meseria de jurnalist de război și să se alăture acelor care își ajutau semenii. Cu asta se ocupaseră la Clinica „Matumaini”. Spera să poată face din nou acest lucru.

În depărtare a răsunat un bubuit de tunet. Decker s-a dat cu un pas în spate și s-a lipit cu spatele de perete. Afară era beznă și ploua cu găleata. Nu putea distinge unde sfârșea perimetrul clinicii și unde începea jungla.

Cu toate astea, cineva o urmărea. Avea convingerea asta.

Simțise priviri ațintite asupra lor din momentul în care ieșiseră din junglă. Își dorea să fi avut maceta la ea. Ceva nu era în regulă.

De îndată ce i-a trecut acest gând prin minte, a auzit un zgomot de sticlă spartă în interiorul clinicii.

CAPITOLUL XV

Pe pervazul din stânga doctoriței se afla o bară mică din oțel folosită pentru a propti fereastra atunci când era deschisă. A luat vergeaua. Nu era cine știe ce armă, dar era mai bună decât nimic.

Înăuntru s-a auzit un alt zgomot, urmat de un sunet metalic și de râcâitul lemnului pe piatră, în clipa în care ușa de la intrare a început să se deschidă cu un scârțâit.

S-a pregătit să lovească, însă a zărit conturul costumului lui Harvath atunci când acesta a ieșit din Clinica „Matumaini”.

— Ce naiba faci? Am crezut că verifici exteriorul clădirii.

— Am văzut suficient. Haide înăuntru.

Decker l-a urmat. O parte din interior era luminată de o strălucire verzuie, fantomatică. Harvath adusese cu el o cutie plină cu bețișoare fluorescente, pe care a început să le arunce în diverse colțuri pe măsură ce înainta. Acestea ofereau suficientă lumină ca să poată vedea, însă nu destul de multă ca să poată fi observată de afară.

— Ce-a fost zgomotul pe care l-am auzit? Întrebă Decker.

— Nimic, răspunse Harvath. A trebuit să sparg un geam ca să pot intra.

— Stai să îți verific costumul.

— Sunt bine.

El începuse deja să se încălzească și era indispus.

— Lasă-mă să-l verific, insistă Decker.

Harvath s-a conformat, iar ea și-a scos lanterna prinsă de cap, a aprins lumina roșie și a început să-l examineze eu minuțiozitate.

— Totul e în regulă.

— Mulțumesc, spuse el. Haide să vezi ceva.

A condus-o în pavilionul principal. Semăna cu un cimitir de rame metalice de pat. Toate saltelele fuseseră înlăturate. Nu

existau nici cearșafuri, nici păături.

— Parc-ar fi trecut pe aici un roi de lăcuste, zise Decker. Au dispărut până și plasele de țăntări și paravanele despărțitoare.

Toate ramele de pat zăceau înghesuite într-un colț al pavilionului. Harvath și-a scos un flacon mare cu lichid din rucsac și a început să pulverizeze conținutul în anumite locuri din încăpere.

— Ce-i aia? întrebă ea.

— Luminol. Interacționează cu fierul din hemoglobină. Dacă există urme de sânge aici, substanța va deveni albastru-fluorescent.

Decker a așteptat, dar nu a văzut nimic. Nici Harvath.

— Acolo, rosti ea brusc, arătând cu degetul înspre un loc strălucitor dintr-un colț. Și acolo. Și acolo.

Harvath s-a întors și a privit fiecare loc indicat, precum și altele care începuseră să strălucească între timp.

— Dumnezeule! exclamă Decker. E sânge peste tot!

— Liniștește-te, replică Harvath, continuând să pulverizeze luminol prin încăpere.

S-a cățarat pe una dintre ramele de pat ca să poată pulveriza câțiva stropi și pe tavan. Toți s-au transformat în albastru strălucitor.

— Cum se poate așa ceva? întrebă ea. Parcă tot pavilionul ar fi fost zugrăvit cu sânge.

— Nu chiar, opină el, apoi ieși din pavilion și traversă clinica, pulverizând la întâmplare cu luminol pereții, ușile, pardoselile, ferestrele și tavanele.

— Strălucește peste tot, o auzi el strigând în urma lui. Fiecare lucru pe care-l pulverizezi.

Ea l-a ajuns din urmă în micul dispensar care era folosit și pe post de laborator. Harvath a pulverizat un frigider mic și gol, care a căpătat imediat o strălucire albastră.

— Nu înțeleg, spuse ea.

— Doar două substanțe pot face ca luminolul să

strălucească așa și nu cred că este prima dintre ele.

— Și care ar fi aia?

Harvath a pronunțat un *R* și un *A* înainte să se abțină și să răspundă:

— Excremente.

— Iar a doua? întrebă Decker.

— Înălbitor.

— Înălbitor?

El a încuviințat.

— Cred că au dezinfectat locul. De la un capăt la celălalt. Mai cred că... începu el, apoi tăcu, deoarece ceva îi atrase atenția.

— Ce e?

Harvath i-a făcut semn să iasă din dispensar. Apoi s-a aplecat în dreptul frigiderului micuț și a zărit ceva sub dulapurile de pe peretele adiacent.

Deasupra frigiderului exista o margine ornamentală îngustă și neagră din plastic, care începuse să se desprindă într-o parte. Harvath a dezlipit-o de tot.

Întinzându-se pe burtă, a vârât-o sub dulap și, cu ajutorul ei, a tras afară obiectul care se afla sub el. Pe urmă l-a ridicat în aer, examinându-l.

— Ce e? repetă Decker din prag.

Obiectul semăna cu o bomboană de mentă uriașă, de mărimea unui puc, era ciobit și părea ars în mare parte.

— A folosit cineva așa ceva când ai fost aici?

— Nici măcar nu știu ce e.

Harvath a pulverizat obiectul cu luminol. În câteva secunde acesta a început să strălucească.

— Este o pastilă de înălbitor, preciză el.

— De ce s-ar afla aici?

— Dacă arunci una de-asta într-o tavă de plăcintă și o așezi pe un arzător de drumeție, pastila ajunge în stare gazoasă. Fumul se răspândește peste tot, igienizând tot ceea ce nu a

reușit să facă înălbitorul lichid.

— Atunci, ai avut dreptate. Clinica a fost igienizată. Dar de cine? Și de ce? Ce anume au curățat?

Erau întrebări îndreptățite, însă Harvath nu voia să-și irosească timpul încercând să găsească un răspuns. Salopeta îi era udă learcă pe dinăuntru, iar broboanele de transpirație îi șiroiau pe frunte și îi intrau în ochi. Voia să termine de cercetat locul și să plece naibii de acolo.

În timp ce se retrăgea înspre ușa de la intrare, a reconstituit în minte ceea ce văzuse pe înregistrare. Deși imaginile fuseseră filmate de afară, putea aproxima unde stătuseră atacatorii atunci când aceștia intraseră în clinică și deschiseseră focul.

Deși era stânjenit de costumul voluminos, Harvath a mimat un atac strategic, pășind înăuntru și prefăcându-se că trăgea cu pușcă.

Dacă atacatorii urmaseră același protocol ca și el, aceștia și-ar fi dorit să aducă unele modificări armelor. Era greu să folosești funcțiile performante ale armei dacă purtai mai multe perechi de mănuși. Poate că le îmbunătățiseră cu trăgace mai mari și paturi mai generoase, ca să le poată manevra cu degetele lor groase, mai puțin abile.

De asemenea, exista posibilitatea ca pentru o misiune atât de rapidă, în care nu se așteptaseră să li se opună rezistență, bărbații să fi întrebuințat armele pe care le aveau, de obicei, în dotare sau la care avuseseră acces. Nu putea fi sigur.

Era sigur însă de ceea ce vedea pe peretele opus ușii de la intrare.

Judecând după piesele de mobilier împrăștiate în apropiere, acolo trebuie să fi fost recepția, locul unde, cel mai probabil, veneau să se înregistreze pacienții, fiind apoi invitați să ia loc pe unul dintre scaune și să aștepte până când vor fi examinați de personalul medical al clinicii.

El și-a trecut mâna peste perete.

— Ce vezi? îl întrebă Decker.

— Nu e ceea ce văd, ci ceea ce nu văd, răspunse Harvath. Nu există găuri de glonț. Cel puțin, nu mai există. Privește.

Ea s-a aplecat și a privit cu atenție locurile pe care i le indica el.

— Atacatorii au fost profesioniști, continuă el. Au făcut „curățenie” totală. Au scos până și gloanțele din pereți, apoi i-au reparat și i-au zugrăvit.

În timp ce Decker căuta indicii ca să își poată da seama ce se-ntâmplase la clinică, Harvath a cercetat cu atenție pereții și pardoseala din pavilion și a descoperit imediat dovezi că pereții fuseseră reparați.

Era convins că atacatorii intraseră în clinică, îi ucisese pe angajați și pe urmă pe pacienți. Nu era nevoie să mai întrebe unde fuseseră aruncate trupurile acestora, deoarece știa deja.

Decker i s-a alăturat, venind din spatele clinicii, și a clătinat din cap.

— N-am găsit nimic, zise ea.

— Nu mă miră, spuse el. Nu-ți face griji. Am văzut suficient. Să ieșim de aici.

Decker a fost de acord, apoi au ieșit din clinică. Harvath a luat-o înainte.

După cum îi era obiceiul, s-a uitat încet și cu grijă în jurul lui înainte să-i facă semn că putea să-l urmeze. Ploua în continuare și, de îndată ce au ieșit de sub streășină, picăturile de ploaie au început să le bată în ecranele de protecție.

Ploaia nu îl deranja pe niciunul dintre ei. Amândoi erau pe punctul de a intra în șoc termic. Tot ce îi interesa era să iasă din acele costume.

După ce au intrat în junglă, au luat-o înspre locul unde pregătiseră canistrele. Harvath amestecase deja soluția care se afla înăuntru, însă a ridicat fiecare recipient și l-a scuturat bine înainte să apese pompa.

Era un proces chinuitor, mai ales când te simțeai atât de incomod. Dar cum viețile lor depindeau de asta, și-au luat

măsuri suplimentare de precauție și nu s-au grăbit. Ajunseseră până în acel punct. Nu mai aveau decât puțin. Nu era momentul potrivit să sară peste etape.

Decker i-a reamintit lui Harvath să inspire adânc. Aerul era extrem de umed, însă el a ascultat-o. Doctorița a ridicat pompița prinsă de canistră și a început să-l stropească de sus până jos.

El și-a ridicat brațele în aer și a descris încet un cerc. După ce a terminat, Decker l-a rugat să repete procedeul cu ea.

S-au decontaminat reciproc până când au golit două canistre pline cu soluție. Apoi a urmat partea grea – să iasă din costum.

De-a lungul anilor cadrele medicale fuseseră infestate cu tot soiul de boli cumplite – nu pentru că nu ar fi fost protejate de costume, ci pentru că nu reușiseră să și le scoată corect.

Cu excepția unui început de epidemie, următorul pas, cel mai periculos, era să ieși din costum asemenea unui șarpe. Acest procedeu necesita o răbdare de fier, precum și concentrare maximă. Decker l-a îndrumat încet și cu grijă, explicându-i fiecare pas.

Au aruncat salopetele și restul lucrurilor în groapa pe care o săpase el și pe care o capitonase cu iască.

În timp ce Decker făcea duș, Harvath a vărsat peste grămada de echipamente o parte din kerosenul pe care îi rugaseră pe britanici să-l ceară pentru clinică. De îndată ce focul s-a întezit, a intrat și el la duș.

Stând sub jetul de apă, s-a săpunit din cap până-n picioare. Costumul de protecție antichimică rezistase și era convins că urmaseră corect toate procedurile de înlăturare a lui. Cum nu era ipohondru, nu a fost nevoie să-și frece pielea până să și-o înroșească.

A lăsat apa caldută să i se prelingă pe gât și pe umeri. Era bucuros, că partea cu clinica se încheiase. Trebuiau să se întoarcă și să verifice groapa de ardere, însă, în acel moment,

era o chestiune lipsită de importanță. Cel puțin nu mai era nevoie să îmbrace iar acel costum de protecție antichimică. Avea, într-adevăr, impresia că fusese expus la o temperatură de 100°C.

Când s-a aplecat să ia sticla cu apă, în care amestecase pudră Gatorade și pe care o lăsase lângă duș, recipientul nu mai era acolo.

S-a ridicat, moment în care a văzut-o pe Decker. Stătea acolo, goală, cu sticla de Gatorade în mână și se uita la el. Apoi ea a intrat sub duș.

CAPITOLUL XVI

Harvath era epuizat. La fel și Decker. El voia să inspecteze groapa de ardere, deși nu mai avea timp. Nu putea să o facă nici pe întuneric, nici pe ploaie. Sosise momentul să se întoarcă în tabără.

După ce și-au săltat rucsacurile pe umăr, au luat-o înspre râu, făcând cale întoarsă pe unde veniseră.

Nu prea puteau vorbi din cauza ploii și probabil că era mai bine așa. Decker adusese deja în discuție vizita la groapa de ardere. Voia să-l însoțească a doua zi dimineață acolo. Harvath habar nu avea ce văzuse în calitate de corespondent de război, totuși a sfătuit-o cu toată convingerea să nu vină cu el. Existau anumite lucruri care nu puteau fi văzute. Odată ce ți se fixau în minte, te însoțeau mereu.

Un alt motiv pentru care credea că era mai bine să nu meargă îl constituia relația apropiată pe care ea o avusese cu persoanele dispărute de la clinică. Judecând în baza puținelor informații pe care le deținea, el știa că nu va fi o priveliște plăcută.

Decker însă era de neînduplecat. Intenționa să meargă cu el, indiferent cât de mult ar fi încercat Harvath să o descurajeze. Văzând că nu avea nicio șansă să o convingă, a renunțat la acest subiect.

Când au ajuns în tabără, i-au găsit pe britanici și pe Jambo șezând sub o prelată prinsă în triunghi de doi copaci și de unul dintre vehicule.

— Cum a mers? întrebă Ash.

— Nu prea bine, răspunse Harvath. Trebuie să vorbim. Britanicul i-a făcut semn să se retragă în celălalt vehicul Land Cruiser.

După ce a urcat, Harvath și-a scos ponchoul și l-a aruncat pe bancheta din spate.

Ash i-a întins un prosop, apoi l-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Cineva a atacat clinica.

— În ce fel?

— Pare să fi fost o echipă de pușcași.

Britanicul s-a holbat la el.

— Rebelii? FRPI?

— Nu și dacă au fost însoțiți de echipe de igienizare.

— Clinica a fost igienizată?

Harvath a încuviințat.

— Au scos până și gloanțele din pereți și au acoperit găurile.

— Înseamnă că a fost un atac profesionist.

— Așa se pare.

Nu avea nicio logică.

— Este o clinică de caritate, adăugă Ash. De ce ar irosi cineva astfel de resurse pe ea?

Harvath a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Prostii.

— Vorbesc serios.

— Nu te cred, replică britanicul. Ne-ai ascuns chestii de când am ajuns aici. Nu cred nicio secundă că ai venit să faci o evaluare. Ești aici să redactezi un raport după atac.

Deși făcea parte din meseria lui să-i mintă pe oameni, Harvath detesta acest lucru. Ash avea dreptate. Scot îi ascunsese chestii. Era, pur și simplu, modul în care trebuia să procedeze. În acel moment, avea nevoie de ajutorul bărbatului mai mult decât să ascundă și alte secrete de el.

— În urmă cu câteva zile, CARE International a primit o înregistrare video, zise Harvath. În filmuleț se vedeau patru bărbați înarmați intrând în Clinica „Matumaini” și deschizând focul.

— Cine a trimis înregistrarea?

— Nu știm.

- Cine a filmat?
- Nu știm.
- Când a fost înregistrată?
- Nici asta nu știm.

Ash a mijit ochii în semiîntunericul din Land Cruiser, încercând să citească ceva pe chipul lui Harvath.

- Ce *știți*?
- Ce ți-am spus adineauri.
- Păi, nu mi-ai zis nimic în afară de faptul că au fost patru bărbați înarmați. Cum arătau? Erau negri? Albi? Mov? Cum erau îmbrăcați?

Harvath și-a scos telefonul, l-a pornit și i-a arătat filmulețul.

- Alea sunt costume de protecție antichimică, la naiba!

Harvath a consimțit și a așteptat până când Ash a urmărit înregistrarea până la capăt.

Britanicul nu era prea încântat.

- Decker și cu tine ați intrat în clinică, nu-i așa?
- Nu-ți face griji, îl liniști Harvath. Am purtat echipament de protecție antichimică.
- Cum adică „Nu-ți face griji”? Ce naiba se întâmplă?
- Nu știm.

— Ați avut informații suficiente încât să vă aduceți echipamente de protecție antichimică, zise britanicul, apoi adăugă: De aceea ați vrut ca noi să așteptăm aici, nu-i așa?

Harvath a consimțit din nou.

- Și n-ați considerat nicio clipă că merită să ne spuneți și nouă?
- Am primit ordin să n-o fac.
- Pe naiba!

— Ți-am mai spus. Nici noi nu știm ce se întâmplă, sublinie Harvath. Un scandal este ultimul lucru pe care și-l doresc cei de la CARE.

- *Scandal*? Ăsta-i un incident internațional, la naiba!
- „Încearcă să explici asta Departamentului de Stat al SUA”, a

reflectat Harvath.

— Ascultă, amice, bărbații aceia înarmați nu au intrat acolo blindați până-n dinți doar ca să-i sperie pe băștinași, în clinică se întâmpla ceva rău de care lor le era frică.

— De acord.

— Așadar, ce s-a petrecut acolo? Ce motiv ar avea niște oameni înarmați și îmbrăcați în costume de protecție antichimică să își facă apariția la clinică?

— Ai noștri nu știu. E doar o clinică medicală normală, punct. Cei de acolo nu tratau boli contagioase.

— Din câte se pare, cineva a crezut asta, replică Ash. Și a fost cineva hotărât, deoarece, conform spuselor tale, după ce au făcut mizerie, au trimis o echipă să curețe locul.

— Haide să restrângem lista posibilităților, propuse Harvath.

— Cum pot fi sigur că nu ați contractat vreun virus sau ceva asemănător de prin clinica aia?

— Am purtat echipament de protecție antichimică, ți-am spus.

— Mi-ai zis multe lucruri.

Britanicul era furios. Și Harvath ar fi fost dacă s-ar fi aflat în locul lui.

— Am purtat costume de protecție antichimică și am urmat cu strictețe toate procedurile de decontaminare.

— Deci în rucsacuri aveai costumele astea, nu produse medicale?

— Corect, răspunse Harvath.

Ash a clătinat din cap.

— Cât despre atacatori... continuă Harvath, însă Ash își ridică mâna, întrerupându-l.

— Comisionul nostru tocmai s-a dublat. Și dacă voi afla că ne-ai mai ascuns și altceva, îl voi dubla din nou.

— Va trebui să sun în State ca să obțin aprobare pentru asta.

— Nu negociem, șuieră Ash. Ne-ai angajat invocând motive false și ne-ai ascuns scopul misiunii. Comisionul este dublu. Dacă nu, strângem tabăra și vă ducem chiar acum înapoi în Bunia. Ce alegi?

Lui Harvath nu îi plăcea să fie strâns cu ușa, însă bărbatul avea tot dreptul. El a acceptat comisionul cerut, pe urmă a revenit la subiectul anterior.

— Haide să restrângem lista posibilităților și să vedem cine ar putea trimite un pluton de execuție, apoi o echipă de curățenie.

— Să o *restrângem*? Ar fi putut fi oricare serviciu străin de intelligence din prima lume sau din a doua lume, dacă tot veni vorba. Cum *ai* putea să o restrângi?

— Haide să vedem câte dintre ele operează în Congo.

— Dacă sunt deștepte, toate operează. Numai resursele minerale neexplorate din Congo au fost evaluate la peste douăzeci și patru de trilioane de dolari. Asta înseamnă mai mult decât produsul intern brut al Statelor Unite și al Europei laolaltă.

— La ce țări anume te gândești? Întrebă Harvath.

Ash a căzut pe gânduri.

— Începând cu australienii și terminând cu elvețienii, toți fac minerit aici. Asta îi include și pe chinezi, și pe japonezi. Până și marocanii și-au făcut simțită prezența.

— Dar care serviciu de intelligence ar trimite un pluton de execuție?

Britanicul a clătinat din cap.

— Întrebarea nu este cine, ci, mai degrabă, *de ce*? Adică, de ce un serviciu străin de contrainformații ar fi interesat de o clinică medicală aflată în mijlocul pustietății?

Avea dreptate. Era aceeași întrebare pe care și-o pusese și Harvath de când văzuse clinica. Poate că nu întrebarea era greșită, ci felul în care o punea.

— Haide s-o luăm de la capăt, propuse Scot. *De ce* ar trimite

cineva un pluton de execuție la o clinică medicală?

— Mi se pare destul de evident, răspunse Ash. Ca să se asigure că cineva sau ceva nu va scăpa niciodată de acolo. Judecând după costumația atacatorilor, pun pariu că ținta lor era o persoană infestată.

Harvath era de aceeași părere.

— Să presupunem o clipă că încercau să oprească răspândirea a ceva. De ce nu au băgat clinica în carantină? De ce au tras cu armele?

Ash a căzut din nou pe gânduri, reflectând asupra întrebării. Într-un final, el a răspuns:

— Fiindcă este vorba despre ceva *extrem* de grav.

— Chiar dacă ar fi vorba despre ceva extrem de grav, replică Harvath, bagi victimele în carantină și le oferi tot confortul posibil. Nu le omori.

— Atunci, care este răspunsul?

— Nu știu, zise el, frecându-și tâmpilele cu degetele mari. Întreaga misiune începea să-i dea dureri de cap.

După ce s-a gândit mai bine, Ash a încercat să abordeze subiectul dintr-un alt unghi:

— Ai habar ce au făcut cu trupurile?

Harvath a încuviințat.

— Iată următorul aspect pe care trebuie să-l discutăm.

CAPITOLUL XVII

Vineri

Când Decker s-a trezit și s-a dat jos din hamac, Harvath plecase deja. Îi luase cu el pe Ash și pe Mick.

Harvath și cei doi britanici au mers pe jos înspre groapă, lăsându-i pe Jambo și pe cele două „brute” să strângă tabăra. Voiau să verifice perimetrul înainte să cheme și restul echipei.

Ploaia încetase în timpul nopții, iar primele semne ale zorilor vesteau o dimineață frumoasă. Harvath își dorea să ia totul ca pe un semn bun, dar avea suficientă experiență încât să ignore astfel de lucruri. Ploaie sau soare, tot despre Congo era vorba.

La cererea lui Ash, au trecut și pe lângă clinică în drumul lor. S-au oprit să arunce o privire de la depărtare, din junglă, însă doar pentru un moment, înainte să își continue drumul.

De îndată ce s-au apropiat de groapă, au simțit miros de kerosen. Deși nu mai era atât de puternic cum îl percepusese Harvath în seara precedentă, acesta mai persista încă.

Au ocolit groapa, cercetând zona în semiîntuneric. Niciunul nu a scos vreun cuvânt. Cu toții știau ce era locul acela. Îți puteai da seama.

Ash l-a trimis pe Mick să supravegheze drumul, apoi a chemat și restul echipei.

Razele soarelui tocmai începeau să se furișeze printre copaci, când și-au făcut apariția autovehiculele Land Cruiser de culoare albă.

Decker a coborât din LC1 îmbrăcată cu jacheta din blană de oaie și cu o cană de cafea în mână. Părul îi era prins la spate, într-o coadă de cal. Și-a arcuit spatele și a privit leneș în jurul ei ca și când tocmai se pregătea să participe la o cursă de alergare de 5 kilometri și căuta masa unde se putea înscrie.

Pe urmă a simțit mirosul de kerosen și trăsăturile feței i s-au

schimbat complet. Și-a ațintit privirea asupra lui Harvath când acesta s-a apropiat de ea.

— Lumina va fi mai bună peste zece minute, zise el. Mai poți decide încă să nu te implici în povestea asta. Le voi spune să ducă vehiculele de aici, iar unul dintre ei să stea cu tine.

Decker a clătinat din cap.

— Vreau să fac asta. Trebuie s-o fac.

Harvath nu avea de gând să i se opună.

— OK.

— Ce miroase așa? întrebă ea.

— Kerosenul.

— L-au folosit ca să dea foc cadavrelor?

— Probabil.

Închizând ochii, s-a rezemat de el și și-a așezat capul pe umărul lui.

— Nu este niciodată ușor să dai ochii cu moartea, nu-i așa? Era primul crâmpeli de umanitate pe care el o văzuse la ea.

— Așa este, răspunse Scot.

El știa că britanicii se uitau la ei, dar nu îi păsa.

Însă, la fel ca majoritatea momentelor pline de semnificație, și acesta a fost unul trecător. Decker și-a îndreptat umerii, s-a întors cu spatele la el și s-a dus în partea cealaltă a vehiculului ca să își bea cafeaua și să privească răsăritul de soare.

Harvath și-a scos laptopul, l-a așezat pe bancheta din spate și l-a pornit. Salvase deja înregistrarea de la clinică și întocmise un scurt raport al situației pentru Bătrân. Și cum cerul era limpede, voia să-l trimită înapoi în State.

După ce a deschis ruterul WiFi, l-a așezat pe acoperișul SUV-ului și i-a potrivit antena. În timp ce aceasta căuta satelitul, și-a pornit telefonul să vadă dacă nu primise mesaje.

De îndată ce ruterul s-a conectat, a așteptat să vadă pe ecranul telefonului iconița pentru mesaje. Însă aceasta nu a apărut. A închis telefonul și s-a concentrat asupra a ceea ce avea de făcut.

Împărțise înregistrarea în mai multe fișiere, astfel încât să o poată expedia mai ușor. Alegând seria de e-mailuri criptate, a apăsă pe butonul „trimite”, apoi a luat camera video. Soarele era suficient de puternic încât să poată vedea groapa.

După ce și-a terminat de băut cafeaua, Decker și-a scos din rucsac o cutie cu măști chirurgicale performante și le-a împărțit celorlalți. Toată lumea a acceptat măștile de unică folosință, inclusiv Jambo și „Echipa brutelor”, deși aceștia urmau să păzească vehiculele și să supravegheze drumul. Nu aveau de unde să știe ce era în groapă sau ce plutea în aer în jurul ei.

Harvath se îndoia că ar mai fi rămas ceva în urma focului controlat cu ajutorul kerosenului. Totuși, știind că fumul și cenușa ar putea avea efecte dăunătoare asupra sănătății, și-a acoperit gura și nasul cu masca.

Apoi a pornit camera de înregistrare și a filmat urmele lăsate de roți înspre și de la groapă. Deși în locul dărelor rămăseseră niște bălți de noroi roșu, îți puteai da seama cu ușurință ce fel de utilaj fusese folosit.

După ce a obținut probele, el s-a dus la Decker și, împreună cu Ash și cu Mick, s-au apropiat de groapă.

Parcă ar fi fost o procesiune solemnă. Nimeni nu vorbea. Deoarece soarele se ridicase pe cer, puteau vedea în fața lor firicele de fum ridicându-se din când în când în aer. *Dar după atâta ploaie, cum era posibil așa ceva?* Răspunsul îngrozitor a venit la scurt timp.

Asemenea terenului pe care-l străbătuseră deja, zona din jurul clinicii era și ea în pantă. Același lucru se putea spune și despre locul unde personalul arunca gunoiul. Era o porțiune îngustă, aflată la poalele unui deal abrupt din apropiere. Stomacurile li s-au întors pe dos când au văzut ce se întâmplase cu dealul.

În ciuda faptului că purtau măști, mirosul de kerosen era în acele momente extrem de puternic. Harvath a aruncat o

singură privire și a înțeles care era motivul.

Folosiseră, într-adevăr, un buldozer, însă nu pentru a îngropa cadavrele, ci de a amenaja un crematoriu sinistru.

Utilajul „mușcase” din poalele dealului ca să creeze un soi de cuptor. Harvath a urcat până în vârf, lăsându-se ghidat de miros. Decker l-a urmat. În scurt timp, el a descoperit butoaiele goale de combustibil, ascunse sub un șopron improvizat. Fiecare era prevăzut cu o gaură mică.

La câțiva metri mai încolo, a dibuit galeria de ventilație, iar în acel moment a știut exact ce căuta. Știa, de asemenea, de ce imaginea din satelit îl indusese în eroare.

— Ce, e asta? întrebă Decker, în timp ce el filma.

— Un fel de cuptor uriaș.

— Adică o sobă portabilă?

Harvath a arătat către galeria de ventilație, apoi către butoaie.

— Oxigenul a fost aspirat de la poalele dealului prin această galerie de ventilație. Butoaiele găurite, pline cu combustibil, au alimentat focul. Cu cât focul a fost mai puternic, cu atât mai mult oxigen a fost aspirat. Cu cât a fost aspirat mai mult oxigen, cu atât mai mult s-au dezlănțuit văpăile. Trebuie să fi fost o temperatură uluitoare; cred că tot ce s-a aflat înăuntru s-a făcut scrum.

— Inclusiv cadavrele?

— Dacă le-au stivuit corect.

Decker a simțit brusc că i se făcea rău.

Harvath a observat că ea devenise lividă.

— Te simți bine? întrebă el.

— Îmi voi reveni.

— Ești sigură?

Ea a confirmat.

— E din cauza mirosului de combustibil. Putem coborî?

— Sigur, răspunse el, oferindu-i brațul.

Decker l-a luat de braț, dar i-a dat drumul când cărarea a

devenit prea îngustă ca să poată merge alături.

Când au ajuns la poalele dealului, i-au zărit pe Ash și pe Mick care examinau cu atenție ceva la marginea gropii.

Văzându-i pe americani apropiindu-se, Ash și-a ridicat mâna, făcându-le semn să se oprească.

— Nu vreți să vedeți asta, îi avertiză el.

— Ce să vedem? întrebă Decker, pe un ton hotărât.

Mick s-a întors și a încercat să-i taie calea, însă ea l-a dat la o parte.

După ce a aruncat o privire, ea a trecut în fugă pe lângă Harvath, ținându-și mâna peste mască, oripilată. Câteva secunde mai târziu, a început să vomite.

— Ești bine? o întrebă el, dar ea îi făcu semn cu mâna să o lase în pace.

Scot s-a uitat la Ash, care i-a făcut semn să se apropie și să vadă ce descoperiseră. Harvath știa că nu va fi o priveliște frumoasă.

Bărbații s-au dat la o parte când el a ajuns lângă ei. Pe jos, la picioarele lor, se aflau trei cranii de copii. Mai încolo, se găsea o grămadă de oase, la fel de mici.

Pierderile de vieți nevinovate erau o tragedie, însă când venea vorba despre copii era și mai dureros.

Deși nu îi venea să facă asta, Harvath a luat camera video și a filmat totul. Exista un lucru care nu avea logică – dimensiunea gropii. Dacă intenționai să ucizi doar oamenii din clinică, de ce ai fi avut nevoie de o groapă atât de mare? Părea illogic.

Tocmai înregistra de aproape, când Mick l-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu dr. Decker?

Harvath a oprit înregistrarea și s-a uitat în jurul lui. Nici el nu o vedea nicăieri.

— Poate s-a dus să-și ia altă mască, replică Ash. Sau o periură de dinți.

„Poate că are nevoie de o pauză”, s-a gândit Harvath.

Priveliștea era greu de digerat.

— Mă duc s-o caut, zise el, întinzându-i camera video lui Mick.

— Să nu vă aventurați prea departe, îl avertiză Ash.

Îndepărtându-se de groapă, Harvath a privit în sus, înspre vârful dealului, unde se aflau butoaiele cu combustibil. Se îndoia că ea ar fi mers acolo, totuși urcă dealul ca să se asigure. Nici urmă de doctoriță.

Trebuie să se fi întors la vehicule. A coborât de-a lungul cărării și când a ajuns la poalele dealului a luat-o înspre locul unde se aflau mașinile.

Însă când s-a apropiat și i-a văzut pe toți, în afară de Decker, a intră în stare de alertă.

După ce Jambo, Simon și Eddie i-au confirmat că nu o zăriseră, el le-a transmis prin stație lui Ash și Mick îngrijorarea lui.

CAPITOLUL XVIII

Eddie și Simon erau niște excepționali căutători de urme. Pornind din locul unde Decker fusese văzută ultima oară, aceștia au verificat zona centimetru cu centimetru până când au dat de urma ei.

Decker o luase către vehicule, apoi, dintr-un motiv sau altul, își schimbase drumul. Nu înțelegeau de ce. Pe urmă au descoperit un alt set de urme. Ea urmase pe cineva.

Persoana respectivă părea să o conducă pe Decker înspre vest, departe de groapă. Harvath s-a infuriat din nou pe ea. *Ce făcea?* îi explicase cât se poate de limpede. *La naiba!* Părea hotărâtă să-i omoare pe toți, inclusiv pe ea.

În scurt timp însă, ei și-au dat seama că nu asta era cel mai grav lucru. După două sute de metri de căutări, Eddie a descoperit un al treilea set de urme. Decker fusese urmărită.

Ash le-a făcut semn să se despartă. El, Simon și Mick au intrat în junglă prin lateral, în timp ce Harvath și Eddie au luat urma lui Decker, încercând să micșoreze distanța până la cel care o urmărea pe ea.

În ciuda staturii lui, Eddie se mișca incredibil de repede. Fugea cu buzele întredeschise, barba lui neagră scoțându-i în evidență cei doi canini ascuțiți care-l făceau să semene cu un vampir uriaș.

Deși Harvath s-a împiedicat de două ori din cauza cărării năpădite de iarbă, Eddie nu și-a pierdut niciodată echilibrul. Semăna cu un jaguar uriaș care traversa în fugă jungla.

Pe urmă, fără niciun avertisment, el a rămas ținut locului și i-a făcut semn lui Harvath, cu brațul stâng, să se oprească.

Scot s-a conformat și a așteptat în timp ce Eddie privea cu atenție ceva ce se afla în fața lor. Într-un final, el și-a fluturat mâna în direcția lui Harvath ca să vină lângă el.

Pregătindu-și pușca pe care o luase din LC1, Scot s-a furișat

până în locul unde Eddie stătea întins pe burtă și privea prin desiș.

Prin limbajul semnelor, britanicul i-a transmis lui Harvath ce văzuse. A dat la o parte un mănunchi de ferigi și s-a rostogolit pe partea stângă, astfel încât să poată observa și americanul.

În depărtare, se zărea un sătuc. Nu erau mai mult de zece, poate, treisprezece colibe, precum și câteva țarcuri și un soi de pavilion comun.

— Care dintre ele? întrebă în șoaptă Harvath.

— Cea mare, răspunse Eddie. În dreapta.

Avea la el un binoclu mic pentru un singur ochi, pe care i l-a dat lui Harvath, astfel încât el să cerceteze sătucul.

În spatele pavilionului se afla o colibă. Era cea mai mare din sat, deși asta nu însemna mare lucru. Mai existau și niște țarcuri, însă erau goale. Nu se zăreau animale sau o altă formă de viață. Nici copii, nici fum care ieșea din hornuri, nimic. Era un sat-fantomă.

— Ești sigur? îl întrebă Harvath.

Eddie a încuviințat.

— Îl poți anunța și pe Ash?

Bărbatul a consimțit și, după ce l-a atenționat pe șeful lui prin stație, i-a relatat totul. Apoi a scos un tub negru de mărimea unei țigări fumate pe jumătate și, înlăturându-i capacul, a poziționat lumina verde a laserului mic pe tavanul colibe. Ash a luat legătura cu el prin stație, confirmând ținta. Nu mai aveau nevoie decât de un plan.

Harvath a cercetat satul în detaliu. Încerca să înțeleagă două lucruri – unul, *unde erau oamenii?* și doi, *era cumva o capcană?*

Urmele de roți de la marginea satului îl ajutau să își facă o părere.

I-a înapoiat binoclul lui Eddie și i-a menționat ce anume îl interesa. De îndată ce bărbatul a depistat ținta, el i-a transmis

prin stație lui Ash planul lui Harvath, iar Patrick a încuviințat. Harvath și Eddie au ieșit din junglă și s-au apropiat cu băgare de seamă de sat.

Deoarece nu aveau unde să se ascundă, își acopereau spatele pe rând. Într-un alt context, ar fi fost pură nebunie să parcurgă în fugă un spațiu deschis atât de mare, însă, în cazul de față, nu aveau altă variantă.

Când au ajuns în sat, s-au oprit la prima colibă, s-au lipit cu spatele de perete și au inspirat adânc de câteva ori, fără a face zgomot.

Odată ce și-au recăpătat suflul, au ciulit urechile, încercând să distingă altceva în afară de bătăile inimii și bubuitul din urechi. *Se auzea vreun zgomot în colibă?*

Au așteptat și au ascultat. După ce a trecut suficient de mult timp, Harvath l-a trimis pe Eddie să se apropie de singura fereastră a colibei, în vreme ce el a înaintat cu intenția de a ataca pe ușa de la intrare.

Când au ajuns la colțul peretelui, Harvath i-a transmis din ochi lui Eddie să aștepte cinci secunde, apoi s-a făcut nevăzut. Lipit de perete, Eddie a început numărătoarea inversă, pregătit să intre pe fereastră.

Harvath s-a furișat pe sub fereastra din față a colibei și s-a poziționat în fața ușii de la intrare. În timp ce număra invers în gând, și-a așezat mâna pe ușă și a împins-o ușor. Fiind un sat din pădurea tropicală din Ituri, era de mirare faptul că existau uși. Nu se aștepta să găsească încuietori.

A ajuns cu numărătoarea inversă la zero, a împins mai tare ușa. Deoarece nu a întâmpinat niciun obstacol, a deschis-o larg și a pășit înăuntru. În același moment, Eddie, ținând în mână o pușcă-mitralieră AK-47, a pătruns prin fereastră.

După cum se așteptaseră, coliba era părăsită.

Harvath a cercetat-o repede, iar Eddie a ieșit și s-a postat în fața ușii.

Americanul nu a găsit niciun indiciu care să-i arate ce se

întâmplase. Totul părea normal. Din câte își putea da seama, cei care locuiseră în coliba respectivă duseseră o viață obișnuită până când ceva se întâmplase, iar aceștia plecaseră. Când a văzut păpușa zăcând într-un colț, Harvath și-a schimbat părerea. Oamenii din acest sat nu plecaseră. Fuseseră incinerați.

Moartea „picura” din acoperișurile de stuf ale colibelor din sat. Cu cât o vor găsi mai repede pe Decker și vor pleca naibii de acolo, cu atât mai bine se va simți.

După ce a ieșit din colibă, el i-a făcut semn lui Eddie să se apropie de următoarea colibă și să o verifice.

Și aceasta era părăsită – la fel și următoarele. Singura colibă unde părea să existe semne de viață era coliba cea mare. Acolo îl văzuse Eddie pe bărbat ducând-o pe femeie, care mai mult ca sigur era Jessica Decker.

Când au ajuns lângă o colibă de lângă cea mare, Harvath și Eddie s-au oprit și s-au lăsat pe vine.

— Măcar acum știm de ce este atât de mare groapa de ardere, zise britanicul.

Nu avea nicio logică.

— De ce au distrus tot satul?

— Poate că locuitorii erau infestați cu toții.

Harvath spera să nu fie adevărat. Nu că ar fi contat. Acești oameni erau morți. Copiii lor erau morți. Le văzuseră craniile în groapa de ardere. Poate că mai existau și alte cadavre pe care încă nu le descoperiseră. Gândul că vor fi nevoiți să răscolească marea de cenușă era prea mult chiar și pentru Harvath.

El a ridicat în aer trei degete, a numărat invers, apoi a pătruns în colibă. Aceasta era părăsită, așa cum își imaginase. După ce au verificat partea aceea a satului, i-au așteptat înăuntru pe Ash și pe Mick. Simon a rămas la pândă în junglă.

Odată intrați în colibă, Ash l-a abordat pe Harvath.

— Este colega ta. Cum vrei să procedăm? îl întrebă el.

Era un semn de respect. Deoarece ea era, practic, colega lui, el trebuia să ia hotărârea în privința salvării ei.

Harvath a dat din cap.

— În regulă, zise el. Uite cum vom proceda.

Grenada de diversiune pe care o confecționase Harvath a creat mai mult zgomot decât diversiune, însă a funcționat, înainte ca ocupanții colibei să se dezmeticească, echipa pătrunsese deja înăuntru.

Harvath s-a dus să o protejeze pe Decker, în timp ce Ash și cu Mick au doborât cele două ținte.

De îndată ce Harvath a ajuns la ea, Decker a început să țipe.

— Nu! strigă ea. Oprește-te!

Ea s-a luptat ca să-l dea la o parte pe Harvath și să-l ocolească.

El a apucat-o de încheietura mâinii și i-a răsucit-o doar atât cât să-i atragă atenția.

— Mă doare, protestă ea.

— Foarte bine, replică el. Ieși!

Nu era o rugămintă.

Văzând că ea nu se clintea, a strâns-o și mai tare. Durerea a făcut-o să se ridice în vârful picioarelor. Scot a scos-o din colibă, lăsându-i pe Ash și pe Mick să-i imobilizeze pe cei doi bărbați prinși înăuntru.

— Să nu îi răniți, le ordonă ea.

Harvath i-a dat drumul.

— Cine sunt?

— Fiul este surd, răspunse ea. Tatăl dădea o mână de ajutor la clinică.

— De ce te-ai abătut de la cărare?

— L-am zărit pe băiat și am vrut să văd unde mergea. Am crezut că ne va putea spune ceva.

- Ar fi trebuit să mă anunți pe mine mai întâi.
 - Și dacă i-aș fi pierdut urma? Dacă nu s-ar fi întors aici?
- Ea avea dreptate, dar Harvath nu avea chef de dispute cu ea.
- Nu-mi pasă care este situația, răspunse el. Nu te plimbi pe aici de capul tău. Tatăl de ce te-a urmărit?
 - Fiindcă își făcea griji.
 - În privința băiatului?
 - *În privința a tot!* exclamă ea. Uită-te la satul ăsta. N-a mai rămas nimeni. Cu ce crezi că au umplut cuptorul acela?
 - Ți-a spus el asta?
- Decker a confirmat.
- Știe ce s-a întâmplat?
 - Știe mai mult decât știm noi. *Mult* mai mult.

CAPITOLUL XIX

Geneva, Elveția

Helena era supărată pe toată lumea – pe „Bentzi”, pe Damien, pe tatăl ei pentru că nu o găsisese și nu o salvase după ce fusese răpită. Singura persoană pe care nu era supărată era ea însăși.

Ducea un trai excelent în Israel. Avea un apartament și o mașină. Mergea la cumpărături oriunde voia și frecventa cele mai bune cluburi și restaurante. Câștiga mai mulți bani în două luni decât ar fi câștigat într-un an în Europa de Est.

Se gândise să devină model. De fapt, fotografiile îi propuseseră de nenumărate ori să pozeze pentru ei, însă Ben îi interzise acest lucru. El susținea că nu era bine ca ea să apară peste tot. Deși vorbele lui aveau sens, din punctul de vedere al lui Zion exista ceea ce el numea „adevăr” și mai exista realitatea.

Israel însemna totul pentru el. Era în stare să spună sau să facă orice ca să își apere țara. Meseria lui era să afle adevărul. „Prin orice mijloace.” Iată singura lui deviză. Și o respecta fără nicio urmă de remușcare.

Helena nu îl putea condamna, având în vedere prin câte trecuse acesta din cauza dușmanilor. Dar ea nu era dușmanul lui.

El nu era de acord ca ea să devină model deoarece voia ca ea să fie dependentă de el, din *toate* privințele. Programul, călătoriile nesfârșite, misiunile – toate conspirau ca să o țină izolată. Atunci când cunoștea bărbați de la Mossad, acest lucru se întâmpla adesea când se aflau în vreo misiune. Iar cei pe care îi simpatiza lucrau cu ea în echipă doar o singură dată.

Apoi mai era munca. Deși era mai bine plătită, ea practica în continuare prostituția. „Bentzi”, din lipsa unui termen mai

potrivit, era doar un proxenet cu studii superioare, angajat de guvern. El o plătea, el o găzduia, el îi alegea ținutele și îi spunea unde să meargă și ce să facă. Ea nu era agent Mossad, era o *agentă* a Mossad-ului și nu-și făcea nicio iluzie în această privință.

Era doar o simplă unealtă pe care Ben și, la o scară mai mare, Israelul o foloseau pentru a obține ceea ce doreau. Uneltele erau obiecte dure și reci, care așteptau să fie alese pentru a duce o treabă la bun sfârșit. După ce treaba era terminată, acestea erau atârinate, așezate într-o cutie sau puse deoparte.

Poate că lucrurile ar fi stat altfel dacă Zion i-ar fi arătat puțină afecțiune. Uneori, ea surprindea crâmpie de umanitate la el, tocmai de aceea îi plăcea să bea cu supraveghetorul ei.

Dacă se aflau într-un loc unde „Bentzi” se simțea în siguranță, cum era casa de pe plajă, ea reușea câteodată să-l convingă să mai bea un pahar. Atunci vedea adevărata față a lui Ben. Din nefericire, aceste momente erau puține și rare. Nu erau suficiente pentru a mulțumi o persoană. Ea avea nevoie de mai mult, însă existau șanse mari ca israelianul să nu îi poată oferi prea multe. Singura, cale de a găsi ceea ce avea ea nevoie era dacă scăpa de acolo.

Dar ca să scape, avea nevoie de un plan. Miza pe Pierre Damien.

O uimea faptul că „Bentzi” credea că ea se îndrăgostise de Pierre. Deși juca bine teatru, probabil mai bine decât restul, ea nu reușise niciodată să-l păcălească. Și atunci când îi mărturisise că nu se îndrăgostise de el, spusese adevărul.

Cu toate astea, Ben hotărâse să o retragă. Nu îi stătea în fire acest lucru. Unele misiuni durau mai mult decât altele. El știa asta. Ea nu îl dezamăgise niciodată. Nu avea să o facă nici în momentele acelea, totuși avea nevoie de mai mult timp.

Nu era vorba despre Ben. Nu era vorba nici despre Israel, ci

era vorba despre ea. Dacă ea i-ar fi dat ceea ce își dorea el, misiunea ar fi fost încheiată deja. Nu era însă pregătită pentru asta. Mai avea de rezolvat unele lucruri. După aceea, ea îi va da bucuroasă toate informațiile lui Zion, apoi va dispărea.

Se afla în apartamentul ei. Înțelegea presiunea la care era supus el. Deși nu o văzuse pe șefa lui „Bentzi”, Nava, știa că ea se afla în Geneva. Ben se comporta întotdeauna altfel atunci când aceasta era prin zonă. Helena era aproape convinsă că Nava fusese cea care intervenise în misiune și ceruse ca Helena să fie retrasă. Asta ar explica multe.

Mai ales, ar explica de ce „Institutul” – cum era cunoscut Mossad-ul – era atât de îngrijorat în ceea ce îl privea pe Damien.

Înainte să intre în Statele Unite, Helena primise un dosar detaliat despre el. Născut dintr-un tată canadian și o mamă americană, Damien avea dublă cetățenie. La început, făcuse avere din petrol și gaze naturale, pe urmă își extinsese afacerile, ocupându-se și cu produse petrochimice și farmaceutice. Fusese căsătorit o singură dată, dar soția lui murise de cancer. Nu avuseseră copii, iar el nu se recăsătorise. Pasiunile lui erau afacerile și acțiunile de binefacere.

Până la vârsta de patruzeci de ani, Damien finanțase, prin acțiunile lui de binefacere, cercetarea anumitor boli, printre care și cancerul, care îi răpise soția, precum și anumite spitale și universități care botezaseră aripile mai multor clădiri după numele lui. Apoi ceva s-a schimbat.

Totul a început cu o carte – un mic tratat care i-a deschis apetitul pentru altceva. Cartea respectivă l-a determinat să citească alte cărți, iar de acolo a trecut la prelegeri și la documentare. Toate astea l-au făcut să se gândească mai bine pe cine și ce sprijinea prin donațiile lui generoase. Devenise bogat folosindu-se de pământ, însă nu oferise niciodată nimic în schimb. La un moment dat a avut o revelație și s-a bucurat știind că făcuse lumii o favoare, și anume că nu avea copii.

Când era intervievat de presă, Damien era mereu sincer când vorbea despre schimbarea sa și despre convingerea lui că pământul nu putea face față populației în continuă creștere. În ciuda progresului tehnologic, cum ar fi: fracționarea hidraulică, gestionarea recoltelor și producția de vaccinuri, exista o cantitate limitată de resurse pe care o împărțea populația globului.

Oamenii se înmulțeau ca iepurii și, datorită descoperirilor din domeniul medical, aceștia „nu mai cădeau precum muștele”, după cum se exprimase un cercetător. Dacă problema rămânea nerezolvată, planeta era condamnată la moarte. Damien își luase angajamentul să facă tot posibilul să împiedice acest lucru..

Într-unul dintre articolele pe care le citise Helena, un reporter îl eticheta pe Damien ca fiind „Neo-Malthusian” – o persoană care pleda în favoarea programelor de control al nașterii în cadrul populației cu scopul de a conserva resursele existente pentru generațiile actuale și viitoare. Damien a luat totul în glumă, așa cum o făcea mereu atunci când oamenii îl etichetau. Cei de la Mossad însă nu, deoarece știau ce fel de om era Damien în realitate.

Pe lângă faptul că sprijinea teoria suprapopulării, era și un adept al eugeniei, disciplină conform căreia trebuiau păstrate doar calitățile genetice favorabile, în timp ce trăsăturile neoportune trebuiau limitate sau chiar distruse. Visa la o planetă cu o populație mai redusă, „mai sănătoasă”.

Numai că lucrul ăsta nu ar fi fost niciodată suficient de întemeiat ca să stârnească atenția serviciului secret israelian. Oamenii erau liberi să îmbrățișeze orice idee trăsnetă voiau. Ceea ce stârnise interesul Mossad-ului era animozitatea lui Damien față de statul evreu, precum și suma considerabilă pe care o investea împotriva lui.

Prin intermediul nenumăratelor fundații și ale așa-numitelor organizații „de sensibilizare a opiniei publice”, el

desfășură o campanie publică internațională care „zugrăvea” Israelul ca fiind sursa tuturor problemelor din Orientul Mijlociu.

În Statele Unite, trimisese grupuri în bisericile americane ca să-i „otrăvească” pe enoriași. În campusuri, membrii organizațiilor lui racolau studenți mai puțin dotați intelectual, care să răspândească mesaje despre „adevăratul Israel”. Apoi a finanțat organizații din Israel care să desfășoare o propagandă similară, vizându-i pe tinerii israelieni și convingându-i că poporul lor era unul rău.

„Să fie, oare, antisemitism? Antisionism? O combinație dintre cele două?”, s-au întrebat cei de la Mossad.

Cu cât „Institutul” îl verifica mai îndeaproape pe Damien, cu atât mai uluitoare erau descoperirile pe care le făceau cu privire la eforturile pe care le depunea acesta.

Interesul particular al bărbatului părea a fi acela de a deteriora relațiile dintre Israel și Statele Unite. Afișele publicitare și ziarele expuneau punctele slabe ale legăturii dintre cele două state și subliniau unele întâmplări, cum ar fi spionarea lui Jonathan Pollard⁶.

Înființase o fundație cu caracter juridic, care îi plătea pe avocații americani ca să intenteze acțiuni colective în justiție împotriva antreprenorilor ce încheiaseră contracte cu Departamentul de Apărare al SUA, în numele palestinienilor răniți sau omorâți de arme fabricate în Statele Unite.

Prostituatele erau plătite să se culce cu membri pro-Israel ai Congresului, aflați în delegație în statul evreu, apoi să-i amenințe cu șantajul. În cele din urmă, prostituatele renunțau la șantaj, susținând că fuseseră angajate de Mossad și că nu

⁶ Jonathan Pollard, evreul american care a spionat pentru Israel și condamnat în 1987 la închisoare pe viață, a fost eliberat vineri, 20 noiembrie 2015, în urma unei decizii luate în unanimitate de Comisia pentru eliberare condiționată, (n.red.)

mai puteau continua.

Pe urmă mai erau și Națiunile Unite.

De-a lungul vieții lui de adult, trei prim-miniștri canadieni diferiți îi oferiseră postul de ambasador lui Damien. Refuzase de fiecare dată. În ciuda dragostei sale declarate pentru Canada, pe care o considera casa lui, era prea ocupat cu administrarea afacerilor ca să mai conducă și o ambasadă.

Acest lucru s-a schimbat însă la vârsta de șaiszeci de ani, când s-a retras din afaceri și a început să aloce mai mult timp acțiunilor de binefacere. După ce Damien a fost rugat să reprezinte Canada la Națiunile Unite și i s-a spus ce funcție va ocupa, a acceptat.

Avea deja o relație bună cu secretarul general și s-a simțit onorat când Adunarea Generală l-a numit prin vot subsecretar al Fondului Organizației Națiunilor Unite (ONU) pentru Populație.

Fondul se lăuda cu faptul că era principala agenție ONU care lupta pentru o lume în care fiecare sarcină era dorită, fiecare naștere era în siguranță și fiecare persoană tânără era încurajată să își folosească potențialul. Experții Fondului se mai lăudau că reușeau să reducă numărul membrilor familiilor, făcându-le în tot acest timp mai sănătoase. Era locul perfect pentru Damien.

În calitate de subsecretar, se bucura nu numai de imunitate diplomatică, ci și de apartenența la unul dintre cele mai exclusiviste cluburi din lume, Biroul Executiv al Secretarului General sau prescurtat SMG (Senior Management Group).

Alcătuit din cincizeci de membri, SMG funcționa asemenea unui Consiliu de Administrație care-l sfătuia pe secretarul general și asigura coerența și direcția strategică la toate nivelurile ONU.

ONU fusese întotdeauna un nucleu al antisionismului, însă Damien acționa ca un soi de catalizator. Fie că se datora charismei lui, fie respectului pe care i-l arătau ceilalți membri

datorită imensei lui averi, a devenit o persoană incredibil de influentă. Nu rata niciodată ocazia să prejudicieze statul Israel.

Era, de asemenea, și împotriva Americii.

În mod normal, într-o astfel de situație, israelienii și americanii ar fi trebuit să colaboreze. Faptul că un diplomat străin trăgea sforile din culise pentru a zădărnici eforturile și a prejudicia imaginea celor două țări ar fi trebuit să le determine pe acestea să depună un efort comun. Deși folosea o altă tactică în ceea ce privea Statele Unite, Damien se străduia și mai mult și investea și mai mulți bani ca să le slăbească puterea. Punctul sensibil era dubla lui cetățenie.

Deoarece era cetățean american, Statele Unite nu se prea puteau atinge de el.

Dacă Damien ar fi intrat în cârdășie cu teroriștii din Yemen, americanii l-ar fi putut doborî cu o dronă. America însă lua foarte în serios dreptul la exprimare necenzurată și la asociere liberă. Damien putea să finanțeze neîngrădit ce cauze dorea. Serviciile americane de intelligence specificaseră foarte clar că nu intenționau să deschidă o anchetă atâta vreme cât nu se încălca vreo lege. În schimb, Israelul era pe cont propriu în ceea ce îl privea pe Pierre Damien.

Americanii aveau o viziune extrem de îngustă. Deși israelienii respectau părerea SUA referitoare la libertatea sa și la documentele sale constituționale, era o mare neglijență din partea lor să permită ca tocmai acea libertate și acele documente constituționale să mușamalizeze o subminare. Era ca și când teroriștii palestinieni ar fi lansat atacuri cu rachete din spitale și din școli. La un moment dat, trebuia să alegi. Stai deoparte și primești atacurile? Sau te implici și înlături amenințarea?

În ceea ce privea Israelul, miza era prea mare ca să stea deoparte. Amenințarea trebuia înlăturată. Astfel, ei au hotărât să-l vâneze pe Damien și să-l elimine.

Numai că, în noaptea în care au acționat, s-a întâmplat ceva care a schimbat totul.

CAPITOLUL XX

Secretarul general al ONU planificase o excursie pentru toți membrii SMG în Alpbach, un sat pitoresc din districtul Kufstein din landul Tirol, Austria. Atunci hotărâse Mossad să-l elimine pe Pierre Damien. Nava Itzik și echipa ei, Metsada, primiseră această misiune. Ben Mordechai urma să conducă atacul.

Satul Alpbach părea să fi fost construit de niște scenografi de la Hollywood. Era îngrămădit într-o vale îngustă, înconjurată de pășuni luxuriante. Florile din jardinierele așezate la ferestrele cabanelor ofereau o explozie de culori. Dincolo de pinii falnici se zăreau crestele zimțate ale munților. Era evident de ce acesta fusese votat ca fiind cel mai frumos sat din Austria.

Deși nu se gândise în mod expres, Zion se trezise cugetând la faptul că nu exista, probabil, un alt loc mai potrivit pentru o lună de miere. Însă el nu venise în Austria pentru luna de miere, ci să-l omoare pe Pierre Damien.

Cei de la „Institut” erau foarte agitați în ceea ce privea misiunea. Nu doar pentru că ținta lor era un diplomat cu dublă cetățenie, americană și canadiană, ci și pentru că o altă echipă Metsada compromisese asasinarea lui Mahmoud Al-Mabhouh, cofondatorul aripii militare a organizației teroriste islamiste Hamas.

Al-Mabhouh fusese vânat pentru numeroase infracțiuni, printre care și omorârea a doi soldați israelieni, precum și din cauza, achiziționării de arme din Iran ca să fie folosite în fâșia Gaza.

„Institutul” îl urmărise pe Al-Mabhouh din Damasc până la hotelul Al Bustan Rotana din Dubai. La fel făcuse și serviciul secret iordanian, care voia să-l prindă și să-l ducă înapoi în Iordania pentru a fi judecat. În loc să aștepte și să găsească o

modalitate prin care să se ocupe de iordanieni, echipa Metsada grăbise operațiunea. Greșelile nu au întârziat să apară. Membrii echipei s-au comportat ca niște amatori.

Deși au reușit să-l omoare pe Al-Mabhouh, nu au izbutit să facă să pară ca și când acesta ar fi murit din cauze naturale. După zece zile, autoritățile din Dubai au stabilit că era vorba despre omucidere și au început să pună totul cap la cap. Într-un final, au apărut în presă imagini surprinse de camerele CCTV (Closed-Circuit Television), care îi înfățișau pe cei douăzeci și șase de agenți ai Mossad-ului, precum și numele și țările de proveniență care apăreau în pașapoartele pe care le întrebuițaseră aceștia pentru a intra în țară.

Odată ce aceste nume au fost făcute publice, a reieșit cât se poate de evident că Mossad-ul furase identitățile unor israelieni care aveau dublă cetățenie în Marea Britanie, Irlanda, Franța, Germania și Australia. Autoritățile din Dubai au arestat și doi agenți palestinieni ai facțiunii Fatah⁷ care ajutaseră echipa Mossad.

Nu fusese o operațiune la fel de compromisă ca și cea a CIA-ului din urmă cu câțiva ani, când clericul musulman radical egiptean Abu Omar trebuia răpit de pe străzile din Milano, dar tot o pată rușinoasă rămânea. „Institutul” cerea cât mai puține urme și nicio greșeală. Mesajul venise de sus – „Dacă o dați în bară, nu vă mai întoarceți acasă”.

„Institutul” își făcuse temele. Îl cunoșteau pe Pierre Damien, îi știau capriciile, dispozițiile, obiceiurile și rutinele. Dar și toate escapadele diplomatice, cum era, de pildă, și excursia organizată de SMG în Austria.

Exista întotdeauna o seară importantă în astfel de ocazii, iar

⁷ Acronim inversat din numele arab Harakat al-Tahrir al-Watani al-Filastini (însemnând: „Mișcarea Națională pentru Eliberarea Palestinei”), (n.red.)

membrii SMG închiriaseră în acest scop cel mai bun restaurant din oraș. Nava propusese să acționeze în seara respectivă. Israelianul fusese de acord. Damien va exagera atât cu mâncarea, cât și cu băutura, devenind astfel o țintă ușoară, iar moartea lui „accidentală” va fi cu atât mai credibilă.

Subsecretarul a plecat de la hotel cu un convoi de dube și microbuze, urmate de echipa de securitate a ONU.

Menajerele primiseră instrucțiuni ca, de îndată ce invitații vor fi plecat să servească cina, să schimbe așternuturile din camere. „Bentzi” urmărea activitatea de afară. Imediat ce camera lui Damien a fost aranjată, el a ieșit din mașină, și-a luat în spate un rucsac mic și s-a apropiat de hotel.

Cerul era înnorat, iar satul nu avea sistem de iluminat stradal.

Evitând echipa de pază, s-a strecurat prin spatele clădirii. Nu era o noapte bună pentru mâinile lui. S-a cățărat cu greu și a avut nevoie de mai mult timp decât de obicei. Când a ajuns, în cele din urmă, la balconul camerei lui Damien, de la etajul al treilea, mâinile îl dureau îngrozitor.

Avea întotdeauna la el două pastile pe care le păstra într-un plic mic de hârtie, pentru orice eventualitate. Făcând o pauză, le-a înghițit pe amândouă, apoi, după ce și-a tras pe mâini o pereche de mănuși chirurgicale, s-a apucat să descuie închizătoarea ușii din sticlă.

Apartamentul semăna cu cel din fotografiile pe care le văzuse pe pagina web a hotelului. Pereții erau căptușiți cu lambriuri din lemn de pin, pe jos se afla un covor cu modele care se potriveau cu draperiile. La capătul patului era așezată o pilotă din puf și, de-a lungul tăbliei, un rând de perne voluminoase, cu fețe apretate. Așternuturile fuseseră schimbate cu altele albe și curate, iar pe noptieră se găseau câteva sticle cu apă și un bilețel cu previziunile meteorologice pentru ziua următoare. După ce a verificat baia, „Bentzi” s-a dus în salon.

Acolo erau o canapea, o măsuță de cafea, două fotolii și un dulap de haine. Într-un colț, trona o sobă veche din teracotă. Puțin mai încolo, se afla biroul. Laptopul însă lipsea.

„Institutul” voia o copie după hard disk-ul lui Damien. Deoarece moartea lui trebuia să pară că survenise în urma unui accident, și nu în urma unui jaf, computerul trebuia să rămână la locul lui. Damien plecase la cină fără el, prin urmare notebook-ul trebuia să fie undeva în cameră.

Când s-a uitat în dulapul din față, Ben a descoperit geamantanul lui Damien pe suportul pentru bagaje.

Era un geamantan obișnuit, cu laturi moi. Fermoarul era tras peste compartimentul principal. Zion și-a scos pixul, l-a vârât între dinții fermoarului și i-a desfăcut încet. Înăuntru se afla o servietă încuiată. A luat-o din geamantan și a așezat-o pe birou.

Încuietoarea era complicată, iar durerea pe care o simțea în mâini nu făcea decât să îngreuneze situația. A inspirat adânc, încercând să nu se precipite.

Probabil că Damien și colegii lui serveau salatele în acel moment. Cu toate astea, israelianul a cerut prin stație echipei lui care supraveghea hotelul un raport al situației.

Când i s-a răspuns că petrecăreții erau încă la partea de cocktail, „Bentzi” s-a relaxat și s-a concentrat asupra servietei.

Îi era greu să prindă șperaclele subțiri cu degetele-i strâmbe, darămite să le și folosească. Ar fi trebuit să termine treaba în câteva secunde, nu în câteva minute. Dacă Nava ar fi știut că avea probleme cu mâinile, l-ar fi înlocuit. Însă ea nu știa, iar Ben era hotărât să ducă misiunea la bun sfârșit.

După ce a reușit să deschilie valiza, a ridicat partea superioară și s-a uitat înăuntru. Deasupra erau câteva dosare. Sub ele se afla laptopul lui Damien și un telefon mobil. Se știa faptul că Pierre utiliza un telefon Apple, numai că aparatul respectiv părea să fie un Android. Zion l-a scos din servietă și l-a așezat lângă aceasta, pe birou. A hotărât să se ocupe mai

întâi de laptop, știind că îi va lua mai mult timp.

Și-a deschis rucsacul și a scos o trusă mică de scule, din care a luat o șurubelniță electrică. După ce a ales capătul potrivit, a întors computerul și a desfăcut șuruburile.

Odată îndepărtat capacul, a mai scos din rucsac o cutie neagră incredibil de complicată, de mărimea unei cărți broșate, și a conectat-o în anumite locuri din interiorul laptopului. Apoi a apăsă butonul de pornire al cutiei negre și a început să copieze informațiile de pe hard disk.

Dispozitivul pe care urma să-l folosească pentru a extrage informațiile din telefonul mobil era mai mic, de mărimea unui puc. După ce a găsit cablul USB potrivit, a conectat cele două aparate și a pornit telefonul.

În timp ce aparatele electrice își făceau treaba, a deschis dosarele și s-a apucat să le frunzărească. Primele două conțineau rapoarte bugetare – cifre plictisitoare care păreau să aibă legătură cu afacerile lui Damien. Dar când a citit conținutul următorului dosar, Ben Mordechai a încremenit.

Pe copertă era lipită o etichetă aparent banală, pe care scria „Raport de conferință”, cu toate astea însă, informațiile din paginile următoare nu erau deloc comune.

Raportul fusese întocmit pentru un subgrup al SMG, intitulat „Comisie planetară” sau, pe scurt, P2. Israelianul nu auzise niciodată de ea. Membrii comisiei nu erau identificați în funcție de nume sau de țara de proveniență, ci doar prin numere – de la 1 la 7.

După ce descria o serie de nereușite recente, documentul sublinia scopurile înfrigorante ale P2:

1. Reducerea populației actuale sub cinci sute de milioane și păstrarea acestora într-un echilibru continuu cu natura.
2. Monitorizarea înțeleaptă a reproducerii – îmbunătățirea condiției fizice și a diversității.
3. Unirea omenirii printr-un limbaj nou, „viu”.
4. Redistribuirea bogăției globale folosind un termen mult mai

acceptabil, cum ar fi „bunuri publice globale”.

5. Reechilibrarea drepturilor personale cu „obligații sociale”.
6. Înlocuirea pasiunii, a credinței și a tradiției cu raționamentul.
7. Distribuirea inteligentă a noilor tehnologii guvernelor naționale și stabilirea legăturilor directe cu cetățenii.
8. Schimbarea imaginii guvernării globale într-una echitabilă, eficientă, considerată a fi următoarea etapă logică în evoluția speciei omenești.
9. Discreditarea, invalidarea și renunțarea la ideea de stat-națiune/a suveranității.
10. Dezvoltarea unui mecanism menit să neutralizeze orice schimbări aduse autorității Națiunilor Unite.

Lui Ben Mordechai nu îi venea să creadă ce citea. Se punea la cale o revoluție. Dacă Ernesto Rafael Che Guevara avusese dreptate când afirmase că revoluția nu este un măr care cade din pom atunci când e copt, ci doar când este scuturat, atunci însemna că P2 intenționa să scuture întreaga planetă.

Principalele obstacole care îi împiedicau să își atingă scopul erau Statele Unite și Israelul. Membrii comisiei erau convinși că, dacă cele două națiuni vor fi copleșite și îngenunchiate de un eveniment important, nimic nu va mai sta în calea Națiunilor Unite.

Determinarea lui Damien de a slăbi cele două țări începea să aibă logică. Nu era clar totuși care va fi acel eveniment important și când va avea loc.

Pe margine, Damien făcuse câteva însemnări. Scrisese trei litere, F-H-A, urmate de cuvintele: „Caracter patogen”, „Risc absolut” și „Doză-reacție”.

Mordechai avea mai multe întrebări decât răspunsuri. „Notițele se refereau la un atac nuclear? Biologic? Ceva cu totul diferit? Când trebuia să se întâmple, ce rol juca Damien și care erau ceilalți membri ai comisiei?”

Singurul lucru de care era sigur Mordechai era acela că nu îl

puteau omorî pe Damien. Nu era momentul potrivit. Nu când existau atâtea întrebări fără răspuns.

După ce a fotografiat documentele cu camera încorporată a telefonului, a reasamblat laptopul și l-a așezat la loc, așa cum îl găsisese. Apoi și-a anunțat echipa prin stație că trebuiau să renunțe la misiune.

Nava s-a îngălbenit la față. Conducerea „Institutului” se va înfuria. Ea i-a cerut lui Ben Zion să-i dea un motiv. Mordechai i-a spus să aibă încredere în el, pe urmă a întrerupt transmisia prin stație și s-a furișat afară din camera de hotel tot așa cum se strecurase înăuntru.

Nu îi mai păsa că îl dureau mâinile. Nu îl interesau decât informațiile pe care le descoperise în camera lui Damien. Ideea că membri importanți ai Națiunilor Unite plănuiau o lovitură care implica un eveniment atât de catastrofic, încât Israelul și Statele Unite să fie mult prea copleșite ca să poată reacționa, era aproape inimaginabilă. *Aproape.*

Văzuse suficient de multe ca să știe că orice era posibil, mai ales când era vorba despre persoane care căutau să pună mâna pe putere. Aproape toate țările din lume erau conduse fie de dictaturi, fie de o formă sau alta de socialism democratic, în cazul acelor națiuni, puterea aparținea statului. Doar câteva țări erau cu adevărat libere, puterea fiind deținută de cetățeni. Pentru ca orice încercare de a instaura un sistem global de guvernare să aibă sorți de izbândă, trebuiau mai întâi înlăturate Israelul și Statele Unite.

În notițele lui referitoare la Statele Unite, Damien mâzgălise două litere – MC. „Sunt niște inițiale? Cifre romane?”, chibzui el. Abia aștepta ca mințile strălucite de la Mossad să descarce informațiile și să facă legăturile corespunzătoare.

Deși Nava se înfuriase când Mordechai hotărâse să anuleze misiunea, atunci când el i-a arătat documentele, ea a recunoscut, în cele din urmă, că luase decizia corectă.

După ce s-au întors la Tel Aviv și au predat informațiile

„Institutului”, nu au mai avut altceva de făcut decât să aștepte.

Își pusese ră speranțe mari în informațiile extrase de pe hard disk-ul și telefonul lui Damien. Ambele aparate s-au dovedit a fi un eșec total. Damien utiliza o nouă formă de criptare pe care ei nu o întâlniseră până atunci. Având în vedere faptul că nu îi știau parolele, nu puteau preconiza cât timp le va lua să spargă fișierele. Și dacă vor reuși să le spargă, nu aveau de unde să știe ce vor descoperi și dacă o vor face la timp. De aceea Mordechai hotărâse să o întrebuințeze pe Helena.

Întrucât ea lucra pentru un ONG care se ocupa cu combaterea traficului de carne vie, nu au întâmpinat greutăți în a o înscrie într-un program al Națiunilor Unite din Geneva. Ea și-a folosit pașaportul est-european. Nu exista nimic în dosarul sau în apartamentul ei care să o lege de Israel.

Faptul că ea nu era angajată a ONU, ci mai degrabă implicată într-un program de urmărire dezvoltat de ONU în colaborare cu un ONG avea o importanță deosebită. Damien nu și-ar fi dorit să încalce codul etic al ONU ca să aibă o relație cu o subordonată. Deși acest lucru se întâmpla mereu, el își lua în serios rolul de subsecretar. Nu avea nevoie de scandaluri. Mai ales că făurise niște planuri mărețe.

„Bentzi” voia doar ca Helena să fie remarcată de el. Mădularul lui Damien va prelua apoi comanda și va rezolva treaba.

Era renumit pentru faptul că se întâlnea doar cu femei frumoase. Relațiile lui semănau cu un muson. Erau intense și de scurtă durată. Își copleșea iubitele cu cadouri și călătorii scumpe, dar, de îndată ce se plictisea, trecea la următoarea cucerire.

Lui îi plăcea atmosfera de la barul hotelului La Reserve Geneve. Priveliștea era excepțională, barul oferea o gamă excelentă de mărci de whisky, de votcă și de coniac, iar bucătarul care pregătea sushi era de prim rang. Faptul că

barul se afla aproape de apartamentul lui reprezenta cireașa de pe tort.

Ben a condus-o pe Helena, care era îmbrăcată într-o rochie de cocktail provocatoare, dar elegantă, până în fața barului, pe urmă a lăsat lucrurile să își urmeze cursul firesc.

Damien nu era timid. S-a dus ată la ea, numai că Helena l-a jucat pe degete ca o profesionistă. Au băut un pahar împreună, apoi ea i-a spus că trebuia să plece. El s-a oferit să o conducă, așa cum proceda un gentleman, acasă cu mașina. Ea a refuzat. El i-a cerut numărul de telefon. Ea a refuzat să i-l dea. El i-a întins o carte de vizită, cu numărul lui de telefon scris pe spate. Ea a așezat-o pe masă și a lăsat-o acolo.

Singura informație pe care o dezvăluisese era aceea că fusese desemnată temporar să participe la un proiect legat de traficul de carne vie desfășurat de ONU.

În ziua următoare, a găsit pe biroul ei un buchet de flori și un plic. În interiorul plicului se afla cartea de vizită pe care i-o dăduse Damien și pe care ea o lăsase pe masă cu o seară în urmă. A oferit florile unei colege de-a ei.

În timpul aceluia joc de-a șoarecele și pisica, Helena se prefăcea indiferentă și greu de cucerit. Asta îl înnebunea pe Damien. Nu era obișnuit ca femeile să-l refuze.

El făcea în așa fel încât să se întâlnească „întâmplător” cu ea. Jeffrey, neliniștitul lui servitor-asistent, o urmărea. Ea îl observase de fiecare dată, însă nu a lăsat să se vadă acest lucru. Într-un final, ea a cedat și a fost de acord să ia cina împreună.

Contrar așteptărilor, Damien nu a exagerat. A ales un restaurant mic, de prin partea locului, unde se servea mâncare bună. Era un gentleman foarte fermecător.

Pentru cea de-a doua întâlnire, el a întrebat-o ce fel de mâncare prefera. Ea i-a răspuns că prefera mâncarea italiană. El a dus-o până la Roma cu avionul lui particular, iar ea a mâncat cea mai gustoasă mâncare din viața ei.

După cea de-a treia întâlnire, ea a început să se culce cu el. Erau cele mai bune partide de sex de care avusese parte Pierre Damien.

Zion îi încredințase Helenei o singură sarcină – să obțină parolele, astfel încât ei să poată accesa informațiile din hard disk-ul laptopului și din telefonul lui mobil.

În acest scop, ea primise ceea ce părea a fi un încărcător de telefon, dar care în realitate era un dispozitiv care memora tastele apăsate. Avea capacitatea de a depista, de a decoda, de a se conecta și de a memora tastele apăsate din vecinătatea imediată. Era prevăzut cu o baterie mică, reîncărcabilă, care îi permitea să funcționeze chiar și după ce era scos din priză. Ea nu trebuia decât să-l așeze lângă Damien atunci când acesta își folosea dispozitivele.

După cum îi explicase de nenumărate ori israelianului, acest lucru era mult mai greu decât părea. Damien nu utiliza niciodată laptopul atunci când ea era prin preajmă, iar singurul telefon la care vorbea era iphone-ul, pe care-l debloca întrebuițându-și amprenta. Totuși, l-a asigurat pe Ben Zion că va reuși să obțină parolele într-un final. Avea nevoie însă de timp. Apoi totul s-a schimbat.

„Bentzi” a anunțat-o că era scoasă din joc și i-a spus să se întoarcă în apartamentul ei, să aștepte să o sune și să nu ia legătura cu Damien pe motiv că era bolnavă. Ea nu putea înțelege cum credea Ben că va reuși să se apropie altfel de Damien. Avea să dea cu piciorul la tot, să arunce Israelul în gura lupilor. Era o nebunie.

Telefonul ei a început să sune. Era Zion. Voia să-i facă o propunere sau, mai exact, să-i ofere un *stimulent*.

— Spune, zise ea.

Ținând telefonul strâns în mână, l-a ascultat pe agentul Mossad în timp ce acesta îi expunea oferta. Prima ei reacție a fost aceea de a intra în panică. El rostise un nume despre care conveniseră să nu mai vorbească niciodată. Helena nu credea

că era o coincidență, așa cum nu crezuse nici atunci când Damien își făcuse apariția de fiecare dată când ea ieșise în oraș. Israelianul fie o mințea în acel moment, fie o mințise în tot acel timp.

— De unde să știu dacă pot avea încredere în tine? întrebă ea.

Era una dintre cele mai mari provocări pe care i le-ar fi putut lansa el vreodată. Israelianul cunoscut cu numele „Enoch” conducea gruparea de traficanți care o răpise de acasă și o obligase să se prostitueze. Ea își dorea să se răzbune pe el aproape la fel de mult cum își dorea să scape de Mossad. *Aproape.*

Faptul că el i-l oferea pe Enoch era un semn de disperare. „Bentzi” știa că misiunea nu va reuși fără ea. Indiferent care ar fi fost planurile lui Damien, acesta le pusese deja în aplicare. Dacă ele erau la fel de distrugătoare cum se temeau cei de la Mossad, atunci trebuiau să rezolve problema urgent.

Helenei, pe de altă parte, puțin îi păsa ce se va întâmpla cu Israelul, dar și cu Statele Unite. Dacă totul va merge conform planului, ea va fi atât de departe de amândouă, încât orice s-ar fi petrecut nu ar fi avut vreo importanță. Pe ea nu o interesa decât să scape.

Ipotetic vorbind, dacă l-ar fi putut călca cu mașina pe Enoch și i-ar fi putut târî trupul înainte să iasă din parcare, Helena ar fi închis câteva capitoare răscolitoare din viața sa și ar fi reușit să lase în urmă un episod tulburător din trecutul ei.

Ben știa că ea ezita, însă nu cunoștea care era motivul. După ce o amenințase că o va trimite înapoi la Tel Aviv, îi oferea în acel moment șansa să rămână și să termine treaba. Tipic pentru Mossad – mai întâi venea stimulentele, apoi constrângerea.

Helena avea de gând să forțeze nota, ceea ce însemna că existau șanse ca să o dea în bară și să rămână cu buzele umflate. Însă era o ocazie prea bună ca să o rateze.

Inspirând adânc, ea a deschis sertarul în care își ținea lenjeria intimă și a rostit la telefon:
— Batem palma.

CAPITOLUL XXI

Congo

Harvath nu și-a dezlipit privirea de la bărbat și de la fiul lui surd. Adresându-i-se lui Jambo, el a spus:

— Întreabă-l din nou.

Translatorul l-a chestionat din nou, iar Harvath a examinat cu atenție fața bărbatului ca să își dea seama dacă tipul mințea. Era atent la microexpresii, uneori numite și „ticuri”. Acestea erau scurte trăsături faciale inconștiente care arătau că o persoană, aflată sub presiune, mințea sau intenționa să facă un alt fel de rău. Nu a observat nimic.

Când bărbatul a răspuns, Jambo a tradus. Harvath nu a descoperit niciun indiciu că bărbatul ar fi mințit. De fapt, toată atitudinea lui sugera că spunea adevărul.

— Întreabă-l despre înregistrarea video, zise Harvath. Cine a filmat?

Jambo a pus întrebarea, apoi a ascultat răspunsul bărbatului. Într-un final, congolezul s-a întors către Harvath și a zis:

— El a filmat.

— *EI?*

Jambo a dat afirmativ din cap.

— Cu ce?

Jambo l-a întrebat pe bărbat, apoi a tradus:

— Cu telefonul.

Harvath nu l-a crezut. Nu exista pic de semnal în sat sau în împrejurimi.

— Spune-i că vreau să-mi arate telefonul, adăugă el.

Jambo a dat din cap cât timp a vorbit bărbatul, pe urmă s-a întors către Harvath.

— Nu-l mai are.

— Unde e?

— L-a ascuns într-una dintre camionetele lor, ale bărbaților care i-au ucis pe toți din clinică și pe toți sătenii.

— De ce?

— I-a fost teamă să nu fie și el ucis, răspunse Jambo. Aici nu există semnal. A apăsă pe tasta de „trimiteră”, pe urmă a ascuns telefonul în camionetă. S-a gândit că, la un moment dat, camioneta va ajunge într-o zonă cu semnal, iar mesajul va fi trimis.

Inteligent. Harvath a apreciat inițiativa bărbatului. Ceva însă nu îi dădea pace.

— De unde a știut unde să-l trimită? De unde a știut adresa de e-mail?

Decker și-a dres glasul și toate privirile s-au ațintit asupra ei atunci când ea s-a uitat la Harvath.

— N-ai văzut toate acele afișe din clinică? îl întrebă ea. Bannerele?

Harvath observase multe lucruri, dar nu încercase să își dea seama ce se întâmplase.

— Care afișe?

— Cele care fac reclamă organizației CARE International pentru sprijinul său acordat clinicii. Pe fiecare dintre ele apare pagina web a organizației, precum și o adresă de e-mail pentru informații. La această adresă a fost trimisă înregistrarea video.

Harvath și-a îndreptat din nou atenția către sătean și i-a cerut lui Jambo:

— Spune-i să ne povestească despre camionete.

Jambo l-a rugat acest lucru, i-ar bărbatul le-a făcut o scurtă descriere. Nu aveau nici culori, nici semne distinctive. Păreau să fie camionete comerciale, nu militare. Nimic deosebit.

— Dar bărbații?

— Mzungu, răspunse săteanul.

— Ce înseamnă mzungu? întrebă Harvath.

— Este echivalentul în swahili pentru oameni albi, preciză

Decker.

— Oamenii albi?

Ea a încuviințat.

Harvath l-a întrebat pe Jambo:

— Erau soldați?

— Aveau arme, însă nu erau îmbrăcați în uniforme, a răspuns acesta după câteva secunde.

— Dar părul lor? Era lung? Scurt? Aveau bărbi? Mustăți? Tatuaje? Ceva care să îți sară în ochi?

Jambo l-a întrebat pe bărbat, apoi a tradus:

— Se comportau ca niște soldați. Unul dădea ordine, iar ceilalți le executau. Erau toți tunși scurt. Nu aveau barbă, nici mustăță. Nici tatuaje.

— Câți erau?

— Zice că undeva între opt și zece.

„De mărimea unui detașament militar”, a reflectat Harvath.

— Ce limbă vorbeau?

Jambo a tradus din nou întrebarea:

— Nu este sigur. Nu a recunoscut-o. Spune că poate fi germană. Sau rusă.

— L-ar recunoaște pe vreunul dintre ei dacă l-ar revedea?

Jambo l-a întrebat pe bărbat, apoi a consimțit.

Harvath a ieșit afară, a scos un pix și o bucată de hârtie, pe urmă a intrat din nou în colibă.

— Spune-i că am nevoie de numărul lui de telefon, zise el, întinzându-i pixul și bucata de hârtie lui Jambo.

l-a lăsat pe Decker și pe Jambo să-i adreseze săteanului alte întrebări și a ieșit din nou afară.

După ce a activat sistemul comunicațional Iridium, și-a pornit telefonul, a așteptat până când a prins semnal puternic și a efectuat un apel.

Când bărbatul de la capătul celălalt al firului a răspuns, el și-a cerut scuze pentru că îl trezise, apoi a adăugat:

— Vreau să localizezi un telefon. A fost aruncat într-o

camionetă în Congo în urmă cu câteva zile. Probabil că bateria s-a descărcat, însă vreau să știu ce alte turnuri de semnal l-au interceptat. Mai vreau o listă cu telefoanele al căror semnal a fost interceptat de aceleași turnuri în aceeași perioadă, precum și locația curentă a acestor telefoane.

— Cât de repede ai nevoie de aceste informații? îl întreabă bărbatul.

— Chiar acum, răspunse Harvath.

După ce a încheiat convorbirea, a intrat în colibă și i s-a alăturat lui Decker. Jambo tocmai traducea povestea pe care o relata săteanul.

Îl chema Leonce și le istorisea despre un străin care își făcuse apariția la Clinica „Matumaini”. Era bolnav și avea febră mare. Nimeni nu știa cum ajunsese acolo. Bărbatul și-a pierdut cunoștința la scurt timp după ce ajunsese la clinică. Nu avea asupra lui nici acte de identitate, nici bani, nimic.

După ce l-au întins pe un pat, angajații clinicii au început terapia intravenoasă și au încercat să afle cine era și de ce suferea.

Bărbatul își recăpătase cunoștința de două ori, dar pentru scurt timp. De fiecare dată el ceruse să fie protejat și implorase personalul clinicii să „nu îl trimită înapoi”. Angajații clinicii nu reușiseră să înțeleagă despre ce vorbea. Una dintre asistente spusese că ar fi putut fi un musulman care făcea parte dintr-o comunitate foarte mică din Congo, deoarece i se păruse că, la un moment dat, el îl invocase printre gemete pe Allah.

Conform protocolului, ei au sunat la serviciul de asistență telefonică al Ministerului Sănătății din Kinshasa. Un funcționar blazat le-a zis că, deși probabil nu era nimic îngrijorător, ar trebui să își ia toate măsurile de protecție.

Peste o oră, cei de la clinică au primit un telefon de la un reprezentant al Organizației Mondiale a Sănătății din Kinshasa, care le-a spus să preleveze probe de sânge și de țesut pe care să le trimită în aeroportul din Bunia pentru a fi

transportate mai departe. Reprezentantul le-a cerut să-i expedieze prin e-mail poze cu pacientul.

Clinica dispunea de un vehicul foarte mic, foarte vechi și foarte nesigur. Leonce se oferise să conducă până la Bunia. Întrucât personalul clinicii fusese de acord, Leonce îl luase cu el și pe fiul lui surd, Pepsy.

După ce au așezat „coletul” pe bancheta din spate, Leonce a pornit motorul vehiculului. El și Pepsy le-au făcut cu mâna angajaților clinicii prin geamul deschis, apoi și-au început călătoria.

Numai că au întâmpinat probleme încă de la început.

Mai întâi, a început să plouă. Era atât de abundentă, încât aveau impresia că cineva turna bolovani pe acoperișul mașinii. Fiecare picătură uriașă ateriza cu un zgomot puternic.

Leonce a pornit ștergătoarele. Acestea s-au mișcat anemic la stânga, apoi la dreapta. Pe urmă s-au oprit. El și fiul lui și-au folosit cămășile ca să șteargă parbrizul, dar ploua atât de tare, încât abia dacă vedeau drumul. După aceea au dat de o barieră.

— Barieră? întrebă Harvath.

— Ar fi mai potrivit să o numim barieră cu taxă de trecere, clarifică Jambo. Bandiții le instalează ca să scoată bani de la șoferi.

Ash și Mick, care ascultaseră interogatoriul, i-au aruncat o privire lui Harvath.

— Leonce știe cine erau acești bandiți? întrebă Harvath.

Jambo a încuviințat.

— FRPI. Frontul pentru...

— Rezistență Populară din Ituri, completă Harvath fraza în locul translatorului. Ce s-a întâmplat?

— I-au cerut domnului Leonce să plătească taxa. El avea puțini bani la el. Când aceștia au încercat să ia coletul de pe bancheta din spate a mașinii, el s-a luptat cu ei. Unul dintre rebeli l-a lovit în stomac cu patul puștii.

— Și-apoi ce s-a întâmplat?

— Au vrut să știe de ce domnul Leonce încerca să protejeze coletul. Au crezut că, poate, transporta droguri. L-au pus să tragă mașina pe marginea drumului, pe urmă i-au dus pe el și pe băiatul lui la comandantul lor.

Harvath s-a uitat la Decker. A înțeles că și ea se gândea la același lucru ca și el.

— Și-apoi?

— Comandantul nu l-a crezut pe domnul Leonce. A deschis coletul și a aruncat conținutul pe jos. Leonce zice că una dintre fiole s-a spart.

— Roagă-l să-l descrie pe comandant.

După ce Jambo a vorbit cu săteanul, congolezul a răspuns:

— Înălțime medie, constituție la fel. Treizeci și cinci de ani și fruntea brăzdată de o cicatrice adâncă.

— La naiba! exclamă Decker.

Harvath nu a găsit nici el un cuvânt mai potrivit.

— S-a dus naibii febra galbenă, îi spuse el.

— Încă nu avem suficiente informații, replică ea, încercând să se liniștească.

— Eu am, declară el, întorcându-se către Jambo. Continuă.

— Rebelii le-au dat drumul domnului Leonce și fiului acestuia. După ce au reambalat coletul, au pornit către Bunia. Deoarece avionul pe care trebuiau să-l ajungă decolase deja, au fost nevoiți să aștepte următoarea cursă aeriană, care pleca a doua zi. La întoarcere, mașina le-a creat probleme, întrucât nu aveau bani pentru reparații, au lăsat mașina la un mecanic dintr-un sat aflat la câțiva kilometri depărtare și s-au întors acasă pe jos. Când au ajuns în satul lor, au văzut cum animalele lor erau omorâte și aruncate într-un camion. Ceilalți săteni nu erau nicăieri. Cei doi au luat-o la fugă prin junglă, înspre clinică. În zona unde ardeau gunoiul se auzeau împușcături. Odată ajunși la marginea luminișului, s-au ascuns și au văzut cum patru bărbați îmbrăcau niște costume

de protecție. Atunci s-a gândit domnul Leonce să filmeze ceea ce zărea. Bărbații au intrat în clinică și au deschis focul. Cunoașteți restul poveștii.

— Domnul Leonce și fiul dumnealui se ascund de atunci? Întrebă Harvath.

Jambo a consimțit.

Harvath a vrut să mai întrebe ceva, când telefonul l-a atenționat ca primise un mesaj.

CAPITOLUL XXII

Deși gurul tehnologiei, Nicholas, era buimac și supărat pentru că fusese trezit din somn la o oră imposibilă, în State fiind noapte, el a îndeplinit repede sarcina pe care i-o încredințase Harvath.

A așezat laptopul pe capota vehiculului LC1 și a început să examineze cu atenție imaginile primite prin satelit. Nicholas încercuise toate turnurile de semnal care interceptaseră telefonul lui Leonce.

Traseul ducea înapoi în Bunia.

— Nu-i a bună, zise Ash peste umărul lui Harvath. Acesta nu s-a obosit să se uite la el.

— Ce vezi?

Britanicul și-a întins brațul și a arătat cu degetul mai multe clădiri grupate în apropierea unui turn de pe ecranul computerului lui Harvath, apoi a răspuns:

— Sediul MONUSCO.

— Lasă-mă să ghicesc, replică Harvath. Este echivalentul în swahili pentru „cuibul rebelilor”.

— Mai rău. Misiunea ONU de Stabilizare în Republica Democrată Congo. MONUSCO este acronimul pentru denumirea oficială în franceză. Poate că tu vei reuși să o pronunți, dar eu nu pot pariez cu broaște-n gât.

Eterna animozitate dintre francezi și britanici îl amuza întotdeauna pe Harvath.

— De ce este mai rău decât „cuibul rebelilor”?

— Ai lucrat vreodată cu o forță de stabilizare a ONU? întrebă Ash.

Harvath a clătinat din cap.

— Atunci, crede-mă pe cuvânt. Vorba aia: nu te poți gândi la un comportament neprofesionist, imoral și iresponsabil fără să nu te gândești la ONU. Epidemia de holeră din Haiti? Peste

zece mii de morți, pe urmă s-a răspândit și în Republica Dominicană, și în Cuba. Violurile pe care le-au comis în Mali și în alte țări? Poveștile despre comportamentul lor depravat și brutal sunt bine cunoscute. Toată „armata” lor, dacă o putem numi astfel, este iresponsabilă și mânjită de corupție. Cu câțiva ani în urmă, și-au lăsat doi observatori militari, neînarmați, să moară în Bunia pentru că niciuna dintre trupele ONU nu a vrut să riște o misiune de salvare. E lamentabil.

Trupele ONU erau cunoscute pentru lipsa lor de onoare și de disciplină. Harvath auzise povești îngrozitoare despre desfășurările lor de trupe. Nu credea că exista un scenariu de coșmar mai urât decât acela ca țara lui să se bazeze pe ONU ca să aducă „pacea” și „stabilitatea”. Mai degrabă ar fi preferat să își asume riscul de a combate cauzele războiului sau ale instabilității.

Peștele de la cap se împute, iar o organizație care se lăuda cu un consiliu pentru drepturile omului, dar care accepta drept membri țări care încălcau exact aceste drepturi, cum erau China, Cuba, Rusia, Arabia Saudită sau chiar Mauritania, unde sclavia era în floare, nu putea fi luată în serios, darămite să controleze și să pregătească o armată eficientă și onorabilă. Pe scurt, Harvath avea o părere destul de proastă despre ONU.

— Ce crezi despre asta? întrebă Harvath, trecând la următoarea imagine.

— Centrul orașului Bunia, răspunse Ash. La o aruncătură de băț de hotelul unde am stat noi.

Când Harvath a apăsă pe un buton, punctele roșii care reprezentau turnurile de semnal s-au estompat, lăsând locul unui grup de puncte verzi.

— Ce reprezintă? întrebă Ash.

— Șansa, răspunse Harvath.

Decker era sigură de un singur lucru. Dacă Leonce și fiul lui nu manifestau deja simptome ale bolii pe care încercau ei să o descopere, era puțin probabil să o mai facă.

Deși ea a accentuat cuvintele „puțin probabil”, acest lucru nu l-a liniștit pe Harvath, nici pe ceilalți membri ai echipei. Niciunul dintre bărbați nu era dispus să-și riște viața în propria ei misiune. Ea se înrolase ca să desfășoare o activitate medicală, să fie doctor și acceptase de bunăvoie să intre în contact cu bolnavii din Africa, ei însă nu.

După ce Harvath i-a dat un teanc de bancnote, Jambo a dus-o pe Decker cu mașina în satul în care Leonce lăsase mașina clinicii. Reparațiile fiind minore, autovehiculul aștepta să fie ridicat. Ea și Jambo s-au întors după douăzeci de minute. Ca un act de solidaritate, Decker se oferise să-i ducă cu mașina pe Leonce și pe fiul lui înapoi în Bunia, în timp ce restul echipei o va urma în SUV-urile lor.

Decker nu trebuia să își facă griji că va trebui să treacă prin aceeași experiență chinuitoare de a traversa din nou râurile. Oricum nu ar fi reușit cu acea mașină mică. Au fost nevoiți să facă un ocol mare, apoi să o ia înspre Bunia. În tot acest timp, Harvath și ceilalți membri ai echipei erau atenți la posibile bariere ilegale. Niciunul nu își dorea să dea din nou nas în nas cu rebelii FRPI.

Traseul lor a fost lung și lipsit de evenimente neplăcute, din fericire. Când au ajuns la hotelul Bunia, se întunecase de-a binelea. După ce s-au cazat, și-au descărcat echipamentele din camioane și le-au dus în camerele lor, unde erau în siguranță. Nerăbdător să își ajute familia cu bani, Jambo s-a oferit să își cheme rudele ca să păzească vehiculele, însă Ash i-a spus că nu era nevoie. Totuși, Harvath se gândea să profite altfel de ajutorul lor.

Punctele verzi pe care le văzuse mai devreme pe ecranul

laptopului său reprezentau cele șase telefoane mobile pe care Nicholas le depistase într-o structură cu ziduri din beton, aflată în partea cealaltă a orașului. Asta îi aducea aminte lui Harvath de o versiune sărăcăcioasă a fortăreței lui bin Laden din Abbottabad.

El voia să verifice clădirea din mașină, iar Ash fusese de acord să-l însoțească. L-au luat și pe Jambo cu ei, pentru orice eventualitate.

Când paznicul hotelului a deschis porțile, Ash a băgat maneta în viteză și a pătruns în traficul serii.

Motocicletele-taxiuri, cunoscute ca *boda-boda*, se strecurau printre mașini, în timp ce bicicliștii pe *mamba negre*, botezate astfel pentru că lăsau dăre care semănau cu acea specie de șerpi veninoși Mamba negru, se prindeau cu mâinile de camionete sau de alte vehicule ca să înainteze mai repede. Harvath și Ash își țineau pistoalele Glock ascunse la coapse.

Sistemul GPS de pe telefonul lui Harvath îi ghida înspre ținta lor. Pe străzi, magazinele mici și dărăpănate vindeau orice, de la televizoare ieftine chinezești și până la oale de gătit.

Harvath crezuse mult timp că Africa ar trebui să fie unul dintre cele mai dezvoltate economic continente din lume, având în vedere resursele incredibile de care dispunea, însă, din cauza canibalismului și a guvernelor îngrozitoare, aceasta fusese retrogradată pentru totdeauna la statutul de lume a treia. Văzând condițiile de trai cu ochii lui, Harvath ajunsese să aprecieze mai mult ceea ce avea acasă.

Acest gând l-a făcut să își verifice din nou telefonul. Lara nu îi trimisese niciun mesaj. Era mai bine așa. Nu avea timp pentru altă dramă. Episodul cu Decker de la dușul din junglă fusese suficient de neinspirat.

Doctoriței nu îi convenise că fusese respinsă, însă era problema ei. El încercase să-i spună că nu era interesat. Dar ea insistase, simțind că ar putea avea o șansă în cazul lui. Se înșelase.

Când ea intrase la duș și încercase să se lipească de el, Harvath o scosese afară și îi descrisese clar care era situația.

Nu credea că era primul bărbat care o respinsese, însă când i-a văzut pe britanici salivând când o priveau, s-a întrebât dacă nu cumva era. Nu că ar fi avut vreo importanță pentru el. Acasă îl aștepta ceva mai bun – cu condiția să reușească să salveze relația.

Fidelitatea lui părea să o excite și mai mult pe Decker. Asta sau poate faptul că ea o vedea ca pe o provocare.

Oricum, el era bucuros că nu fusese nevoit să o însoțească în mașină până la Bunia și la fel de mulțumit că nu se afla la hotel, unde trebuia să-i facă față.

Când s-a apropiat de clădire, a încercat să uite de Lara și de Decker.

În seara aceea vor arunca doar o privire. În timp ce treceau încet cu camioneta pe lângă clădire, Scot a studiat totul cu atenție – înălțimea zidului, felul în care erau dispuse ferestrele și ușa, luminile, măsurile de securitate, clădirile adiacente, precum și magazinele din apropiere.

— Votez contra, declară Ash, în timp ce își continuau drumul.

Harvath s-a uitat la el.

— Contra ce?

— Contra a tot ce-ți trece acum prin minte.

— De unde știi ce-mi trece prin minte?

— Așa cum am știut și ieri-dimineață că nu ne vei contacta prin stație, chiar dacă lucrurile vor scăpa de sub control în junglă.

— De fapt, tu mi-ai spus să vă contactez doar dacă planul eșua, replică Harvath.

— Mă iei peste picior? Asta faci?

— Nu, dar nu-i o idee rea. Trage pe dreapta.

— Nu mă refeream la *propriu*, mă refeream la *figurat*. Înseamnă...

— Știu ce înseamnă, zise Harvath. Da, râd pe seama ta, dar tot vreau să tragi pe dreapta. Acolo, lângă bar. Pardon, lângă *pub*.

— Știu ce este un bar, idiotule.

Harvath a zâmbit.

— Te luam peste picior. Nu-ți face griji.

— Ceva îmi spune că în curând voi avea motive să-mi fac griji, adăugă Ash, trăgând pe dreapta și scoțând maneta din viteză.

Jambo, care ședea pe bancheta din spate, s-a uitat pe geam la bar și a întrebat:

— Intrăm să bem o bere?

— Doar Ash și cu mine, răspunse Harvath. Tu te duci la plimbare.

CAPITOLUL XXIII

DUMINICĂ

Cu căștile în urechi, Jambo se prefăcea că folosea aplicația Facetime de pe iphone-ul lui, în timp ce se plimba prin cartier și înregistra. După ce s-au întors la hotel, Harvath și Ash reușiseră să identifice câteva locuri pentru filaj, plus câteva „rampe de lansare” dacă voiau să treacă la acțiune. Harvath nu avea de gând să pătrundă în clădire. Indiferent ce urma să se întâmple, voia să se întâmple afară.

În dimineața următoare, ei i-au folosit pe Jambo și încă trei rude ale lui pe post de intermediar pentru a închiria temporar două apartamente aflate la etajul al doilea, în scopul de a avea acces la acoperișurile din apropierea clădirii-țintă.

Chiar și într-o țară săracă precum Congo, serviciile de telefonie mobilă le vor permite lui Harvath și echipei lui să trimită imagini la hotelul Bunia. Dacă Leonce și fiul acestuia îl vor recunoaște pe vreunul dintre bărbați, Decker va confirma printr-un mesaj.

Știau că pozele făcute cu telefonul nu aveau o rezoluție bună. Harvath nu venise echipat pentru o misiune de filaj, cu aparate foto cu imagini la distanță și lunete portabile. Vor fi nevoiți să se mulțumească deci cu ce aveau.

Ash și oamenii lui aveau binocluri, însă acestea nu erau prevăzute cu lentile antireflex, prin urmare puteau fi folosite din apartamente, dar nu și de pe acoperișuri.

Echipa acționa pornind de la premisa că avea de-a face cu personal militar activ sau în rezervă. Din puținele informații pe care reușise să le obțină Jambo în plimbarea lui prin piață și prin cartier, casa pe care o filau era cunoscută printre localnici cu numele „casa albă”. Nu era o aluzie la clădirea din Washington, D.C., ci, mai degrabă, la ocupanții reședinței – se

știa că erau bărbați albi. Echipa a convenit să întrebuințeze același termen.

Nimeni nu știa cine erau ocupanții „casei albe”. Deși erau văzuți adesea pe jos, de obicei, aceștia intrau și ieșeau din incintă în SUV-uri obișnuite. Cu toții purtau ochelari de soare și erau tunși scurt. Aceasta era singura descriere pe care au oferit-o oamenii din cartier. Pentru Harvath însă era suficient.

Filau „casa albă” de treizeci și două de ore în umiditate, când a sosit pachetul pe care Harvath i-l ceruse lui Nicholas. Ash îl trimisese pe Jambo la aeroport, cu bani pentru mită, ca să-l ridice și să se asigure că nu se întâmpla nimic cu pachetul.

— Ce-i asta? Întrebă Mick când Harvath deschise cutia și scoase obiectul aflat înăuntru.

— Este un „prădător”.

— Adică, o dronă?

Harvath a clătinat din cap.

— Nu. Acest dispozitiv profită de slăbiciunile oamenilor.

— Poftim?

— Dă-mi telefonul tău.

Mick i l-a întins.

— Dă-mi și pistolul.

— De ce?

Harvath i-a făcut semn să-i dea arma, iar Mick s-a conformat.

Întorcând Glock-ul în mână, Harvath s-a pregătit să lovească ecranul telefonului cu mânerul armei, când Mick a intervenit.

— Stai, stai, stai! se răsti el.

Harvath a zâmbit.

— Exact.

Dându-i înapoi telefonul și arma, el a adăugat:

— Tocmai pe reacția asta mă bazez.

În coletul trimis de Carlton Group se mai aflau echipamente de supraveghere suplimentare, pe care le-au împărțit pentru posturile lor de filaj, precum și camere de filmat wireless în cazul acoperișurilor.

Leonce identificase deja doi suspecti. Când au început să obțină imagini mai bune, Harvath le-a trimis la hotel, iar Leonce a fost din ce în ce mai convins că filau grupul potrivit de bărbați. Și Harvath era convins de asta.

Bărbații erau profesioniști, urmau procedurile corecte atunci când intrau sau ieșeau din clădire. Nu era vorba despre o echipă de amatori. Erau vigilenți și nu se grăbeau. Nu făceau nimic la repezeală. Totul decurgea lin, conform regulilor.

Pe lângă imaginile pe care le trimitea la hotel, Harvath transmitea toate pozele făcute cu telefonul și la biroul lui din Virginia. Până în acel moment, nu reușiseră să identifice persoanele.

Acest lucru nu însemna nimic. Bărbații purtau ochelari de soare și șepci. Din cauza rezoluției proaste, le era greu să identifice trăsăturile corecte. Dispunând însă de noile aparate de fotografiat, Harvath era încrezător că vor descoperi în curând identitatea bărbaților.

Nicholas, care se afla la sediul Carlton Group, reușise să urmărească apelurile telefonice de pe telefoanele mobile ale acestora, majoritatea fiind direcționate către Africa de Sud. În clădire exista totuși un telefon pe care Nicholas nu reușise să-l spargă sau să-l urmărească. Avea un sistem de codificare pe care gurul IT nu îl mai întâlnise până atunci.

El l-a înștiințat pe Harvath despre acest aspect și i-a spus că, dacă va fi nevoit să atace clădirea, atunci să fie atent să recupereze toate telefoanele mobile. Nicholas nu i-a oferit detalii, deoarece nici el nu le cunoștea.

„Tu adu-mi toate telefoanele și-o să le dau eu de capăt”, îl

asigurase el.

Harvath însă nu se răzgândise. Nu intenționa să atace clădirea. Nu știa câți bărbați se aflau înăuntru, cât de bine erau înarmați sau de ce alte resurse dispuneau pentru a lupta. Ultimul lucru pe care Harvath și echipa lui și-l doreau era să se trezească atacați de transportoare blindate pline cu trupe ONU descinzând pe străzi.

Națiunile Unite cheltuiau peste un miliard și jumătate de dolari ca să păstreze douăzeci de mii de trupe în Republica Democrată Congo. Aceasta reprezenta cea mai mare și mai costisitoare zonă de interes. ONU împărțise RDC în șase sectoare, iar Bunia era capitala Sectorului 6.

În afară de faptul că telefoanele lor erau interceptate de turnul de semnal aflat lângă sediul MONUSCO, nu exista niciun alt indiciu care să facă legătura dintre bărbații din „casa albă” și Națiunile Unite. Interesant însă era faptul că dintre toate țările care își trimiseseră trupele ca să facă parte din forța de stabilizare MONUSCO, doar patru trimiseseră la fel de multe sau mai multe trupe decât Africa de Sud.

Harvath era dispus să parieze că prezența mare a trupelor din Africa de Sud în forța de stabilizare ONU și apelurile telefonice efectuate din casa-țintă către Africa de Sud nu constituiau o coincidență.

Trebuiau să afle nu numai când „telefonul negru”, după cum îl botezase Nicholas, se afla în mișcare, ci și cine era posesorul lui.

Telefonul părăsise deja clădirea o dată și revenise, iar acest lucru se întâmplase în timpul nopții într-un convoi alcătuit din două vehicule având ca pasageri opt bărbați. Harvath și echipa lui urmăriseră cum „acul” și „carul cu fân” trecuseră pe lângă ei, însă nu reușiseră să afle prea multe. Era unul dintre motivele pentru care Harvath detesta filajul. Operațiunea asta putea fi nu numai extrem de plictisitoare, dar și incredibil de frustrantă. Și dacă o făceai cu persoane nepotrivite, se putea

ajunge repede la momente tensionate.

Din fericire, Ash și echipa lui erau profesioniști. Nicio persoană întreagă la minte nu agreea ideea de a sta la pândă, dar britanicii abordau această situație cu mult umor. Timpul trecea mai repede când se amuzau în privința oamenilor și a lucrurilor care se întâmplau pe stradă și când făceau glume unul pe seama celuilalt.

Jambo era un bucătar desăvârșit, iar ei suplimentau mâncarea pe care o gătea el cu mâncare chinezească și indiană luate de la hotel. Înarmați cu obiective cu lentile performante și camere video cu infraroșu care reușeau să capteze imagini mai bune pe timpul nopții, ei înregistrau cât puteau de mult, apoi trimiteau imaginile în Statele Unite pentru a fi analizate.

Pe măsură ce expediau imaginile, programele de recunoaștere facială și de extragere a datelor începeau să dea roade. Bărbații nu erau soldați ai armatei din Africa de Sud, ci militari în rezervă ai armatei acestei țări. Trupe de recunoaștere – foste trupe speciale aparținând Regimentului 5 al Forțelor Speciale, cu baza în Phalaborwa, în nordul Provinciei Limpopo.

Doar pentru că nu mai erau militari activi nu însemna că nu lucrau pentru un alt departament al guvernului Africii de Sud, cum ar fi serviciul secret. Dacă era adevărat, atunci de ce s-ar fi implicat în eliminarea unei clinici medicale și a satului adiacent?

Harvath era aproape convins că bărbații erau mercenari, angajați prin contract. Lucru care, desigur, dădea naștere la tot soiul de întrebări, cele mai importante fiind: cine îi angajase și în ce scop? Pentru a obține răspunsuri, Harvath va trebui să discute cu șeful lor. Ca să facă asta, mai întâi trebuiau să-l identifice.

Douăsprezece ore mai târziu, porțile s-au deschis și ei au văzut un SUV plecând. Înăuntru erau doar două persoane –

șoferul, în vârstă de vreo patruzeci de ani, și un alt pasager, la vreo șaizeci de ani. Nicholas a confirmat că „telefonul negru” se afla în mașină și se deplasa. Harvath i-a trimis pozele pe care le făcuse.

Peste o oră, Nicholas l-a sunat înapoi. Reușise să identifice ținta.

— Bărbatul mai în vârstă este omul vostru. Îl cheamă Jan Hendrik, spuse el, transmițând datele acestuia pe computerul lui Harvath. Toți bărbații pe care am reușit să-i identificăm până acum s-au aflat în subordinea lui. Hendrik a fost comandantul lor.

— Ce altceva mai știm?

— Nimic. N-am reușit să aflu altceva. Nu există nici extrase ale cardurilor de credit, nici amenzi pentru parcare. Sunt invizibili.

Harvath a examinat câteva poze din laptopul lui. S-or fi pricepând indivizii aceștia să își acopere urmele, însă tot oameni erau și ei, iar oamenii făceau greșeli, chiar și cei mai pricepuți. Mai ales dacă știai cum să exerciți presiune asupra lor.

Harvath a accesat imaginea cu cartierul obținută prin satelit și, făcându-i semn lui Ash să se apropie, a început să-i expună planul pe care-l avea în minte.

CAPITOLUL XXIV

Stația de bruiaj pe care i-o trimisese Nicholas fusese folosită în Irak. Trupele Statelor Unite întrebuițau versiuni mult mai noi pentru a bruia apelurile telefonice și orice alte transmisii wireless în timp ce vehiculele lor se aflau în mișcare. Astfel, inamicilor le era extrem de greu să detoneze bombele așezate pe marginea drumului.

Într-una dintre operațiunile lui din Siria, Harvath utilizase un dispozitiv similar pentru a-l separa pe un terorist de civilii în spatele cărora se ascundea, astfel încât să-l poată elimina. Spera să desfășoare o operațiune asemănătoare și în Congo. Problema însă era că ținta lui era mult mai sofisticată, iar complexitatea situației mult mai ridicată.

A trage un sac pe capul cuiva era întotdeauna mai periculos și mai complicat decât a sta întins pe burtă, pe un acoperiș, și a trage un glonț în fruntea țintei. Harvath știa acest lucru. Le făcuse pe amândouă, de multe ori.

Elementul necunoscut era dacă Ash și oamenii lui vor vrea să se implice. Deși mottoul lor era: „Cine îndrăznește câștigă”, Harvath îi convinsese să ignore termenii contractuali. Să însoțești un doctor și un reprezentant civil al unei organizații medicale de caritate era una, iar să răpești un operator al Forțelor Speciale din Africa de Sud de pe străzile din Bunia era ceva cu totul diferit.

Harvath simțea că avea un avantaj. Dacă Ash și echipa lui nu ar fi fost interesați, ar fi plecat deja. Își îndepliniseră misiunea, teoretic. Harvath și Decker s-au întors în Bunia vii și nevătămați. Își îndepliniseră obligațiile contractuale – și *altele în plus*.

În acel moment, totul se rezuma la ce își doreau. Ba chiar mai important, la ceea ce aveau *nevoie*.

Harvath îi înțelegea foarte bine pe bărbați. Exista un motiv

pentru care deveniseră contractori, și nu ghizi sau constructori de ambarcațiuni – erau extrem de buni în ceea ce făceau. Probabil că Harvath ar fi putut merge, pur și simplu, pe Wall Street și să omoare pe cineva, însă nu își dorea așa ceva.

Avea nevoie de acțiune. Tocmai de aceea nu putea să renunțe la meserie. Era foarte bun în ceea ce făcea, dar și speriat de moarte de fiecare dată. Însă era o meserie captivantă, care îi oferea adrenalina de care nu ar fi putut avea parte altundeva. Era drogul lui. Și cum drogul era pe primul loc, renunțase la excursia în care trebuia să admire coloritul pădurii alături de femeia despre care susținea că era importantă pentru el.

Printre operatori circula o glumă: „Să nu fii *acel* tip”. Însemna să nu fii tipul care face o tâmpenie și o dă în bară. Era însă și un avertisment să nu faci niciodată ceva ce vei regreta. Harvath știa că va regreta dacă se va retrage. Mai știa și că nu exista nimic mai lamentabil decât un om de acțiune ducând dorul vremurilor în care ținea o armă în mână. Harvath nu își dorea să fie „acel tip”.

Așadar, se ținuse tare pe poziție și rămăsese în joc. Risca să fie împușcat, înjunghiat, făcut bucăți și asta doar pentru că îi plăcea să se joace cu Moartea.

Dădea dovadă de imaturitate? Poate. Adevărul însă indica altceva: era un om mai bun atunci când se afla în vreo operațiune. Când era acasă, bea și își reîncărca bateriile, mânca și făcea exerciții fizice, așteptând în tot acest timp o misiune care să-l ducă undeva. Pe de altă parte, spunea că își dorea o familie dacă va găsi persoana potrivită.

Găsise persoana potrivită, de mai multe ori – femei incredibile, care ar fi făcut orice pentru el dar, cu toate astea, relațiile eșuaseră.

Nu erau de vină femeile, ci el. Voia și capra, și varza. Era imposibil. Alți oameni reușeau să mențină un echilibru între

carierelor lor periculoase și familie. El de ce nu izbutea?

Era o întrebare la care nu găsisese un răspuns. Cel puțin nu până în momentul în care Jessica Decker încercase să-l seducă la duș. În acel moment avusese o revelație. Era *loial*.

Fidelitatea însemna să îți onorezi promisiunile făcute altora – fie că era vorba de un jurământ sau de regulile unei legături. Însă lucrurile nu erau atât de simple, mai ales în cazul unei relații. Nu te puteai gândi numai la tine. Trebuia să te gândești și la celălalt. Iar Decker îl ajutase să conștientizeze acest lucru. Asta era problema lui.

Avea succes pentru că își forța întotdeauna limitele. Îi plăcea să își forțeze limitele. Cu cât misiunea era mai dificilă, cu atât mai mare îi era satisfacția. Acest lucru se datora în parte caracterului său și modului în care fusese crescut. Tatăl lui îl învățase să-și depășească mereu limitele. Avea ceva din SEAL. Când Harvath se alăturase trupelor SEAL, ajunsese la un nivel cu totul diferit.

„Singura zi ușoară e cea de ieri”, „Eșecul nu este o opțiune” sau „Nu renunța niciodată” erau mottourile trupelor SEAL care deveniseră parte din el.

Însă cum putea să se uite în ochii unei femei și să-i spună: „Oricât de mult te-aș iubi, meseria mea va fi mereu pe primul loc”? Asta nu însemna, oare, eșec când venea vorba despre relație? Era, oare, egoist? Imatur? Nedrept?

Dar, oricât de franc și de sincer credea că era cu el însuși, ceva nu îi dădea pace. Deși nu era momentul potrivit pentru a încerca să afle adevărul, Harvath se afla mai aproape de el ca niciodată.

„Dumnezeule, meseria asta e ca un drog”, medita el. Lupta din răspuțeri să te țină dependent. Îți oferea, de asemenea, momente euforice, dar și momente de luciditate.

În loc să încerce să blocheze aceste gânduri, cum îi era obiceiul, a hotărât să le lase în voia lor și să se concentreze la altceva. Poate că va găsi răspunsul pe care-l căuta, poate că

nu. În acel moment nu conta decât să ducă misiunea la bun sfârșit.

Harvath mai avea nevoie de câteva lucruri, iar cu ajutorul câtorva bancnote, Jambo și rudele lui au rezolvat imediat problema. Mick îi însoțise ca să facă o evaluare și să-și dea acordul. Odată toate detaliile puse la punct, erau pregătiți să intre în acțiune.

Când Harvath a pornit aparatul de bruiaj, Ash a clătinat din cap neîncrezător.

— A naibii tehnologie! exclamă el. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să-l folosesc așa.

— Orice meserie este ușoară dacă ai sculele potrivite, nu?

— Așa este, amice. E genial.

Harvath a zâmbit și și-a întors atenția la aparatul de bruiaj. Nu se înșelase în privința lui Ash și a oamenilor săi. Pentru suma corectă, aceștia intrau bucuroși în joc, mai ales când era vorba de acțiune. Harvath le oferise mai multă adrenalină în ultimele două zile decât avuseseră parte în ultimii doi ani. Trecuse mult timp de când nu se mai jucaseră de-a cowboy-ii și indienii.

Adevărul era că ar fi rămas cu Harvath și dacă nu ar fi fost plătiți. Era o tragedie ce se întâmplase cu oamenii de la clinică și din sat. Ba chiar un afront adus demnității lor. Erau mai mult decât dispuși să ajute la reglarea conturilor și nu aveau de gând să renunțe până când ultima persoană responsabilă pentru cele întâmplate nu era adusă în fața justiției. Totul se rezuma la a face ceea ce trebuia. La fel ca și Harvath, ei credeau în deviza: „Să-i apărăm pe cei care nu se pot apăra”.

După ce a pregătit aparatul de bruiaj, Harvath l-a anunțat pe Nicholas, spunându-i că era gata pentru primul test. Piticul urma să-l dirijeze de la depărtare, din Statele Unite. Când va

veni momentul potrivit, Harvath trebuia să iasă pe stradă, nu să stea în apartament și să apese pe butoane.

— În regulă, zise el. Începem când vrei tu.

— Recepționat, îi spuse Nicholas în cască. Pregătește-te.

Mick s-a uitat la aparatul de bruiaj și a întrebat:

— Este precis? Se concentrează asupra unui singur telefon? Nu bruiază întreaga stradă?

— Haide să verificăm, propuse Harvath.

Câteva becuri ale aparatului și-au schimbat culoarea în timp ce Nicholas îl mânuia din Statele Unite. Există un mic decalaj al imaginilor, însă nu era atât de mare încât să aibă vreo importanță.

Manevrarea lui era o artă, iar Harvath spusese clar ceea ce dorea. Dacă telefonul lui ar fi „murit” fără niciun avertisment, Hendrik ar fi putut intra la bănuieli. Era mai bine ca, mai întâi, toate telefoanele din casă să își piardă semnalul sub o formă sau alta. La urma urmei, erau în Congo. Se întâmplau tot felul de lucruri neplăcute.

„Echipa brutelor” a fost prima care a observat mișcare în casă.

— Văd pe cineva la fereastră, transmise Eddie prin stație. Etajul al doilea, colțul dinspre nord-vest. Este cu telefonul în mână și pare să își caute un loc cu semnal mai bun.

— Faceți poze în continuare, răspunse Harvath.

— Recepționat.

Telefoanele mobile nu mai erau simple aparate electrice, ele deveniseră o parte din ființa omenească. Harvath se convinsese că de fiecare dată când telefonul cuiva suna, creierul persoanei respective elibera o doză mică de dopamină. Era ca și când ai fi urmărit un cobai apăsând pe un buton ca să primească de mâncare. Oamenii își verificau mereu telefoanele ca să vadă dacă nu primiseră vreun mesaj sau vreun e-mail. Dacă le-ai fi luat telefoanele, fie și pentru câteva secunde, s-ar fi simțit pierduți.

— Avem mișcare în curte, zise Ash.

Mick s-a dus lângă el, la fereastră.

— Uită-te la individul ăla, spuse el, râzând. Se învârte ca o morișcă. Ridică telefonul mai sus, idiotule! Așa. Deasupra capului. Și-acum sari într-un picior, poate o să prinzi semnal mai bun, tolocurile!

Harvath a zâmbit, apoi i-a întrebat pe cei din încăpere și prin stație:

— L-ați văzut pe Hendrik?

— Există mișcare la ușa din aripa vestică, răspunse Eddie.

— Ce vezi?

— Nimic încă, rămâneți pe poziție.

— Recepționat, răspunse Harvath. Rămânem pe poziție. Fiecare supraveghea zona care îi fusese desemnată. Harvath era atent la camerele de înregistrare de pe acoperiș.

— Gata, l-am identificat, zise Eddie într-un final. E omul nostru. E Hendrik.

— Ești sigur?

— Da. El e.

După ce a primit această confirmare, Harvath i-a cerut lui Nicholas să intensifice treptat semnalul până ajungea la normal.

— Minunat! exclamă Mick, întorcându-se de la fereastră cu degetul mare ridicat. A venit momentul să ne distrăm?

Harvath a încuviințat:

— Recepționat. A venit momentul să ne distrăm.

CAPITOLUL XXV

Ash își cunoștea oamenii mai bine decât Harvath. După ce puseseră la cale planul, el hotărâse rolul pe care-l va juca fiecare. Jambo va conduce duba pe care o închiriasse el, iar Harvath și Ash îl vor răpi pe bărbat. Mick îi va urma la volanului uneia dintre mașinile Land Cruiser, în vreme ce Simon și Eddie vor sta la pândă cu armele pregătite, fiecare pe un acoperiș. Unul dintre verii lui Jambo va aștepta în LC2, cu motorul pornit, la o stradă distanță, pregătit să le recupereze pe cele două „brute” atunci când acestea se vor retrage. Dacă totul va decurge conform planului, treaba nu va dura mai mult de cincisprezece minute.

Cu toții știau însă că exista posibilitatea ca lucrurile să scape de sub control, prin urmare luaseră în calcul și alte situații neprevăzute. Și-au verificat armele și echipamentele, apoi au eliberat apartamentele, ștergând orice urmă a prezenței lor acolo. Nu aveau de gând să se mai întoarcă. Mick va lua aparatul de bruiaj cu el în LC1 și îl va utiliza cu ajutorul unui convertor. Deoarece era un dispozitiv mobil.

Nicholas îl va putea controla în continuare de la depărtare, din Statele Unite.

După ce au parcurs cu mașinile câteva cvartale, au început să cerceteze zona în care se afla casa conspirativă, închiriată de rudele lui Jambo. Aceasta se afla în afara orașului și era suficient de departe încât să nu observe nimeni prezența lor acolo. S-au familiarizat cu rutele – alegând un alt traseu de fiecare dată – până când s-au convins că dețineau totul sub control.

Ideea era să îndeplinească misiunea asta cât mai repede cu putință. Oamenii lui Hendrik vor întoarce pe dos orașul Bunia ca să-l găsească pe șeful lor. Și dacă aveau cea mai mică legătură cu MONUSCO, atunci mii de soldați îi vor ajuta în

căutarea lor. Totul se rezuma la sincronizare și la discreție.

Făcând o ultimă verificare prin stație, Harvath și Ash s-au urcat în dubă, au închis ușa și i-au spus lui Jambo să pornească din loc.

În drum spre ținta lor, Harvath ținea legătura cu Nicholas și cu Mick, în timp ce Ash îi prezenta situația raportată de Simon și de Eddie, care supravegheau „casa albă” de pe acoperișuri.

Când au ajuns la locul stabilit, Harvath a coborât din dubă și i-a zis lui Nicholas:

— Poți să începi să-i reduci semnalul, încet.

— Recepționat, răspunse Nicholas.

Uitându-se la Ash, el a întrebat:

— Pregătit?

Britanicul a dat afirmativ din cap, apoi și-au ocupat locurile după colțul clădirii. Indiferent pe care ușă avea să iasă Hendrik, Nicholas putea să se joace de-a „fierbinte sau rece”, crescând sau scăzând semnalul telefonului mobil în funcție de direcția în care se deplasa bărbatul. Pe măsură ce acesta continua să se îndrepte în direcția pe care și-o doreau ei, semnalul devenea din ce în ce mai „cald”. Nu era nevoie ca Hendrik să se îndepărteze prea mult. Când bărbatul își va face apariția de după colț, Harvath și Ash îi vor trage un sac pe cap, îl vor vâri în dubă și vor demara în trombă.

— Observ mișcare, zise Eddie prin stație. Ușa dinspre vest, la fel ca înainte.

— Poți să identifici persoana? îl întreabă Harvath.

— Negativ. Rămâneți pe poziție.

Cu toții își țineau respirația. Erau încordați, asemenea unor arcuri gata să sară. S-au scurs câteva secunde.

— L-am depistat, zise Eddie într-un final. E Hendrik.

— Recepționat, răspunse Harvath. Conduceți-l la noi.

— Se rezolvă, spuse Eddie, apoi luă legătura prin telefon cu Nicholas, astfel încât acesta să poată manevra corect aparatul de bruiaj.

Totul decurgea conform planului. Hendrik se apropia de colț, când s-a auzit vocea lui Simon în stație:

— Aveți musafiri. O femeie cu doi copii tocmai a ieșit dintr-o clădire aflată la jumătatea cvartalului. Se îndreaptă înspre voi.

Jambo, care monitoriza din dubă comunicarea prin stații, știa ce avea de făcut. Verii lui erau poziționați în diferite locații din apropiere, pe care le stabilise Harvath, iar Jambo i-a sunat și le-a dat instrucțiuni.

După câteva secunde, s-a auzit vocea lui Simon:

— Aveți undă verde.

Harvath spera să nu mai aibă parte și de alte situații neprevăzute.

Eddie a început numărătoarea inversă a distanței pe care Hendrik o mai avea de străbătut până să apară de după colț.

— Un metru și jumătate, spuse el prin stație. Un metru. O jumătate de metru, apoi tăcu brusc.

Cu toții și-au ținut respirația.

— Ține ridicat în aer unul dintre telefoane.

„Haide, a reflectat Harvath. Aproape ai ajuns. Doar câțiva pași.”

Din Statele Unite, Nicholas a crescut intensitatea semnalului, pe urmă l-a diminuat de tot, obligându-l pe Hendrik să se ivească de după colț. Harvath și Ash îl așteptau.

Ash a atacat primul. I-a dat un pumn în stomac, care l-a făcut pe Hendrik să se îndoiaie. Harvath i-a aplicat o lovitură între omoplați, lăsându-l fără aer, iar bărbatul s-a prăbușit la pământ.

În timp ce Ash îi trăgea un sac pe cap, Harvath i-a prins mâinile la spate cu niște legături din plastic. Când și-a înălțat privirea să vadă unde era duba, Jambo trăsesese deja lângă ei și le deschisese portiera.

Harvath și Ash l-au ridicat pe Hendrik ținându-l de brațe și l-au vârat în dubă. Ash a urcat după el în timp ce Harvath a luat cele două telefoane mobile de pe jos. Jambo pornise deja

din loc când americanul a sărit înăuntru și a tras portiera.

El îl percheziționa pe Hendrik ca să se asigure că nu era înarmat, în vreme ce Ash îi lega gleznele cu legături din plastic. A descoperit asupra lui un pistol Browning Hi-Power semiautomat cu două încărcătoare de rezervă, precum și un briceag în buzunar și un cuțit în gheată. Avea asupra lui bani și un brevet emis de Națiunile Unite sau UNLP (United Nations Laissez-Passer), cum mai era cunoscut, un document de călătorie folosit doar în deplasări oficiale vizate de Națiunile Unite.

Harvath a înlăturat capacele din spate ale ambelor telefoane, a scos bateriile și a vârat în buzunar toate componentele. Hendrik găfâia, încercând să respire.

Nici Harvath, nici Ash nu vorbeau. Având în vedere faptul că Hendrik fusese operator al Forțelor Speciale, ei știau că bărbatul primise un instructaj de genul SERE (Survival, Evasion, Resistance and Escape), un program militar american de instruire a combatanților în privința evadării din captivitate, tehnicilor de supraviețuire și a codului militar de conduită. De îndată ce își va recăpăta suflul, el va încerca să înțeleagă ce se întâmpla și să calculeze în minte ce șanse avea în diferite situații. Indiferent de împrejurarea în care se afla, se va teme să nu fie una gravă. Harvath voia ca bărbatul să se concentreze în acea direcție. Cu cât era mai neliniștit și mai stresat, cu atât mai bine. Un bărbat de calibrul lui Hendrik claca greu.

Au luat-o pe o rută ocolitoare, atât ca să se asigure că nu erau urmăriți, cât și ca să-l dezorienteze cât mai mult pe Hendrik. Cu cât știa mai puțin, cu atât mai bine.

Când duba s-a oprit în fața casei conspirative de la periferia orașului Bunia, Hendrik și-a încordat toți mușchii. Harvath a tras portiera, iar Asher l-a înghiontit pe sud-african să se miște. Acesta a refuzat. Luându-și avânt, Asher i-a tras un cot în gură lui Hendrik prin sac. O dâră de sânge amestecat cu

salivă a început să i se prelingă pe bărbie, apoi pe gât, pătându-i partea din față a cămășii.

Harvath a coborât din dubă, trăgându-l pe Hendrik după el. Întinzându-l cu fața în jos, în praf, i-a tăiat legăturile de la glezne cu cuțitul, pe urmă, împreună cu Ash, l-au ridicat în picioare și l-au condus la un șopron aflat în spatele proprietății.

Era un spațiu sufocant și neaerisit, unde mirosea a benzină și a bălegar. Nici nu trebuia să fie un loc plăcut.

În mijlocul șopronului se găsea un scaun din metal. Hendrik a fost condus la el și obligat să se așeze. Ash i-a legat strâns piciorul stâng de piciorul stâng al scaunului, procedând la fel cu piciorul drept. Apoi i-a legat mâinile de brațele scaunului.

Dacă Hendrik ar fi opus rezistență sau ar fi încercat să scape, Asher l-ar fi lovit cu pumnul în cea mai sensibilă parte a trupului său. Însă captivul nu se împotrivise. Nici măcar nu rostise un cuvânt.

Mick și cele două „brute” și-au făcut apariția. Au parcat mașinile în curte, Jambo a încuiat poarta, apoi i-a ajutat pe verii lui să acopere duba cu o prelată. Simon și Eddie stăteau de strajă, în timp ce Mick dădea o mână de ajutor la căratul echipamentelor în șopron. Fusesse deja avertizat să nu vorbească.

Harvath se gândea cum să gestioneze mai bine următorul pas. Deoarece operațiunea se desfășurase în ritm alert și fără alte informații suplimentare, îi era greu să decidă care era următoarea mișcare.

Cu siguranță că oamenii lui Hendrik își dăduseră deja seama că se întâmplase ceva. Fiind bine pregătiți, vor acționa repede. Vor începe prin a „mătura” cartierul. Deși Harvath și echipa lui făcuseră tot posibilul să minimalizeze riscul unor potențiali martori, trebuiau să ia în calcul și posibilitatea că cineva văzuse ceva. Într-un final, oamenii lui Hendrik vor începe să facă legăturile. Veriga slabă din planul lui Harvath

era aeroportul.

Odată ce oamenii lui Hendrik vor descoperi că răpitorii lui erau albi, probabil străini, îi vor căuta cu înverșunare, în cel mai rău caz, vor posta un om acolo. Iar dacă aveau legături cu MONUSCO, ar putea intensifica securitatea sau chiar să închidă aeroportul.

Harvath nici nu voia să se gândească la asta. Trebuia să acționeze repede, să fie cu un pas înaintea lor. Tocmai de aceea lui Jan Hendrik i se oferea o singură șansă de a coopera. Dacă el refuza, Harvath era nevoit să recurgă la toate metodele ca să-l facă să vorbească.

CAPITOLUL XVI

Atunci când aveai suficient timp la dispoziție, interogatoriile puteau dura cât voiai: de-a lungul mai multor ore, zile sau chiar săptămâni, în cazul deținuților condamnați, interogatoriile puteau dura luni sau chiar ani. Totul depindea de cât de repede aveai nevoie de informații sau până unde erai dispus să mergi ca să le obții.

Iar în cazul în care timpul reprezenta un factor-cheie, definiția lui Harvath a ceea ce însemna acceptabil fusese extinsă dramatic. Când el i-a făcut un semn din cap, Asher a aprins reflectoarele orbitoare cu halogen care fuseseră fixate pe suporturi. S-a apropiat de Hendrik și i-a scos sacul de pe cap.

Bărbatul a strâns din ochi și a încercat să se uite bine la Harvath, însă luminile erau prea puternice. Nu vedea în fața lui decât o siluetă.

— Domnule Hendrik, începu Harvath, îți cunosc foarte bine trecutul și pregătirea, așa că nu te voi insulta încercând să stabilesc vreun raport cu dumneata. Deții informații care mă interesează și mă grăbesc. Dacă vei coopera, totul se va termina foarte repede. Dacă nu cooperezi, tot se va termina repede, dar va fi mult mai dureros pentru dumneata. Îți ofer o singură șansă să răspunzi la întrebările mele. Dacă mă vei minți sau dacă voi avea impresia că încerci să te eschivezi, înțelegerea noastră cade. Aș vrea să înțelegi că sunt dispus să recurg la toate metodele posibile ca să obțin informațiile de la dumneata. Ai înțeles?

— Cine ești? vru să știe Hendrik.

Harvath i-a tras bărbatului o palmă zdravănă peste obraz.

— Asta a fost pentru că ai încercat să te eschivezi. Nu tu pui întrebările, ci eu.

Sud-africanul a scuipat sângele pe jos, a mijit ochii și a zis:

— Ești american.

De astă dată, Harvath i-a tras un pumn în același loc. Lovitura s-a dovedit atât de puternică, încât Hendrik a fost cât pe ce să cadă cu scaun cu tot.

— Du-te-n mă-ta, rosti Hendrik după ce își reveni.

Harvath nu mai avea chef de joacă.

Lovindu-l din nou, el a întrebat:

— Ce ai căutat la Clinica „Matumaini”?

— Du-te-n mă-ta, repetă bărbatul.

Harvath i-a tras din nou sacul pe cap și le-a făcut un semn din cap lui Ash și lui Mick. Cei doi bărbați s-au postat în spatele scaunului pe care ședea sud-africanul, l-au apucat bine și l-au lăsat pe spate. De îndată ce au făcut asta, Harvath a început să-i toarne apă pe față bărbatului, prin material.

Hendrik și-a încordat tot trupul și a început să se zvârcolească. Harvath a încetat să mai toarne apă, iar britanicii l-au readus în poziție verticală.

— Ce ai căutat la Clinica „Matumaini”, Jan?

Hendrik tușea și scuipa apă în timp ce încerca să-și recapete respirația. Harvath i-a mai acordat câteva secunde, dar când a văzut că nu voia să răspundă, le-a făcut semn britanicilor să-l lase din nou pe spate. A început din nou să toarne apă.

Golind prima carafă, s-a întins după a doua. Hendrik se zvârcolea și mai tare decât prima dată.

Metoda nu era prea elegantă, însă era simplă. Nu îi făcea plăcere să o aplice. Nu era decât o unealtă. Hendrik nu trebuia decât să coopereze și totul lua sfârșit.

— Ce ai căutat la Clinica „Matumaini”? îl întreabă Harvath, reducând volumul apei.

Sud-africanul scuipa și tușea sub glugă, străduindu-se să elimine apa din căile aeriene.

— Cel care te plătește, Jan, nu te plătește suficient de mult ca să treci prin asta. Spune-mi ce ai căutat acolo și o să mă

opresc.

Hendrik a reușit să îngaime pentru a treia oară:

— Du-te-n mă-ta.

Procedura a continuat. Pe jos era plin de apă, iar încălțăminte și pantalonii lui Harvath erau learcă. Scot a golit și cea de-a doua carafa, pe urmă a luat-o pe a treia.

Sud-africanul era tenace, însă nimeni nu putea rezista la infinit. Toți cedau sub tortura cu apă. Nu era decât o chestiune de timp. Hendrik era pe punctul să cedeze.

— *Umanitar*, zise el gâfâind de sub gluga udă, tușind și vomitând apă.

Harvath a făcut semn ca scaunul să fie ridicat și a așteptat ca bărbatul să își recapete respirația, apoi l-a întrebat:

— Ce-ai spus?

Atunci când cei mai rezistenți oameni cedează, cuvintele lor trebuie privite cu suspiciune până când nu sunt confirmate. Uneori informațiile vin de-a valma. Cuvintele lor pot fi adevărate, rezultatul unei torturi psihologice sau chiar fără nicio noimă.

Harvath le-a făcut semn lui Ash și lui Mick să se așeze în spatele reflectoarelor. Aceștia s-au conformat și Harvath i-a scos lui Hendrik gluga de pe cap.

— Ascultă-mă, zise el. Dacă mă minți, vei ajunge din nou sub apă. Ai înțeles?

Hendrik a clătinat din cap, confuz. Harvath i-a tras o palmă și s-a întins după o altă carafă.

— A fost o operațiune umanitară, rosti el cu voce stinsă, încercând să se concentreze.

— O operațiune umanitară? repetă Harvath. Să distrugi o clinică și să incinerezi un sat întreg, asta numești tu operațiune umanitară?

— Trebuia oprită, altfel ar fi fost și mai multe victime.

— Ce trebuia oprită?

— Infecția.

— Ce infecție?

Hendrik nu a răspuns. Harvath i-a tras din nou o palmă.

— Unul dintre pacienți a scăpat, se bâlbâi sud-africanul.

— Din Clinica „Matumaini”? Despre ce vorbești?

Deoarece Hendrik nu a răspuns nici de data asta, Harvath a luat gluga și a dat să i-o tragă din nou pe cap.

— Nu din Clinica „Matumaini”, zise el când îi fu trasă gluga pe cap. Din Ngoa.

Harvath a ridicat gluga.

— Ce e Ngoa?

— Un sat. Există o unitate OMS acolo. Un laborator.

— Un laborator al Organizației Mondiale a Sănătății?

Bărbatul a consimțit.

— Ce anume cercetau?

— Nu știu, răspunse Hendrik.

Un răspuns prea rapid ca să fie pe gustul lui Harvath, care a sesizat o microexpresie potrivit căreia sud-africanul mințea.

Fixându-și privirea asupra lui Hendrik, el a spus:

— Mă minți. Ce se întâmplă când minți?

— Nu mint, răspunse el pe un ton rugător când Harvath îi trase gluga pe cap și le făcu semn britanicilor să își reia locurile în spatele scaunului.

Harvath a luat carafa, iar Ash și cu Mick au lăsat scaunul pe spate.

— Febră hemoragică! strigă bărbatul. Făceau experimente cu febră hemoragică africană!

— Cum este Ebola?

— Mai grav.

— Cât de grav? vru să știe Harvath.

Hendrik a refuzat să răspundă, iar Harvath a început să-i toarne apă pe nas și pe gură.

— Au descoperit o metodă prin care să o transforme în armă!

Harvath a turnat din nou.

— Spune-mi cum.

— În aerul respirabil! mărturisi sud-africanul, scuturându-și capul înainte și înapoi, încercând să scape de apă. Au găsit o metodă prin care să o răspândească în aerul respirabil!

CAPITOLUL XXVII

SHENANDOAH VALLEY, VIRGINIA

Clifton – proprietatea de o sută șaiszeci și șase de hectare și reședința de lux, care se afla la o oră distanță cu mașina de Washington, D.C. — aparținuse vărului lui George Washington, Warner Washington. Pierre Damien o îndrăgea atât pentru istoria sa, cât și pentru conacul în stil renascentist și vederea către munții Blue Ridge.

George Washington petrecuse mult timp pe acea proprietate, iar când Damien călca pe acel pământ, îi plăcea să își imagineze că pășea pe urmele istoriei. „Oare Washington ar fi văzut lumea la fel dacă ar fi trăit în prezent? se întreba Damien. Oare ar fi conștientizat că în era modernă anumite puncte de vedere și filosofii ale guvernului își urmau cursul? Oare ar fi înțeles acest om cu suflet nobil că scopurile individuale și egoiste serveau doar pentru a dăuna omenirii, nu pentru a o face să evolueze?” În calitate de fermier, de adevărat cunoscător al pământului, Washington ar cunoaște, cu siguranță, responsabilitățile pe care le-ar avea orice om față de planetă.

Inspirând adânc aerul răcoros de toamnă, Damien și-a umplut nările cu mirosul naturii. Coloritul pe care-l ofereau munții din depărtare era extraordinar. Nu exista loc mai frumos toamna. Dintre toate proprietățile lui, chiar și insula Cay pe care o deținea în Bahamas, Clifton era preferata lui. Tocmai de aceea dorise să o ducă pe Helena acolo. Și din acest motiv, dar și pentru că mai avea de făcut ultimele pregătiri. În seara aceea era ultima cină a organizației, cel puțin pentru o perioadă.

Societatea restrânsă „Thomas Malthus” nu avea nici pagină de internet, nici adresă de e-mail. Existența ei era cel mai bine

păzit secret din D.C.

Societatea era fondată pe învățăturile reverendului Thomas Robert Malthus, membru al clerului și teoretician englez din secolul al XVIII-lea – în mod special pe lucrarea lui, *Eseu asupra principiilor populației*.

Exercitând o influență în domeniul economiei politice și cel al demografiei, Malthus credea că nu se putea ajunge la o societate utopică atâta vreme cât populația globului continua să crească fără a fi controlată. Singura cale de a proteja Pământul și de a îmbunătăți viața oamenilor era aceea de a reduce populația – el credea că Mama Natură se va ocupa într-un final de acest aspect, răspândind pe scară largă foametea sau bolile.

Diminuarea anticipată a populației era cunoscută sub denumirea, oarecum teatrală, de „Catastrofa malthusiană”. Acest lucru nu se întâmplase încă, dar existau persoane care nu numai că susțineau necesitatea ei, ci erau dornici să ajute la declanșarea sa. Aceștia o numeau, pur și simplu, „evenimentul”. Unele dintre aceste persoane locuiau și munciau în Washington, D.C.

După cum era tradiția, ingredientele folosite la cină proveneau din surse locale. În seara respectivă, toate fuseseră procurate de la Clifton: ierburi proaspete, salată, ridichi, măcriș, arpagic și usturoi, precum și carne de miel crescut la fermă, piept de rață, foie gras și brânză din lapte de capră și de oaie.

La pièce de résistance sau cel mai important sortiment din meniu era desertul. George Washington era înnebunit după înghețată. În cinstea lui, Damien va servi înghețată de casă cu căpșuni, după o rețetă originală a familiei Washington.

La capitolul băuturi, existau mai multe sortimente de vin, un vin de Porto extrem de vechi, precum și cea mai autentică și mai gustoasă cafea, proaspăt măcinată, pe care o băuseră vreodată musafirii.

Dineul a fost un real succes – așa cum se așteptaseră, de fapt, oaspeții. Damien era un bărbat extrem de bogat, cu gusturi impecabile. A fost cel mai reușit dineu al societății din acel an.

Ca de obicei, discuțiile s-au axat pe chestiunile interne și externe, dar s-a discutat și despre știință, matematică, literatură, artă și cultură. Membrii societății erau femei și bărbați foarte culti. Inteligența lor era egalată doar de puterea pe care o dețineau – tocmai de aceea îi selectase Damien.

El știa câte ceva despre putere, mici adevăruri pe care ceilalți nu le surprindeau. Șefii agențiilor, precum și subalternii lor direcți veneau și plecau, fiind desemnați în funcție în urma alegerilor electorale sau din considerente politice. La fel decurgeau lucrurile și în cazul politicianilor. Influența lor era temporară.

Cei care dețineau puterea cu adevărat erau cei infiltrați adânc în guvern. Ei erau cei din culise, la fel ca Marele Vrăjitor Oz. Ei știau ce sfori să tragă. Măinile lor manevrau pârghia puterii.

Ei aveau puterea de a deschide și de a închide ușile. Nu erau simpli manageri în interiorul mașinăriei, ci însăși mașinăria. Știau jocul. Cunoșteau sistemul. Îl stăpâneau de mult timp.

Societatea lor era o Romă modernă, Roma de pe râul Potomac – un imperiu în miniatură –, un teritoriu de sine stătător.

Noua Romă nu cunoștea vicisitudinile vieții economice. Acolo nu existau nici vitrine goale, nici prețuri scăzute la locuințe, nici reduceri ale salariului net.

Impozitele, taxele, amenzile și liniile de credit nesfârșite asigurau rezerva de monede în trezorerie. Lucru cert, Noua Romă era în floare. Viitorul era strălucitor, într-adevăr.

Acest lucru nu însemna însă că imperiul se afla în siguranță. Pe măsură ce averea lui creștea, acesta părea să fie atacat în mod constant de clasa de la țară.

Noul termen ofensator, „clasa de la țară”, îl înlocuise pe cel de „navetiști”, folosit pentru a descrie prostimea care trăia în afara orașului Washington, D.C. sau în alt Megalopolis⁸ al națiunii.

„Clasa de la țară” ducea un război de gherilă neîncetat, prin intermediul presei, al câtorva organizații noi simpatizante și printr-un activism bine înrădăcinat, cerând ca Noua Romă să mai strângă cureaua.

În ceea ce îi privea pe Noii Romani, era vorba despre un război neînsemnat, ciudat și stupid purtat de niște oameni neînsemnați, ciudați și stupizi. Erau, clar, în minoritate. Toate sondajele arătau acest lucru. În loc să-și umple gurile cu mâncare de la McDonald' s și să urmărească *reality show*-uri la televizor, precum ceilalți *hobbiști* din „clasa de la țară”, aceștia erau ciudat de obsedați de ceea ce se întâmpla în Washington și de cum ar trebui schimbate lucrurile.

Dacă erau atât de nerăbdători să dicteze cum ar trebui să procedeze cei din Washington, atunci de ce ședeau confortabil în Tennessee și în Texas, în Idaho și în Indiana? De ce nu își urcau copiii obezi în autobuze și nu îi trimiteau în D.C., ca să dea o mână de ajutor? Răspunsul era simplu – pentru că situația îi depășea.

Habar nu aveau cât de indispensabil erau guvernul, darămite cât de importanți erau cei care lucrau în guvern și îi asigurau continuitatea. Fără angajații federali, sistemul nu funcționa – deloc. Taxele pentru Parcurile Naționale nu vor mai fi colectate, programele de nutriție nu vor mai fi

⁸ Termenul „megalopolis” a fost folosit prima dată de Patrick Geddes în 1915, în cartea lui, *Cities in Evolution*, apoi de geograful francez J. Gottmann, în 1954, pentru a denumi aria metropolitană din nord-estul SUA supranumită BosWash (Boston-New York-Philadelphia-Baltimore-Washington), (n.red.)

implementate în școli, frontierele vor rămâne nepăzite, iar acesta va fi doar începutul. Prizonierii vor vrea să conducă ei închisoarea. Nu puteau permite să se întâmple una ca asta.

Tot ceea ce crește este viu prin definiție. Nici Washington, D.C. nu făcea excepție.

Fiind un organism viu, prioritatea numărul unu a guvernului federal era autoconservarea. Orice amenințare la existența sa trebuia eliminată.

Atunci când „clasa de la țară” a venit cu amenințări, Noua Romă era deja pregătită.

Aceasta a ripostat cu mijloace la care nu se așteptase nimeni. Noua Romă și-a înarmat propriile agenții federale. Serviciul pentru Venituri Interne sau Fiscul (IRS), Departamentul de Justiție, Agenția de Protecție a Mediului, Biroul pentru Alcool, Tutun și Arme de foc (ATF) contracarau fiecare atac.

„Clasa de la țară” n-avea decât să dea iama la nesfârșit. Șansele ei de reușită erau nule. Nu numai că nu putea lupta cu Primăria, dar nici să supraviețuiască vreunei bătălii împotriva guvernului federal. Noua Romă îți putea confisca tot și te putea arunca în închisoare. Nici măcar nu era o confruntare dreaptă. (Nici nu trebuia să fie.)

Noua Romă făcea orice ca să câștige și o făcea de fiecare dată. Responsabilitatea pe care o avea față de propria-i supraviețuire era mai importantă decât responsabilitatea sa față de alegătorii neștiutori. Dacă hobbyștilor acestei clase le-ar fi păsat, într-adevăr, de Washington, atunci ei ar fi fost mai atenți. Însă nu fuseseră, iar Noua Romă și-a văzut mai departe de ale ei.

Acest fenomen îl fascina pe Damien. Îl captivau discuțiile care se purtau în jurul mesei. Cei prezenți nu erau oameni răi. De fapt, erau incredibil de miloși, de perspicace și de concisi. Pe scurt, aveau *stofă*.

Înțelegeau nu doar miza, ci, mai important, ceea ce trebuia

făcut. Erau oameni rezonabili.

Deși nu era o persoană religioasă, Damien știa că oamenii aceștia erau mențiți să moștenească Pământul. Tocmai de aceea îi alesese.

Era o seară spectaculoasă. Toată lumea se simțea bine și nimeni nu își dorea ca ea să ia sfârșit. Încălcând tradiția de a consuma doar produse locale, Damien l-a trimis pe Jeffrey să aducă una dintre cele mai bune sticle cu vin de Sauternes, de desert. Era o sticlă cu lichid auriu, un Château d'Yquem din 1934. O păstrase special pentru o astfel de seară.

Nuanțele arămii și portocalii ale băuturii îi aminteau lui Damien de pasărea măiastră pe care o sărbătorea următoarea etapă a misiunii lui. Vinul, în valoare de șapte mii de dolari, avea un buchet de arome foarte bogat: cremă de zahăr ars, portocală, caramel, flori, mirodenii, pe lângă alte arome pământești de cacao, ciocolată și cafea.

Era delicios și era cel mai bun mod posibil de a sărbători renașterea lumii.

Îl se părea, desigur, extrem de chinuit că nu putea să împărtășească toate astea cu Helena și să nu se laude cu ea în fața celorlalți. Deoarece nu era membru al societății, nu avea voie să participe la cină. Oricum, Damien comandase mâncarea ei preferată, cea italiană, și o instalase în casa de oaspeți. El urma să i se alăture odată ce musafirii vor fi plecat.

I-a spus lui Jeffrey să mai aducă o sticlă de Château d'Yquem. Acesta era un vin din '66 la fel de gustos, dar nu la fel de scump. Unii musafiri au servit, alții nu.

După douăzeci de minute, membrii societății i-au mulțumit gazdei și au început să dispară rând pe rând în noapte.

Odată plecați, femeia care ședea lângă el și-a așezat mâna pe brațul lui.

— Ce seară glorioasă, Pierre!

Damien i-a zâmbit drept răspuns. Linda Landon lucra pentru guvernul federal de peste patruzeci de ani și le văzuse

pe toate. Ea era elementul central a tot ceea ce urma să se întâmple.

Linda și-a vârât mâna în geantă și a scos o cutiuță.

— Ți-am adus ceva.

— Linda, nu trebuia să-mi oferi un cadou.

— Nu, nu, zise ea, coborându-și privirea și clătinând din cap, este doar un mic suvenir.

Damien a ridicat capacul. Înăuntru se afla o pereche de butoni de manșetă din argint.

— Sunt noduri gordiene, îi explică ea. M-am gândit că îți vor plăcea.

Chiar îi plăceau. Era unul dintre miturile lui preferate. Nodul simboliza o problemă imposibil de rezolvat dacă nu aveai o gândire îndrăzneță, neconvențională.

Legenda spune că un bărbat pe care-l chema Gordius, atunci când a fost numit rege, i-a oferit lui Zeus carul lui, pe care l-a legat de un stâlp cu un nod gordian imposibil de desfăcut. Un oracol a prezis că va veni un bărbat care va reuși să-l desfacă și că respectivul bărbat va deveni stăpânul Asiei. La fel ca în legenda săbiei Excalibur, mulți au încercat, dar nu au reușit să desfacă nodul. Apoi Alexandru cel Mare a vizitat orașul. El a căutat capetele nodului, astfel încât să se poată apuca de treabă. Deoarece nu le-a găsit, și-a scos sabia și a tăiat nodul. Apoi Alexandru a plecat în campania de cucerire a Asiei.

— Sunt foarte frumoși, zise el. Mulțumesc.

— Mă bucur că îți plac, se arată mulțumită Landon. Și-acum, cred că ar trebui să discutăm despre...

Damien i-a făcut semn cu degetul să tacă atunci când Jeffrey a intrat în sufragerie ca să întrebe dacă mai aveau nevoie de ceva.

— Ar merge o cafea, spuse ea.

— Să fie două, preciză Damien. Le vom servi în bibliotecă.

Jeffrey a încuviințat, pe urmă s-a întors în bucătărie.

Damien s-a ridicat în picioare și a invitat-o pe musafira lui să iasă în holul principal. Pe pereți erau agățate tablouri minunate în ulei, prevăzute cu rame groase, aurii, și înfățișând scene bucolice de vânatoare, pescuit, precum și viața la fermă. Landon nu putea decât să își imagineze cât costaseră.

În spatele scării principale se afla o ușă elegantă din lemn. Damien a întârziat doar atât cât să apese pe clanță, apoi s-a dat la o parte ca să o lase pe musafira lui să intre.

Landon a făcut doi pași înăuntru, pe urmă s-a oprit brusc. Pe canapeaua din fața șemineului stătea ghemuită o tânără atrăgătoare, îmbrăcată în blugi și cu un tricou cam strâmt. Citea.

— Helena, spuse Damien, luat prin surprindere. Ce cauți aici?

— Am venit să caut o carte, răspunse ea, punând deoparte un volum îmbrăcat în piele al lui Edward Pollard, *Cauza pierdută*.

Zicând astea, s-a ridicat în picioare, s-a apropiat și i-a întins mâna musafirei lui Damien.

— Eu sunt Helena. Helena Pestova.

— Încântată să te cunosc, răspunse femeia mai în vârstă, cu răceală în glas. Eu sunt Linda.

Helena a așteptat, însă femeia nu i-a spus și numele de familie.

Damien nu intenționase să se întâlnească femeile. De fapt, nu plănuiise ca Helena să cunoască vreun membru al societății. Dineul era o obligație filantropică plictisitoare, îi explicase el. Fără soți. Fără partenerii de viață.

Helena părea să fi acceptat ușor acest lucru, dar faptul că intrase în casă și se așezase confortabil în bibliotecă transmitea un alt mesaj. Își dorea atenție, iar el avea să i-o ofere în curând, din plin. În acel moment însă, trebuia să termine discuția cu Landon.

— Avem de discutat câteva chestiuni legate de afaceri, se

scuză el. Te caut eu după ce vom termina. Bine?

— Bine, răspunse Helena, apoi își luă cartea și telefonul și, apropiindu-se de el, îl sărută pe obraz.

Când a ajuns în fața ușii, ea s-a întors către cealaltă femeie și a adăugat:

— Mă bucur că te-am cunoscut.

Landon i-a aruncat un zâmbet ironic.

— Și eu, draga mea.

Helena a ieșit din bibliotecă, apoi a intrat Jeffrey cu o tavă în mână și a pus serviciul de cafea pe o măsuță de lângă șemineu.

Landon s-a așezat pe canapea, și-a scos laptopul din geantă și l-a pornit. Damien a luat loc la masa de scris veche.

— Mai aveți nevoie de ceva? întrebă Jeffrey.

Damien a aruncat o privire înspre măsuță și a răspuns:

— Nu. Mulțumesc, Jeffrey.

Asistentul a golit tava, a deschis ușa și a ieșit pe hol.

În acest timp, Damien a observat că Helena își uitase încărcătorul telefonului acolo. Părea să uite mereu de el. Și-ar fi pierdut și capul acela minunat dacă nu ar fi fost prins de gât. Mereu lăsa încărcătorul acela nenorocit pe undeva.

S-a gândit să-i spună lui Jeffrey să-l scoată din priză și să i-l ducă, pe urmă s-a răzgândit. Cu cât amintea mai puțin de ea în fața lui Landon, cu atât era mai bine.

Deși era căsătorită, Landon avusese întotdeauna o slăbiciune pentru Damien. El știa acest lucru și îl folosea în avantajul lui. Loialitatea ei față de el era de netăgăduit. Urma să fie supusă testului suprem.

Și-a scos laptopul, la rândul lui, l-a așezat pe masa de scris și l-a pornit. Lângă el, Damien a pus telefonul codat pe care-l programase pentru ea.

— Să ne apucăm de treabă, îi spuse el zâmbind.

CAPITOLUL XXVIII

RESTON, VIRGINIA
MARȚI

Harvath hotărâse să renunțe de tot la aeroportul din Bunia. Prea periculos. Era mai bine dacă își încercau norocul luând-o înspre sud, către Goma.

Hotelul Ihusi de lângă lacul Kivu, care se afla în apropiere de granița cu Rwanda, era locul perfect unde să oprească și să aștepte avionul particular. Hotelul era plin de mercenari, de hoți, de prostituate, de angajați ai ONG-urilor și de alte personaje. Îi amintea lui Harvath de scena cu barul din *Războiul stelelor*. Partea bună era că fiecare își vedea de treaba lui. Dacă nu voiai să socializezi, nu te deranja nimeni.

Harvath cheltuisese toți banii de care dispunea pentru a aranja plecarea lor. Lucrurile se complicaseră atunci când Decker refuzase categoric să coopereze.

Nu numai că nu era de acord cu planul lui Harvath, dar voia și să se întoarcă la Clinica „Matumaini” ca să demareze reconstrucția acesteia. Acest lucru ieșea din discuție. Prea periculos. Pe lângă faptul că era locul crimei, nu aveau de unde să știe dacă oamenii lui Hendrik sau chiar rebelii FRPI nu își vor face apariția acolo.

În doar câteva zile, Harvath lăsase o urmă de mărimea unei autostrăzi cu douăzeci de benzi în acea parte a Congoului. Înfuriase prea multă lume. Urmările vor fi grave.

Decizia cea mai bună era să părăsească țara cât mai repede posibil. Încercase să o convingă și pe Decker, însă ea nici nu voise să asculte. Într-un final, se văzuse nevoit să-l sune pe Beaman, astfel încât filantropul să o pună la punct.

Ben specificase clar să nu se mai apropie de Clinica „Matumaini”. El i-a sugerat să se întoarcă în Statele Unite

până când lucrurile se vor liniști. Ea a refuzat și l-a informat că intenționa să revină în Kinshasa, chiar dacă nu era încă deschisă organizația CARE Int'l de acolo. Deoarece Beaman nu a reușit să o convingă, i-a spus lui Harvath să-i dea drumul.

Scot nu s-a opus, însă nu avea de gând să o facă în Bunia. Ea se putea îmbarca în avionul spre Kinshasa din Goma, unde era mai în siguranță.

În mod evident, Decker a luat atitudine. Voia să știe unde fusese Harvath și de ce o lăsase singură la hotel timp de două zile cu Leonce și cu fiul acestuia. Deși nu îi datora nicio explicație, el i-a răspuns, precizându-i că urmărise o pistă care îi dusesese la autorii atacului de la clinică și din sat.

Când a refuzat să-i dea și alte detalii, ea s-a dezlănțuit ca o furtună asupra lui, cu o ieșire jignitoare și, mai mult, deplasată. A lăsat-o să se descarce, apoi i-a cerut să își facă bagajele, menționând că o vor duce la aeroport. Teoretic, i-a spus adevărul. Omisese însă să-i indice despre care aeroport era vorba.

Doctorița a făcut din nou o criză de nervi pentru că nu era dusă la aeroportul din Bunia și pe urmă s-a calmat. Ca atare, Scot i-a mai oferit câteva detalii referitoare la ceea ce se întâmplase.

El aranjase ca un avion privat MediJet să vină după ei în Goma. Fără să-i povestească totul despre Hendrik, i-a zis că intenționa să-l scoată pe acesta din țară sub pretextul că era un pacient grav bolnav. Pentru asta, avea nevoie de ajutorul lui Decker în calitate de doctor. Ea a refuzat categoric și a început să-i țină o prelegere despre etică.

Harvath nu o mai putea suporta. Se săturase de părerile ei tâmpite.

Când au ajuns la hotel, i-a cărat bagajul în cameră, pe urmă a legat-o în baie. De îndată ce el va părăsi țara, ea va fi dezlegată, dusă la aeroport și îmbarcată în avion. Până atunci însă, Simon și Eddie o vor supraveghea cu schimbul. Ultimul

lucru de care avea nevoie era ca ea să-i compromită plecarea.

Harvath i-a dat lui Jambo ultimii bani ca să găsească în Goma oamenii și documentele de care avea nevoie. Restul trebuia „împrumutat”. Fără a fi întrebați, Ash și Mick s-au oferit voluntari.

În timp ce bărbații își pregăteau listele, Harvath a despachetat echipamentul lui Decker. Unul dintre cadrele medicale de la Carlton Group l-a îndrumat la telefon cum să pregătească medicamentele pe care urma să i le dea lui Hendrik.

Harvath avea sentimente contradictorii în legătură cu plecarea. Datorită informațiilor pe care le aflate, trebuia să se întoarcă în Statele Unite, însă mai rămâneau lucruri de rezolvat în Congo.

Deși dorea ca oamenii lui Hendrik să fie trași la răspundere pentru atrocitățile comise, laboratorul OMS din Ngoa reprezenta principalul punct de interes al guvernului Statelor Unite.

Reed Carlton avusese o discuție în privat cu președintele și cu directorul CIA. În baza rapoartelor transmise de Harvath, se luase hotărârea să fie trimisă sub acoperire o echipă de specialiști a Institutului de Cercetare Medicală pentru Boli Infecțioase al Armatei Statelor Unite (United States Army Medical Research Institute of Infectious Diseases – USAMRIID) din Fort Detrick, Maryland, ca să desfășoare investigațiile.

Cunoscută drept Echipa de Intervenție în Evaluarea Științifică și Tactică sau echipa STAR (Scientific Tactical Assessment Response) pe scurt, aceasta era un hibrid dintre Operațiunile Speciale și oameni de știință. Indiferent ce pericole întâmpinau, fie ele chimice, biologice sau antropologice – adică, oameni –, membrii STAR erau echipați și pregătiți să le facă față. Dacă vor descoperi probe în Ngoa, aceștia le vor sigila și le vor aduce în Statele Unite.

Sarcina lui Harvath era să-l scoată pe Hendrik din Congo și

să-l dea pe mâna unei echipe de anchetatori care se afla pe insula Malta. Acesta fusese momentul în care dr. Jessica Decker refuzase categoric să-l ajute.

În alte circumstanțe, lui Harvath nu i-ar fi păsat, însă Hendrik deținea informații secrete prețioase. Dacă el claca în timpul zborului, rămânea în sarcina americanului să-l salveze. Pilotul avionului primise instrucțiuni să nu aterizeze nicăieri decât în Malta. Dacă nu se conforma, iar Hendrik scăpa și începea să vorbească, Harvath și piloții ajungeau în cea mai apropiată închisoare.

Carlton Group transporta mulți deținuți cu ajutorul avioanelor medicale. Proprietarul companiei Sentinel Medevac era un patriot care fusese foarte generos cu Harvath și cu Bătrânul. Nu aveau de gând să permită ca doi dintre piloții lui să ajungă în închisoare, iar unul dintre cele mai scumpe avioane ale sale de cursă lungă să fie confiscat. Ori ajungea în Malta, ori eșua, tocmai de aceea Harvath petrecuse atât de mult timp la telefon ca să obțină dozajul corect.

Hendrik urma să fie sedat. Atât de puternic, încât să nu poată vorbi, să nu poată geme, nici măcar să se poată mișca. Treaba lui Jambo era să le deschidă drumul prin aeroport și să facă rost de documentele medicale potrivite. Ash și Mick se vor ocupa de restul scenariului. Trebuiau să pară cât mai convingători.

Când telefonul a început să-i sune, Harvath l-a lăsat pe Hendrik în grija unuia dintre membrii „Echipei brutelor” și s-a îndreptat către parcare. Acolo l-a găsit pe Mick stând în fața mașinilor Land Cruiser ale echipei, cu un zâmbet pe buze.

Există un motiv anume pentru care vehiculele Națiunilor Unite erau albe și aveau o inscripție simplă, neagră. Erau mai ușor de depistat și de recunoscut. De asemenea, erau mai ușor de falsificat.

Deoarece ambele autovehicule erau albe, nu a mai fost nevoie decât să lipească literele O, N și U în locurile potrivite.

Mick însă mersese mai departe de-atât și folosisese aceeași vopsea neagră și lucioasă. Lăsase în seama unor tipi de la Operațiunile Speciale să se ocupe de această treabă în cele mai mici detalii.

Ash, care se afla în spatele LC2, i-a făcut semn lui Harvath să se apropie. Deoarece mașina era pregătită ca să transporte încărcătură, era cea mai potrivită pentru a fi transformată într-o ambulanță provizorie. De fapt, în Congo era ceva obișnuit să le vezi întrebuițate în acest scop.

Înăuntru erau toate lucrurile pe care le ceruse Harvath, precum și altele în plus. „Descurcări” era un termen prea lejer pentru a-i descrie pe cei doi membri SAS.

Documentele medicale pe care le obținuse Jambo reprezentau cireașa de pe tort. Luând în considerare toate lucrurile pe care reușiseră să le achiziționeze, Harvath avea puține dubii că vor întâmpina obstacole atunci când vor încerca să-l scoată pe Hendrik pe furiș din țară.

Deoarece era totuși vorba de Congo, Harvath nu va fi liniștit decât atunci când va vedea țara din avion.

Revenit în cameră, s-a gândit să-i ofere o ultimă șansă lui Decker să plece cu el, apoi s-a răzgândit. Ea luase deja o hotărâre. Nu voia să riște să-i saboteze misiunea din cauză că îi purta pică sau a vreunei ideologii greșite. Se vor descurca și fără ea. Harvath va monitoriza semnele vitale ale lui Hendrik în timpul zborului, fiind asistat la telefon de un doctor. Dacă se va întâmpla ceva, Scot se va îngriji de problemă. Hendrik va ajunge în Malta. Punct.

Numărătoarea inversă a început atunci când pilotul l-a contactat pe Harvath și i-a spus că avionul aterizase. Primul lucru pe care trebuiau să-l facă era să-l sedeze pe Hendrik.

Sud-africanul, legat fedeleș, a început să se zvârcolească pe

jos ca un crocodil atunci când a văzut seringă. A fost nevoie de Ash, de Mick și de Jambo ca să-l imobilizeze și Harvath să-i poată face injecția. Peste câteva clipe, el și-a dat ochii peste cap și a adormit.

Bărbații au acționat repede. Au schimbat hainele lui Hendrik cu unele de spital, l-au așezat pe o targă, iar Harvath i-a înfipt în venă o branulă pentru injecții intravenoase.

După ce a primit cel de-al doilea mesaj de la pilot, care-l anunța că rezervorul avionului era plin și verificările înainte de zbor efectuate, Harvath le-a spus celorlalți că sosise timpul să demareze operațiunea.

Au așteptat până când s-a ivit momentul potrivit, apoi l-au scos pe Hendrik din hotel. Imediat ce l-au mutat pe targa de izolare din LC2, i-au prins mâinile și picioarele cu legături din plastic, pe urmă l-au acoperit cu păături de spital, înainte să tragă fermoarul cortului transparent, Harvath i-a verificat încă o dată semnele vitale.

Odată încheiate pregătirile pentru transport în cazul lui Hendrik, membrii echipei și-au pus ochelarii de protecție, măștile și s-au îmbrăcat cu salopete Tyvek antiseptice, de unică folosință. Deoarece totul era doar de ochii lumii, ei și-au tras pe mâini doar o pereche de mănuși, pe restul prinzându-le de salopete. Cei care îi vor vedea echipați astfel nu vor dori să aibă de-a face cu ei, darămite să stea prin preajma lor. Harvath se baza foarte mult pe factorul frică.

Aeroportul Internațional din Goma era într-o stare deplorabilă, chiar și după standardele lumii a treia. Nu fusese reabilitat în totalitate în urma dezastrului provocat de vulcanul Nyiragongo, care erupsese în urmă cu mai bine de un deceniu. O mare de lavă solidificată, lată de vreo două sute de metri și lungă de un kilometru, înghițise o treime din pista principală, blocând accesul către terminal. Toate lucrările „temporare” pe care le începuse conducerea aeroportului la vremea respectivă rămăseseră neterminate. Această situație se

potrivea perfect cu planul lui Harvath.

Nimeni de la aeroportul din Goma nu și-ar fi dorit ca un pacient care suferea de o boală extrem de contagioasă să traverseze sectorul cu zboruri comerciale. Nu și-ar fi dorit nici ca el să treacă prin sectorul adiacent, pe care-l foloseau zborurile militare și umanitare. Conducerea aeroportului ceruse ca pacientul să fie izolat, prin urmare Jambo aranjase ca echipa să iasă pe o poartă de la capătul îndepărtat al aeroportului.

Când s-au apropiat de poartă în vehiculele lor marcate cu sigla ONU, Jambo – cu mască pe față, ochelari la ochi și îmbrăcat în salopetă – a lăsat geamul jos și a întins actele și brevetul albastru ONU al lui Hendrik pentru a fi controlate.

Soldații înarmați se uitau la el ca la un nebun. Erau obișnuiți cu bolile în Congo. Nu aveau de gând să iasă din gheretele lor ca să facă o inspecție. De fapt, și-au închis repede geamul, au deschis poarta și au făcut semn convoiului să treacă repede.

Scările avionului particular erau lăsate când mașinile Land Cruiser au oprit în dreptul lor. Conform instrucțiunilor, piloții rămăseseră în carlingă.

Știind că erau supravegheați, Harvath a așteptat până când britanicii l-au urcat pe Hendrik în avion ca să le mulțumească. El a dat mâna cu ei și le-a spus cât de mult aprecia efortul lor.

I-ar fi plăcut să le fi adus câte o bere și câte o friptură pentru a sărbători îndeplinirea misiunii, deși el nu își terminase încă treaba. Erau profesioniști. Înțelegeau.

Pe când ceilalți coborau scările avionului, Asher a rămas în urmă, s-a oprit în ușa avionului și s-a întors către Harvath.

— Dacă te vei mai întoarce vreodată în Africa, să mă suni. Și să aduci friptura promisă.

— S-a făcut, răspunse Harvath.

Asher a ieșit pe scări, a bătut de două ori în cadranul ușii și a strigat: „Pe curând, Superman!”, apoi s-a întors la vehicule.

După ce a ridicat scările avionului și a închis ușa, Harvath l-a verificat pe Hendrik să vadă dacă era în siguranță, pe urmă i-a anunțat pe piloți că erau pregătiți de decolare.

În timp ce avionul rula pe o pistă adiacentă a terminalului spre pista de decolare, Harvath s-a așezat pe scaun, și-a legat centura și a tras adânc aer în piept. Aeroportul Internațional din Goma era renumit datorită prăbușirilor – atât la aterizare, cât și la decolare. S-a rugat ca domnul Murphy cu legile lui să fi trecut cu vederea aeroportul în ziua respectivă.

Avionul se afla pe poziție și a primit undă verde pentru decolare. Motoarele au început să huruie când pilotul a mărit viteza și a pătruns pe pistă.

Harvath s-a lipit de spătarul scaunului și a privit afară pe hublou. Ash, Mick și Jambo ieșiseră deja pe poartă și se îndreptau către hotel. Erau tipi de treabă. Harvath vorbise serios când spusese că apreciasse efortul lor. Aceștia îi acoperiseră spatele și îi dovediseră că erau de încredere. Doar atât îl interesa în privința lor.

Nu putea decât să își imagineze cuvintele de ocară pe care le va arunca Decker atunci când aceștia o vor dezlega. Indiferent cât de arogantă sau de nesuferită era doctorița, ei se vor comporta ca niște profesioniști și se vor asigura că ea va urca în avion, chiar dacă vor fi nevoiți să o ia pe sus.

În timp ce avionul gonea pe pistă și se ridica în aer, el privea cum Congo rămânea în urma lui. Acesta era momentul în care, de obicei, se simțea ușurat. Însă nu și de astă dată.

Pe durata zborului, l-a monitorizat pe Hendrik și i-a administrat sedative. Când avionul a aterizat în Malta, aparatul de zbor a rulat încet până într-un hangar privat, unde Scot l-a predat pe prizonier echipei de anchetatori. Șeful echipei era un bărbat pe care-l chema Vella. Harvath nu îl cunoștea în persoană, doar după renume. Bărbatul era foarte bun în meseria lui. Unitatea unde activa fusese transformată astfel încât să semene cu o fermă malteză de la țară. Aceasta

fusesse poreclită ironic „Solarium”, deci fără nicio legătură cu astrul zilei, deoarece cea mai mare parte a construcției era ascunsă sub pământ și nu era prevăzută cu ferestre. Dacă Hendrik ascundea informații, Vella va reuși să le scoată de la el.

În hangar, îl aștepta pe Harvath un alt avion, cu un alt echipaj. Beaman aranjase ca un Gulfstream G650ER să-l ducă înapoi în State cât mai repede posibil. În avion exista și o însoțitoare de bord. Cea mai bună dotare, cel puțin din punctul de vedere al lui Harvath, era aceea că avionul era prevăzut cu un dormitor.

A servit un pahar cu băutură imediat după decolare și încă unul în timpul mesei. După ce s-a dezbrăcat și s-a întins pe pat, Harvath a adormit instantaneu.

S-a trezit de câteva ori în timpul zborului – doar atât cât să deschidă ochii, să se uite la ceas, apoi să se întoarcă la somn.

Era ca o mană cerească – un interval de odihnă de mai bine de opt ore. Când s-a săturat de somn, a intrat în baia mică și a făcut un duș lung și fierbinte. S-a bărbierit în timp ce apa îi îmbrățișa trupul.

S-a șters apoi cu prosopul și a intrat din nou în dormitor. Patul era făcut, hainele lui atârinate pe un umeras, televizorul pornit pe un post de știri prin satelit și cafeaua aburindă. Pe pat se afla un meniu care oferea mai multe feluri de mâncare din care putea alege înainte de aterizare.

Era, într-adevăr, un zbor plăcut. Mai lipsea doar persoana alături de care să se bucure de el. Nu avea nicio îndoială că Larei i-ar fi plăcut. Cui nu i-ar fi plăcut?

A consultat meniul, s-a hotărât și a sunat ca să comande mâncarea. Până să se îmbrace și să iasă din dormitor, masa fusesse deja aranjată cu tacâmuri din argint, flori proaspete și o față de masă nouă. Un platou cu fructe proaspete era așezat pe masă. *Larei i-ar fi plăcut foarte mult.*

Însoțitoarea de bord l-a întrebat dacă dorea un cocktail, iar

el a refuzat politicos. Știa că nu avea timp de pierdut odată ce avionul ateriza.

A servit o porție dublă de ouă cu șuncă, apoi a luat o sticlă cu apă, a revenit în dormitor și a închis ușa în urma lui. Nu mai era mult până când vor ateriza, iar el voia să se reculeagă.

Neștiind cât de sigur era sistemul WiFi din avion, se abținuse să își folosească laptopul. Nu îi plăcea să se întoarcă la birou nepregătit, însă nu avea de ales. Securitatea era pe primul loc.

Urmau să aterizeze pe Aeroportul Internațional Dulles, din Washington, și Harvath era convins că Bătrânul va trimite pe cineva după el. Dacă nu îl va aștepta nimeni, atunci va lua un taxi. Carlton Group nu se afla prea departe. Faptul că sediul era aproape de Dulles reprezenta un avantaj pentru Carlton. Harvath a citit informațiile care se derulau în partea de jos a ecranului TV, încercând să afle dacă ieșise ceva la iveală cât timp fusese el plecat. Trebuia să facă trecerea mentală din Congo în Statele Unite, modul CONUS – limbajul militar pentru Statele Unite Continentale.

De îndată ce avionul a aterizat și s-a oprit, însoțitoarea de bord a coborât scările, iar un agent al serviciului de Imigrări al Statelor Unite a urcat la bord. Harvath i-a înmănat pașaportul și formularul declarației de tranzit pe care i-l dăduse însoțitoarea de bord și pe care el nu-l completase.

Agentul s-a uitat la formular și a zâmbit. Harvath se afla pe o listă specială de VIP-uri.

- Nu aveți nimic de declarat? îl întrebă agentul.
- Mă bucur că m-am întors acasă, doar atât.
- Ne bucurăm că v-ați întors, domnule.

După ce bărbatul i-a înapoiat pașaportul, Harvath și-a lut bagajul și a ieșit din avion. Membrii echipajului l-au întâmpinat la baza scărilor și i-au mulțumit pentru că zburase cu ei. Aceștia dădeau dovadă de un profesionalism desăvârșit. El le-a mulțumit la rândul lui înainte să traverseze pista.

Deși, de obicei, călătorea folosind cursele aeriene de pe Aeroportul Național Ronald Reagan din D.C., cunoștea foarte bine procedura aviației private din Dulles, prin urmare s-a îndreptat către clădirea unde se afla biroul de informații.

Când a intrat în clădire, a văzut că Reed Carlton trimisese pe cineva să-l întâmpine. Îl aștepta colega lui de la Carlton Group, Sloane Ashby, care ținea pe umăr o husă pentru haine.

— Sper că n-ai intrat în casa mea, îi spuse Harvath când ea îi întinse husa.

Doar Reed Carlton avea cheile de la casa lui Harvath, însă acesta i le dăduse lui Ashby de mai multe ori, dintr-un motiv sau altul.

Lui Scot îi displăcea acest lucru. Nu numai deoarece nu voia ca ea să își vâre nasul prin lucrurile lui atunci când nu era de față, ci și fiindcă era umilitor pentru un operator de calibrul lui Ashby să fie retrogradat la statutul de comisionar.

Însă acesta era stilul Bătrânului. Nu avea importanță cine erai sau de unde veneai, trebuia să îți câștigi locul în organizația lui prin forțe proprii.

Exista o problemă atunci când Ashby era trimisă să aleagă îmbrăcăminte pentru Harvath – ea exagera mereu, selectând combinații la care Scot nu s-ar fi gândit niciodată.

— Nu eu le-am sortat, se scuza ea, întinzându-i husa. N-am fost la tine acasă. Doar m-am dus după ele.

Harvath a desfăcut fermoarul husei și s-a uitat înăuntru. Nu era nici obișnuitul costum negru, cămașă albă și cravată neagră, cum s-ar fi așteptat din partea Bătrânului, nici ținuta extravagantă, cum s-ar fi așteptat din partea lui Ashby. De fapt, combinația fusese aleasă cu gust.

— Cine ți le-a dat? întrebă el.

— Lara.

— *Lara?*

— Ți-ai pierdut auzul cât timp ai stat în Congo? îl iscodi ea în glumă. Da, Lara.

— Ce-a căutat acasă la mine?

— Poți să-l întrebi pe Bătrân când te vei întâlni cu el. Acum însă trebuie să te schimbi în hainele de petrecere, altfel o să mă tragă de urechi că am întârziat. Să mergem, frumușelule!

Harvath avea o slăbiciune pentru Ashby. Era isteată și lui îi plăcea asta. Știa când să se impună, dar și când să se supună. De fapt, știa să se impună prea bine, probabil de aceea armata acceptase ca ea să rămână cu Carlton.

Ashby omorâse atât de mulți inamici în Afganistan, încât, atunci când reporterul unei reviste de acasă scrisese un articol despre ea, fără a-i cere consimțământul, fusese pus un preț pe capul ei. Eliminase mai mulți băieți răi decât orice altă femeie-soldat și mai mulți decât majoritatea soldaților de sex masculin. Deoarece armata nu putea risca o reclamă negativă făcută unui soldat cunoscut, darămite unuia care era ucis sau luat prizonier, a scos-o din serviciul activ.

Ca să răsucescă și mai mult cuțitul în rană, i-a respins cererea de a fi trimisă în Irak. În schimb, au trimis-o la Fort Bragg, ca să ajute la pregătirea detașamentului Delta Force ultrasecret, format doar din femei și cunoscut ca „Proiectul Atena”.

Nu îi venea să creadă că guvernul renunțase la ea pentru că era bună în meseria ei – aceea de a-i ucide pe băieții răi. Deși era un instructor bun, era prea talentată și prea tânără ca să fie dată la o parte. Când Reed Carlton i-a oferit un loc în organizația lui, ea nu a stat prea mult pe gânduri.

Toată lumea știa că Harvath era „băiatul de aur” al Bătrânului, însă, ca orice manager inteligent, acesta căuta mereu să aducă oameni de valoare în organizația lui. Cam în aceeași perioadă în care o angajase pe Ashby, el îi oferise un contract și lui Chase Palmer. Când Harvath a ieșit din aeroport, îmbrăcat în costumul albastru, i-a văzut pe Palmer și pe Ashby așteptându-l rezemați de mașina primului.

— Ai fost în Congo sau la un centru de relaxare Spa? Îl

întrebă Palmer atunci când îl văzu.

A face pe deșteptul părea să fie o trăsătură comună în organizația Bătrânului.

— N-am fost în Congo, răspunse Harvath. Mama ta și cu mine am fost în Insulele britanice Turks și Caicos.

Palmer i-a arătat degetul mijlociu când Harvath și-a aruncat bagajul în portbagaj și le-a spus celor doi colegi ai lui să urce în mașină.

Conversația lor a devenit mai serioasă pe măsură ce se apropiau de birou. Atât Ashby, cât și Palmer erau implicați în operațiunea lui, prin urmare le-a oferit un raport complet despre ceea ce se întâmplase. Era o recapitulare a ceea ce urma să-i povestească Bătrânului.

Când au ajuns în fața sediului, au trecut de punctul de control, apoi au intrat în garajul subteran. Harvath și-a scos bagajul din mașină, iar Ashby și-a folosit cardul de acces pentru a chema liftul ca să urce la etaj.

Deși Carlton Group era o organizație privată, aceasta se ocupa cu informații secrete, așadar, tot sistemul său era construit astfel încât să respecte cerințele stricte ale Agenției de Securitate Națională (NSA).

Se luaseră toate măsurile de siguranță împotriva tacticilor de supraveghere electronică. Ele se refereau la orice semnal electric, mecanic sau acustic al unui echipament care transmitea, recepționa, procesa, analiza, codifica sau decodifica informații secrete. Nu fusese omis nimic, începând cu prevenirea radiației câmpului magnetic și a conductorilor și terminând cu vibrarea continuă a ferestrelor, astfel încât să nu poată fi interceptate conversațiile sau folosirea tastelor.

Toate aceste dispoziții însă nu erau vizibile cu ochiul liber. Pentru o persoană neavizată, birourile organizației Carlton Group semănau cu cele ale unui cabinet de avocatură prevăzut cu tehnologie ultramodernă.

Deși Carlton angaja cei mai bine pregătiți oameni pe care nu

îi incomoda, lăsându-i să-și facă treaba, era un șef destul de strict.

Nu exista noțiunea „casual Friday”⁹. Angajații lui erau cei mai buni. Se aștepta de la ei să se îmbrace și să se comporte ca atare. Existau, de asemenea, reguli stricte vizând condiția fizică și igiena corporală. Bătrânul era de modă veche.

Deoarece era el însuși fumător, Carlton le permitea angajaților să fumeze, însă nu puteau ieși afară ca să facă asta. Fumătorii aveau obiceiul de a deveni prea vorbăreți și prea prietenoși cu străinii și cu ceilalți ocupanți ai clădirii. Acest lucru era periculos pentru serviciile secrete. Fumătorii se strâneau afară în grupuri ca să fumeze, irosind timp prețios. Totodată, deveneau ținte vulnerabile pentru filaj și abordare.

Pentru a satisface nevoile fumătorilor, el construisese la capătul îndepărtat al biroului o cabină mică din sticlă, în care abia dacă încăpeau două persoane și care fusese botezată „sicriul”. Incinta respectivă era prevăzută cu un sistem puternic de ventilație care huruia atât de tare, încât abia reușeai să îți auzi gândurile.

Nu trebuia să te simți confortabil înăuntru. Nici măcar nu aveai pe ce să te așezi. Intrai, îți luai doza de nicotină, apoi ieșeai.

Ciudat era că nimeni nu îl văzuse vreodată pe Bătrân folosind „sicriul”, prin urmare toți bănuiau că biroul lui era prevăzut cu un sistem de ventilație la fel de puternic, dar mult mai silențios, care îi permitea să fumeze înăuntru ori de câte ori voia.

Harvath a ieșit din lift, a intrat în zona birourilor și s-a

⁹ Tendință occidentală, răspândită și în alte părți ale lumii, prin care unele companii de business permit un cod vestimentar mai puțin strict în zilele de vineri, (n.red.)

așteptat să-l găsească pe Bătrân în sala de ședințe. Dar acolo îl aștepta o echipă medicală. Harvath l-a recunoscut pe doctor. Era același cu care vorbise la telefon din Congo. Bărbatul i-a făcut semn să intre în sala de conferințe.

Deși Scot se simțea foarte bine, Carlton ceruse un control medical complet al acestuia. Medicii i-au verificat temperatura și semnele vitale și i-au prelevat câteva probe de sânge.

După ce echipa lui a terminat examinarea, doctorul i-a dat lui Harvath un termometru digital. I-a spus să își ia temperatura de două ori pe zi și să-i trimită rezultatele prin SMS.

Harvath a vârât termometrul în buzunar, și-a îmbrăcat sacoul și i-a mulțumit doctorului. Pe urmă a luat-o înspre biroul Bătrânului.

Când cercetaseră Clinica „Matumaini”, el și Jessica Decker purtaseră tot echipamentul de protecție, însă când verificaseră groapa de ardere, ei își puseseră pe față doar măști de protecție respiratorie. În sat, nu îmbrăcaseră niciun echipament de protecție și nici atunci când îl găsiseră pe comandantul bolnav al rebelilor FRPI.

Din informațiile pe care reușise să le obțină de la Hendrik, boala care era „pregătită” în laboratoarele din Ngoa se răspândea repede. Perioada de incubație dura câteva zile, nu câteva săptămâni. Lucru ciudat, Leonce și fiul lui fuseseră de față când comandantul rebelilor spărsese una dintre fiole, dar nu pățiseră nimic. Erau perfect sănătoși. Grijile lui Harvath erau dacă vor începe să facă febră sau să prezinte alte simptome și când anume se vor declanșa. În acel moment însă, nu voia să se gândească la asta.

Ajuns în dreptul biroului Bătrânului, și-a vârât capul înăuntru, dar nu a văzut pe nimeni.

Având în vedere faptul că Ashby îl așteptase la aeroport cu costumul, însemna că cineva important se afla în clădire sau în drum spre sediul Carlton Group. Harvath s-a gândit la

Beaman. Probabil că Bătrânul voia să-i aducă la cunoștință ultimele noutăți. Deoarece Beaman era civil, nu îi puteau dezvălui prea mult din ceea ce se întâmplase din Congo. Trebuiau să se înțeleagă asupra unei versiuni și a informațiilor pe care i le vor face cunoscute.

Harvath a străbătut holul, a trecut pe lângă „sicriu”, însă nu a dat de Carlton. Exista un singur loc unde ar fi putut fi, asta dacă nu părăsise cumva clădirea.

CAPITOLUL XXIX

Sensitive Compartmented Information Facility”, cunoscut în limbajul serviciilor secrete sub sintagma „SCIF”, era un spațiu închis, izolat fonic împotriva curioșilor care ar fi dorit să tragă cu urechea și a supravegherii electronice și folosit pentru procesarea informațiilor sensibile, clasificate. Pe ușă era pusă o plăcuță pe care scria: „DIGITAL OPS”.

Harvath a tastat codul și a rămas nemișcat în timp ce cititorul bionic i-a scanat fața. Lumina roșie a devenit verde și s-a auzit un șuierat când s-a deschis ușa.

Înăuntru se aflau trei dintre cei mai mari jucători din lumea serviciilor secrete și doi câini albi, uriași, semănând cu niște lupi care luau steroizi.

Câinii erau ai lui Nicholas, gurul organizației Carlton Group într-ale tehnologiei. Acesta era un pitic uluitor de talentat, care suferea de nanism și nu avea mai mult de un metru înălțime. Argos și Draco, așa îi chema pe câini, erau Ciobănești caucazieni din Rusia, Ovcharka sau Bashan – rasa canină preferată a armatei ruse și a patrulelor de frontieră din fosta Germanie de Est. Erau extrem de inteligenți, incredibil de rapizi și foarte loiali. În plus, erau niște camarazi de excepție și protectori nemaipomeniți. Ultima lor calitate avea o importanță aparte pentru un om a cărui carieră anterioară fusese aceea de a cumpăra, de a vinde și de a sparge piața neagră a informațiilor secrete, pe care le folosea apoi ca să-i șantajeze pe cei mai puternici oameni din lume.

În cercul internațional al contrainformațiilor, Nicholas era cunoscut doar ca „Trolul”. Nu se știau prea multe lucruri despre copilăria lui și încă și mai puține despre locul unde se afla și pentru cine lucra în prezent. Faptul că directorul adjunct al Agenției Centrale de Informații (CIA) ședea pe un scaun lângă el și mângâia unul dintre câinii lui sugera multe

despre cât de departe ajunsese Nicholas.

Bătrânul lucrase pentru CIA vreme de trei decenii. Una dintre realizările cu care se mândrea era aceea că, în perioada respectivă, reușise să înființeze Centrul Contraterorism.

Însă de-a lungul anilor, el observase că Agenția Centrală de Informații devenea mai greoaie și mai înclinată spre birocratie. Managerii intermediari, pe care îi interesa mai mult să își apere funcțiile decât țara pe care juraseră să o servească, încurajau reticența față de asumarea riscurilor, o strategie care se concentra mai mult pe evitarea eșecului decât pe asigurarea reușitei.

Existau o mulțime de bărbați și de femei valoroși care lucrau pentru CIA, însă „tocilarii”, care se potriveau mai bine pentru IBM decât pentru lumea spionajului internațional, îi „paralizau”. Când CIA a început să plătească agenții străine de contrainformații ca să desfășoare operațiuni în numele ei, Carlton a simțit că ajunsese la capătul răbdării.

Și-a înaintat demisia și ulterior și-a înființat propria companie. Ținând cont de precursorul CIA-ului, OSS (Office of Strategic Services), care a activat pe durata celui de-al Doilea Război Mondial, Carlton Group a angajat cei mai buni agenți secreți și de operațiuni speciale pe care i-a găsit. Aceștia încălcau toate regulile, având un singur scop – să asigure cu orice preț siguranța Americii și a cetățenilor săi.

Ca urmare a frustrării pe care o resimțea CIA-ul din cauză că nu reușea să păstreze tradiția și a incapacității ei de a desfășura activități eficiente de spionaj, contractele Carlton Group cu guvernul au început să curgă, mai ales cele încheiate cu Departamentul Apărării.

Însă când la Casa Albă s-a instalat un nou președinte, lucrurile a luat o nouă turnură în interiorul CIA-ului. Acesta a desemnat doi agenți foarte respectați să se ocupe de problemă, împreună cu Biroul Oval, aceștia au început să restabilească tradiția și să schimbe strategia.

Era o imagine impresionantă să-i vezi pe Nicholas, pe Reed Carlton și pe Lydia Ryan laolaltă, în SCIF.

Lui Harvath îi plăcea de Ryan. Cu tată irlandez și mamă grecoaică, era o femeie înaltă, frumoasă, de vreo treizeci de ani, cu păr negru și ochi verzi, însă nu de aceea o plăcea. Avea o înclinație pentru ea deoarece afișa o inteligență ieșită din comun și era un agent de teren al naibii de bun.

Faptul că era frumoasă constituia un avantaj, dar Harvath considerase întotdeauna inteligența incredibil de atrăgătoare. Acest lucru îl atrăsese și la Lara și, într-o oarecare măsură, dusesse la scânteia dintre el și Decker. Nu ar fi putut fi niciodată cu o femeie proastă. Avea însă o regulă pe care încerca din greu să o respecte, să nu amestece viața profesională cu cea personală.

Când a intrat în SCIF, câinii au sărit în picioare ca să-l întâmpine primii. Harvath i-a scărpinat pe amândoi în spatele urechilor. Nu numai că se străduise din răspuțeri ca să obțină o slujbă pentru Nicholas, dar făcuse tot posibilul și să-l convingă pe Carlton să-l lase pe gurul tehnologiei să-i aducă pe câini la locul de muncă. Fusesse evident încă de la început că Harvath se autoprocلمase protectorul piticului.

Atunci când Bătrânul refuzase să-i primească pe Argos și pe Draco la birou, Nicholas îl amenințase că îl va da în judecată pentru că încălca legea privind drepturile americanilor cu dizabilități, argumentând că cei doi câini erau „animale de serviciu”. Fusesse o replică absolut ridicolă, iar cei doi se amuzaseră foarte tare pe seama ei. Într-un final, Carlton cedase și făcuse o excepție doar pentru Nicholas. Câinii au devenit repede mascotele neoficiale ale companiei.

Asta nu înseamnă că trecerea lui Nicholas la Carlton Group fusesse una fără incidente. Înainte să-l aducă Harvath, piticul fusesse un infractor cu acte în regulă. Se ocupase cu furtul și vânzarea pe piața neagră a informațiilor extrem de sensibile, deseori secrete. Începând cu șefii de corporații și terminând cu

șefii de state, adunase pe lista lui impresionantă atât clienți, cât și dușmani.

În ziua următoare după ce și-a început activitatea în cadrul organizației Carlton Group, plăcuța de pe ușa SCIF pe care scria „Digital Ops” fusese înlocuită cu o alta pe care trona sintagma „Lollipop Guild” sau „Corporația liliputanilor”, o referință insultătoare la piticii munchkins din *Vrăjitorul din Oz*. Când a aflat ce se întâmplase, Harvath a luat-o razna.

Îi luase mai puțin de cincisprezece minute ca să-l găsească pe făptaș. L-a prins la înghesuială în toaleta bărbaților, însă a reușit cumva să se abțină să nu îl usuce în bătaie chiar acolo.

Bărbatul a fost indignat și i-a spus clar și răspicat că era o greșeală să aduci un infractor ca Nicholas în mijlocul lor.

Lui Harvath nu îi păsa. El i-a zis bărbatului că, dacă se va mai apropia vreodată de Nicholas, îi va trage un glonț în cap și îi va ascunde trupul într-un loc unde familia lui nu-l va găsi niciodată.

De îndată ce Scot a ieșit din toaletă, bărbatul s-a dus direct la șeful lui ca să depună plângere. Șeful lui, un om dintr-o bucată, care luptase în Irak, l-a avertizat că, dacă nu tăcea din gură și nu își vedea de treaba lui, îl va împușca personal.

Zvonul cum că cei care nu îl vor lăsa în pace pe Nicholas îi vor da socoteală lui Harvath și că Scot avea undă verde să facă ce voia s-a răspândit repede.

— Uite cine-a venit! exclamă Nicholas, în timp ce Harvath se chinuia să dea câinii la o parte ca să poată închide ușa.

— Era și timpul, spuse Carlton, cu un puternic accent din Noua Anglie. Ce avem, Nicky?

Relația dintre cei doi se dezvoltase pe o perioadă îndelungată de timp – extrem de îndelungată. La început, Bătrânul refuzase să-l angajeze pe Nicholas. Pe urmă însă, deveniseră prieteni la cataramă.

— Ce-ar fi să începem cu imaginile surprinse de dronă? propuse Nicholas.

— Ce imagini surprinse de dronă? întrebă Harvath, luând loc.

— Ferma Clifton. Virginia. La nord-vest de D.C.

Scot s-a uitat la Lydia Ryan și a întrebat:

— A cui e drona? A voastră sau a noastră?

— A voastră, răspunse ea. CIA-ul nu are voie să desfășoare operațiuni de supraveghere internă.

Harvath a zâmbit, apoi i s-a adresat lui Nicholas:

— De ce ați trimis drona acolo?

— Ca să-i facem o vizită domnului Pierre Damien.

După ce Harvath aflate despre laboratorul din Ngoa, pusese presiune pe Hendrik ca să obțină informații despre persoana pentru care lucra și despre sursa de la care obținuse brevetul ONU. Avusese nevoie de mai multă apă, însă, într-un final, reușise să afle un nume – Pierre Damien.

Înainte să părăsească Bunia, Harvath transmisese raportul și îl întrebase pe Carlton despre Damien. Bătrânul îi căutase numele și aflate despre dubla lui cetățenie canadiano-americană, despre cariera lui în afaceri, despre companiile pe care le înființase, despre funcția curentă de subsecretar al Fondului Națiunilor Unite pentru Populație, precum și despre propaganda lui pentru salvarea planetei și împotriva Americii și a Israelului. Nu descoperise nimic care să indice faptul că Damien ar avea de-a face cu armele biologice sau cu terorismul.

Când Harvath a început să comenteze, Bătrânul i-a răspuns:

— De obicei, nu se face publicitate în ziar.

Avea dreptate. De obicei, se afla ulterior, însă o persoană ca Damien nu și-ar fi adjudecat niciodată public o revoltă sau un atac.

— Ai văzut deja înregistrarea? o întrebă Harvath pe Ryan, când imaginile apărură pe ecranul plat al unui monitor de pe perete.

Directoarea adjunctă a CIA-ului a clătinat din cap.

— Te-am așteptat pe tine.

Din câte își dădea el seama din imagini, Clifton era o proprietate uimitoare. Pe lângă conacul impresionant și grădinile amenajate, se mai afla și o fermă complet funcțională, cu multe animale, pajiști și anexe. Proprietatea dispunea și de propria infrastructură.

— Nu-i rău deloc, observă Harvath.

Manevrând un mic joystick, Nicholas a derulat înainte imaginile. În fața casei, lângă piscina imensă, stătea un bărbat. Selectând un fișier cu poza lui Pierre Damien, Nicholas a verificat imaginea surprinsă de dronă în sistemul lor de recunoaștere facială. Pe ecran a apărut o fereastră digitală albastră în care scria „Potrivire”. După câteva clipe, a apărut cuvântul „Identificare” și mai multe coloane cu informații despre Pierre Damien.

— Este omul nostru, declară Nicholas.

Harvath s-a aplecat în față și a privit cu atenție chipul bărbatului.

— De unde ați știut unde să-l căutați?

— Am început căutările de îndată ce ne-ai dat numele lui. A luat avionul alaltăieri și a trecut pe la punctul de control pașapoarte și apoi de Imigrație al aviației private din Aeroportul Internațional Dulles. Aveam marcajul de timp, prin urmare nu a fost nevoie decât să găsesc imaginile CCTV din aeroport.

Nicholas a accesat înregistrarea de pe un alt monitor în timp ce continua să vorbească:

— În imagine apar vehiculele care l-au așteptat la aeroport, precum și numerele lor de înmatriculare. Camerele de supraveghere a traficului și alte CCTV ne-au oferit imagini până în Berryville, Virginia, lângă Leesburg. Apoi l-am pierdut.

— Și-atunci, cum ați reușit să faceți legătura dintre el și Ferma Clifton?

— Din *Architectural Digest*, răspunse piticul, zâmbind. Lui Damien îi place să fie mereu în centrul atenției. A pozat în urmă cu șase ani. Imaginile au apărut pe internet. La vremea respectivă, fusese programată prezența unui satelit deasupra locului, prin urmare am cerut niște imagini și, *voilà*.

Nicholas a apăsat pe câteva taste, iar în imagini au apărut aceleași SUV-uri care-i așteptaseră pe Damien și pe oaspeții lui la aeroport și care erau parcate în fața conacului. Imaginile de aproape cu plăcuțele de înmatriculare confirmau acest lucru.

— Stai. Derulează puțin înapoi, îi ceru Ryan. Femeia de la brațul lui Damien. Poți să o „decupezi” din înregistrarea CCTV și să o verifici în baza de date a Biroului de control pașapoarte și Imigrație?

Piticul a consimțit și s-a pus pe treabă.

Peste câteva momente, pe ecran au apărut câteva imagini, iar el a spus:

— Helena Pestova. Treizeci și șapte de ani. Naționalitate cehă.

Ryan a privit cu atenție imaginile și a zâmbit.

— O fi având ea naționalitate cehă, însă, teoretic, este o agentă a serviciilor secrete israeliene.

— O cunoști? întrebă Harvath.

— Ne-am intersectat de câteva ori prin orașele din țările arabe. Amman, Beirut. Ultima oară a fost în Doha. Mossad-ul o folosește în călătoriile de plăcere.

Nicholas a selectat înregistrarea surprinsă de dronă și a verificat toate imaginile în sistemul de recunoaștere facială. Fereastra albastră a apărut imediat anunțând identificarea. Spre deosebire de Damien, nu existau informații publice referitoare la femeie. Din câte știau ei, Helena nu avea nici măcar cont pe vreo rețea de socializare.

— Așadar, și Mossad-ul este interesat de Damien, spuse Harvath. Din același motiv? Sau este vorba despre altceva?

— Nu există decât o singură cale prin care putem afla, răspunse Ryan, deschizând o fereastră nouă pe laptopul ei și conectându-se la rețeaua securizată din Langley.

După câteva secunde, ea a primit informațiile pe care le ceruse și a întors ecranul ca să-l poată vedea și ceilalți.

— El cine e?

— Ben Zion Mordechai. „Bentzi”, prescurtat. Lucrează pentru Metsada – Divizia de Operațiuni Speciale a Mossad-ului. Conform informațiilor pe care le dețin oamenii noștri, el este supraveghetorul Helenei.

— Știm unde se află? întrebă Harvath.

— Probabil în Israel. Și mai probabil în Tel Aviv. Asta dacă nu este plecat în vreo misiune.

— Poți trimite poza lui pe ecranul meu? întrebă Nicholas.

Ryan a dat afirmativ din cap și i-a trimis poza.

— Mai ai și alte informații? Data nașterii? Serviciu militar? Pseudonime și asociați cunoscuți?

Ryan a examinat fișierul, a copiat ceea ce a crezut de cuviință că putea împărtăși, apoi a trimis datele lui Nicholas, care primise poza lui Mordechai și o afișase pe ecranul lui.

Harvath s-a uitat la Ryan și a întrebato:

— Cunoști pe cineva în Israel care ar putea să ajungă la Mordechai și să afle ce se întâmplă?

— Știindu-i pe cei din Mossad, este posibil să nu ne dezvăluie nimic, răspunse ea.

— Dacă vor refuza, interveni Carlton, atunci spune-le că o vom scoate pe femeie din joc. Vom face astfel încât să provocăm valuri. Dacă nu vor să le sabotăm această misiune, vor fi nevoiți să ne împărtășească informațiile pe care le dețin. Nu-mi pasă dacă le va conveni sau nu.

— Bine. Va trebui să dau câteva telefoane. Mai întâi trebuie să aflăm dacă Mordechai este în Israel.

— Nu este acolo, declară Nicholas, care fusese ocupat cu tastatura în tot acest timp.

Toți cei prezenți în încăpere și-au îndreptat atenția asupra lui.

— Ce părere aveți? întrebă piticul , aducând în prim-plan o imagine surprinsă de camerele de supraveghere cu circuit închis dintr-un aeroport european. El este?

Înainte de a apuca să răspundă ceilalți din încăpere, fereastra albastră și-a făcut din nou apariția pe ecran, afișând cuvântul „Potrivire”.

— Se pare că vei avea ocazia să-i pui întrebări în persoană lui „Bentzi” Mordechai, chicoti Nicholas, citind informațiile de pe ecran. Urmează să sosească din Elveția. Cursa lui aeriană va ajunge la Dulles peste două ore.

CAPITOLUL XXX

În lumea serviciilor secrete, tehnologia biometrică era deopotrivă o binecuvântare, dar și un blestem.

Sistemul de recunoaștere facială facilita identificarea și localizarea teroriștilor, însă îngreuna misiunea spionilor, și anume aceea de a intra și de a ieși dintr-o țară, folosind o identitate falsă.

După atacurile din 11 septembrie 2001, Statele Unite deveniseră extrem de restrictive, cerând scanarea biometrică a tuturor vizitatorilor care intrau în țară. Doar cetățenii americani erau scutiți de această procedură, motiv pentru care „Bentzi” Mordechai își procurase un pașaport american autentic pe numele Vincent Geller.

Adevăratul Geller era un evreu american din Miami, care, dorind să ajute Israelul, fusese recrutat de Mossad. În schimbul identității lui, acestuia i se oferise o viață nouă și o subvenție lunară. Guvernul Statelor Unite nu fusese niciodată prea inteligent.

— Scuzați-mă, domnule? spuse unul dintre cei doi agenți ICE (Immigration and Customs Enforcement – Serviciul pentru Controlul Imigrației și Normelor Vamale) de pe aeroportul Dulles când se apropiară de Mordechai.

Acesta stătea la rândul destinat cetățenilor americani, așteptând să i se verifice pașaportul.

Mordechai s-a comportat ca și când cei doi agenți s-ar fi adresat altcuiva, însă era evident că ei vorbeau cu el.

— Eu?

— Da, domnule. Vă rugăm să ieșiți din rând.

Mordechai le-a arătat pașaportul.

— Stau la rândul corect.

Ambii agenți și-au dus mâinile la arme.

— Acum, domnule, îi ordonă agentul-șef.

Persoanele care se aflau lângă Mordechai s-au îndepărtat neliniștite de lângă el.

— Nicio problemă, rosti Ben, asigurându-se că agenții îi vedeau mâinile.

În clipa în care Mordechai a ieșit din rând, cei doi s-au apropiat de el. Unul dintre agenți îl supraveghea, pe când celălalt îi puneă cătușele.

Zborul cu avionul îi accentua adesea artrita. În ciuda faptului că luase două pastile, plus câteva pahare cu scotch, mâinile îl dureau îngrozitor. Brutalitatea cu care fusese încătușat și strânsoarea cătușelor l-au făcut să simtă valuri de durere în tot corpul.

Agenții l-au scos din sală și l-au condus de-a lungul unui coridor mic care ducea la o serie de camere de interogatoriu. Au descuiat una dintre uși și l-au poftit înăuntru. Încăperea nu era foarte mare, avea doar patru pe patru metri. Pereții erau albi, iar deasupra capului, un bec care degaja o lumină puternică fluorescentă. Nu exista geam dublu. Doar o masă simplă și patru scaune din plastic. Agenții l-au invitat pe Mordechai să ia loc.

Așa cum știa că ar fi făcut orice persoană care s-ar fi considerat nevinovată, a protestat cu vehemență în tot acest timp, din ce în ce mai indignat, susținând că era plătitor de taxe și invocând drepturile constituționale.

Deși reprezentăția lui era destul de convingătoare, agenții ICE primiseră ordin să ignore tot ceea ce va spune el, să nu îi ofere nimic și să nu-i vorbească.

La scurt timp după ce s-a așezat, s-a auzit o bătaie în ușă. Și-a ridicat privirea când în încăperea a intrat o femeie atrăgătoare, brunetă și cu ochii verzi. Era însoțită de un bărbat în costum, care a traversat camera și s-a rezemat de peretele opus.

Femeia le-a spus agenților să-i scoată cătușele lui Mordechai, apoi i-a rugat să aștepte afară. După ce aceștia au

ieșit, ea a luat loc și a pus pe masă, în fața ei, un dosar.

— Domnule Mordechai, știți cine sunt eu? îl întrebă ea.

— Nu mă cheamă Mordechai, răspunse el. Numele meu este Geller. Vincent Geller. Locuiesc în Miami. Sunt cetățean american. Nu aveți niciun drept să mă rețineți. Agenții aceia mi-au luat pașaportul.

— Domnule Mordechai, eu sunt Lydia Ryan, continuă ea. Sunt directorul adjunct în cadrul CIA. Dacă doriți, putem să ne jucăm sau putem colabora. Ce alegeți?

— Aș vrea să vă pot ajuta, dar nu am cum. Pe mine mă cheamă Geller, nu Mordechai.

Harvath și-a mutat greutatea pe piciorul celălalt și a avansat puțin.

— El cine este? întrebă Mordechai.

— N-are importanță, răspunse Ryan, scoțând o fotografie din dosar și arătându-i-o. Haideți să vorbim despre Helena.

— Îmi pare rău, nu o cunosc. Nu cred că vorbiți cu persoana care trebuie.

Harvath s-a mișcat atât de repede, încât Mordechai nici măcar nu l-a observat. A dat să-l lovească, însă Ryan și-a ridicat mâna, oprindu-l.

— Domnule Mordechai, vă tratez cu respect din curtoazie profesională, declară ea. Însă există și în acest caz anumite limite. Vă sfătuiesc să nu le depășiți. M-ați înțeles?

Mordechai a păstrat tăcerea.

— Știm că Helena se află aici. Știm că este cu Damien. Vrem să știm de ce.

Mordechai a dat să vorbească, însă Ryan și-a ridicat mâna, întrerupându-l:

— Dacă voi auzi încă o dată numele Vincent Geller, vă voi închide într-o închisoare secretă și ne vom continua conversația acolo. M-am exprimat suficient de *limpede*?

Israelianul a rămas nemișcat și tăcut, fără să i se poată citi ceva pe față.

— La un moment dat, tot îmi veți spune ceea ce mă interesează, domnule Mordechai. Singura întrebare este când. Și cât de mult vreți să îngreunați situația pentru Helena. Dacă veți colabora cu mine, poate voi permite ca operațiunea dumneavoastră să continue. Dacă nu, poate îi vom trage o glugă pe cap Helenei și o vom duce și pe ea într-o închisoare secretă. Poate îi voi da lui Pierre Damien toate informațiile aflate în acest dosar și îl voi lăsa pe el să ia decizia ce va face cu ea. O parte din mine crede că ar fi foarte amuzant să provoc niște valuri și să văd cum vă înecați cu toții. Și o voi face dacă nu-mi veți da un motiv bun pentru care să nu o fac.

Ryan s-a lăsat pe spătarul scaunului și nu a mai spus nimic, îl vedea cu coada ochiului pe Harvath, pregătit să-l lovească pe Mordechai în cazul în care acesta ar fi intenționat să facă o mișcare greșită.

Bărbatul și-a întins încet mâna noduroasă ca să ia dosarul. Ryan s-a aplecat în față și și-a așezat mâna pe el.

— Dosarul este al meu, preciză ea, nu al dumneavoastră. Nu veți vedea ce se află în el dacă nu veți coopera.

— Ea n-are importanță. Dacă voi coopera, o veți lăsa în pace? Întrebă Mordechai.

— Știu exact ce rol joacă, domnule Mordechai. Pe mine mă interesează motivul pentru care ați plasat-o lângă Damien.

Israelianul a zâmbit, apoi a clătinat din cap.

— Știți că Pierre Damien este un junghi în coasta Israelului?

— Da, știu, dar nu ăsta este răspunsul la întrebarea mea.

— Guvernul meu ia foarte în serios eforturile lui de a submina poporul nostru.

— Atât de în serios, încât, la scurt timp după ce el și Helena au sosit aici, dumneavoastră v-ați dus în mare grabă la aeroport, v-ați cumpărat un bilet de avion și ați dat o fugă până în Statele Unite, spuse ea pe un ton zeflemitor, apoi Ryan se ridică în picioare, luă dosarul în mână și adăugă, uitându-se la Harvath: Sper să vă bucurați de programul

nostru de detenție, domnule Mordechai. Am terminat aici. Să plecăm!

Mordechai se afla într-o situație fără ieșire. Nu voia să colaboreze cu americanii. De îndată ce aceștia vor afla ceea ce știa el, nu va mai fi vorba despre Israel, ci doar despre Statele Unite. Misiunea lui va fi subordonată misiunii lor.

Nu avea însă de ales. Dacă nu colaborează, americanii îl vor arunca undeva, într-o văgăună. Până va reuși să scape, dacă va scăpa vreodată, răul va fi deja produs. Totul s-ar fi putut termina pentru Israel. Trebuia să riște. Și să aibă încredere în ei.

„Bentzi” și-a ridicat privirea la Ryan și a spus:

— Ce știți despre Biroul Executiv al Secretarului General din cadrul Organizației Națiunilor Unite?

CAPITOLUL XXXI

Parcul Național Istoric „Chesapeake and Ohio Canal” se întinde pe o distanță de 297 de kilometri, din Georgetown până în Cumberland, Maryland. Aproape toate cele o mie trei sute de construcții istorice erau deschise publicului. Șase „barăci” sau „case pe canal”, cum mai erau numite, puteau fi închiriate dacă doreai să înnoptezi acolo și să experimentezi viața de odinioară de-a lungul canalului care curgea paralel cu râul Potomac.

Barăcile 6,10,22,25,28 și 49 erau prevăzute cu bucătărie, dormitor, baie și duș. Baraca „albastră”, botezată astfel după culoarea obloanelor și a ușii de la intrare, era tot o construcție istorică echipată cu toate cele necesare pentru găzduire, însă nu fusese niciodată deschisă publicului – și asta dintr-un motiv întemeiat.

Aflându-se la mică distanță de D.C., baraca „albastră” era proprietatea CIA-ului, acolo desfășurându-se interogatoriile unora dintre cei mai valoroși dezertori sovietici din timpul Războiului Rece. Termenul „în spatele ușii albastre” devenise sinonim cu interogările la cel mai înalt nivel. Mai toți agenții care foloseau această expresie habar nu aveau unde se afla acea ușă albastră, cu atât mai puțin că aparținea unei căsuțe de pe canal. Mulți presupuneau că era ascunsă undeva în „măruntaiele” sediului CIA, unde aveau acces doar directorul și câteva persoane privilegiate.

În drum spre casa de pe canal, Harvath a observat nuanțele ruginii și aurii ale frunzelor care începuseră deja să își schimbe culoarea. Lucrurile decurseseră atât de repede, încât nu avusese ocazia să-l întrebe pe Carlton de ce venise Lara de la Boston și cum luase legătura cu el ca să-i dea cheile de la casa lui. Nici măcar nu-i trimisese un mesaj sau nu o sunase ca să o anunțe că se întorsese în țară, deși bănuia că ea,

probabil, știa deja acest lucru. Dacă Bătrânul îi dăduse cheile, e posibil să-i fi spus și itinerariul lui. Nu aștepta deloc confruntarea finală care urma.

Harvath a intrat în casa de lângă canal și a aprins focul în șemineu. Mordechai și-a tras un scaun în fața sobei joase cu vatră deschisă, ca să își încălzească mâinile. Deoarece Zion nu consuma decât mâncare cușer, l-au trimis pe Palmer la un magazin special de lângă Dupont Circle. El s-a întors cu câteva pungi din hârtie pline de mâncare și sticle cu apă.

După ce a luat un sendviș pentru el și unul pentru Ashby, cei doi au ieșit afară ca să asigure, discret, paza. Din câte știau ei, nimeni nu aflase că Mordechai se afla în custodia lor, însă cum Dulles era un aeroport aglomerat, nu puteau fi siguri că nu existaseră martori. Ar fi fost o nesăbuiință din partea lor să-i subestimeze pe israelieni.

Doi dintre oamenii lui Ryan au dus bagajul lui Mordechai în camera de hotel, apoi l-au cazat. Dacă l-ar fi căutat cineva, măcar ar fi putut salva aparențele că el ajunsese la hotel fără incidente.

La încheierea mesei, Carlton a început interogarea agentului secret israelian, în timp ce Harvath și Ryan luau notițe. Era ca și când ar fi urmărit o partidă de scrimă, cu mișcări inteligente de *patinandos*, pași înceți sau repezi, urmați de atac, și *passata-sottos*, ghemuire, sau eschivă, și lovirea adversarului cu sabia.

Carlton conducea detașat pentru că puneă întrebările corecte. Atunci când se îndepărta prea mult de la subiect sau încerca să afle mai multe despre operațiunile desfășurate de Mossad, israelianul refuza să răspundă. Era devotat Mossad-ului și Israelului. Nu avea nici cea mai mică intenție să divulge mai mult decât era necesar. La fel ar fi procedat și ceilalți din încăpere dacă s-ar fi aflat în situația lui.

Mordechai a povestit cum Damien devenise ținta lor și nu a ezitat să exprime indignarea Mossad-ului față de refuzul

serviciilor secrete americane de a coopera cu el.

Ryan asculta cu atenție. Habar nu avea cine hotărâse acest lucru și de ce, dar intenționa să afle.

Carlton l-a întrebat despre rolul pe care-l juca Helena.

Mordechai i-a răspuns că reușiseră să copieze informațiile de pe hard disk-ul laptopului și de pe unul dintre telefoanele mobile ale lui Pierre și că nimeni de la Mossad nu izbutise încă să decodifice informațiile.

— Îmi poți descrie telefonul?

Mordechai s-a conformat, pe urmă Harvath și-a scos telefonul și i-a arătat pozele pe care le făcuse telefoanelor lui Hendrik și predate ulterior CIA-ului pentru a fi analizate.

— Acela, zise israelianul, arătând cu degetul. De unde îl aveți?

— L-am confiscat de la o persoană despre care avem motive să credem că lucrează cu Damien.

— V-a dat parola?

— Nu de bunăvoie.

— Ați reușit să extrageți vreo informație din el? mai întrebă Mordechai.

— Nimic până acum. Nu există nicio arhivă, preciză Ryan. Au fost șterse toate convorbirile și mesajele.

— Sunteți totuși cu un pas în fața noastră, aveți o parolă, replică el, apoi le-a povestit de ce fusese implicată Helena și cum Damien mușcase momeala. Fără parolele lui, telefonul – duplicat și hard disk-ul erau inutile. Totul depindea de Helena.

— Nu înțeleg, interveni Harvath. De ce îi ia atât de mult timp să le afle?

Mordechai a inspirat adânc, pe urmă le-a relatat pe scurt povestea Helenei, precum și despre oferta pe care i-o făcuseră pentru a o convinge să acționeze rapid.

După ce a terminat, Bătrânul a fluierat prelung.

Ryan s-a uitat la el și a întrebat:

— Măcar îl aveți la mână pe acest *Enoch*?

— Noi îl avem, răspunse, în schimb, Mordechai. Nu lucrează pentru noi la propriu, dar știm unde este și ne folosim de el din când în când.

Sesizând dezgustul celorlalți din încăpere, el a adăugat:

— Afacerea lui este una oribilă, însă este valoros. Rețeaua lui a reușit să strângă informații secrete importante.

Harvath a clătinat din cap.

— Sunt convins că asta le liniștește pe toate femeile pe care le obligă să se prostitueze.

Mordechai știa că nu avea rost să răspundă. Israel se afla în război. Făcea tot ceea ce trebuia să facă pentru a supraviețui și nu avea de gând să își ceară scuze pentru asta.

— Mossad-ul a știut de Enoch în tot acest timp, dar Helenei nu i s-a spus niciodată nimic, corect? Întrebă Ryan.

Israelianul a dat solemn din cap.

— Corect.

— Și odată ce Helena va furniza informațiile dorite, Mossad-ul îl va da, pur și simplu, pe mâna ei, în ciuda presupusei lui valori?

Israelianul s-a gândit la șefa lui, Nava, și a clătinat din cap.

— Cred că odată ce vor prinde peștele, vor dori să păstreze și momeala.

— Cu alte cuvinte, nu au de gând să-l dea pe Enoch pe mâna Helenei.

Mordechai a încuviințat.

Așa credea și Ryan. Lumea lor era una a jocului, o lume cu jumătăți de adevăruri și promisiuni deșarte. Trebuia să minți, iar unele minciuni erau sub demnitatea unei națiuni – chiar și atunci când aceasta credea că supraviețuirea ei era nesigură. Există întotdeauna o altă modalitate. Când venea vorba despre astfel de minciuni, una dintre marile probleme era aceea că minciunile generau dușmani de moarte.

— Ea va da vina pe tine, spuse Harvath. Tu ești cel care i-a făcut promisiunea.

— O să mă revanșez față de ea.

— Asta ne spunem cu toții, zâmbi Harvath.

Mordechai l-a fixat cu privirea.

— Doar că eu chiar vorbesc serios.

Harvath a privit cu atenție ochii bărbatului. Între Zion și acea femeie exista ceva mai mult decât o relație între „agent” și „supraveghetor”. Se citea pe fața israelianului.

Scot s-a abținut să creadă că motivul ar fi unul sexual. Helena Pestova era, într-adevăr, o femeie splendidă și, deși Mordechai nu părea imun la frumusețea ei, Ben știa să se controleze. Lui Harvath i se părea că Zion semăna cu un războinic al luminii, dedicat cauzei pentru care lupta și ideologiei după care se ghida.

Totuși, s-ar fi putut înșela. Era posibil ca israelianul să își fi dorit doar să i-o tragă, însă nu credea asta. Scot simțea că exista ceva mai bun în el. Rareori avea ocazia să întâlnească o persoană devotată unei cauze – iar israelianul i se părea a fi o astfel de persoană –, cineva care să pună un scop suprem pe primul loc, înainte de toate.

Poate că lucrul ăsta îi dădea speranțe lui Harvath, o mică reasigurare că mai existau și alții, că nu era singurul în lume. Indiferent despre ce era vorba, pentru moment l-a inclus pe Mordechai în categoria persoanelor devotate unei cauze.

Și, de vreme ce aflaseră motivul pentru care Helena era cu Damien, Carlton a vrut să știe ce bănuia Israelul că puneă Pierre la cale și ce spera să găsească în laptopul și în telefonul lui mobil.

Pentru a face acest lucru, Mordechai trebuia să le explice mai întâi cum ajunseseră cei de la Mossad în posesia lap-topului și a telefonului mobil.

Foarte puțini oameni aveau mai multe cunoștințe decât cele de bază despre cum funcționau Națiunile Unite, prin urmare Mordechai a defalcat structura de putere așa cum ai proceda cu o păpușă rusească matrioșka. Și când a ajuns la SMG și la

refugiul său secret din Alpii austrieci, singurul sunet care s-a mai auzit în încăperea a fost trosnetul lemnului din șemineu.

Mordechai le-a istorisit despre cei șapte membri anonimi ai „Comisiei planetare”, P2, apoi, lăsând cea mai tulburătoare informație la urmă, le-a expus înfiorătorul „Raport de conferință” cu cele zece puncte pe care-l descoperise în camera de hotel a lui Pierre Damien din Alpbach.

Nu avea nevoie de însemnări. Memorase tot documentul acela nenorocit. Putea recita chiar și în somn fiecare scop nebunesc: reducerea populației globale actuale sub cinci sute de milioane, monitorizarea reproducerii prin eugenism, unirea omenirii printr-un limbaj nou, „viu”, redistribuirea bogăției folosind termenul mult mai acceptabil „bunuri publice globale”, reechilibrarea drepturilor personale cu conceptul „obligații sociale”, înlocuirea pasiunii, a credinței și a tradiției cu raționamentul, utilizarea mijloacelor tehnologice, cum ar fi internetul și rețelele de socializare pentru a submina puterea guvernelor naționale cu scopul de a răspândi direct propaganda în rândul cetățenilor, convingerea populației că guvernarea globală este nu numai inevitabilă, ci și următorul pas corect, eficient și logic, discreditarea, invalidarea și renunțarea la ideea de stat-națiune/a suveranității și, în cele din urmă, dezvoltarea unui mecanism menit să neutralizeze orice schimbări aduse autorității Națiunilor Unite.

Mordechai le-a explicat faptul că, din punctul de vedere al „Comisiei planetare”, cele mai mari amenințări în atingerea scopurilor propuse le reprezentau Israelul și Statele Unite. Pentru a înlătura cele două democrații din calea Națiunilor Unite, era menționat un eveniment misterios, cu un impact uriaș.

Referindu-se la însemnările de mână ale lui Damien, în special la cele vizând Statele Unite, Zion i-a întrebat dacă literele MC aveau vreo însemnătate pentru ei.

Harvath s-a gândit la mai multe variante. MC era codul

internațional de țară pentru Monaco. Erau ultimele două litere din USMC – United States Marine Corps, Infanteria Marină a Statelor Unite. Era abrevierea atât pentru Mission Critical, cât și pentru Military Committee al NATO, care ajuta NATO în ceea ce privea măsurile de apărare.

Însă scoase din context, literele puteau reprezenta orice. Carlton și Ryan erau la fel de nedumeriți.

— Nimic? Dar literele *F-H-A*? întrebă Mordechai. Damien le-a scris și pe acestea, lângă care a adăugat câteva cuvinte: „Character patogen”, „Risc absolut” și „Doză-reacție”.

Cei prezenți în încăpere s-au îngălbenit la față rând pe rând.

CAPITOLUL XXXII

Harvath s-a uitat la Bătrân, care a fost de acord, urmat de Ryan. Întorcându-se către Mordechai, el a răspuns:

— Febra Hemoragică Africană. F-H-A.

— Ebola? întrebă israelianul.

— Aceeași familie, însă boală mai gravă. Mult mai gravă. Are o perioadă de incubatie extrem de redusă – vorbim despre zile, nu săptămâni – și se presupune că ar fi fost modificată pentru a se transmite ușor de la om la om prin aerul respirabil.

— Asta nu este modificare, ci o adaptare (chimică, prin bacili etc.) menită s-o transforme într-o *armă*. Când ați descoperit asta?

— În urmă cu câteva zile. Azi-dimineață m-am întors din Africa.

— Președintele vostru știe?

— Nu suntem în măsură să discutăm despre ce știe sau ce nu știe președintele! exclamă Carlton.

Mordechai și-a ridicat mâinile, mimând resemnarea.

— Tot ceea ce vreau să spun este că, dacă asta este evenimentul pe care-l pregătesc Damien și „Comisia planetară”, atunci și Israelul este o țintă. Trebuie să convingem guvernele noastre să colaboreze.

— De acord, dar mai există o problemă, spuse Harvath. Seara trecută, Damien a organizat o întrunire pe proprietatea lui.

— Știu, confirmă Mordechai. Helena mi-a trimis un raport. A fost ceva legat de actele lui caritabile. Un soi de întrunire a comitetului caritabil.

Harvath s-a uitat la Ryan și la Bătrân. Când aceștia au încuviințat, el a accesat câteva imagini pe ecranul laptopului său, apoi l-a întors către israelian ca să le vadă și el.

— Astea sunt vehiculele parcate în fața casei aseară, explică

Scot. Iar aceștia sunt proprietarii lor.

— I-ați supravegheat cu drona?

Harvath a consimțit.

— Ce ironie! exclamă Mordechai.

— De ce?

— Fiindcă atunci când Israelul vă cere ajutorul, libertățile civile ale domnului Damien sunt sfinte, dar de îndată ce voi suspectați că se întâmplă ceva, lansați drone. Și, ca să fie cu adevărat ironic, bănuiesc că v-ați botezat drona Libertate sau ceva de genul. Nu-i așa?

Harvath s-a zbârlit auzind această remarcă, la fel și Ryan. Carlton a intervenit înainte ca vreunul dintre ei să apuce să răspundă:

— Nu fi ticălos, Mordechai. Israelul a ascuns informații, a încetinit investigațiile și a refuzat să coopereze cu noi de nenumărate ori, iar tu știi asta. Nu vă mai prefaceți că sunteți fără pată.

După o clipă, bărbatul a admis.

— Suntem chit, zise el.

— Prea bine, răspunse Carlton. Și-acum că am scăpat de arătatul cu degetul, recunoști vreo persoană care a fost aseară acasă la Damien?

Mordechai și-a tras scaunul mai aproape și a examinat cu atenție imaginile.

— Nu. Ar trebui?

— Nu și dacă vrei să te plictisești.

— Poftim?

— Este o expresie americană.

— Știu ce înseamnă, declară Mordechai, dar nu văd ce legătură are.

Harvath a indicat cu degetul fiecare persoană de pe ecran.

— Cu toții lucrează pentru guvern. Departamentul Sănătății și al Serviciilor Sociale (Department of Health and Human Services – HHS), Departamentul Transporturilor,

Departamentul de Trezorerie, Comisia Federală de Comunicații, Biroul de Gestionare a Personalului, Agenția pentru Dezvoltare Internațională a Statelor Unite, Departamentul Justiției, Departamentul de Stat și, nu în ultimul rând, Departamentul Homeland Security (Departamentul pentru Securitate Internă – DHS). Toți dețin funcții de conducere la nivel mediu sau superior în cadrul agențiilor din care fac parte. Chiar și dacă ai oferi un premiu de un milion de dolari, cu greu ai reuși să găsești câțiva oameni în întreaga țară care să-i cunoască pe toți după nume.

— Dacă tot veni vorba, adăugă Mordechai, chiar și dacă ai oferi un premiu de un milion de dolari, nu ai reuși să găsești prea mulți americani care să știe măcar cum îl cheamă pe vicepreședintele vostru.

Avea dreptate. Pe lângă instinctul de autoconservare al sistemului politic instaurat de Washington, aceasta era una dintre cele mai mari probleme care-l deranja pe Harvath.

Cetățenia americană era o onoare și o responsabilitate. Americanii erau administratorii republicii lor. Nu politicienii conduceau, ci cetățenii. Cu toate astea, mulți americani nu numai că nu știau nimic despre modul de funcționare a guvernului, dar exista și un număr surprinzător de mare de americani care nici măcar nu se sinchiseau să voteze.

Harvath se împăcase demult cu gândul că mulți oameni pentru care el risca totul pentru a-i apăra erau egocentrice și dezinteresați. Nu se putea exprima altfel. El nu credea în corectitudinea politică. Dacă nu știai cine era vicepreședintele Statele Unite, nu erai un „votant prost informat”, ci un tâmpit. Mai rău de-atât, erai leneș.

Nu avea pretenția ca simplul cetățean de rând să-i cunoască pe șefii fiecărei agenții, însă pe al doilea cel mai important om al guvernului Statelor Unite?! Cerea prea mult?

Deși, din punctul lui de vedere, faptele, și nu sentimentele ar trebui să decidă care idei politice erau mai sănătoase pentru

țară, nu putea interzice nimănui dreptul de a vota candidatul pe care-l credea potrivit într-o anumită funcție. Singura lui dorință era aceea ca oamenii să își facă datoria, să înțeleagă situația și să o asocieze persoanei pentru care votau. În sufletul lui, știa că fiecare american era capabil să treacă de nivelul de jos. Îl neliniștea însă faptul că atât de mulți americani nu-și doreau acest lucru.

— Care este legătura? De ce se aflau cu toții acolo? întrebă Mordechai, trezindu-l din visare pe Harvath.

Era o întrebare pe care și-o adresase și el în mod repetat de când Nicholas le arătase înregistrarea surprinsă de dronă înainte ca Scot și Ryan să-l rețină pe Mordechai pe Aeroportul Internațional din Dulles.

— I-am verificat în toate bazele de date, dar nu am găsit nimic, zise Harvath. Cu toții lucrează pentru guvern, însă nu am reușit să stabilim legăturile dintre ei, darămite cu Damien.

— Este unul dintre cei mai bogați oameni din lume, adăugă Ryan. Toată lumea își dorește să aibă acces la el, la banii, la puterea lui. Cu toate astea, primul lucru pe care-l face când se întoarce în Statele Unite este să invite acasă acest grup de birocrați necunoscuți. Nu are nicio logică.

— Poate că tocmai asta este motivul pentru care s-a întors în Statele Unite, sugerează Mordechai.

— Să se întâlnească deci cu ei?

Israelianul a consimțit.

— De ce?

— Păi, dacă nu am găsit ceva comun care să-i lege, vreo acțiune caritabilă cu care să-i ajute, atunci trebuie să presupunem că el vrea ceva de la ei.

Harvath era sceptic.

— Cum ar fi?

Mordechai a ridicat din umeri.

— Nu știu. Dacă includem și febra hemoragică africană în această poveste, relațiile dintre ei sunt mai evidente?

— Între Departamentul Sănătății și al Serviciilor Sociale și Departamentul pentru Securitate Internă? Cu siguranță, însă o astfel de boală ar avea impact asupra *tuturor* agențiilor guvernamentale. N-aș putea spune că vreuna dintre ele are o importanță aparte.

— Dar cele două pe care le-ai menționat ar fi extrem de implicate în cazul unei epidemii de orice fel, corect?

— Același lucru ar fi valabil și pentru Centrele de Prevenire și Control al Bolilor Transmisibile (Centers for Disease Control and Prevention – CDC) și pentru Agenția Federală pentru Situații de Urgență (Federal Emergency Management Agency – FEMA).

— Ambele sunt, de fapt, coordonate de HHS și de DHS, clarifică Ryan.

Mordechai s-a uitat la Harvath și a ridicat din sprâncene.

— Asta tot nu explică prezența lor acolo, opină Scot. Nu sunt șefi de agenții, ci manageri. Puterea lor este limitată.

— Nu știu ce să zic despre asta, interveni Bătrânul. Nimic nu este mai răzbunător decât un birocrat refuzat.

— Nu vorbim despre respingerea formularelor de scutire de taxe sau despre costurile exorbitante pentru conferințele luxoase în Las Vegas, insistă Harvath. Vorbim despre subminarea puterii Statelor Unite.

— Nu ești de părere că există vreo legătură între ei?

— Tu crezi?

— Am convingerea că puterea corupe și că puterea absolută corupe nelimitat, răspunse Carlton. În prezent, nu există putere mai mare decât cea a birocratului american.

— Asta nu înseamnă că încearcă să submineze țara în mod intenționat, spuse Harvath, uimit că era nevoit să le ia partea.

— Nici nu e nevoie să o facă, explică Bătrânul. Oare cancerul știe că își omoară gazda? Iată motivul pentru care am plecat de la CIA. Birocrația „erodează” instituția pe dinăuntru și o slăbește. Ajunseserăm în situația în care nu ne mai

puteam face datoria eficient. Chiar și așa, aş putea să îţi dau o listă lungă de un kilometru cu birocraţi de la CIA care ar fi în stare să jure că eforturile lor nu au adus niciun prejudiciu Agenţiei sau ţării. Şi fiecare dintre aceştia ar putea trece testul poligraf cu astfel de mărturisiri. Cazul CIA este diferit.

— De ce?

— Deoarece indiferent cât de dezorganizată ar fi fost, mizele noastre erau mai mari. Misiunea CIA era aceea de a veghea asupra siguranţei cetăţenilor şi de a păstra secretele. Atunci când Agenţia o dădea în bară, totul ajungea pe prima pagină a ziarelor şi la fiecare buletin de ştiri important. Nu aveai unde să te ascunzi. Nu puteai strecura totul sub preş, aşa cum face restul guvernului. Şi vorbesc despre lucruri petrecute în urmă cu treizeci de ani. De atunci, situaţia s-a înrăutăţit. Ceea ce vreau să spun este că birocraţii – la fel ca oricine – au mentalitatea lor. Cu cât lucrează mai mult timp în guvern, cu atât mai convinşi sunt că guvernul este răspunsul şi cu atât mai puţină încredere au în cetăţeanul de rând. De fapt, aceştia încep să creadă că anumite grupuri de cetăţeni reprezintă sursa problemelor naţiunii. Le văd ca pe o ameninţare. Dacă respectivii cetăţeni pot fi determinaţi să se supună, atunci birocraţia consideră că a făcut un bine general cetăţenilor, îmbunătăţindu-le, de fapt, traiul.

— Dar birocraţii *sunt* guvernul, insistă Harvath. Iar guvernul trebuie să fie imparţial. Nu are dreptul să aleagă de partea cui este.

El a regretat cuvintele rostite în clipa în care acestea i-au ieşit pe gură. Atât Mordechai, cât şi Carlton au chicotit. Ryan era singura care nu părea amuzată.

— În ciuda tendinţei birocraţilor de a favoriza birocraţia, spuse ea, suntem totuşi o naţiune guvernată de legi, iar ei au depus un jurământ. Nu au dreptul să decidă unilateral ce este mai bine pentru ţară şi pentru noi.

— Adevărat, încuviinţă Carlton, iar zâmbetul îi dispăru de

pe față. Ceea ce încerc să spun este că, dacă vâslașii vor începe să vâslească mai mult într-o direcție și nimeni – cetățenii americani, în acest caz – nu este sus pe punte ca să vegheze, vaporul o va lua în curând într-o altă direcție. Dacă infiltrezi sub punte o persoană charismatică și plină de personalitate, totul este posibil. Ar putea fi însuși diavolul. Dacă vâslașii simt că Necuratul rezonază cu nevoile și dorințele lor și luptă pentru interesele lor, puterea lui va deveni nesfârșită.

Harvath nu voia să creadă că așa ceva ar fi posibil, însă asta ar fi însemnat să nesocotească istoria și intrigile din palate, loviturile de stat și revoluțiile.

— Să admitem că ai dreptate, zise Harvath. Să presupunem că există o legătură între persoanele prezente aseară acasă la Damien și scopurile pe care și le-a propus să le atingă „Comisia planetară”. Chiar crezi că le va spune unor funcționari federali din managementul mijlociu despre planul lui măreț?

— Cred că ar trebui să-i întrebăm pe ei.

— Vorbești serios?

— Da.

— Cu cine ai începe?

— Cu ea, răspunse Carlton, arătând-o pe Linda Landon de la DHS. Cea care a rămas după ce toți ceilalți au plecat acasă.

— De îndată ce va afla că am luat-o în vizor, primul lucru pe care-l va face va fi să-l sune pe Damien, spuse Harvath. El va fugi sau va invoca imunitatea diplomatică. Apoi va nega că îl cunoaște pe Hendrik și va susține că documentele pe care le-a găsit Mordechai în camera lui de hotel au fost plantate de Mossad în scopul de a-i știrbi integritatea pentru că este pro-Palestina. Sfârșitul jocului.

— Dar dacă l-am răpi și l-am extrăda? întrebă Ryan.

Nu era o întrebare rea. De fapt, Carlton îi propusese deja acest lucru președintelui. Însă contrar cazului lui Mordechai, existau anumite prevederi constituționale clare pe care

președintele nu voia să le încalce, nu fără a deține informații mai concludente. De bine, de rău, Pierre Damien era cetățean american, pe tărâm american. Vor trebui să găsească o altă modalitate.

Harvath a clătinat din cap.

— Nimeni din guvernul nostru nu se va implica. Nu la nivelul ăsta. Trebuie să aflăm mai multe ca să-l interceptăm.

— Atunci, ce propui?

— Toți cei prezenți acasă la Damien trebuie supravegheați non-stop. Asta presupune și telefoanele, conturile de e-mail, totul.

Ryan s-a uitat la el.

— Vrei să te duci la Departamentul Justiției și să le ceri să pregătească mandate?

Harvath știa că nu putea face acest lucru, mai ales că unul dintre funcționarii lui era pe listă. Plus că procurorul general va dori să știe cum a obținut aceste informații de la Hendrik și unde se afla în prezent sud-africanul. Dacă îl mai puneau la socoteală și pe israelian și faptul că desfășurau o operațiune neautorizată pe teritoriul Statelor Unite, totul ar fi explodat.

Mai știa însă că băieții răi mizau pe faptul că America juca după reguli. Acest lucru le permitea să își păstreze avansul. Harvath era un mare adept al jocului în afara regulamentului.

Dacă băieții răi nu luptau corect, atunci Statele Unite de ce ar face-o?

Auzise nenumărate argumente despre faptul că nu erau mai buni decât dușmanii lor dacă renunțau la legile și principiile lor. Acele argumente erau adevărate. La fel de adevărat era și argumentul adus de Ben Franklin, care afirmase că toți cei care vor renunța la libertatea esențială pentru a dobândi o fărâmă de siguranță pe moment nu meritau niciuna, nici cealaltă și le vor pierde pe amândouă. Tocmai de aceea trebuia să existe o a treia modalitate, una foarte ascunsă și secretă.

Harvath știa că asta era o pantă alunecoasă. Dacă Statele

United erau dispuse să încalce regulile atunci când venea vorba despre inamicii străini, cât timp va trece până când vor aplica aceleași tactici pe propriii cetățeni? Într-un fel, acest lucru se întâmpla deja.

Cetățenii americani care plecaseră peste ocean pentru a lupta alături de teroriștii islamici fuseseră uciși în atacuri cu drone, fără a beneficia de un proces și de despăgubiri. Harvath nu avea nicio problemă cu asta. Dacă erai văzut împreună cu acei sălbatici, pe câmpul de luptă sau în afara acestuia, îți meritai soarta. Dar dacă americanii de acasă reprezentau o țintă constantă pe pământ american, atunci panta devenea din ce în ce mai alunecoasă.

Putea să dezbată problema celor mai sensibile puncte din politica securității naționale toată ziua. Din punctul lui de vedere, guvernul nu ar trebui să aibă voie să se uite în curtea cetățenilor, să le înregistreze convorbirile telefonice sau să le citească e-mailurile fără a exista o suspiciune rezonabilă. După părerea lui, „sondările de teren” ale guvernului ar trebui interzise încă de la început.

Supravegherea în masă lăsa loc abuzului. Distrugea, de asemenea, și sufletul națiunii. Oamenii care erau supravegheați încetau să mai fie indivizi cu gânduri și idei proprii. Începeau să se comporte într-o manieră despre care aceștia credeau că era în concordanță cu ceea ce doreau „autoritățile”. Într-un cuvânt, era prostie curată.

O națiune sănătoasă este aceea în care guvernul se teme de oameni. Când guvernul se teme de oameni înseamnă libertate. Când oamenii se tem de guvern înseamnă tiranie. Harvath își promisese să își respecte jurământul, acela de a proteja și de a apăra Constituția și de a fi mereu de partea poporului.

Însă ceea ce sugera el în acel moment aducea în prim-plan o întrebare importantă: era de partea Constituției dacă își asuma răspunderea de a ocoli legea? „Era de partea poporului” dacă hotăra că anumite persoane trebuiau supravegheate în

secret doar pentru că ele fuseseră văzute acasă la cineva care era considerat suspect? Dacă Harvath ar fi fost în locul lor, cum s-ar fi simțit știind că era supravegheat?

Erau toate întrebări întemeiate, însă el nu avea timp să răspundă. Va schimba niște reguli? Categoric. Va încălca unele dintre ele? Probabil. Va avea remușcări? Nu.

Atitudinea lui Harvath era următoarea: „Dacă vei intra prin efracție în casa mea în toiul nopții, înarmat cu un cuțit, să nu te aștepți să-mi las arma sub pat doar ca să fii «corect». Dacă îmi ameninți familia, casa și țara, voi veni după tine. Nu vrei coarnele? Atunci stai naibii departe de taur”.

Uitându-se la Lydia Ryan, el a spus zâmbind:

— Deocamdată nu vom implica și Departamentul Justiției. Vom acționa pe cont propriu.

CAPITOLUL XXXIII

FERMA CLIFTON, VIRGINIA
MIERCURI

Helena nu mai mâncase niciodată ouă proaspete de casă. Până și Jeffrey, care nu zâmbea niciodată, se delecta privind-o.

— Așa ar trebui să mănânce oamenii, spuse Damien, pe un ton aprobator. Produse proaspete, locale.

Ea se simțea rușinată de cât de repede înfulecase omleta. Ouăle, spanacul proaspăt, brânza de capră – toate aveau un gust minunat.

Damien a râs.

— Mai vrei?

— N-ar trebui, răspunse Helena.

— Prostii, zise el. Jeffrey, mai prepară o omletă, te rog. O vom împărți.

Bărbatul a încuviințat și s-a făcut nevăzut în bucătărie.

— Voi fi nevoită să mai alerg o jumătate de oră pe bandă în dimineața asta.

Damien și-a întins mâna și i-a tras scaunul mai aproape.

— Ești perfectă. Știi asta?

Helena a zâmbit și și-a trecut degetele prin părul lui.

— Dacă sunt perfectă, asta se datorează faptului că am fost sinceră când am spus că trebuie să alerg pe bandă.

— Nu mă refer la corpul tău. Mă refer la tine.

Ea habar nu avea ce îl apucase.

— Ești binedispus în dimineața asta.

— Nu sunt așa mereu? întrebă el.

Ea a zâmbit.

— Da, de cele mai multe ori, dar azi pari mult mai fericit.

El a tăcut o clipă ca să-și adune gândurile.

— Mă uit la tine și la această fermă. Avem tot ce ne trebuie.

Dacă lumea ar lua sfârșit mâine, noi am fi în siguranță. De fapt, ne-am simți minunat.

— Știi ceva ce eu nu știu? îl necăji ea. Se apropie vreo cometă de noi?

Damien i-a luat bărbia între degete și a sărutat-o prelung și tandru.

— Ce-ai vrea să faci azi?

— Ce variante am? îl întrebă ea în șoaptă, apropiindu-se și mai mult de el.

Damien a zâmbit.

— Mă refeream aici, la fermă. Voi lipsi puțin. Ai la dispoziție caii, ATV-urile, tot ce dorești. Nu trebuie decât să-i spui lui Jeffrey și se va ocupa el de tot.

Helena l-a sărutat, de data asta scurt.

— S-ar putea să călăresc mai târziu, nu știu. Trebuie să termin de scris prezentarea despre trafic pentru ONU.

— Nu mi-aș bate prea mult capul cu asta.

— Da, fiindcă se apropie cometa.

Damien a avut nevoie de o clipă ca să înțeleagă gluma ei, apoi a râs.

— Pierre, continuă ea. Nu crezi că fac o muncă serioasă?

— Ba da. Doar că se anunță a fi o zi frumoasă. Promite-mi că nu o vei irosi între patru pereți.

— Promit, răspunse ea. Dacă și tu îmi promiți că atunci când te vei întoarce, vom înota goi.

El a sărutat-o din nou îndelung, pe urmă s-a ridicat în picioare.

— Luăm prânzul în oraș sau preferi să stăm aici?

Ea s-a prefăcut că se gândea, apoi a spus:

— Putem să ducem noi vinul?

— Desigur. Orice vrei tu.

— Minunat. Să luăm prânzul în oraș, atunci.

— În regulă. Alegi tu locul, zise el. Jeffrey se va ocupa de rezervări.

Ea a zâmbit și l-a urmărit cu privirea până când a ieșit din sufragerie. Damien și-a îmbrăcat haina în vestibul, apoi a părăsit casa.

Ea a auzit zgomotul făcut de oamenii lui de securitate când aceștia au deschis și au închis portierele mașinii, pe urmă huruitul motorului și scrâșnetul roților pe alee când vehiculele s-au îndepărtat. „Unul a plecat”, a reflectat ea. Așadar, nu mai trebuia decât să aștepte să plece și Jeffrey.

Damien îi făcuse o listă cu comisiunile pe care le avea de îndeplinit în dimineața aceea. Se va pune pe treabă de îndată ce nelipsitul servitor-asistent va pleca de acasă.

Și-a pus echipamentul de alergat și s-a îndreptat către anexa unde se afla sala de sport. De acolo avea vedere înspre aleea din fața casei, prin peretele din sticlă. După o încălzire de zece minute, și-a vârât căștile în urechi și a început să alerge pe bandă. Peste douăzeci de minute, l-a văzut pe Jeffrey plecând într-un jeep Wagoneer vechi, cu părțile laterale din lemn. A oprit banda, și-a luat prosopul și s-a întors în casă.

A verificat fiecare încăpere ca să se asigure că nu mai era nimeni acolo și a mers înspre bibliotecă. Damien își luase doar haina când plecase, ceea ce însemna că își lăsase laptopul acasă. Ea și-a așezat telefonul pe birou și a deschis sertarul din dreapta, de jos. Seiful cu tastatură digitală era identic cu cel din Geneva.

A introdus codul și a așteptat ca lumina să se facă verde și seiful să se deschidă. Înăuntru se afla laptopul lui Damien. Uitându-se la telefonul ei, în care inserase cititorul pentru cardul de memorie, Helena s-a pregătit să introducă primul șir de litere, simboluri și numere.

Când a apărut fereastra pentru parolă, a tastat combinația și a așteptat cu sufletul la gură.

I s-a părut că trecuse o eternitate, dar după câteva secunde și-a făcut apariția ecranul principal, anunțând-o că avea acces la computerul lui Damien.

Folderurile lui Damien erau extrem de organizate, la fel ca și viața lui personală, de altfel. Fiecare purta o denumire și era împărțit în alte fișiere și documente.

Helena a căutat șase cuvinte-cheie. Niciunul dintre acestea nu se afla în titlurile fișierelor sau documentelor la care se uita.

Accesând funcția de căutare, a introdus primul cuvânt de pe lista ei. *Nimic*.

Apoi pe al doilea. *Nimic*.

Încercând să nu se descurajeze, l-a căutat pe al treilea și pe al patrulea. Rezultatele au fost identice. *Nimic*.

Nici al cincilea cuvânt nu a dat rezultate. Și a început să se agite. A introdus cel de-al șaselea cuvânt, ezitând câteva clipe să apese tasta „enter”. Dacă nici acel cuvânt nu era bun, nu știa ce va face. Într-un sfârșit, a apăsă tasta și a așteptat rezultatul căutării.

Bingo!

Mângâindu-și părul prins în coadă de cal, a început să deschidă documentele. Totul se afla acolo – totul și ceva mai mult.

Și-a luat telefonul, a activat camera foto și a fotografiat încet documentul, pagină cu pagină.

Era pe la jumătatea fișierului, când a auzit un zgomot. Părea să răzbată din vestibul. Să fie unul dintre angajații fermei? Oare Damien se întorsese deja acasă?

S-a grăbit să termine de fotografiat și celelalte pagini rămase. Pe hol răzbătea zgomot de pași grei. Indiferent cine era, părea că se îndrepta direct înspre ea. Helena a inspirat adânc și a încercat să nu intre în panică. Trebuia să fotografieze și restul documentului.

Deci a continuat munca, pagină cu pagină.

Zgomotul pașilor părea să se fi oprit chiar în fața ușii, însă fiind un hol lung, era posibil ca ecoul să o păcălească. Broboane de transpirație i se adunaseră deasupra

sprâncenelor, însă ea nu voia să irosească nici măcar o secundă ca să și le șteargă. Trebuia să termine de fotografiat, să ducă treaba la bun sfârșit.

Inima îi bătea nebunește în piept. Instinctul țipa la ea să se care naibii de acolo.

Brusc, cineva a pus mâna pe mânerul rotund. Acesta a început să se învârtă încet. Când a deschis ușa, Jeffrey a găsit-o pe Helena șezând la biroul lui Damien, citind un ziar local.

— Jeffrey, spuse ea, când acesta intră în încăpere. Domnul Damien și cu mine am hotărât să luăm masa de prânz în oraș. Și trebuie să aleg restaurantul. Ce zici? Violino sau La Niçoise?

Arătând înspre ziar, ea a adăugat:

— Violino oferă o reducere de 10 cu cupoane, însă La Niçoise are o promoție la vinuri.

Jeffrey părea să fi rămas momentan fără cuvinte. Într-un final, el a spus:

— Sunt convins că banii nu vor constitui o problemă, în ceea ce privește preferințele domnului Damien, ambele localuri îi plac la fel de mult.

Chiar și atunci când era luat prin surprindere, Jeffrey era extrem de șiret. Helena i-a zâmbit.

— Nu-mi ești de prea mare ajutor, știi asta, nu?

— Pot să vă întreb ce căutați în bibliotecă, domnișoară?

— Citesc, răspunse ea, frunzărind ziarul. Dar tu?

Acea exprimare directă a părut să-l zăpăcească. Bărbatul nu prea avea simțul umorului. Nu îl văzuse zâmbind decât o singură dată în dimineața aceea.

— Caut lista pe care mi-a dat-o domnul Damien. Am plecat fără ea, răspunse el.

— Vezi dacă nu e pe bufetul din bucătărie. Te-am văzut notând ceva pe ea acolo.

— Mulțumesc, răspunse Jeffrey, ieșind din încăpere și închizând ușa.

De îndată ce acesta s-a făcut nevăzut, Helena a scos laptopul lui Damien de sub ziar, l-a oprit și l-a așezat la loc în seif.

CAPITOLUL XXXIV

Când alarma telefonului a sunat pentru a doua oară, Harvath a renunțat la somn și s-a dat jos din pat.

A coborât în bucătărie, și-a pregătit cafeaua, și-a deschis laptopul și a pornit televizorul. Nu apăruse încă nimic la știri.

Nicholas era conectat la Centrele de Prevenire și Control al Bolilor Transmisibile din Atlanta. Reușise să intre în sistemul lor și monitoriza Epi-X (Epidemic Information Exchange) sau „Schimb de Informații privind Epidemiile”. Era un site parolat pe care autoritățile locale, districtuale, statale sau aparținând Departamentului Sănătății puteau să-l acceseze și să împărtășească informații referitoare la epidemii.

În ultimele douăsprezece ore, două persoane – una din Chicago, iar cealaltă din Houston – se prezentaseră la Urgență, cu febră și simptome de gripă. Starea amândurora se deteriorase rapid și începuseră să sângereze. Le cursese sânge de peste tot, inclusiv din ochi, din urechi, din nas, din gură și din gingii. Sângele și organele lichefiate se scurgeau din trup prin toate orificiile. Lichidul era închis la culoare, aproape negru. Pardoselile unităților de terapie intensivă erau toate mânjite, semănând cu niște scene desprinse dintr-un film de groază.

Deși kiturile de testare rapidă nu confirmaseră că ar fi Ebola, autoritățile care accesau site-ul Epi-X vorbeau deja despre „o formă” de febră hemoragică. Fuseseră trimise mostre la CDC pentru a fi analizate.

Deși nu era doctor, Harvath știa deja despre ce era vorba. Virusul febrei hemoragice africane, care fusese transformat în armă, fusese eliberat.

De îndată ce Nicholas a aflat numele celor doi pacienți, a început să le verifice istoricul. Deși exemplele erau prea puține pentru a crea un tipar, Harvath era îngrijorat. Ambii pacienți

erau de sex masculin și amândoi aveau nume musulmane. Instinctul îi spunea că lucrurile se vor înrăutăți.

S-a uitat la ceas și a chibzuit dacă să-l sune sau nu pe Carlton, însă a hotărât să nu-l apeleze telefonic. Știa deja ce întrebări îi va pune Bătrânul. Nu avea rost să-l trezească până când el și Nicholas nu obțineau mai multe informații.

Harvath și-a zis în gând să nu uite să-i mulțumească. De fapt, Carlton fusese cel care o invitasese pe Lara să vină din Boston pentru a fi acolo când se va întoarce el din Congo. Bătrânul știa că Lara era specială pentru Scot și că el ținea la ea.

Deși nu era vina lui că le stricase vacanța, Bătrânul se simțea totuși vinovat. Harvath nu știa ce îi spusese acesta, însă ea părea să nu mai fie atât de dezamăgită fiindcă nu plecaseră în excursia planificată.

Fusese supărată? Categoric. Tocmai de aceea nu îi răspunsese la mesaj. Când Harvath s-a întors acasă, ea nu și-a dorit decât să-l îmbrățișeze.

A încercat să vorbească, dar ea nu a vrut să-l asculte. S-au sărutat și s-au rostogolit pe pat.

După aceea, el a adormit profund, epuizat. Când s-a trezit, a deschis ochii și s-a uitat la ea. Sperând să fie trează, însă Lara dormea.

Era bine și așa.

Turnându-și cafeaua în cană, a auzit zgomotul scos de picioarele ei goale care traversau pardoseala din lemn uzat a bucătăriei. Scot a zâmbit.

Lara l-a cuprins cu brațele și i-a sărutat spatele.

— Fusul orar? îl întreabă ea.

— Se întâmplă multe lucruri, răspunse el după ce se întoarse și o îmbrățișă la rândul lui, apoi o sărută. Va fi o zi grea.

— Te pot ajuta cu ceva?

El a clătinat din cap.

— M-ai ajutat deja. Ești aici.

Era un sentiment al naibii de plăcut să o țină în brațele lui acolo, în bucătărie, ceva cu care s-ar fi putut obișnui, ceva din care ar fi putut învăța să privească înainte.

Lipindu-și fruntea de a ei, el și-a împreunat degetele pe ceafa Larei și a închis ochii. Cu toată nebunia, acela era un moment neprețuit de pace și liniște. *Poate despre asta era vorba.* Poate că viața nu era alcătuită din nimic altceva decât din momente.

— Nu e un mod tocmai rău de a începe dimineața, murmură ea.

— Știu cum o putem face și mai frumoasă, zise el, coborându-și mâinile.

Lipindu-se și mai tare de el, ea l-a acoperit cu săruturi până a ajuns la ureche și i-a șoptit:

— Spune-mi.

Dumnezeule, ce frumoasă era! *Și atât de sexy.* Iubea tot la ea. Era înaltă, avea ochii verzi, în nuanțe de auriu, iar părul ei lung și castaniu își păstrase reflexiile verii. Nu își pierduse încă bronzul și acest lucru se datora, probabil, ADN-ului brazilian pe care-l moștenise de la părinții ei.

Deoarece Lara semăna cu unul dintre modelele casei de modă americane Victoria's Secret, prietenii lui o porecliseră în glumă „modelul pentru lenjerie intimă”. Era o chestie specifică bărbaților, un soi de compliment. Mureau de invidie. Nu numai pentru femeia splendidă care era Lara, ci și datorită faptului că amândoi se simțeau extrem de fericiți împreună – deși erau nevoiți să facă naveta între Boston și D.C.

Pentru Harvath însă, ea însemna mult mai mult decât o înfățișare plăcută și atracție. El o iubea pentru inteligența ei. Era incredibil de inteligentă. De asemenea, se comporta frumos cu el, așa cum nu o mai făcuse nimeni până atunci.

Acolo, în bucătărie, cum stăteau îmbrățișați, a înțeles că o iubea și a vrut să-i mărturisească asta.

S-a desprins încet de ea și a privit-o în ochi.

— Ce e? întrebă Lara.

Scot a dat să-i răspundă, însă tocmai în acel moment i-a sunat telefonul. Știa cine era după tonul de apel.

Bătrânul fusese cadorisit cu tonul de apel al unui telefon clasic, în timp ce Nicholas și-l alesese singur pe al lui – cântecul *Atomic Dog* al lui George Clinton.

Dragostea lor comună pentru muzica funk fusese primul lucru pe care-l descoperiseră unul la celălalt când se împrieteniseră.

Uitându-se la ecranul telefonului de pe blatul mobilei, a văzut poza lui George Clinton pe care Nicholas o folosea drept avatar. Nu-i plăcea că trebuia să se dezlipească de Lara, dar nu avea încotro.

— E în regulă, zise că, citindu-i gândurile. Răspunde, între timp, voi pregăti micul dejun.

A sărutat-o scurt și apoi s-a întins ca să își ia telefonul.

— Care-i treaba? întrebă el, ducând telefonul la ureche.

— A fost raportat un al treilea caz, răspunse Nicholas.

— Unde?

— În Detroit.

— Aceleași simptome?

— Din nefericire.

— Știm ceva despre pacient?

Nicholas a apăsă pe câteva taste, pe urmă a citit informația:

— Bărbat. Treizeci și șapte de ani.

— Numele?

— Mi-era teamă că mă vei întreba asta. Abdulrahman Mafid Marzook.

Trei victime.

— Presupun că iar trebuie să-i scoatem din ecuație pe olandezii reformați, zise Harvath.

Nicholas a râs scurt. Umorel negru făcuse întotdeauna parte din relația lor. Fără aceste glume, ambii bărbați ar fi

înnebunit de mult.

— Fotografiiile cu ei pedalând pe biciclete în saboți din lemn sunt o certitudine. La fel de cert este și ceea ce am descoperit. Ești lângă computer?

Lara a turnat cafea în cană și i-a întins-o lui Harvath. Acesta i-a mulțumit în șoaptă, s-a dus la masă și s-a așezat în fața laptopului.

— OK, sunt în fața computerului. Ce-ai aflat?

— Fii atent, spuse Nicholas, apăsând tasta „trimite” a e-mailului codificat. Deschide atașamentele în ordinea primită.

La câteva secunde după ce e-mailul a ajuns în inbox, Harvath a făcut după cum i se indicase. În primul atașament se aflau cererile pentru pașaport și pozele celor trei decedați: Shukri Abu Odeh, Mousa Abulqader Elashi și Abdulraham Mafid Marzook. Următorul atașament conținea lista de pasageri, informații referitoare la intrarea în țară de la Serviciul American pentru Controlul Imigrației și Normelor Vamale, precum și trei declarații-tip ale aceleiași agenții guvernamentale.

— La ce mă uit?

— Nu am găsit nicio legătură între cei trei bărbați. Nicio conversație telefonică, niciun e-mail, nicio activitate comună în grupurile din rețelele de socializare, nimic. Însă în ultimele două săptămâni, toți trei au călătorit în același loc, răspunse Nicholas.

— Împreună sau separat?

— Separat.

Harvath a citit cu atenție declarațiile-tip și a descoperit ceva într-un final.

— Arabia Saudită.

— Corect. Conform listei de pasageri, aceștia au intrat și au ieșit din Aeroportul Internațional „King Abdulaziz” din Jeddah.

Harvath a parcurs încă o dată toate informațiile primite.

— Ce părere ai? I-a întrebat Nicholas. Adepți ai lui Mahomed suferind de febră tifoidă? Oare saudiții ar putea fi implicați în toată treaba asta?

Saudiții finanțau multe acte de terorism. Cincisprezece dintre teroriștii care deturnaseră avioanele din 11 septembrie 2001 fuseseră din Regat. Nu aveau mâinile curate, acest lucru era cert, însă faptul că Odeh, Elashi și Marzook nu se obosiseră să se ascundă nu îi dădea pace. Serviciile secrete din Arabia Saudită ar fi acoperit o urmă atât de evidentă. Trebuia să fie altceva. Atunci i-a picat fisa.

— Nu Jeddah a fost destinația lor finală, zise el.

— Unde crezi că mergeau?

Harvath a accesat un web site pe care-l folosea pentru a calcula datele în calendarul musulman și a răspuns:

— Aceștia, împreună cu alte două milioane de oameni, mergeau la Mecca în pelerinajul anual Hajj.

CAPITOLUL XXXV

Pelerinajul este cel de-al cincilea stâlp al islamului. Fiecare musulman, apt din punct de vedere fizic și financiar, este obligat să meargă măcar o dată în viață în pelerinaj la Mecca, adăugă Harvath.

Nicholas, de partea lui, se uita la imaginile pe care le găsisese referitoare la eveniment.

— Nu cred că am văzut vreodată atâția oameni laolaltă.

— Este cea mai mare adunare de oameni din lume. Anul trecut, au fost prezenți 2,1 milioane de oameni.

— Dar și o capcană a morții.

De aceeași părere era și Harvath.

— Mai ales când există milioane de mâini și de guri care încearcă să atingă sau să sărute lăcașul de cult Ka'aba și să bea apă din fântâna sfântă Zamzam.

— Ka'aba este structura aceea exterioară, în formă de cutie, pe care o înconjoară oamenii?

— Da. Când musulmanii se roagă înspre Mecca, practic ei se închină la Ka'aba, cea mai importantă moschee din Mecca, precum și cel mai sfânt loc al islamului, Masjid al-Haram.

Musulmanii au convingerea că structura Ka'aba a fost construită de Avraam și este considerată cel mai sfânt loc al lor.

— Cred că este un adevărat coșmar controlul maselor, declară Nicholas.

— Așa și este. De fapt, mii de oameni au murit în timpul acestui pelerinaj. Au izbucnit incendii și scandaluri, au existat atacuri cu bombă, învâlmășeală, defecte structurale din cauza aglomerației, ce vrei tu.

— Dar boli?

— O grămadă și niciuna dintre ele prea blândă, răspunse Harvath. Epidemii de meningită și holeră, precum și

sindromul respirator din Orientul Mijlociu, cunoscut și ca MERS (Middle East Respiratory Syndrome). De obicei, virusul nu este depistat decât după ce pelerinii se întorc în țările lor, iar boala se răspândește acolo.

— Nu sunt verificați atunci când revin în Arabia Saudită?

— Se încearcă asta, însă este posibil ca oamenii să nu prezinte simptome la sosire. La intrarea în țară, aceștia trebuie să facă anumite vaccinuri, dar pentru mulți pelerini atestatele falsificate de imunizare sunt mai ușor și mai ieftin de obținut decât vaccinurile în sine. Serviciul de asistență medicală este de coșmar. Saudiții știu acest lucru, la fel și noi.

— Și ce măsuri se iau în privința asta? întrebă Nicholas.

— Tocmai ți-am spus.

— Asistența medicală globală se bazează pe onoarea și pe presupusa vigilență a vameșilor și a celor care verifică pașapoartele?

— În linii mari, da.

— Suntem terminați.

De aceeași părere era și Harvath.

— Aceasta este una dintre problemele cu care se confruntă transportul aerian modern. O persoană infestată poate lua avionul de oriunde din lume și să ajungă într-un alt loc în douăzeci și patru de ore.

— Crezi că despre asta este vorba? Damien și „Comisia planetară” au „creat” virusul unei boli pe care au reușit cumva să-l introducă în Mecca? L-au răspândit printre pelerini, apoi persoanele infectate au urcat în avioane și s-au întors în țările lor de baștină, răspândind astfel epidemia?

— Ar fi o variantă, spuse Harvath, accesând un alt site ca să controleze ceva.

— Dacă este vorba despre febră hemoragică africană, cum au reușit să o introducă în Arabia Saudită? Dacă nu ești musulman, n-ai cum să te apropii de Mecca.

— Dacă aș avea resursele de care dispune Damien și aș

plănuî această operațiune, aş face-o prin Zakat.

— Ce e Zakat? întrebă Nicholas.

— Este un soi de impozit pe venit islamic sau un act de milostenie obligatoriu. Chipurile, este întrebuințat în scopul de a-i ajuta pe musulmanii săraci sau chiar de a-și acoperi cheltuielile pentru pelerinajul anual. Din cauza numărului mare de pelerini, Arabia Saudită stabilește cote pentru fiecare țară. Congo este o țară extrem de săracă, iar populația musulmană este foarte mică. Dacă aş fi în locul lui Damien, aş profita de ambii factori.

— Adică, ai finanța un grup de musulmani din Congo ca să meargă la Mecca?

— Exact, răspunse Harvath. M-aș folosi în secret de legăturile mele diplomatice ca să obțin numărul de vize de care am nevoie, pe urmă aş răspândi vestea în comunitatea musulmană congoleză că un filantrop musulman bogat a înființat un fond prin care să le finanțeze pelerinajul la Mecca.

— Și cum intră febra hemoragică africană în joc?

Harvath a citit cu atenție web site-ul cu informații despre Hajj.

— Guvernul saudit publică o listă cu vaccinurile obligatorii pentru pelerini. Împotriva febrei galbene, a poliomielitei și a altor boli. Indiferent că musulmanii mei congolezi au fost sau nu vaccinați, trebuie să trimit o echipă care să le spună că lista a fost actualizată și să își ia măsuri suplimentare de imunizare.

— După ce te asiguri că documentele de călătorie și fișele medicale sunt în ordine, nu mai trebuie decât să-i trimiți în drumul lor, adăugă Nicholas.

— Aș face mai mult de-atât. Aș încerca să reduc răspândirea bolii cazându-i în hoteluri diferite și înscriindu-i în grupuri turistice distincte odată ce vor fi ajuns la Mecca. Însă, în acel moment, totul ar depinde de cât de contagioasă este boala.

— Și-apoi? Musulmanii congolezi cad la pat și mor din cauza

hemoragiei în Arabia Saudită? Oare saudiții nu ar fi atenți la așa ceva?

Ba da. Harvath și-a amintit ce le povestise Leonce despre bărbatul bolnav care sosise la Clinica „Matumaini” și cum o asistentă crezuse că era musulman, deoarece i se păruse că îl auzise rostind printre gemete cuvântul „Allah”.

O problemă minoră rezolvată.

— Ai dreptate, continuă Harvath. Doar pentru că fițilul a fost aprins, asta nu înseamnă că Damien a scăpat de probleme. Niciun fabricant de bombe – nici măcar unul care a pus la cale o epidemie – nu și-ar dori ca dovezile să-l incrimineze. Dacă aș fi în locul lui Damien, mi-aș dori ca pelerinii respectivi să se întoarcă înainte ca saudiții să afle ce s-a întâmplat.

— Asta înseamnă că persoanele infectate nu ar reveni în țară cu zborurile comerciale. Ar putea exista prea multe probleme. Probabil că ar închiria un avion pentru ei.

— Bună idee. Vezi ce poți afla – vize și altele. Și dacă tot faci asta, încearcă să descoperi imagini surprinse de camerele de supraveghere cu circuit închis. Saudiții monitorizează tot, în special în timpul pelerinajului.

— Altceva?

— Dacă Damien nu i-a trimis înapoi în Congo, pun pariu că i-a dus la clinica din Ngoa. Personalul de acolo a reușit să scape repede de cadavre, fără ca autoritățile responsabile cu sănătatea publică să afle măcar.

— Dar cei de la Clinica „Matumaini” nu țineau legătura cu reprezentantul Organizației Mondiale a Sănătății din Kinshasa? Întrebă Nicholas.

— Ba da. Însă reprezentantul din Kinshasa, indiferent cine-o fi, este și el implicat. Cred că i-a informat fie pe Damien, fie pe cei de la laboratorul din Ngoa în legătură cu pacientul lipsă. Probabil că de aceea a cerut să i se trimită o poză prin e-mail. Presupun că cineva avea nevoie de o confirmare înainte

ca Damien să-i trimită pe Hendrik și pe oamenii lui să-i omoare pe toți.

— Dacă doar de atât avea nevoie, atunci de ce a cerut probe de sânge și de țesut?

— Probabil că asta este procedura, zise Harvath. A fost suficient de deștept încât să nu încalce protocolul. Dacă va fi tras la răspundere, va putea declara că a urmat întocmai fiecare etapă.

Asta l-a dus cu gândul la altceva, iar el și-a propus să nu uite.

În timpul ăsta, Nicholas a lansat o altă întrebare care nu îi dădea pace nici lui.

— Știm că Damien intenționează să reducă drastic populația globului, zise piticul. Mai știm că este un adept al eugenismului, teorie care susține că anumite rase și descendențe sunt inadecvate și ar trebui exterminate.

— Corect.

— Și-atunci, dacă un astfel de individ declanșează o epidemie globală, cum controlează cine va fi infestat?

Deși era o întrebare importantă, mai ales în momentele acelea, când virusul părea să se fi răspândit, nu era întrebarea corectă.

Atunci când o boală era folosită pe post de armă, intenția era aceea ca ea să se răspândească peste tot. Niciun loc nu mai era sigur. Singurele persoane care trebuiau să supraviețuiască erau cele care o lansaseră și alte câteva care meritau să trăiască, din punctul lor de vedere.

Pentru a răspunde întrebării lui Nicholas, Harvath a replicat:

— Nu poate controla cine va fi infestat. Poate controla cine nu va fi infestat.

— Vrei să sugerezi că există un antidot?

— Sau un vaccin.

— Dar, judecând după „Raportul de conferință” despre care

ne-a spus Mordechai, scopul „Comisiei planetare” este de a reduce populația globului de la peste 7,2 miliarde la sub cinci sute de milioane de oameni. E o scădere cu 93. Cum reușești să faci asta? Ne-am făcut o idee despre cum vor să infesteze cei 6,5 miliarde de oameni, dar cum îi salvează pe ceilalți? Cum poți să vaccinezi sau să dai antidotul la cinci sute de milioane de oameni și să fie și oamenii potriviți, adică cei care vrei să supraviețuiască? Și mai mult, cum faci asta fără ca ei să nu își dea seama că se întâmplă ceva?

Erau întrebări înspăimântătoare la care Harvath nu avea niciun răspuns. Nici nu voia să își imagineze haosul care ar fi cuprins globul dacă ar fi murit 6,5 miliarde de oameni. Nu ar mai fi cine să îngroape trupurile, darămite să păstreze ordinea publică.

Nici măcar „Moartea neagră”, despre care se spune că ar fi fost cea mai violentă pandemie din istoria lumii, în urma căreia și-ar fi pierdut viața jumătate din populația Europei, nu se compara cu asta. Febra hemoragică africană transformată în armă nu numai că ar întrece-o, ci ar reprezenta și cea mai mare calamitate de pe Pământ, după cea care dusesse la extincția dinozaurilor.

Harvath știa un singur lucru: Mama Natură evolua repede, în vreme ce știința evolua foarte, foarte încet. Dacă nu vor reuși să o ia înaintea acestui virus, miliarde de oameni își vor pierde viețile.

Când și-a luat privirea de la ecranul computerului, nu se gândea la propria-i persoană, ci la Lara. Și la cum putea să o protejeze atât pe ea, cât și pe băiețelul și pe părinții ei din Boston.

Mai era mama lui, care locuia în California, precum și alte câteva persoane cărora le promisese să le protejeze.

Magnitudinea responsabilității care îi căzuse pe umeri îl înfuria. Nu din cauză că trebuia să găsească o modalitate prin care să protejeze atât de multe persoane importante pentru el,

ci fiindcă fusese pus în această situație de Pierre Damien, un ticălos nebun, cu un plan prestabilit.

Harvath știa că un om ca Damien avea un loc în iad; spera ca președintele să-l lase să-l trimită acolo.

În timp ce Nicholas își verifica lista, Scot reflecta la mai multe lucruri. Fusese învățat să gândească în profunzime, să facă planuri în caz de situații neprevăzute – dacă nu asta, măcar atât: „Care sunt căile mele de atac și modalitățile prin care pot scăpa?”

S-a trezit că simțea nevoia nu numai să se concentreze asupra meseriei lui, ci și asupra oamenilor la care ținea. Era o situație în care nu își dorise niciodată să se afle. Cu toate astea, se găsea în împrejurarea respectivă.

Deși îi veneau în minte mottourile SEAL despre perseverență și despre a nu renunța niciodată, și-a adus aminte și despre o altă vorbă: „Nu poți să alegi întotdeauna situația în care să te afli, dar poți să alegi cum vei reacționa”.

Mama lui îi spusese această vorbă de nenumărate ori în copilărie. I-o repetase de atâtea ori, încât el înnebunea de fiecare dată când o auzea. Însă Harvath nu o uitase niciodată, deoarece avea o valoare neprețuită.

— Scot? spuse Nicholas, încercând să-i atragă atenția.

— Scuze, ce-ai zis?

— Am întrebat cum naiba plănuiește Damien să imunizeze cinci sute de milioane de oameni. Apoi, pentru că nu mi-ai răspuns, am spus că, dacă cineva poate să afle asta de la el, tu ești acela.

— Doar dacă președintele va privi lucrurile ca și noi.

— Cum ar putea să n-o facă?

— Este președintele. El vede situația dintr-un alt punct de vedere. Există întotdeauna și alți factori. Dar cred că va înțelege.

— Ar fi bine, zise Nicholas.

— Ascultă, încă un lucru. Când l-am verificat pe Damien,

am descoperit referiri la implicarea lui în companiile farmaceutice. Vezi ce poți afla. Dacă există vreun antidot sau vreun vaccin, s-ar putea să găsim o legătură.

— Am înțeles.

Harvath era pe punctul de a-i repeta să se apuce de treabă, când a primit un alt telefon.

Era Bătrânul.

CAPITOLUL XXXVI

CASA ALBĂ

Harvath a anulat planurile pe care și le făcuse cu Lara de îndată ce l-a sunat Carlton și i-a spus că era așteptat la Casa Albă. La drept vorbind, dimineața fusese compromisă în momentul în care-l sunase Nicholas ca să-l anunțe că exista un al treilea caz de febră hemoragică africană în Statele Unite.

Ura faptul că trebuia să o lase singură acasă la el, însă Lara era fată descurcăreață, iar Scot nu prea avea de ales. Musafirii nu aduceau musafiri la Casa Albă, mai ales în circumstanțele în care fusese chemat.

Abia dacă reușise să ia o gură de cafea înainte să urce în fugă la etaj și să facă un duș rapid. Lara se oferise în joacă să i se alăture și, deși îi fusese foarte greu să se abțină, a rugat-o să o lase pe altă dată.

După ce s-a spălat cu șampon și cu gel de duș în timp-record, a folosit oglinda „anti-aburire” de la duș ca să se bărbierească, apoi a trecut de la apa fierbinte la apa rece ca gheața, încercând să reziste sub duș treizeci de secunde. Dacă nu se trezise complet până atunci, în următoarea clipă era treaz cu siguranță. Era ca și când ar fi dat pe gât trei cești de espresso una după alta.

Când a ieșit de la duș, a descoperit că Lara îi pregătise deja ținuta. Nu îi spusese decât că trebuia să meargă la Casa Albă. Fusese suficient pentru ea. Îi pregătise ținuta perfectă – costum negru, cămașă albă, cravată neagră.

— Așa este în fiecare dimineață? îl întrebă ea când el intră în bucătărie și o sărută.

— Așa e președintele. Nu poate trăi fără mine.

Ea știa că el nu vorbea serios și l-a apucat de fund.

— Spune-i că, dacă de acum înainte nu se consultă cu mine mai întâi, n-am să-l mai votez.

De când înțelesese că o iubea, tot ceea ce făcea sau zicea ea părea să confirme acest lucru.

— Îi voi spune. Reed Carlton n-o să fie prea încântat că este dat la o parte, dar se va obișnui într-un final.

— Zi-i că nu are de ales.

El i-a zâmbit și a sărutat-o, pe urmă și-a luat cheile și s-a îndreptat spre ușa de la intrare.

— Hei! strigă ea în urma lui.

Când s-a întors, a văzut că ea ținea în mână un termos.

— Neagră. Două porții de espresso.

S-a apropiat de ea zâmbind.

— Te iubesc. Știi asta? o iscodi el, încercând să-i ia termosul din mână.

— Stai. Ce-ai spus?

La naiba! Îi scăpase, pur și simplu. Simțea acest lucru, desigur, însă nu așa dorise să-i spună pentru prima oară – pe picior de plecare.

Era un moment crucial. Putea să îmbunătățească situația sau să o înrăutățească.

Așezând termosul pe masă, i-a cuprins fața între mâini și i-a declarat solemn:

— Te iubesc.

Lara a rămas fără cuvinte. Nu mai iubise cu adevărat decât un singur bărbat, pe soțul ei, pe care-l văzuse înecându-se chiar sub ochii săi. În acel moment se afla în fața acestui SEAL, pe care-l tachina zicându-i „James Blond”, iar el tocmai îi declarase că o iubea. Preț de o secundă, a avut impresia că își pierduse respirația.

— E aiurea.

— Nu, nu este *deloc* aiurea.

— Am crezut că vom petrece măcar dimineața împreună. Nu m-am gândit că voi spune asta, apoi voi fugi pe ușă afară.

Ea l-a privit.

— Ți-ai făcut un *plan* cum să îmi mărturisești acest lucru?

Nu știa cum să răspundă. „Planul” era ceva rău pentru ea? Femeilor nu le plăcea atunci când bărbații făceau planuri?

A hotărât să-i explice cum plănuiise să procedeze și de ce, însă nu a reușit să îngaima decât „Da”.

Lara i-a cuprins gâtul cu brațele, și-a lipit buzele de ale lui și i-a oferit cel mai tandru sărut de până atunci.

Pe urmă, dezlipindu-se de el, a spus cu un zâmbet până la urechi:

— Ar fi bine să pleci.

Lovindu-l din joacă cu palma peste spate când Scot s-a întors să-și ia cafeaua, Lara a adăugat:

— Să nu uiți să-i transmiți președintelui ce ți-am zis.

El a reușit doar să clatine din cap și să râdă. Era un alt moment; încă un moment scurt și minunat, când nimic altceva nu exista și nimic altceva nu conta. Apoi s-a urcat în SUV și realitatea l-a izbit în față.

A calculat în gând diferența de fus orar dintre el și mama lui care locuia în California, pe urmă dintre el și un fost coleg de la SEAL care deținea o cabană de pescuit în Alaska. Era prea devreme să-i sune. A hotărât să le telefoneze mai târziu.

De asemenea, era prea devreme să-l sune pe Ben Beaman, însă acel telefon nu putea aștepta. Trebuia să lămurească anumite lucruri referitoare la Congo. Avea, totodată, nevoie și de o favoare. De una mare.

Până când a ajuns la punctul de control West Gate de la Casa Albă, cel mai important lucru de pe lista lui era deja bifat. Era un început bun și, odată acel lucru clarificat, se putea concentra la munca lui și la motivul pentru care-l chemase președintele.

A parcat mașina lângă intrarea în Aripa de Vest, a oprit motorul și și-a agățat la gât cardul de acces care îi fusese dat. De fiecare dată când se întorcea acolo avea un sentiment ciudat. La un moment dat, locuise, practic, la Casa Albă. Nu ducea însă dorul perioadei petrecute în Serviciile Secrete. Nu

greșise când părăsise SEAL. Învățase multe lucruri, cunoscuse mulți oameni, văzuse și auzise niște lucruri incredibile, dar a-l apăra pe președinte însemna a intra în defensivă. Nu era punctul lui forte.

Cel mai bine se pricepea la ofensivă – să-i găsească pe băieții răi și să-i atace înainte ca ei să apuce să lovească. În perioada în care activase în SEAL sau în Serviciile Secrete avusese parte de cea mai bună pregătire din Statele Unite. Apoi Bătrânul îi arătase o altă lume, iar el ajunsese să joace la un nivel la care nu își imaginase vreodată că va ajunge.

Trecuse de la masculul alfa la Apex Predator – o specie care se afla în vârful lanțului trofic și care nu avea concurență.

El dădea dovadă de încredere în sine, calm și eficiență care nu aveau nicio legătură cu aroganța, ci mai degrabă vădeau capacitatea lui de a face față oricărei împrejurări, oricât de inopinată ar fi fost. Era un lucru bun, deoarece situația era pe punctul de a degenera. Dramatic.

Pușcașii marini din grupul de securitate al ambasadelor poziționați la intrarea în Camera pentru situații de urgență i-au făcut semn să se apropie de ușa-blindată, care era atât de bine fabricată, încât atunci când se deschidea nu se auzea niciun zgomot.

Reed Carlton se afla deja înăuntru, la fel și președintele. În jurul mesei lungi din mahon ședeau Lydia Ryan; șeful ei, directorul CIA, Bob McGee; generalul Ian McCollum, președintele Comitetului Șefilor de Stat-Major, și doamna colonel Sheila White, directorul USAMRIID.

Ceilalți membri ai echipei de securitate națională a președintelui lipseau. Șeful Statului-Major nici măcar nu era prezent. La sugestia Bătrânului, această întâlnire trebuia să fie extrem de restrânsă.

Exista ceva în aer, ceva ce lui nu îi convenea. Îl neliniștea faptul că îi văzuse pe toți acei funcționari ai guvernului adunați la reședința lui Damien din Virginia. Semăna cu un

conclav al funcționarilor regali la mâna a treia și, conform istoriei, atunci când mai mulți funcționari se adunau în fața palatului, de obicei acest lucru însemna că puneau ceva la cale.

Bătrânul a tras scaunul de alături și i-a făcut semn lui Harvath să se așeze lângă el. Începuseră deja raportul informativ.

După ce s-a așezat lângă Carlton, Harvath și-a turnat niște cafea în cană din carafă și a ascultat-o pe doamna colonel White, care vorbea în acel moment:

— Drona echipei STAR nu a înregistrat nicio activitate la clinica din Ngoa. De fapt, pare a fi părăsită. Am primit același rezultat și prin satelit. În mod normal, desfășurăm aceste operațiuni în timpul nopții, însă având în vedere circumstanțele, am hotărât să grăbim lucrurile. Cu acordul dumneavoastră, domnule președinte.

Președintele Paul Porter a încuviințat. Avea un pahar cu suc de portocale în față și părea să nu fi dormit toată noaptea.

Generalul McCollum a ridicat receptorul telefonului din fața lui și a dat comanda să înceapă operațiunea.

— Aici Wedgewood, zise el. Raptor are undă verde.

Raidul asupra clinicii din Ngoa, unde se presupune că febra hemoragică africană ar fi fost transformată în armă, urma să fie controlat de către Centrul de Comandă pentru Operațiuni Speciale al SUA dintr-un TOC secret, cunoscut, de asemenea, sub denumirea Tactical Operations Center – „Centrul pentru Operațiuni Tactice”, aflat în capătul îndepărtat al bazei aeriene MacDill din Tampa. Încăperea mare, întunecată, izolată fonic și cu pardoseală prevăzută cu compartimente pentru echipamente mecanice și electrice era înțesată cu monitoare plate, aparatură electrică și rânduri de birouri. Pe partea exterioară a ușii nu se aflau nici plăcuță cu nume, nici număr. Personalul care lucra acolo nu vorbea niciodată despre ea. Era un soi de gaură neagră de unde erau desfășurate unele dintre

cele mai secrete operațiuni ale țării. Teoretic vorbind, TOC nu exista, nici ceea ce se întâmpla înăuntru.

Camera pentru situații de urgență de la Casa Albă era, de asemenea, prevăzută cu ecrane plate. Sincronizate cu cele din TOC de la MacDill, fiecare afișa o varietate de imagini.

Pe lângă înregistrările oferite de satelit și de drone, mai existau imagini furnizate de camerele video montate pe căștile pe care le purtau pe cap membrii echipei STAR.

În difuzoarele din Camera pentru situații de urgență s-a auzit o voce de la TOC:

— Raptor Actual, aici Raptor Main. Aveți undă verde să începeți.

— Recepționat, Raptor Main, se auzi o voce a echipei din Congo. Raptor are undă verde să înceapă.

Având în vedere distanța pe care undele o parcurgeau de la satelit înapoi în Statele Unite, totuși transmisia era clară, aproape fără nicio întârziere.

Când echipa a ieșit la marginea pădurii și s-a apropiat de clinică, Harvath și-a așezat pe masă cana de cafea și s-a aplecat în față. Operațiunea îi amintea de modul în care se apropiase și el de Clinica „Matumaini” în urmă cu șase zile.

Clinica din Ngoa avea aceeași configurație – clădiri cu un etaj grupate în mijlocul unui luminiș tăiat din junglă. Spre deosebire de Clinica „Matumaini”, cea din Ngoa era prevăzută cu mai multe perimetre de securitate. Primul era format dintr-un gard înalt din plasă, prevăzut în partea superioară cu sârmă ghimpată.

Harvath, președintele și toți cei prezenți priveau de la adăpostul Camerei pentru situații de urgență cum unul dintre membrii echipei STAR tăia gardul. Ceilalți membri ai echipei stăteau în spatele lui în câmp deschis, expuși.

Deși erau înarmați, aceștia purtau echipament complet de protecție antichimică, ceea ce însemna că le era afectată capacitatea de a detecta și de a reacționa la amenințări. Cu

alte cuvinte, erau ținte sigure.

Acest lucru îi ținea pe toți cu sufletul la gură, mai ales pe Harvath, care știa exact cum era să fii în locul lor în acel moment. Dacă erau depistați, jocul lua sfârșit.

Citindu-i parcă gândurile, echipa de la TOC MacDill a cerut un raport al situației de la cele două echipe de lunetiști trimise înainte pentru a supraveghea perimetrul. Fiecare echipă a raportat că nu exista niciun pericol.

După ce a făcut o breșă în gard, operatorul și-a vârat cleștele în rucsac, și-a luat arma, apoi a ținut partea de gard tăiată astfel încât ceilalți colegi ai lui să poată trece dincolo.

Operatorul care ținea detectorul de mine și-a reluat poziția, conducând echipa înainte.

Așa cum procedase când îi condusesse prin junglă, el mișca dispozitivul înainte și înapoi, atent fiind la firele de declanșare, precum și la alți declanșatori improvizați. Fiind vorba despre Congo, Ngoa nu era primul loc în care aceștia descoperiseră mine antipersonale. Ceilalți membri îl urmau în formație strânsă.

Al doilea perimetru de securitate era un zid din beton, înalt de trei metri. Pe partea superioară, erau înfipte în ciment cioburi de sticle de vin și de bere. Deși deloc elegant, mesajul era foarte clar – clinica nu era deschisă pentru vizitatori neautorizați.

Echipa s-a apropiat de un set de porți mari, închise cu un lanț prevăzut cu lacăt. Operatorul cu cleștele a pășit în față și, după un raport scurt al situației transmis de lunetiști, echipa a primit acceptul să intre.

După ce au tăiat lanțul, membrii echipei STAR s-au furișat în complex coordonându-se perfect, cu armele ridicate și pregătite.

Dat fiind fluxul de imagini video care pătrundea în Camera pentru situații de urgență, aveai impresia că încercai să bei apă de la un furtun de incendiu. Harvath era concentrat la

imaginile din satelit, aruncând din când în când câte o privire la imaginile oferite de camerele video montate pe căștile membrilor echipei pentru a-și face o idee mai bună despre ceea ce vedeau aceștia.

Ținta lor era cea mai mare clădire din centrul complexului. Judecând după analiza imaginilor obținute în timpul misiunii de recunoaștere, se credea că laboratorul se afla acolo.

Harvath s-a uitat la ceas. Membrii echipei STAR trebuie să se fi încălzit deja în costumele acelea. Aceștia acoperiseră o suprafață mult mai mare decât o făcuseră el și Decker ca să ajungă la obiectivul lor, plus că temperatura era mai ridicată, deoarece era ziua în amiaza mare. Nu vor mai putea rezista prea mult.

Când au ajuns în dreptul clădirii principale, membrii echipei s-au așezat în șir indian, în timp ce alți membri au ocupat poziții defensive afară.

Imediat ce toată lumea se afla pe poziție, coordonatorul echipei a anunțat că erau pregătiți să intre. Doamna colonel White a făcut semn din cap către Generalul McCollum, care a transmis acordul celor de la TOC MacDill.

După ce structura a mai fost încă o dată verificată din satelit și echipa de lunetiști a confirmat că totul era în regulă, în difuzoarele din Camera pentru situații de urgență s-a auzit o voce:

— Raptor Actual, aici Raptor Main. Aveți undă verde.

— Recepționat, Raptor Main, răspunse o voce din Congo. Raptor are undă verde.

Zicând astea, coordonatorul echipei STAR s-a asigurat că echipa lui era pregătită. Apoi, începând numărătoarea inversă de la trei, ei au pătruns repede în clădire.

CAPITOLUL XXXVII

Harvath habar nu avea cum reușise pacientul infestat să scape din clinica din Ngoa. Nu era ușor să treci de un zid înalt de trei metri și de un gard din sârmă ghimpată. Fugise clandestin cu ajutorul unui vehicul? Fusesse ajutat? Leșise, pur și simplu, pe poarta din spate și nu îl văzuse nimeni? Nu avea de unde ști.

Ceea ce Harvath știa sigur era că o persoană sănătoasă putea parcurge pe jos distanța dintre unitatea OMS din Ngoa și Clinica „Matumaini” într-o zi. Însă starea de sănătate a individului ăsta se dovedise precară. Fusesse cu un picior în groapă din clipa în care ajunsese la „Matumaini”. Furase o bicicletă? Dăduse peste el un bun samaritean și îl dusese la clinică?

Asta era, probabil, o întrebare și mai importantă decât cea legată de metoda prin care ajunsese la clinică. Orice persoană cu care ar fi intrat în contact ar fi fost expusă la virus. Oare Hendrik și oamenii lui reconstituiseră ruta pe care o luase acesta? Îi omorâseră pe toți cei din Clinica „Matumaini”, precum și pe locuitorii din satul din apropiere cu scopul de a preveni răspândirea bolii; dar cei pe care îi întâlnise în drumul lui?

Harvath și-a spus în gând să nu uite să transmită această întrebare lui Vella și echipei sale care se ocupau de interogatoriu la ferma „Solarium” din Malta.

Întorcându-și atenția la transmisia video, a auzit vocile care rosteau în cor: „Liber! Liber!” pe măsură ce echipa STAR verifica fiecare încăpere din clădirea principală unde se afla unitatea medico-sanitară Ngoa. Toate erau pustii.

Nu existau nici oameni, nici mobilă, nici echipamente și nici computere. Singurele lucruri care mai rămăseseră erau pereții goi și corpurile de iluminat.

Harvath credea că și acolo fusesse folosit înălbitorul, la fel ca

și în cazul Clinicii „Matumaini”. De fapt, având în vedere faptul că în clădirea respectivă era „punctul zero” de unde se răspândise noua boală extrem de contagioasă, probabil că dezinfectarea cu înălbitor fusese dusă la un nivel complet nou.

Judecând după aspectul clădirii, păreau să existe două pavilioane pentru pacienți – unul pentru bărbați și celălalt pentru femei – cu băi comune, dușuri, precum și o serie de cabinete medicale. Cu siguranță, experimentele cu virusul nu fuseseră desfășurate acolo.

Operatorii au descoperit cabinetul – sau cel puțin ceea ce mai rămăsese din el – la capătul îndepărtat al complexului. Structura arsese din temelii. Mai rămăsese doar ceea ce părea a fi o porțiune carbonizată dintr-o cameră frigorifică.

— Ar putea fi un laborator de Nivel 4, spuse doamna colonel White. Este prea mic.

Nivelul 4 era cel mai ridicat, posibil de maximă restricție prin asigurarea barierelor antiinfecțioase. Era destinat analizei celor mai periculoși și mai letali agenți patogeni pe care i-ar fi putut descoperi cercetătorii.

Harvath a observat ceva în imaginile surprinse de camera video de pe casca unuia dintre membrii echipei și l-a rugat pe McCollum să le transmită celor de la MacDill să-i spună bărbatului să revină în locul unde se aflase inițial.

— Ce vezi? îl întrebă generalul.

— Adânciturile acelea în pământ, răspunse el, înainte să se uite la doamna colonel White și să întrebe: Dacă laboratorul era mobil?

— Cum ar fi o rulotă? Cum se crede că ar fi folosit irakienii?

El a dat afirmativ din cap.

— Nu știu cum naiba ai putea să te deplasezi cu așa ceva pe drumurile din Congo, zise ea, punând cuvântul *drumuri* între ghilimele imaginare. Dacă se răstoarnă cumva, ești în mâinile lui Dumnezeu.

— Totuși, este posibil.

— Costume cu presiune pozitivă, aparate cu aer comprimat, dușuri, cameră cu lumină ultravioletă – construirea unui laborator mobil de Nivelul 4 ar însemna multă muncă și mulți bani.

Ceva îi spunea lui Harvath că partea financiară nu constituia o problemă pentru Damien și „Comisia planetară”.

— Dar este posibil.

— Având în vedere faptul că am reușit să trimitem pe mare, în containere, laboratoare întregi în zonele de război, orice este posibil.

Membrii echipei STAR atinseseră pragul de suportabilitate în acele costume, înainte să ajungă la hipertermie.

Trebuiau să întrerupă misiunea și să se întoarcă la dușurile de decontaminare pe care le încropiseră în junglă.

Harvath văzuse suficient. Clinica din Ngoa era părăsită. Când doamna colonel White și-a plimbat privirea prin încăpere și a întrebat dacă cineva mai voia să vadă ceva, toți cei prezenți au clătinat din cap. Generalul McCollum i-a anunțat pe cei de la TOC MacDill că echipa STAR putea să se retragă și să înceapă procedura de decontaminare.

Odată ce echipa a părăsit clinica din Ngoa și a intrat în junglă, președintele Porter a deschis discuția.

— Și-acum ce urmează? întrebă el, scuzându-se pentru că trebuia să își scoată batista din buzunar și să-și șteargă nasul. Are cineva vreo idee?

Harvath și-a dres glasul și s-a uitat la doamna colonel White.

— Cât ați citit din raportul meu informativ din Congo?

— L-am citit pe tot.

Scot l-a privit pe generalul McCollum, care a consimțit:

— Și eu la fel.

Știa că Lydia Ryan și Bob McGee, precum și președintele îl citiseră deja, prin urmare acest lucru însemna că toți cei prezenți în încăpere erau la curent cu cele întâmplătoare. Mai știa

că toți trei fuseseră informați despre pacienții care muriseră din cauza hemoragiei în Chicago, Houston și Detroit. Fusesse unul dintre motivele pentru care doamna colonel White insistase asupra operațiunii din Ngoa.

Harvath le-a relatat ultimele informații referitoare la pacienți și la călătoriile întreprinse de aceștia. Le-a expus teoria lui despre Hajj și despre cum ar fi putut fi introdus virusul.

— Avem vreun protocol pentru așa ceva? întrebă președintele Porter, scoțându-și din nou batista.

— Este o chestiune federală, nu militară, răspunse McCollum.

— CDC, Institutul Național de Sănătate Publică (National Institute of Health – NIH), FEMA, toate sunt coordonate de către DHS.

Din motive de precauție, White nu fusesse anunțată că în acel moment toate acele organizații erau considerate suspecte și că fuseseră lăsate intenționat pe dinafară de către Casa Albă.

— Să zicem că s-a întâmplat ceva, replică directorul CIA, McGee, uitându-se la White, și cei de la DHS nu au reușit să reacționeze la timp, cum ai vrea să vezi lucrurile desfășurându-se?

— De ce nu ar reacționa la timp DHS sau, și mai important, FEMA, sau CDC, sau NIH? întrebă ea.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Este vorba despre un exercițiu?

— Nu, răspunse președintele. Răspunde, te rog!

— Am vrea să aflăm despre acest virus al febrei hemoragice africane. Am avea nevoie de probe. Am lua probe de la toți pacienții diagnosticați recent, însă dacă boala asta provine din Congo, am dori să obținem probe și de acolo. Ideal ar fi să facem rost de probele luate de la pacientul-zero care a ajuns la Clinica „Matumaini”. Am dori probele prelevate de la

comandantul rebelilor care s-a îmbolnăvit, precum și de la muncitorul de la Clinica „Matumaini” și de la fiul lui, cei care au transportat probele prelevate de la pacientul-zero și care au fost de față când comandantul rebelilor a fost expus la virus. Și acesta ar fi doar începutul.

Președintele Porter s-a uitat la Harvath.

— Având în vedere că este vorba despre Congo, cât de realizabilă este această listă?

— Cu condiția ca rebelii să fi rămas unde i-am lăsat, aş putea da coordonatele echipei STAR ca să meargă și să obțină probele de pe cadavrul comandantului. L-am lăsat în junglă, așa că nu cred că a mai rămas ceva carne pe oase.

— Ne vom încerca norocul, spuse doamna colonel White.

— Și restul? întrebă Porter.

— Când am plecat din Bunia împreună cu dr. Decker, Leonce și Pepsy au spus că intenționau să rămână acolo. Nu mai aveau la ce să se întoarcă în sat.

— I-am putea găsi?

— Cunosc pe cineva care le-ar putea da de urmă, zise Harvath, gândindu-se la Jambo.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât să recuperăm probele prelevate de la pacientul-zero de la sediul Organizației Mondiale a Sănătății din Kinshasa, zise White. Cunoști pe cineva care ar putea face asta?

Jessica Decker se întorsese în Kinshasa, însă Scot nu credea că ea va dori să coopereze, darămite să rezolve problema de una singură.

Bineînțeles că știa pe cineva, prin urmare a încuviințat.

— Știu o echipă de oameni cu experiență care se află în țară și la care am putea apela, răspunse Harvath.

— Extremis? întrebă Carlton, referindu-se la Ash și la ceilalți trei soldați SAS.

Harvath a confirmat din nou.

— Această echipă știe cum să manevreze probele? întrebă

White. Cum să le pregătească pentru transport? Pot să le localizeze în sediul din Kinshasa?

Toate aceste întrebări erau întemeiate, iar răspunsul la fiecare dintre ele era „Nu”. Din câte știa el, Ash și oamenii lui nu aveau experiență în manevrarea agenților patogeni letali. Scot a clătinat din cap.

— Doamnă colonel, interveni Porter. Cât de repede puteți trimite pe cineva din echipa STAR la Kinshasa ca să supervizeze operațiunea?

— Pot trimite imediat pe cineva, dar totul se rezumă la transport.

— Dar Extremis? întrebă președintele, uitându-se la Harvath.

— Același răspuns.

— Dar probele prelevate de la pacienții din Statele Unite? întrebă Lydia Ryan.

— În mod normal, n-ar trebui să constituie o problemă, răspunse White. Relația noastră cu CDC este bună. Având în vedere despre ce este vorba, sunt convinsă că vor accepta orice fel de ajutor. Am început această discuție cu domnul director McGee, care m-a întrebat ce ar face USAMRIID dacă CDC nu ar putea reacționa.

McGee s-a uitat la președinte, apoi la ea.

— Cereți-le probele celor de la CDC, așa cum ați proceda în mod normal într-o astfel de situație. Dacă întâmpinați rezistență, spuneți-ne și ne vom ocupa noi de problemă.

— Dacă este vorba despre un atac terorist, de ce nu le spunem și lor? întrebă ea.

— Deoarece există anumite chestiuni legate de securitatea națională, răspunse McCollum, închizându-și carnetul de notițe.

Fiindcă fusese instruit ce să spună înainte să sosească White, a fost singurul răspuns pe care l-a dat.

Doamna White era un om de știință extrem de apreciat, dar

și un soldat și un profesionist care respecta lanțul de comandă.

— Am înțeles, replică ea.

După ce le-a mulțumit generalului McCollum și doamnei colonel White pentru prezența lor, președintele i-a rugat să iasă din Camera pentru situații de urgență. Îndreptându-și atenția către cei rămași, a cerut un raport intern actualizat.

Carlton și McGee i-au oferit președintelui un rezumat, atingând punctele principale și răspunzând la întrebări. Cu cât stăteau mai mult timp în acea încăpere, cu atât mai mult se înrăutățea starea Comandantului suprem al armatei americane.

— Vă simțiți bine, domnule președinte? îl întrebă Carlton într-un final.

— Sunt bine, răspunse Porter, tușind scurt ca să exectoreze. Ce ați aflat despre literele MC pe care Damien le-a scris referitor la planul lui pentru Statele Unite? Le-ați dat de capăt?

— Nu, domnule, răspunse McGee. Ne ocupăm încă de problemă.

— Grăbiți-vă, atunci. Vreau o actualizare peste două ore. Și când zic *actualizare*, mă refer la *progres*. S-a înțeles?

Toți cei prezenți în încăpere au dat afirmativ din cap și au răspuns la unison:

— Da, domnule președinte.

Când președintele s-a ridicat în picioare, s-au ridicat și ceilalți, iar Harvath și-a forțat norocul.

— Încă un lucru, dacă-mi permiteți, domnule președinte?

Porter nu a părut prea încântat, totuși a încuviințat.

— Domnule președinte, continuă Harvath, știu că atunci când am vorbit despre acest subiect, ați scos din discuție punerea sub custodie a lui Damien.

— Săltarea lui, vrei să spui, clarifică președintele.

— Da, domnule.

— Știi de ce am scos din discuție acest subiect?

— Cred că da, domnule.

— Dă-mi voie să te lămuresc, replică Porter. Pierre Damien este cetățean american și se află în prezent pe teritoriul Statelor Unite. Este, de asemenea, cetățean al Canadei, un important aliat al Americii. Damien mai este și diplomat, subsecretar al Națiunilor Unite. Este un om bogat și puternic, care are mulți prieteni bogați și puternici.

— Am înțeles, domnule, dar...

— Nu mă întrerupe! i s-a adresat președintele pe un ton aspru.

Porter nu îl mai rezezise niciodată pe Harvath. Acesta a regretat imediat că îl întrerupsese.

— Indiferent câte „scurtături” ai alege sau cum ai acționa în numele oportunității, situația se complică foarte mult atunci când ținta acestor măsuri este un cetățean american. Dacă cetățeanul este pe teritoriul Statelor Unite, situația devine atât de complicată, încât nici Dumnezeu nu o mai poate rezolva.

Porter a tăcut o clipă ca să-și tragă răsuflarea și i-a privit pe cei așezați în jurul mesei înainte să revină la Harvath.

— Când instrumentezi un caz este ca și când ai zidi o casă cărămidă cu cărămidă, iar tu nu ai suficiente cărămizi. Știi doar că au fost masacrați angajații dintr-o clinică medicală și locuitorii unui sat situat într-o parte a Africii despre care cei mai mulți americani nu știu nimic. Este îngrozitor, știu asta, dar singurul lucru care-l leagă pe Pierre Damien de cele întâmplate este cuvântul unui mercenar pe care l-ați supus torturii cu apă și pe care l-ați predat echipei de interogare din Malta, fără nicio autorizare. Asta-i tot ce aveți. Și asta înseamnă că este tot ce am și eu. Asta-i tot ce va avea și procurorul general. Nu are importanță cine a fost văzut ieșind din casa lui. La fel ca orice american de rând, are și el dreptul la asociere liberă. Îmi convine aversiunea lui față de America? Nu, însă are dreptul la liberă exprimare, precum și alte

drepturi garantate prin Constituție, un document pe care am jurat să-l păstrez, să-l protejez și să-l apăr. Deci, dacă mă întrebi dacă poți să „salți” un cetățean american aflat pe teritoriul Americii, pentru o crimă despre care se crede că ar fi înfăptuit-o în Republica Democrată Congo, în baza unei declarații smulse de la o persoană care nu este cetățean american, în urma unui interogatoriu neautorizat și brutal, răspunsul meu este un „Nu” *categoric*. M-am exprimat suficient de clar?

— Da, domnule președinte.

Paul Porter le-a mai aruncat o ultimă privire celor așezați în jurul mesei. Aceștia au consimțit, iar el a ieșit din Camera pentru situații de urgență.

Harvath, Carlton, Ryan și McGee au rămas muți de uimire o clipă, până când McGee a spus:

— Cred c-a mers bine.

Carlton a clătinat din cap.

— Nu pui niciodată o întrebare al cărei răspuns îl cunoști deja.

Harvath nu dorea să fie necuviincios față de Bătrân, însă nu a putut să se abțină:

— Trebuia să întreb.

— Ba nu trebuia, cel puțin nu atât de direct. Știi asta. Este președintele Statelor Unite. Nu îl deranjează dacă mai ieșim din tipare, dar există anumite chestiuni pe care trebuie să le abordăm cu mare grijă. Și, în mod cert, există anumite chestiuni pe care nu le putem discuta direct cu el.

Harvath i-a aruncat o privire lui Ryan. Existau momente în care ea părea să-l înțeleagă mai bine decât oricare dintre șefii lor.

— Totul se rezumă la cărămizi, corect?

— Poftim?

— Ți-a spus-o președintele. Nu ai suficiente cărămizi. Vrea să zidești cel mai gros și mai înalt zid din câte există. Unul pe

care Damien să nu îl poată escalada. Nu l-am auzit pe președinte să-ți fi zis să te oprești. L-am auzit doar spunând că, pentru moment, nu poți arunca direct cu cărămida în Pierre Damien.

Asta era? Acesta era mesajul pe care i-l transmisese președintele? Nu le întrerupsese misiunea, ci stabilise, pur și simplu, un alt traseu, unul pe care, pentru moment, trebuiau să-l respecte cu toții.

Au rămas în încăpere ca să pună la punct o strategie și au discutat despre rolul și sarcinile pe care le aveau de îndeplinit fiecare în continuare.

După ce au vorbit despre israelieni și despre Ben Mordechai, au convenit să revină la masa de discuții peste o oră, apoi au ieșit împreună din Camera pentru situații de urgență.

Pe la jumătatea scărilor, telefonul lui Harvath a început să bipăie, anunțându-l că primise mai multe mesaje – toate erau de la Nicholas, care îi scria să-l sune.

Când a ieșit din Aripa de Vest, telefonul lui a prins viață din nou, însă de astă dată a sunat. Atomic Dog, de George Clinton.

Bătrânul s-a uitat la el.

— E Nicholas, îi preciză Harvath.

— Răspunde-i.

CAPITOLUL XXXVIII

Era un puhoi de vești proaste.

— Au fost raportate alte șase cazuri, spuse Nicholas.

— Unde? întrebă Harvath.

— În San Francisco, Cedar Rapids, Atlanta, Philadelphia, New York City și Washington, D.C.

Washington? Harvath n-ar fi trebuit să fie surprins, în D.C. și în Virginia de Nord trăiau comunități mari de musulmani. Doar că nu se așteptase ca virusul ăsta să se răspândească atât de repede, cu atât mai puțin să ajungă la ușa lui peste noapte. Însă se întâmplase, iar ei trebuiau să facă față situației.

— A ajuns vestea în presă? întrebă el.

— Da, răspunse Nicholas. Iar în ultimele două ore, ministerele de sănătate din unsprezece țări i-au contactat pe cei de la CDC. Acestea încearcă să controleze fluxul de informații pentru a putea preveni panica.

„Le urez succes”, a reflectat Harvath. Din experiența lui, viața era alcătuită din trei grupuri distincte: oi, câini ciobănești și lupi. Dacă învățase un lucru vânând lupii și apărând oile, atunci acesta era faptul că oile aveau două viteze – încet și foarte încet. De vreme ce se răspândise vestea despre existența virusului, orice se putea întâmpla. În scurt timp, avea să se instaleze haosul.

— Ce-ai mai aflat? întrebă el, pregătindu-se să primească alte vești proaste.

— Companiile farmaceutice în care este implicat Damien par să fie curate. Una se ocupă cu medicamente pentru demență, iar cealaltă, cu anticoncepționale.

Ca să vezi.

— Dar cred că ai avut dreptate în privința musulmanilor congolezi, continuă Nicholas. A fost un grup alcătuit din treizeci de persoane. Au sosit și au plecat din Arabia Saudită

cu aceeași companie de zbor privată.

„În sfârșit, o veste bună.”

— Vreo poză de pașaport sau înregistrare CCTV? întrebă Harvath.

— Toate au fost trimise celor de la ferma „Solarium”. Vella le va verifica pe toate împreună cu Hendrik.

Deși nu putea face prea multe în această privință, măcar îi confirmau teoria.

— Altceva?

— Agentă lui Mordechai a luat legătura cu el.

— Femeia care este cu Damien?

— Da, răspunse Nicholas. Ea crede că i-a obținut parola.

— Asta-i o veste bună.

— Și devine din ce în ce mai bună. Softul care memorează tastele apăsate a înregistrat activitate pe mai multe dispozitive din încăpere. Am reușit să identificăm unul.

— Care anume?

— Laptopul Lindei Landon de la Departamentul Homeland Securiy.

— Ai verificat toate tastele pe care le-a înregistrat dispozitivul?

— Nu le-a văzut nimeni. Nici măcar Mordechai. Agentă lui nu transmite informațiile dacă nu are acces la un mijloc sigur de comunicare. Ea și Damien vor servi azi prânzul la restaurantul La Niçoise din Winchester. Agentă intenționează să-i predea personal lui Mordechai cardul de memorie.

Având în vedere tehnologia de care dispuneau israelienii, el era puțin surprins că ei nu îi puseseră la dispoziție un dispozitiv care să creeze și să codifice informațiile. Cu atât mai mult cu cât aceasta era o operațiune extrem de importantă. Israelienii își asumau riscuri foarte mari trimițând-o doar cu un dispozitiv care memora tastele apăsate. Era greu de spus ce ar fi făcut Damien sau oamenii lui dacă ar fi descoperit ce se întâmpla.

Trebuia să mai țină cont și de faptul că operațiunea lui Mordechai se concentrase asupra orașului Geneva, unde ei i-ar fi fost mult mai ușor să dea mai departe cardul de memorie, fără niciun incident, în drum spre serviciu sau spre vreun magazin. Având în vedere însă că se afla pe proprietatea lui Damien din Virginia, ei îi era mai dificil să ducă la bun sfârșit această sarcină.

Era greu de spus cât de securizată era rețeaua WiFi pe care o folosea el sau ce măsuri digitale luase împotriva interceptărilor. Damien era cunoscut pentru faptul că era o gazdă bună pentru oamenii bogați și extrem de puternici. Oare el le intercepta conversațiile?

Restaurantul reprezenta o strategie bună. Cardul de memorie urma să fie predat conform vechilor metode de spionaj, fără a face uz de prea multă tehnologie. Nu îi convenea însă faptul că vor irosi ore întregi într-o bătălie în care fiecare secundă conta.

— Unde este Mordechai acum? întrebă Harvath.

— În casa de lângă canal. Echipa care-l supraveghează va face curând schimb de tură.

— Cine urmează?

— Sloane Ashby și Chase Palmer.

Harvath a setat telefonul pe modul silențios, a vorbit cu Bătrânul câteva secunde, apoi a revenit la Nicholas.

— Ce-ai zice dacă ai mai ieși puțin din SCIF?

— Depinde, spuse piticul. La ce te gândești?

— La masa de prânz. Fac cinste.

Duba cenușie Sprinter a lui Nicholas era un TOC pe roți. Sub acoperiș avea ascuns un echipament de comunicare prin satelit, iar interiorul era prevăzut cu rafturi pline cu aparatură electronică. Vehiculul fusese îmbunătățit astfel încât Nicholas

să-l poată conduce singur.

Au ajuns în centrul orașelului Winchester cu mult înainte să înceapă aglomerația de la ora prânzului și au găsit un loc de parcare câțiva metri mai departe de La Niçoise, pe partea cealaltă a străzii. Un afiș al restaurantului promitea bucătărie mediteraneană și franceză – două dintre preferatele lui Nicholas. Harvath a coborât din dubă și a revenit peste cincisprezece minute cu mâncare thailandeză.

— Ce naiba e asta? se plânse piticul.

— Tăieței cu broccoli și carne de porc în sos de soia, adică *Pad See Ew*.

— Nu mănânc așa ceva.

Harvath i-a luat caserola din mână și a așezat-o pe bordul mașinii.

— Asta-i tot? Nu tu Ciuperci sălbatice? Nu tu Pate de ficat de porc? Nu tu Melci la cuptor în sos de unt aromat, a la Bourguignonne?

Harvath s-a uitat în punga de la Thai Winchester, clătinând din cap.

— Cred că au uitat să pună așa ceva.

— Ne aflăm la mai puțin de cincizeci de metri de un restaurant franțuzesc și *tu* te-ai învârtit până ai dat de mâncare thailandeză.

— Cui nu-i place mâncarea thailandeză?

— Nu face pe prostul cu mine, șuieră Nicholas. Ești prea deștept pentru asta.

Harvath a râs și și-a vârât mâna în pungă.

— Asta îmi place la tine. Nu privești pe nimeni cu superioritate.

Piticul și-a ațintit privirea asupra lui.

— Ar trebui să fie o glumă?

— Poate, răspunse Harvath, întinzându-i o caserolă termoizolantă. Burger din carne de bizon, „în sânge”, cu ceapă caramelizată și brânză cu mușcăi.

Privirea serioasă a lui Nicholas s-a transformat în zâmbet.

— E mai bine așa? întrebă Harvath.

— Nu e Pulpă de miel, dar accept, zise el, ridicând capacul și admirând burgerul. Ai adus ceva și pentru băieți?

Harvath s-a uitat în spate la Draco și la Argos, care își țineau boturile ridicate în aer, adulmecând mirosul mâncării calde.

— Îmi pare rău, dar nu au acceptat decât numerar, iar eu am rămas...

— Nu mai spune nimic, zise Nicholas zâmbind.

Harvath a zâmbit și el.

— Ai avut noroc că am găsit un loc de unde să-ți cumpăr un sendviș.

— Mulțumesc.

Harvath a rostit printre îmbucături:

— În restaurantul thailandez era pornit un televizor. Au întrerupt știrile naționale pentru o relatare locală despre un alt pacient care a murit din cauza hemoragiei la Spitalul Universitar din Georgetown.

— Nu vor reuși niciodată să o țină în frâu.

— Boala sau povestea?

Nicholas a mușcat din burger, lăsând tăcerea lui să vorbească de la sine.

Harvath era convins că reporterii din toată țara cutreierau spitalele, își chestionau sursele și încercau să descopere și alte cazuri. Tot ceea ce le dezvăluise guvernul până în acel moment era faptul că toți pacienții contractaseră boala peste ocean.

Harvath s-a întins după o sticlă cu apă, când telefonul lui Nicholas a scos un semnal sonor de avertizare. Piticul a luat aparatul, a introdus parola și a citit mesajul. Apoi a deschis atașamentul și a întors telefonul înspre Harvath astfel încât acesta să poată vedea imaginea.

— Iată-l pe cel care a scăpat din clinica din Ngoa.

Harvath a privit imaginea. Părea să fie o fotografie scanată a

pașaportului bărbatului făcută de saudiți când acesta intrase la ei în țară. Îl chema Yusuf Mukulu și avea douăzeci și șapte de ani.

— De la cine e? întrebă el.

— De la Vella din Malta. Hendrik a confirmat că Mukulu este bărbatul care a fugit și a ajuns la Clinica „Matumaini”.

I se părea ireal că privea fața bărbatului – persoana pe care doamna colonel White o numise „pacientul-zero”. Era bine dacă ar fi existat un singur pacient-zero, și nu treizeci.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți pelerini împreună cu care a călătorit la Mecca? întrebă Harvath.

Nicholas a întors telefonul și și-a plimbat degetul peste mesajul scurt.

— Conform spuselor lui Hendrik, angajații clinicii din Ngoa i-au lăsat să moară, pe urmă au săpat o groapă, au ars cadavrele și au acoperit totul.

— La propriu și la figurat.

Piticul și-a așezat telefonul pe bord și și-a întors atenția la burger.

Harvath și-a verificat telefonul ca să vadă dacă primise vești din Congo, de la Ash și de la echipa lui. Fusesse trimisă o aeronavă care să-i ducă în Kinshasa. O alta decolase spre Bunia după membrul echipei STAR desemnat să lucreze cu ei. Nu se primise însă nicio veste.

Au mâncat în tăcere, până când Nicholas a întrebat:

— Dacă nu vom reuși să ținem povestea în frâu... dacă totul va scăpa de sub control, care este planul tău?

— Nu se va întâmpla asta.

Piticul l-a privit atent.

— Corect, dar să presupunem că se va întâmpla. Să admitem că lucrurile o vor lua razna. Ți-ai făcut un plan? Unde să mergi, ce să faci?

Harvath a încuviințat:

— Un prieten de-al meu din trupele SEAL are un loc în

Alaska. Este izolat, îndepărtat și se ajunge foarte greu. Acolo mi-ar plăcea să mă duc. Individul e strateg. Și-a făcut multe provizii de-a lungul anilor, pentru orice eventualitate.

— Se pregătește pentru Ziua Judecății de Apoi?

— Este un tip deștept. Știe că rafturile din magazine nu vor fi mereu aprovizionate. Mai știe că în cazul unui dezastru de proporții, guvernul nu poate și nu va avea grijă de toată lumea. Ai văzut suficient de multe de când ești în D.C. Nu zic că nu există și persoane bine intenționate în guvern, dar, în general, membrii guvernului se interesează doar de ei. Au cheltuit miliarde de dolari asigurându-se că, dacă lucrurile o vor lua razna, vor avea un loc sigur unde să se retragă și unde există provizii suficiente. Ei sunt protejați. Tu și cu mine? Nu prea. Noi suntem pe cont propriu. De aceea am ales Alaska.

— Mai întâi trebuie să ajungi acolo, zise Nicholas. E destul de departe.

— M-am ocupat și de asta. Dar tu?

Piticul s-a uitat la cei doi câini ai lui, pe urmă la Harvath.

— Nu știu. Nu m-am gândit niciodată prea serios la asta până acum. N-am crezut că voi fi nevoit. Depinde care va fi cel mai sigur loc.

— Și-apoi?

— Și-apoi voi căuta o modalitate prin care să ajungem cu toții acolo.

— Adică tu, câinii și Nina, spuse Harvath, referindu-se la femeia din viața lui Nicholas.

— Da.

— Pot să fiu sincer cu tine?

Piticul a consimțit.

— E un plan de rahat.

— Știu, răspunse acesta, dar este singurul plan pe care-l am.

— Ei bine, trebuie să ne gândim la un altul.

— Până una-alta, Alaska sună bine.

— Nu-ți face griji, zise Harvath. Nu se va ajunge acolo.

— Și dacă se va ajunge?

— Dacă se va ajunge, te voi lua cu mine, OK?

Nicholas a zâmbit. Harvath era un om cu suflet bun, unul dintre puținii prieteni adevărați pe care îi avusese vreodată.

— Mulțumesc.

Harvath a vrut să facă o glumă și să spună că trebuiau să cumpere vopsea portocalie, ca nu cumva să-l piardă pe Nicholas în nămeții din Alaska, când i-a sunat telefonul. Era Palmer.

A răspuns la apel.

— Care-i treaba?

— Fii pe fază. Au sosit Damien și femeia.

CAPITOLUL XXXIX

Cele două vehicule negre Chevrolet Suburban au oprit în fața restaurantului La Niçoise, iar membrii echipei de securitate a lui Damien au coborât primii. Erau niște bărbați duri, corpolenți, bine pregătiți și experimentați. După ce au scrutat strada, ei au deschis portiera din spate ca să poată coborî Damien, urmat de Helena. El i-a oferit brațul, iar cei doi au intrat împreună în restaurant.

Proprietarul s-a grăbit să-i întâmpine. Cei doi bărbați au dat mâna. Damien l-a întrebat pe patron despre familia lui, pe urmă i-a întins o sacoșă din piele în care se aflau două sticle de vin Domaine de la Romanée-Conti Montrachet din 1978.

Vinul valora cincizeci de mii de dolari și proprietarul restaurantului, fiind el însuși expert în vinuri, știa acest lucru. Damien l-a bătut ușor pe umăr.

— Când ne vei aduce paharele, adu unul în plus și pentru dumneata.

— Dumnezeu! exclamă bărbatul, încântat. Mulțumesc, domnule Damien! Sunteți foarte amabil. Urmați-mă, vă rog. Vă conduc la masa dumneavoastră.

După ce Damien i-a prezentat-o pe Helena și s-au așezat la masă, proprietarul restaurantului s-a dus în grabă să le aducă celor doi musafiri paharele lui personale de vin.

Restaurantul se afla într-o clădire mică din cărămidă. Mesele erau acoperite cu fețe de masă apretate, iar picturile de pe pereți descriau peisaje mediteraneene și din sudul Franței. Muzica lui Stéphane Grappelli se revărsa precum cafeaua caldă cu lapte din difuzoarele ascunse undeva prin apropiere.

Dacă ar fi închis ochii, Helena și-ar fi putut imagina că se afla în Franța. O împiedica doar un singur lucru – o tânără extrem de frumoasă care ședea la masă alături de Zion, în partea cealaltă a restaurantului.

„Cine este? s-a întrebat Helena. Vreun spion Mossad? Sau

un alt agent operativ al lui? Ce caută aici? Oare el încearcă să-mi transmită vreun mesaj? Mi-a găsit deja o înlocuitoare? Dar «Bentzi» nici măcar nu știe că îl voi părăsi”, s-a gândit Helena.

— Te simți bine, draga mea? o întrebă Damien, trezind-o pe Helena din reverie.

Ea i-a zâmbit.

— Muzica, aromele care vin din bucătărie... cred că am visat o clipă cu ochii deschiși că mă aflu în Franța.

— Așteaptă să adăugăm și vinul Montrachet în această imagine, zise el, făcându-i cu ochiul.

— Două sticle totuși, Pierre? O să mă cari în spate acasă. Bărbatul în vârstă a rânjit.

— Întotdeauna am asemănat sticlele de vin cu sânii. Trei sunt prea multe, iar una nu este îndeajuns.

— Pierre! exclamă Helena, înroșindu-se la față. Ssst! Nu suntem singuri aici.

— Nu-mi pasă, replică el, căutându-i mâna, apoi zâmbi larg atunci când degetele lor se împletiră. Ai devenit o persoană foarte specială pentru mine.

— Sunt convinsă că le spui asta tuturor femeilor pe care le aduci în America la bordul avionului tău privat.

— Vorbesc serios.

— Și eu.

— Ești prima femeie care nu vrea nimic de la mine.

— Ești sigur de asta? îl întrebă ea cu blândețe, mângâindu-i palma cu vârful degetului.

— În afară de asta.

— Cred că ăsta este motivul pentru care ai adus *două* sticle de vin. Vrei să mă îmbeți ca să profiți de mine când ne vom întoarce acasă.

El a strâns-o ușor de mână înainte să-i dea drumul.

— Ai văzut din ce an este vinul?

Ea a clătinat din cap.

Damien și-a ridicat privirea ca să-i facă semn proprietarului, însă acesta se apropia deja de ei. După ce a așezat pe masă trei pahare, bărbatul i-a prezentat vinul lui Damien, apoi s-a apucat să scoată cu grijă dopul cu ajutorul unui tirbușon.

Având în vedere că sticla de vin stătuse în cramă atât de mult timp, s-ar fi putut întâmpla multe lucruri neprevăzute. Dopul însă era în stare perfectă; nici urmă de alterare. Proprietarul restaurantului a pus dopul pe masă ca să-l poată verifica și Damien.

După ce l-a verificat, Damien l-a încurajat pe proprietar să își toarne vin ca să-l deguste el primul.

Fără să se grăbească, bărbatul i-a admirat culoarea, pe urmă a mirosit buchetul de arome. Într-un final, l-a gustat, ținându-și ochii închiși preț de câteva secunde. Pe urmă, a declarat:

— Absolut uimitor!

Și a turnat vin în pahare pentru Helena și Damien.

Așezându-și ușor mâna pe sticlă, el a verificat temperatura vinului. Vinurile albe din Burgundia erau mai căutate decât cele roșii. Acestea nu se țineau în frapiere. Aroma lor era mai plăcută la o temperatură de 15°C-18°C. Vinul de Montrachet era perfect, prin urmare nu avea nevoie de alte pregătiri.

Damien l-a încurajat pe proprietar să își toarne mai mult vin în pahar, nu doar pentru degustare, iar acesta s-a conformat. După ce le-a prezentat specialitățile din meniu, acesta s-a scuzat și s-a dus să se ocupe și de ceilalți clienți.

Damien s-a uitat la Helena și a întors sticla de vin astfel încât ea să poată citi eticheta.

— 1978, zise el.

— Anul meu de naștere.

— Știu. Tocmai de aceea l-am ales pentru masa de prânz de azi, spuse el, ridică paharul și propuse un toast: Pentru moderație în tot, mai puțin în dragoste.

Helena a ciocnit cu el. Era stupefiată. Nu știa ce să spună. Oare Damien tocmai îi spusese că o iubea?

Ea a sorbit din vin, încercând să tragă de timp ca să își adune gândurile.

— Am ceva pentru tine, adăugă el.

Damien și-a vârât mâna în buzunarul exterior al sacoșei din piele și a scos o cutie de bijuterii din catifea, de mărimea unei farfurii de salată.

Ridicându-i capacul, i-a prezentat conținutul peste masă.

Era cel mai rafinat colier cu diamante din câte văzuse ea vreodată. Trebuie să fi valorat sute de mii de dolari.

— Îmi dai voie? întrebă Damien.

Helena a rămas fără cuvinte. Nu a reușit decât să încuviințeze printr-un semn al capului.

Damien s-a ridicat de la masă, a scos colierul din cutie și s-a postat în spatele ei.

A așezat colierul pe bluza ei pe gât, din cașmir moale, în vreme ce diamantul greu din centru i se odihnea între sâni.

Ea și-a ridicat părul, astfel încât el să poată închide colierul. După ce a terminat, s-a întors la locul lui și i-a zâmbit din nou.

— Nu știu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic, o asigură el.

— De aceea ai plecat azi-dimineață? Ca să cumperi acest colier pentru mine? întrebă ea mângâind cu degetele salba.

— Da.

— Nu înțeleg. De ce?

— Trebuie să existe un motiv?

— Pierre, privește acest colier. Este superb. Bărbații nu fac astfel de cadouri oricui.

— Tu nu ești oricine, replică el.

Ea a zâmbit și l-a privit cu drag.

— Nu-mi face asta, Pierre.

— Ce să fac?

— Asta, răspunse ea, ținând o mână pe șireag și ridicând

paharul cu vin cu cealaltă. Călătoriile, colierul, vinul. Nu vreau să mă obișnuiesc cu așa ceva.

— Ai putea?

— Sunt a ta, Pierre. Nu trebuie să faci toate astea.

— Îmi face plăcere.

— Și mie îmi place că îți face plăcere, însă nu complica lucrurile. Te rog.

Damien a privit-o fix câteva clipe.

— Când a murit soția mea, am simțit o durere cum nu am mai trăit niciodată. Am jurat că, dacă voi reuși să trec peste ea, nu voi mai permite să se întâmple asta niciodată. Apoi te-am cunoscut pe tine și totul s-a schimbat.

— Te-ai îmbătat deja, chicoti ea, făcându-i cu ochiul.

El i-a zâmbit.

— Ai un simț al umorului perfect, știi asta? Ești perfecțiunea întruchipată.

— Chiar că te-ai îmbătat, pentru că sunt departe de a fi perfectă.

— În ochii mei ești perfectă. Ne potrivim pe deplin.

Ea l-a privit în ochi.

— Pierre, mă ceri în căsătorie?

Damien a râs.

— Ca să fiu sincer, nu știu ce fac. Tot ceea ce știu este că nu îmi pot imagina viața fără tine.

Helena și-a întins mâna și a luat-o pe-a lui într-a ei.

El a strâns-o de mână.

— Promite-mi că nu mă vei părăsi.

Era o rugămintă uimitor de înduioșătoare. Helena i-a strâns și ea mâna, apoi l-a liniștit:

— Nu plec nicăieri.

Ședeau ca doi adolescenți îndrăgostiți, privindu-se în ochi și râzând. Damien a umplut din nou paharele cu vin și a comandat aperitivele.

Între aperitiv și felul principal, Helena i-a zis:

— Trebuie să îți mărturisesc ceva.

El și-a făcut curaj, din instinct. Brusc, acea durere pe care nu o mai simțise de mult a revenit – deși se rugase să nu o mai resimtă niciodată.

— Ce este?

— Când ți-am spus că nu voi pleca nicăieri.

— Da.

— Nu am fost complet sinceră cu tine.

— Nu?

— Nu. Trebuie să merg la toaletă.

El a avut nevoie de o fracțiune de secundă să înțeleagă gluma, iar privirea lui îngrijorată a lăsat locul unui zâmbet.

Helena s-a apropiat de scaunul lui, i-a trecut degetele prin păr și l-a sărutat.

— Îți mulțumesc pentru asta, spuse ea. Pentru tot. Pentru colier, pentru tot.

El și-a ridicat ochii și i-a zâmbit, apoi a urmărit-o cu privirea în timp ce se îndrepta către toaleta femeilor. Era o făptură incredibilă. Luase decizia corectă când hotărâse să o aducă în Winchester cu el. O simțea în străfundul inimii.

Gărzile lui de corp au urmărit-o doar cu privirea. Nu aveau niciun motiv să o însoțească la toaletă. Damien era prioritatea lor, nu ea.

Colierul era incredibil de frumos. Ar fi vrut să se admire în oglindă la nesfârșit, avea însă timp pentru asta mai târziu.

După ce a încuiat ușa, și-a scos telefonul și s-a ocupat mai întâi de ceea ce avea de făcut. În telefon existau atât de multe aplicații, încât a găsit-o cu greu pe cea pe care o căuta. Tocmai asta era ideea. Dacă Damien sau unul dintre oamenii lui ar fi pus mâna pe el – și, probabil, o făcuseră deja –, nu ar fi văzut nimic neobișnuit la aparat. Nici măcar aplicațiile bancare.

Într-o dimineață, observând un articol într-unul dintre ziarele financiare ale lui Damien, ea își exprimase părerea referitoare la ce ar trebui să facă o țară din Europa de Est în cazul în care Rusia ar fi sistat furnizarea gazelor naturale către aceasta. Ea terminase prin a-și exprima opinia despre cum ar putea afecta acest lucru piețele.

Această expunere a ei l-a impresionat pe Damien. Când a întrebat-o cum ajunsese la acea concluzie înțeleaptă, ea a profitat de ocazie ca să-l tachineze, răspunzându-i că ieșise o vreme cu un bancher de investiții britanic. Gândul că fusese cu altcineva l-a înnebunit și l-a făcut să o dorească și mai mult. Helena nu a trebuit decât să întindă capcana, iar Damien a căzut în ea.

Găsind aplicația și activând-o, și-a asumat riscul. Fie va fi cel mai inteligent lucru pe care-l făcuse vreodată, fie va fi cel mai nebunesc. Va afla în curând. Se consola cu gândul că, indiferent cât de rău ar fi degenerat lucrurile, trecuse prin experiențe și mai rele, mult mai rele, care o făcuseră să devină mai puternică.

După ce a închis aplicația și și-a vârât telefonul în geantă, a scos un tub de ruj și un pachet mic de șervețele.

A desfăcut partea de jos a tubului, a scos cardul de memorie din ascunzătoare și l-a pus între dinți. A dezlipit abțibildul care închidea pachetul de șervețele, a așezat cardul de memorie în mijloc, apoi și-a vârât mâna sub masa de toaletă și l-a lipit în spatele chiuvetei.

Blondina lui Ben va trebui să depună ceva efort ca să-l găsească, însă Helenei puțin îi păsa. Își îndeplinise misiunea. Mossad-ul va intra în posesia parolei lui Damien. Odată ce aceasta va fi confirmată, va primi dosarul lui Enoch și va dispărea, pur și simplu.

La un moment dat, va reuși să se răzbune pe bărbatul care o răpise de la familia ei și care o supusese atâtor orori inimaginabile. Exista posibilitatea ca Mossad-ul să încerce să

o trădeze, însă nu și Zion. Îl cunoștea suficient de bine ca să știe că își va ține promisiunea. Era un om de cuvânt.

Stând în fața oglinzii, și-a reîmprospătat rujul de pe buze și și-a aranjat părul. Colierul era uimitor. Va găsi un cumpărător căruia să-l vândă la un moment dat, undeva în America Centrală sau de Sud. Nu era nicio grabă. Nu avea nimic la dispoziție decât timp.

Zâmbind în oglindă, s-a hotărât să-i transmită israelianului un mesaj și, lipindu-și buzele de oglindă, i-a lăsat un sărut rujat.

El va fi supărat atunci când ea va dispărea. Nimeni nu pleca din serviciul Mossad-ului fără a primi această permisiune. Va fi diferit în cazul lui „Bentzi”; el o va lua personal. Ar fi considerat-o un afront personal, ca atunci când un musafir nu îți mulțumește niciodată pentru că l-ai găzduit.

Problema lui era aceea că se erijase întotdeauna ca fiind salvatorul ei. La început, așa îl socotise și ea. Până într-atât, încât se îndrăgostise de el. Însă pe măsură ce timpul trecea și o trimitea mereu în misiuni – explicându-i clar până unde se aștepta el ca ea să meargă pentru Israel –, sentimentele ei s-au schimbat.

Helena trecuse de la un temnicer la altul. Ca sclavă sexuală, fusese abuzată fizic și amenințată cu moartea. Ca agentă a lui Ben, fusese abuzată emoțional și amenințată cu închisoarea.

Așa cum sperase, în zadar, de altfel, că proxeneții se vor opri într-un final și îi vor da drumul, tot așa ajunsese să spere și în cazul lui Zion. În cele din urmă, și-a dat seama că va fi nevoită să își pregătească singură evadarea.

Israelianul n-avea decât să se înfurie după plecarea ei. Profitase suficient de mult de pe urma sa. Intenționa să dispară. Avea un plan ca la carte. El o învățase bine, așadar, ucenicul era pregătit pentru ultima lecție. Urma ei se va pierde în alei întunecate și în înfundături. „Bentzi” și Mossad-ul vor petrece următorii douăzeci de ani căutând-o, dar nu o vor găsi

niciodată.

Având în vedere ceea ce făcuse pentru ei și ceea ce știa, Helena spera ca ei să nu o caute. Îi datorau măcar atât. Îi erau datori să o lase în pace. Mai existau și alte fete – mai tinere, în situații mai grave. Înlocuirea ei nu ar fi constituit o problemă.

După ce și-a aranjat puloverul, Helena a deschis ușa și a ieșit din toaletă. Nu mai trebuia decât să-l mențină fericit pe Damien pentru o vreme. De îndată ce va pune la punct și ultimul detaliu, va putea începe o viață nouă. Și odată ce va începe o viață nouă, singurul lucru care va conta va fi doar ceea ce își dorea ea.

CAPITOLUL XL

Ben Mordechai a achitat nota de plată în timp ce Sloane Ashby era la toaleta pentru femei. Când colega lui a revenit, cei doi au ieșit din restaurant împreună.

L-a durut când i-a văzut pe Helena și pe Damien atât de apropiați. Ea era cu adevărat îndrăgostită de el, iar Damien era îndrăgostit până peste urechi de ea. Nu putea fi o actriță chiar atât de bună.

Colierul părea uimitor chiar și din partea cealaltă a încăperii, iar Mordechai s-a întrebat când pierduse controlul nu numai asupra operațiunii, ci și asupra ei.

Pentru ca situația să fie și mai grea, se apropia furtuna. Deși afară era soare, simțea acest lucru în mâini. Când au ieșit afară, o rafală rece de vânt a măturat un morman de frunze veștede, căzute pe trotuar. Mordechai și-a ridicat gulerul hainei și a însoțit-o pe Ashby până la mașină.

Exceptând masa de prânz, când fusese important ca ei să treacă drept doi colegi care luau prânzul împreună, ea nu a spus prea multe. Când gărzile de corp ale lui Damien intraseră în restaurant, privirile lor căzuseră asupra lui Mordechai, întârziind asupra lui mai mult decât asupra celorlalți clienți. Apoi aceștia trecuseră mai departe.

Și el îi privise cu atenție – croiala și materialul costumelor, pantofii, tunsorile, până și ochii, maxilarele și construcția facială. Erau înalți toți, aveau cu mult peste 1,82 m și păreau a fi europeni. Probabil că erau occidentali, cu siguranță nu estici sau israelieni. Însă cum lumea se schimba atât de repede, lui Mordechai îi era din ce în ce mai greu să își dea seama.

Factorul-cheie îl constituia faptul că bărbații erau disciplinați și aveau o ținută de militar. Cu banii pe care trebuie să-i fi investit Damien, aceștia păreau a fi foști soldați care luptaseră în mai multe zone de război. Nu erau bărbați cu care să te joci sau pe care să-i subestimezi.

— Este încântătoare, zise Ashby când se apropiară de mașină.

— Cine? întrebă Mordechai, pierdut în gânduri.

— Helena.

El a dat afirmativ din cap, neștiind cum să răspundă. Se afla într-o situație incomodă. Nu era prizonierul lor – directorul adjunct CIA, Ryan, specificase acest lucru –, însă nu era nici liber să plece. Fie coopera, fie era expulzat din țară împreună cu alți câțiva agenți secreți israelieni despre care CIA știa că operau în afara Ambasadei Israelului. Mordechai nu avea altă variantă decât să se conformeze.

Din fericire, obținuse ceea ce avea nevoie și putea să se despartă de americani. Conform înțelegerii, americanii vor copia informațiile de pe cardul de memorie înainte să i-l predea lui.

După ce au urcat în mașină, Ashby și-a deblocat telefonul și a căutat poza pe care o făcuse buzelor rujate de pe oglinda din toaletă.

— Cred că asta este pentru tine.

Ashby i-a dat telefonul, apoi a pornit motorul și a pătruns în traficul de pe stradă.

Pe drum, Mordechai nu a scos un cuvânt. Destinația lor era o zonă numită Rutherford Crossing, aflată la o distanță de câteva minute înspre nord. Era o zonă comercială, cu hipermarketuri și parări suficiente.

În urma lor rămăseseră două echipe ca să-l supravegheze pe Damien. Când Ashby a intrat în parcare destinată magazinului de bricolaj, Nicholas și Harvath o așteptau deja acolo. Chase Palmer a sosit peste câteva minute.

— Vreți să venim și noi? întrebă Ashby.

— Nu, doar domnul Mordechai, răspunse Harvath. Tu și Chase rămâneți aici.

Ea a încuviințat și i-a întins cardul de memorie pe care-l recuperase de sub chiuveta din toaleta femeilor a

restaurantului La Niçoise.

Mordechai a coborât din mașină și l-a urmat pe Harvath până la dubă.

— Îți plac câinii? îl întreabă Harvath în timp ce bâjbâia după clanță.

— N-am nicio problemă cu... *lisuse!* exclamă el când îi văzu pe Argos și pe Draco înăuntru.

Pe urmă, când și-a ridicat privirea și l-a zărit pe Nicholas, el a adăugat:

— Javr...

Însă Nicholas l-a întrerupt:

— Nu cred că vrei să rostești fraza până la capăt.

— Tu!

Piticul a zâmbit.

— *Eu.*

— Deci de-asta n-am reușit să dăm de urma ta, zise Mordechai. Te-au ascuns americanii.

— În primul rând, n-am știut că cei de la Mossad mă caută. În al doilea...

— N-ai știut, pe naiba! Tu ai fost cel care le-a spus celor din Emirate despre operațiunea Mahmoud Al-Mabhouh.

Harvath s-a uitat la Nicholas.

— Vă cunoașteți?

— Doar după renume.

— *Al-Mabhouh*. Nu el este fondatorul aripii militare a Hamas? Cel pe care l-ați ciomăgit bine în Dubai?

— *Cofondator*, preciză Mordechai.

— Mă rog, replică Harvath. Urcă în dubă.

Odată ce israelianul s-a aflat înăuntru, Scot a urcat în urma lui și a închis ușa.

Mordechai s-a așezat pe unul dintre scaunele din fața rafturilor cu echipament electronic.

Argos și Draco nu îl plăceau. Cei doi câini uriași și albi au început să mârâie în momentul în care acesta a intrat în dubă.

Nicholas le-a ordonat să tacă, însă aceștia s-au încăpățânat să-l asculte, continuând să mârâie. Harvath nu îi mai văzuse așa până atunci.

Nicholas a repetat comanda, iar cei doi câini s-au potolit, într-un final.

— Serviciul secret al Emiratelor și-ar fi dat seama ce se întâmplă cu sau fără ajutor, clarifică piticul.

— Deci recunoști că tu ai fost, zise Mordechai, clocotind de furie.

— N-am avut nicio legătură. Dar ținând cont de faptul că rușinea a căzut pe capul Mossad-ului, îți înțeleg dorința de a găsi un țap ispășitor.

Mordechai s-a uitat la Harvath în timp ce arăta cu degetul către Nicholas.

— Este un infractor internațional pe care-l caută mai multe țări. America nu ar trebui să-i ofere adăpost.

— Mi-au oferit mai mult decât un adăpost. Am fost grațiat de președinte.

Israelianul nici măcar nu se putea uita la el. A continuat să i se adreseze lui Harvath:

— Cum poate țara voastră să grațieze pe cineva care face trafic pe față cu informații secrete furate?

— Nu știu, continuă Nicholas. De ce nu îl întrebi pe analistul american de informații, care face închisoare pe viață la o sută cincizeci de kilometri sud de aici pentru că a vândut informații secrete Israelului? Ți-l mai amintești? Este individul pe care guvernul tău l-a făcut cetățean israelian. Nu-mi amintesc numele lui.

— Jonathan Pollard, răspunse Harvath.

— Așa e, Pollard.

— E cu totul altceva, izbucni Mordechai, întorcându-se către Nicholas.

Câinii au început din nou să mârâie.

Harvath se săturase deja.

— Gata! N-aveți decât să vă lămuriți neînțelegerile mai târziu. Acum vreau să știu ce se află pe cardul de memorie.

Nicholas a dat să spună ceva, însă Harvath i-a făcut semn să tacă. Părând să-i simtă dispoziția, câinii au tăcut și ei.

Harvath i-a întins cardul.

— Cât va dura?

Piticul i-a răspuns, fără să își ia privirea de la Mordechai în acest timp:

— Este floare la ureche. Nu va dura deloc mult.

În ciuda acestui schimb de replici acide, motivul pentru care Harvath îl adusese acolo pe Nicholas și TOC-ul lui pe roți era pentru că voia să afle imediat ce se afla pe cardul de memorie.

Harvath îl invitase pe Mordechai în dubă din curtoazie profesională. Nu avea niciun interes personal. Voia ca israelianul să fie de față atunci când Nicholas procesa cardul. Era atât un semn de respect, cât și o atitudine corectă față de el.

În timp ce Nicholas introducea cardul în laptopul lui, Harvath a scos din lada frigorifică o sticlă cu apă pe care i-a oferit-o lui Mordechai.

— Ești bine? îl întrebă el.

Israelianul și-a flexat degetele de la mâini. Era evident că suferea cumplit.

Harvath i-a luat sticla din mână, i-a răsucit capacul, pe urmă i-a oferit-o din nou.

— Mulțumesc, băigui Mordechai.

— *Ein be'ad ma*, răspunse el. Pentru puțin.

Israelianul a zâmbit.

— Vorbești limba ebraică.

— Puțin.

— Ai fost în Israel?

— O dată sau de două ori, minți Harvath.

Fusese acolo de nenumărate ori.

— Afaceri sau de plăcere?

— Mă interoghezi, domnule Mordechai?

— Spune-mi Ben, te rog.

— Atunci încerci să mă recrutezi.

Mordechai i-a făcut cu ochiul.

— Depinde. Ești dispus?

— Nu, nu este, interveni Nicholas din spatele laptopului.

Zion s-a apropiat de Harvath și i-a șoptit la ureche:

— Eu cred c-aș înnebuni să lucrez cu el.

— S-a schimbat.

Israelianul a râs.

— Și lupul își schimbă părul.

— Lupul ăsta și-a schimbat și năravul, crede-mă. Vrei un sfat? Nu face glume.

— Chiar atât de sensibil este?

Harvath a arătat către Argos și Draco.

— Iar ăștia doi n-au mâncat nimic toată ziua.

— Am auzit povești despre câinii lui.

— Toate sunt adevărate.

Mordechai a clătinat din cap și a continuat în șoaptă:

— Nanism primordial. Trebuia să fi murit până acum.

— La fel și noi, dar iată-ne aici.

Israelianul a dat afirmativ din cap, admitând tacit această realitate. După ce a luat o gură de apă, el a schimbat subiectul:

— Ce se va întâmpla cu Damien?

— Depinde de ce vor găsi colegii tăi de la Tel Aviv pe hard disk-ul lui.

Mordechai și-a încovoiat degetele de la mâna rămasă liberă.

— Artrită? îl întreabă Harvath.

El a încuviințat.

— Grație lui Mahmoud Al-Mabhouh.

— Ce-ai făcut? Ți-ai rupt degetele de capul lui când l-ai ajutat să urce în mașina poliției?

Harvath s-a așteptat să smulgă un zâmbet de la israelian,

însă nu s-a întâmplat acest lucru. În schimb, Mordechai a răspuns:

— Cu mai mulți ani în urmă, a, existat un membru al Knesset-ului. Era foarte îndrăgit în Israel, în special când venea vorba despre păreriile lui despre Gaza și Cisiordania. Era un om cumsecade, cinstit, îndrăgit chiar și de majoritatea palestinienilor. Părea pregătit nu numai să devină prim-ministru, ci și să instaureze ceva mult mai important – pacea.

Deoarece pacea nu fusese instaurată încă în Israel și știind că eforturile membrilor Knesset fuseseră oarecum înăbușite, Harvath a așteptat ca Mordechai să explice în continuare.

— Bărbatul avea două fiice, zise Zion, luând încă o gură de apă. Amândouă erau frumoase. Tinere, prostuțe și frumoase. Le plăcea să iasă noaptea în club și să consume droguri. Provenind dintr-o familie israeliană înstărită, credeau că totul li se cuvenea. Tatăl a fost prevenit de nenumărate ori despre comportamentul lor, însă și el profita la fel de mult de celebritatea lor ca și ele. Era epitoma disfuncțională a unui cerc vicios. În loc să o lase mai moale cu munca și să se concentreze asupra familiei, și-a muștrat fiicele, apoi și-a văzut mai departe de carieră.

Harvath observase aceeași situație la mai multe familii de politicieni americani. Într-o cultură a opțiunilor „like”, „distribuie” și „număr de urmăritori”, politica devenise un soi de concurs al rețelelor de socializare, unde un om ca Abraham Lincoln nu ar fi avut nicio șansă fără masca lui Guy Fawkes.

— Așa cum se întâmplă adesea în cazul copiilor lăsați de capul lor, fetele nu își cunoșteau limitele, adăugă israelianul. Cât de departe erau dispuse să meargă până când să intervină părinții și să ia măsuri? Mama lor, o vedetă de televiziune din Israel care cocheta și cu muzica, era o nulitate din acest punct de vedere. Ea era cea care le dădea un exemplu prost fetelor – băutură, droguri și zvonuri cum că ar fi avut o aventură nu

numai cu unul, ci cu doi dintre colegii ei de platou. Era o familie dezbinată. Apoi lucrurile s-au înrăutățit. Deoarece tatăl era ocupat cu campania electorală care se apropia, iar mama lor, cu lansarea noului album, fetele au rămas complet nesupravegheate. Acestea au intrat într-un anturaj dubios și au început să se drogheze din ce în ce mai mult, ca să atingă culmi din ce în ce mai înalte. Într-o noapte, fetele au intrat cu BMW-ul tatălui într-un copac. Accidentul ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă pentru toată lumea, corect?

Harvath a consimțit.

— Doar că n-a fost așa, replică Mordechai. Părinții, cu paharele pline de Scotch în mână, au criticat cu vehemență viața de huzur pe care o duceau fetele. După cum era de așteptat, fetele au protestat și ele. Conform spuselor vecinilor, a fost o ceartă de proporții epice. Disperat să găsească și să exercite o fărâmbă de autoritate parentală, tatăl a ales măsura extremă. Luând o atitudine care ar putea fi apreciată doar de birocrații incapabili, a *înghețat* conturile bancare ale fetelor.

Harvath s-a uitat la el.

— Doar atât? Nu le-a pedepsit? Nu le-a trimis la muncă forțată în cel mai rău kibut din lume? Le-a făcut inutile cârdurile de credit?

Mordechai a clătinat din cap.

— Nici măcar nu le-a confiscat cheile de la mașină.

— Deci, practic, fiicele lui au continuat să iasă în oraș; doar că depindeau de alte persoane ca să le ajute să se distreze.

Israelianul a încuviințat.

— Și ghici cine a fost dispus să le ajute?

Harvath a privit cum bărbatul își mișca degetele și a intuit răspunsul:

— Hamas?

Mordechai a consimțit din nou.

— Deoarece pacea era ultimul lucru pe care și-l dorea organizația teroristă, copiii de bani gata, încrezuți și

dependenți de droguri le ofereau membrilor acesteia ocazia perfectă ca să împiedice realizarea ei. În cadrul Hamas-ului se află un birou ocupat de un bărbat pipernicit, care seamănă cu un șoarece. Știm doar din auzite că el este un francofil efeminat, care și-a botezat operațiunea cu numele Colette. Ai auzit de Truffaut?

— François Truffaut? Regizorul francez? Întrebă Harvath.

— Da. „Șoarecele” de la Hamas și-a botezat operațiunea după unul dintre filmele realizate de Truffaut, Antoine și Colette. Este o poveste franceză insipidă despre iubirea neîmpărtășită dintre doi adolescenți atrăgători din Paris. „Șoarecele” a ales numele Operațiunii Colette de la o agenție de modeling palestiniană extrem de cunoscută. Din nefericire, în Israel există mulți copii răsfățați și privilegiați care abia așteaptă să se răzvrătească împotriva părinților. Cele două prințese Knesset ale noastre nu făceau excepție. Când tatăl le-a anulat cardurile de credit, ele au apelat la alte mijloace ca să își finanțeze distracțiile. Deoarece își dezvoltaseră un apetit periculos pentru acea stare euforică, își asumau riscuri foarte mari în goana lor după acea euforie.

Într-o seară, această goană le-a scos din Israel și le-a purtat până în fâșia Gaza.

Expresia de pe fața lui Harvath trebuie să se fi schimbat complet, întrucât Mordechai i-a aruncat o privire plină de înțeles, apoi și-a înclinat capul într-o parte și a continuat:

— Fetele s-au împrietenit cu doi băieți foarte chipeși, aleși personal de micul palestinian francofil. Băieții le furnizau marfa în mod constant și, deși aceștia nu au insistat deloc, fetele au ajuns în așternuturi cu ei, dornice să se asigure că petrecerea va continua. Într-o seară, după ce le-au câștigat încrederea și dependența, băieții le-au informat că vor da o fugă până în Gaza ca să aducă droguri și că aveau nevoie de ajutorul lor. Nu este greu să intri în Gaza, mai greu este să ieși pe la punctul de control israelian. Însă băieții mizau pe

frumusețea fetelor, pe numele lor de familie și pe decolteurile acestora.

Era uimitor cum atâția oameni renunțau la bunul-simț și se lăsau păcăliți de un șiretlic atât de ieftin. Acest lucru îl înfuria pe Harvath, însă ceea ce îl enerva la culme era faptul că tatăl fetelor nu fusese acolo ca să le apere.

„Ce tată nu își apără copiii de lupi?” Pe Harvath nu îl interesa ce aspirații mărețe avea bărbatul de la Knesset pentru Israel. Dacă nu își putea proteja propria familie, cum naiba va reuși să își protejeze națiunea?

Preț de o secundă, Harvath s-a pus în locul bărbatului. Oare nu aceasta era și grija lui cea mai mare? Cum putea să își protejeze familia atunci când se afla undeva, departe, încercând să își apere țara de următoarea amenințare sau de următorul atac terorist?

— Dar când au ajuns în Gaza, continuă Mordechai, nu îi așteptau drogurile, ci o ambuscadă. Oamenii lui Mahmoud Al-Mabhouh le-au supus pe fete unor orori inimaginabile, au filmat totul, pe urmă le-au aruncat trupurile însângerate și batjocorite pe un drum în afara orașului Nablus.

— Tatăl lor trebuie să-și fi ieșit din minți.

— Mai întâi, a trecut prin faza de negare. Apoi prin starea de șoc. Pe urmă l-a cuprins furia și totul a explodat. Al-Mabhouh și Hamas și-au atins scopul. Lupta putea continua. Cel mai important instrument pentru pace folosit de ambele părți a fost răzbunarea.

— Aici intervii tu, spuse Harvath. Corect?

Mordechai a confirmat.

— Atrocitatea comisă de Hamas era de neiertat și nu putea fi răsplătită decât prin sânge. Până și adepții păcii din Knesset au vrut răzbunare. La vremea respectivă, lucram pentru serviciul intern de informații Shin Bet, în Divizia de Operațiuni Speciale.

— Yamas, zise Harvath.

— Corect. Misiunea noastră era să-i localizăm și să-i eliminăm pe teroriștii infiltrați în Israel, Gaza și Cisiordania. Eram recunoscuți pentru faptul că puteam da de urma lor oriunde, oricând. Lansam atacuri chiar și în timpul zilei. Nu se aflau în siguranță nicăieri. Ne-a luat un an ca să dăm de urma făptașilor. Odată ce am făcut asta, am avut nevoie de trei luni ca să ne pregătim și să plănuim misiunile pentru a-i elimina. Singura operațiune care a eșuat a fost a mea.

— Ai ratat ținta?

— Nu am ratat ținta, însă din cauza unor informații eronate, oamenii mei au fost puși pe piste greșite. Trei dintre cei care mă însoțeau au fost omorâți, iar eu am fost luat prizonier. Al-Mabhouh a supravegheat personal torturarea mea. Ca parte din tortură, fiecare deget mi-a fost dat pe spate până s-a rupt. Când oasele au început să mi se vindece, au repetat procedeul. Nu am mai simțit niciodată o așa durere. Ca și când tortura nu ar fi fost suficientă, nu reușeam nici să mă hrănesc, nici să-mi satisfac alte necesități.

Harvath auzise unele povești sadice despre torturarea prizonierilor, iar povestea aceasta se încadra în același tipar.

— Cât timp ai rămas captiv?

— Au trecut șapte luni până să fiu salvat.

— E o perioadă foarte lungă.

— La început, nici măcar nu au știut dacă mai eram în viață. Însă odată ce au aflat că eram viu, au lucrat zi și noapte ca să mă salveze. Israelul nu a renunțat niciodată la mine.

Israelienii erau incredibil de loiali față de războinicii lor și asta constituia o trăsătură a națiunii pe care Harvath o admirase întotdeauna. Era unul dintre multiplele motive care explicau relația strânsă dintre America și Israel. Fiind singurul stat democrat din Orientul Mijlociu, Israel avea aceleași valori ca și America.

De vreme ce Harvath înțelesese actele de barbarism la care fusese supus Mordechai în captivitate și faptul că ele fuseseră

supravegheate direct de Al-Mabhouh, pricepea perfect și motivul pentru care israelianul era furios pe Nicholas.

Harvath era pe punctul să-l întrebe pe pitic de ce îi lua atât de mult timp să descarce informațiile de pe cardul de memorie, când Nicholas și-a ridicat privirea de la tastatură și a anunțat:

— S-ar putea să avem o problemă.

CAPITOLUL XLI

Stați puțin, spuse Mordechai, aplecându-se în față ca să se uite la ecranul lui Nicholas. Ea a șters tot?

— Câte informații poți obține de pe card? întrebă Harvath.

— Nu prea multe, răspunse piticul.

— Cum știi că pot avea încredere în tine? întrebă la rândul lui Mordechai.

— Ar trebui să ai, răspunse Nicholas, scoțând cardul de memorie din laptop și întinzându-i-l. Informaticienii tăi din Tel Aviv îți vor confirma. A folosit un soft destul de sofisticat ca să șteargă informațiile, iar ei îți vor spune același lucru pe care ți-l spun și eu acum.

— De ce ar șterge vechile taste pe care le-a înregistrat și le-ar lăsa doar pe cele mai recente?

— Spune-mi tu. Cardul are suficientă memorie. Ar fi putut stoca tastele apăsate de-a lungul mai multor ani. Nu e ca și când ar fi fost nevoită să șteargă constant informații ca să rămână spațiu suficient pe el.

Harvath s-a uitat la Mordechai.

— Ai spus că misiunea ei durează mai mult decât a fost prevăzut și că ești îngrijorat că s-ar putea ca ea să se fi îndrăgostit de Damien și că n-ar mai vrea să continue. De aceea i-ai făcut oferta referitoare la traficantul de carne vie. Dar dacă Helena are un alt plan? Dacă nu vrea să intri în posesia tuturor tastelor apăsate pe care le-a înregistrat ea?

Mordechai era suficient de deștept încât să știe că nu puteai cunoaște niciodată pe cineva cu *adevărat*, însă credea că o știa pe Helena. Nu îi trecuse niciodată prin minte că ea ar putea avea un alt plan. Ar fi trebuit. Poate era, *într-adevăr* o actriță foarte bună. Poate că îi păcălise pe toți, inclusiv pe el.

Erau multe informații de „rumegat” dar ceea ce conta în acel moment era ca el să transmită în Israel datele de pe cardul de memorie.

— Am nevoie de laptopul meu, spuse Mordechai.

Nicholas l-a scos din micul lăcaș securizat de lângă el și i l-a înmănat.

— Sper că n-ai pierdut prea mult timp scotocindu-l. Nu e nimic interesant în el.

— Nici măcar nu l-am pornit, zise piticul.

Pe urmă a scris pe o bucată de hârtie parola WiFi din duba lui și i-a dat combinația.

Mordechai avea unele dubii.

— Laptopul este securizat, la fel și web site-urile și adresele de e-mail pe care urmează să le folosesc.

— E cea mai bună metodă. Nici nu mă așteptam la altceva.

Bărbatul era un profesionist, iar Nicholas vorbise serios atunci când îi spusese că nu se așteptase la altceva din partea lui. Deși existau operatori ca și Mordechai care puteau și chiar făceau greșeli, la nivelul lui acest lucru era puțin probabil. Dacă ar fi existat, într-adevăr, ceva în computerul lui, acest lucru ar fi dat de bănuț atât de mult, încât Nicholas ar fi considerat că era vorba despre o capcană, pusă acolo intenționat pentru a fi descoperită.

Mai mult, Mordechai și cei de la Mossad erau suficient de deștepți încât să știe că autoritățile din Statele Unite erau extrem de atente când verificau aparatele electronice personale la punctele de trecere a frontierei, amenințându-i cu închisoarea chiar și pe cetățenii americani dacă ei nu le dezvăluiau parolele pentru informațiile lor criptate. Deoarece situația scăpase de sub control, președintele Porter își luase angajamentul să o rezolve.

Pentru a pregăti informațiile aflate pe cardul de memorie al Helenei, Mordechai a efectuat câteva operațiuni digitale. Acestea urmau să fie canalizate printr-un web site fals spre un server „cloud” care fusese ales de „Departamentul Tehnic” al Mossad-ului în colaborare cu Unitatea 8 200 – serviciul de informații militare din cadrul Ministerului Apărării din Israel,

omologul Agenției de Securitate Națională a SUA – NSA.

Odată informațiile pregătite, a început transmiterea acestora. Dacă hard disk-ul lui Damien conținea ceea ce sperau cei de la Mossad să conțină, atunci vor putea afla amploarea planurilor lui și să demareze o operațiune prin care să-l oprească.

Dacă nu vor găsi ceea ce căutau, atunci Mordechai habar nu avea cum vor proceda în continuare. Nu avea niciun dubiu asupra faptului că febra hemoragică pe care Damien o transformase în armă era incredibil de letală. Pentru a-și îndeplini scopul, și anume să reducă populația globului de la peste șapte miliarde la sub cinci sute de milioane de oameni, Pierre trebuia să împrăști cea mai devastatoare plagă pe care o cunoscuse omenirea vreodată.

Ceea ce îl deranja cel mai tare era faptul că, indiferent cât de direct fusese cu ei, omologii lui americani păreau să aibă rețineri față de el.

De parcă ar fi avut nevoie și de alte dovezi, Nicholas i-a făcut semn lui Harvath – pe care doar acesta l-a văzut – să se apropie și să se uite pe ecranul lui. După ce a privit monitorul, Harvath i-a chemat pe Palmer și pe Ashby să vină la dubă.

— Câți bani ai la tine? îl întrebă el pe Palmer.

— Vreo două sute de dolari, răspunse acesta. De ce?

— Ai și carduri de credit?

Palmer a încuviințat.

— Vreau să folosești toată linia de credit, zise el, accesând un web site pe telefon și trimițându-i-l apoi colegului său printr-un mesaj. Cumpără cât de multe lucruri poți de pe această listă.

— SHTFPlan.com? „Primele 100 de obiecte care se vând primele într-o situație de urgență”? Ce se întâmplă?

— Îți explic mai târziu, răspunse Harvath. Intră mai întâi în magazinul de bricolaj, apoi în „Target”. Ai grijă să-ți faci plinul la mașină. Adu toate lucrurile acasă la mine.

Mordechai s-a uitat la el.

— Ce se întâmplă?

— Virusul se răspândește, răspunse el, pe urmă, întorcându-se către Ashby, arată către magazinul „PetSmart”: Nicholas îți va spune de ce are nevoie pentru câini. Faci cumpărăturile, îți umpli rezervorul cu benzină, apoi îl duci pe domnul Mordechai acasă la mine și mă așteptați acolo.

— Acasă la *tine*? Ești sigur?

— Absolut. Dați-i bătaie!

Israelianul și-a luat laptopul.

— N-am primit încă niciun răspuns.

— Te vei conecta la rețeaua mea când vom ajunge la mine acasă; preciză Harvath. Să mergem!

Au ieșit din dubă și au închis portiera. Nicholas a scris repede o listă pentru Ashby, apoi s-a așezat la volan și a pornit motorul.

— Cât de sigure sunt cifrele pe care le-ai obținut? îl întreabă Harvath ocupând scaunul de lângă șofer.

— Le-am scos din baza de date a CDC. Au fost actualizate recent.

— La naiba!

Virusul își făcuse apariția în alte unsprezece orașe.

— Mai este ceva, adăugă Nicholas, băgând maneta în viteză și ieșind pe stradă. Inițialele alea, MC – cele pe care Damien le-a mâzgălit pe documentul lui intitulat „Raport de conferință” – știu la ce se referă.

— Știi? Cum așa?

— Fac parte dintr-o informație pe care a înregistrat-o Helena. Când Linda Landon s-a aflat în aceeași încăpere cu Damien, ea a accesat ceva. MC indică o bază de date a FEMA numită „Main Core”.

— N-am auzit de ea, replică Harvath. Știi ce e?

— Am aflat doar zvonuri despre ea. Se presupune că a fost înființată în 1980 ca parte integrantă din Planul de

continuitate al guvernului Statelor Unite. Este o listă secretă care conține peste zece milioane de nume americane. Acești americani au fost catalogați drept potențiale amenințări pentru securitatea națională. În cazul unei situații de urgență la nivel național, fiecare dintre aceste persoane va fi supravegheată, interogată și chiar trimisă în închisoare.

— Cum ajung persoanele pe această listă?

— De obicei, dacă nu sunt de acord cu guvernul.

— Dacă militează împotriva războiului, de exemplu? Întrebă Harvath.

— Sau dacă militezi împotriva serviciilor medicale universale. Este o listă complet imparțială. Nu are importanță cum votezi. Tot ceea ce contează este să fii perceput drept o amenințare pentru guvern, într-o formă sau alta.

— Deci, dacă participi la o adunare a ONG-ului „Code Pink: Women for Peace” sau a mișcării „Tea Party”, ajungi pe lista asta?

— Din câte am auzit, trebuie să faci mai mult decât să participi la adunare, deși nu m-aș mira să existe și astfel de liste. Ca să ajungi în „Main Core”, trebuie să joci un rol mult mai activ într-o mișcare. Din câte am înțeles, ideea este că guvernul vrea să știe unde să te găsească în caz că vor exista frământări sociale, ca să se asigure că nu ești implicat.

— Și dacă ești implicat? Întrebă indignat Harvath.

— Atunci, vei fi redus la tăcere.

— Cum?

Nicholas a ridicat din umeri.

— N-am citit planul, dar cred că ai înțeles ideea. În privința unora trebuie exercitată mai multă presiune decât asupra altora. Dacă are loc un eveniment neplăcut, dacă se impune ceva de genul „legea marțială”, atunci poți uita de habeas corpus, deoarece drepturile tale nu vor însemna nimic. Ești aruncat într-o celulă și gata.

— Doar că nu îi vor spune „legea marțială”. Vor folosi

termenul „situație de urgență la nivel național”, continuă Harvath.

— Corect. Într-o situație de urgență la nivel național, se poate trece peste Congres, iar în Biroul Oval ajunge o gamă incredibilă de puteri extraordinare. Doar pentru început, proprietățile și bunurile pot fi confiscate, patronilor din sectorul privat li se va spune ce să facă și cum să procedeze, mijloacele de transport și de comunicație vor fi controlate și lista poate continua. Este destul de impresionant cât de repede poate înceta o republică democrată să mai fie democrată.

— Însă uneori, într-o astfel de situație de urgență, dacă este suficient de gravă, este nevoie de anumite lucruri. Seamănă cu lupta pe care o duce sângele în corp ca să protejeze organele interne.

— Nu te contrazic, spuse Nicholas, doar expun problema. Este multă putere concentrată într-un singur loc. Dacă luăm în calcul ceea ce știm despre Damien și despre persoanele prezente la el acasă, aș zice că avem mai multe motive de îngrijorare.

— Să nu irosești niciodată o criză bună, concluzionează Harvath, citând un fost șef de cabinet de la Casa Albă.

— Exact. După toate aparențele, „Main Core” nu este nimic altceva decât o listă cu dușmani. Aceasta include oameni din tot spectrul ideologic care sunt uniți de un singur lucru, opoziție față de guvernul federal. Lista există doar pentru a identifica și a înăbuși disidența. Lăsând deoparte Primul Amendament, ne putem întreba: oare respectiva disidență este necesară? Oare unele dintre acele voci sunt valoroase, în special într-o situație de criză națională?

Harvath auzise că guvernul federal se asemuia cu Jabba Desilijic Tiure, „extraterestrul obez”, personajul ficțional negativ din saga *Războiul stelelor*. Acesta ședea în Washington, D.C., se îndopa și lua proporții. Dacă îi sugerai să țină dietă sau îl amenințai în vreun fel, trimitea după tine vânători de

recompense ca Boba Fett, din aceeași serie, sub forma nenumăratelor agenții federale care nu mai serveau cetățeanul, ci făceau parte din garda lui Jabba și se îngrijeau doar de propria protecție.

Întrebarea lui Nicholas referitoare la valoarea anumitor voci disidente l-a îngrijorat pe Harvath. În 1970, un senator pe care-l chema Frank Church începuse să tragă semnale de alarmă cu privire la capacitățile incredibile de supraveghere pe care le dezvoltau Statele Unite. Atunci când erau îndreptate către restul lumii, acele urechi gigantice ale Americii erau extrem de prețioase. Senatorul avertiza că, într-o bună zi, acele urechi se vor pleca înspre poporul american. Exact acest lucru se întâmplase în urma evenimentelor din 11 septembrie 2001.

Cea mai mare teamă a lui Church era aceea că, sub pretextul că „protejează” poporul american, guvernul federal va adopta măsuri din ce în ce mai invazive ca să strângă, să cearnă, să sorteze și să stocheze informații personale și conversații private. El a botezat această manevră „trecerea Rubiconului” și a atenționat că, dacă – peste generații – guvernul Statelor Unite va începe să încline spre tiranie, nicio formă de rezistență nu i se va mai putea opune. Atât de mare era capacitatea guvernului de a citi tot, de a asculta tot și de a ști tot înainte chiar de a se întâmpla.

— Și cum îl ajută baza de date „Main Core” pe Damien? întrebă Harvath.

— Ca să aflăm asta, trebuie să vedem cine se află pe listă, răspunse Nicholas.

CAPITOLUL XLII

Harvath o sunase dinainte pe Lara ca să o anunțe că vor avea musafiri. Când au ajuns el și Nicholas, mașina Bătrânului era deja parcată pe alee. Harvath primise casa și terenul de la un fost șef de stat, în semn de mulțumire. În schimbul unei chirii de un dolar pe an, Scot trebuia să îngrijească proprietatea, ca să-i mențină importanța istorică.

La sud de proprietatea Mount Vernon a lui George Washington, care oferea o priveliște către râul Potomac, se afla Bishop's Gate – o biserică mică, dar elegantă, care era și casă parohială. În timpul Războiului de Independență, presbiteriul fusese locuit de un preot anglican sincer și loial care îi adăpostise pe spionii britanici. Drept urmare, biserica fusese atacată de armata colonială și lăsată în paragină.

Bishop's Gate a rămas astfel până la sfârșitul anului 1800, când a fost preluată de Marina Militară a Statelor Unite, renovată și folosită drept centru de pregătire sub acoperire de către Biroul de Contraintformații al Marinei Militare (Office of Naval Intelligence – ONI).

Deoarece ONI începuse să se extindă și după ce clădirea servise drept spațiu de depozitare a dosarelor o perioadă scurtă, aceasta a fost scoasă din uz.

Deși nu i se aduseseră îmbunătățiri ca și în cazul celorlalte proprietăți care aparțineau Marinei Militare, locația acesteia era una excepțională, la fel și accesul la apă. Însă povestea acelui loc fusese cea care-l cucerise pe Harvath.

Când explorase pentru prima oară podul casei parohiale, descoperise o plăcuță frumoasă, sculptată de mână. Pe aceasta stătea scris mottoul misionarilor anglicani: *Transiens adiuva nos. Mă duc peste mări să ofer ajutor*. Parcă fusese sculptată special pentru el. Harvath știuse că își găsisese casa potrivită în clipa în care citise acel motto.

După o muncă asiduă, reușise să renoveze casa. Era

îndemânatic și știa cum să utilizeze o trusă de scule. Repararea lucrurilor începuse să devină o artă pe cale de dispariție. Atunci când Lara venea în vizită cu fiul ei, Marco, lui Harvath îi plăcea să le dea tot soiul de proiecte la care să muncească împreună. El îi cumpărase băiatului o trusă de scule pe măsură. Era extrem de bucuros când vedea cât de mândru era Marco atunci când reușea să ducă la bun sfârșit o sarcină. Era un băiat bun.

Intrând în casă, Harvath și Nicholas au trecut pe lângă plăcuța misionarilor, montată în vestibul, și s-au îndreptat către bucătărie, de unde răzbăteau vocile. Argos și Draco au luat-o la fugă înaintea lor. Deoarece Nicholas își petrecea mult timp la Bishop's Gate, câinii erau familiarizați cu locul. Era ca o a doua casă pentru ei.

Carlton ședea la masa din bucătărie, cu o cană de cafea în fața lui. Lara stătea rezemată de blatul mobilierului și zâmbea, cu o cană de cafea în mână. În spatele ei, pe aragaz, se afla o oală aburindă.

— Miroase bine, zise Scot, sărutând-o.

— Arroz Carreteiro. Preferata ta.

Amândoi părinții Larei erau bucătari excelenți și sădiseră și în ea acea dragoste pentru gătit. Arroz Carreteiro, care se traduce prin „Rice Wagoner” sau „Cart Riders”, este o mâncare tradițională din sudul Braziliei. Conține carne, orez, roșii, ceapă și mirodenii – mâncarea perfectă pentru acea perioadă a anului.

Luând o cană, Harvath s-a uitat la Nicholas, care a încuviințat. După ce a turnat cafeaua în căni, el i-a sugerat lui Carlton să se retragă toți în biroul lui.

Era una dintre încăperile lui preferate din casă. Acolo se afla biblioteca lui impresionantă, prevăzută cu rafturi de sus până jos. În încăpere se mai găseau: un birou vechi, un șemineu generos, o canapea din piele și două fotolii confortabile. I-a invitat pe musafirii lui să ia loc în timp ce el a căutat

telecomanda ca să pornească televizorul.

— Ai aflat despre cazurile noi? întrebă Harvath.

Carlton a dat afirmativ din cap.

— Nu asta este partea cea mai rea.

— De ce? Ce se întâmplă?

— Pacienții care au decedat din cauza hemoragiei au călătorit cu toții în Arabia Saudită pentru pelerinajul Hajj. Vestea proastă este aceea că doctorii din camerele de gardă ale spitalelor, din clinicile ambulatorii și medicii de familie din mai multe orașe au raportat o creștere a pacienților care au călătorit în afara teritoriului Statelor Unite și s-au prezentat cu febră mare și alte simptome despre care se crede că ar fi caracteristice fazei incipiente a febrei hemoragice africane.

— La naiba! exclamă Harvath.

Motivele pentru care-l trimisese pe Palmer să cumpere provizii fuseseră bine întemeiate. Deși camera lui era mereu plină și dispunea de suficiente provizii ca să hrănească un anumit număr de musafiri pentru o perioadă mai îndelungată, în caz de urgență, niciun om care gândea logic nu ar fi ratat o ultimă ocazie de a mai da o tură prin magazine înainte ca ele să fie luate cu asalt și golite. Nu trebuia decât să-i întrebi pe locuitorii din zonele afectate de uragane cum era optim să procedezi: să mergi la magazin cu două minute înainte de declanșarea furtunii sau cu două minute mai târziu.

— Mai e ceva, adăugă Bătrânul. Secretul nu trebuie să părăsească încăperea asta. Președintele Porter are febră. Ca o măsură de precauție, a fost transportat la Spitalul Marinei Militare din Bethesda, pentru a fi ținut sub supraveghere.

— A spus că era vorba de o simplă răceală, preciză Harvath. A intrat cumva în contact cu cineva care a fost de curând la Mecca?

— Este președintele Statelor Unite. Intră în contact cu multă lume.

— Inclusiv cu noi.

Bătrânul știa la ce se referea. Nu se punea problema ca ei să-l fi înfestat pe Porter, ci mai degrabă invers.

— Un motiv în plus ca să acționăm, spuse Carlton. Avem multă treabă. Ce-ar fi să îmi povestești ce s-a întâmplat în Winchester?

Harvath a început să-i istorisească Bătrânului. Nicholas făcea completările necesare atunci când era cazul.

La un moment dat, Carlton l-a oprit și l-a întrebat:

— Ce crezi că a șters de pe cardul de memorie femeia aceasta, Helena?

— Dacă ar trebui să ghicesc, aş zice că a șters parolele, răspunse Nicholas. Damien este un bărbat inteligent. Bănuiesc că își schimbă des parolele.

— Dar misiunea ei a fost aceea de a-i afla parolele. Punct. După ce le-a obținut, de ce nu i le-a trimis lui Mordechai și apoi să-și ia talpășița?

— Dacă ar fi să ghicesc din nou, aş spune că a avut acces la computerul lui Damien încă de când și-a început misiunea. Ori de câte ori el și-a schimbat parola, a fost nevoită să o afle din nou pentru a putea avea acces la computerul lui.

— Care ar fi motivul totuși? insistă Carlton. Pe cei de la Mossad nu i-au interesat decât parolele. Nu i-au cerut să extragă nicio informație din laptopul bărbatului.

Nicholas și-a ridicat mâinile în aer.

— Nu sunt decât un simplu informatician. Nu încerc să analizez sau să explic motivațiile oamenilor.

— Fleacuri, Nick. Nu mai face pe prostul! De ce crezi că ea a continuat să-i verifice hard disk-ul?

Nu i-a venit în minte decât un singur răspuns:

— Pentru bani.

Carlton a dat încet din cap. Îi plăcea acel răspuns. Era simplu. Și mai important, avea logică.

— În regulă, să admitem că este vorba despre bani. Cum face bani accesând hard disk-ul lui Damien?

— Nu pot să-ți dau un răspuns fără să văd hard disk-ul lui.
— Având în vedere faptul că nu avem acces la el, ce-ar fi să ghicești?

Piticul a ridicat din umeri.

— Există nenumărate metode de a face bani cu informațiile care s-ar putea afla într-un hard disk personal precum cel pe care-l are un om ca Pierre Damien. Poate conține informații care ar putea fi folosite pentru a-l șantaja pe el sau alte persoane importante? Poate conține rapoarte care urmează a fi făcute publice și care se referă la medicamentele pregătite de companiile farmaceutice ale lui Damien? Poate conține informații despre starea contractelor referitoare la rețeaua de conducte sau foraj încheiate cu companiile de petrol și de gaz natural pe care le deține acesta?

— În regulă, spuse Bătrânul, dar dacă ai ști, așa cum știe Helena, că Damien plănuiește ceva la scară mondială, ceva prin care Pierre speră să remodeleze complet lumea, te-ar interesa să afli despre apariția unui nou medicament pentru Alzheimer sau despre existența unei înțelegeri referitoare la rețeaua de conducte încheiată cu Kurdistan, sau că un membru de gradul doi al familiei regale britanice își petrece timpul liber pe vreo insulă de nudiști?

— Nu, răspunse Nicholas.

— De ce?

— Mai întâi, dacă în laptop ar fi existat informații pe care le-ar fi putut întrebuința la șantaj, ar fi trebuit să le descopere când l-a accesat pentru prima dată. Mai rămân informațiile de ordin financiar, iar aici aveți dreptate. Dacă Damien plănuiește să distrugă lumea așa cum credem noi, nu are nicio importanță dacă știi dinainte despre medicamentul miraculos pentru maladia Alzheimer sau despre înțelegerea referitoare la rețeaua de conducte.

— Doar dacă... spuse Harvath.

Nicholas și Carlton s-au uitat la el.

— Doar dacă ce? întrebă Bătrânul.

— Doar dacă scopul ei este acela de a profita de pe urma acestei distrugerii.

Cum?

— Să presupunem că au dreptate cei de la Mossad, însă doar pe jumătate, continuă Harvath. Să admitem că Helena vrea să se retragă, dar în loc să se folosească direct de Pierre Damien, ea îl determină, fără ca el să își dea seama, să o ajute să își pregătească terenul?

— Adică? răspunse Carlton. Îi fură bani din conturi?

— Nu, s-ar descoperi imediat. Să presupunem că e mult mai deșteaptă.

— Dacă ar fi fost mai deșteaptă, ar fi încetat de mult să mai fie „momeala” Mossad-ului.

Harvath și-a ridicat mâna.

— O fi Damien nebun, însă nu este idiot. E un om de afaceri de succes, care are acces la cele mai multe informații din interior. Știe data exactă în care lumea va lua sfârșit. Ce motive ar avea să nu joace această mână?

Bătrânul a făcut ochii mari.

— Să reducă piața?

— S-ar putea ca el să pună la cale multe lucruri. Helena însă va trebui să știe unde și când să parieze. Va trebui să se retragă înainte ca totul să se prăbușească. Țsta ar putea fi motivul pentru care îi verifică laptopul lui Damien. Încearcă să speculeze.

— E o bună metodă de a-ți pregăti culcușul dacă plănuiești să pleci din Mossad sau să dispari, pur și simplu.

— Că tot veni vorba de lup, adăugă Harvath, când alarma exterioară începu să bipăie, iar una dintre camerele de supraveghere afișă imaginea pe ecranul televizorului. Au sosit Sloane și Mordechai.

— Ce-ar trebui să facem în privința lui?

— Cred că ar trebui să-i spunem tot ce știm și noi, răspunse

Harvath.

— *Tot?*

— Fiecare amănunt, consimți Harvath.

CAPITOLUL XLIII

Mordechai a acceptat ceașca de ceai și s-a mutat mai aproape de focul pe care Harvath îl aprinsese în șemineu special pentru el.

El asculta ce îi povestea Harvath în timp ce lemnele sfârâiau și trosneau. După ce Scot a terminat de povestit, primul lucru pe care l-a spus israelianul a fost:

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Te rugăm să nu le zici oamenilor tăi că președintele Porter a fost dus la Bethesda. Dacă se va afla, lumea va intra în panică.

— Oricum, când vine vorba despre panică, am convingerea că ar trebui să ne preocupe anumite lucruri.

— Și ne preocupă. Doar că nu vrem să contribuim la înrăutățirea situației.

— Înțeleg, spuse Mordechai. În cazul în care președintele nu va fi în stare să își exercite îndatoririle, cine îi va ține locul? Vicepreședintele, nu?

— Da.

— Și dacă se va îmbolnăvi și vicepreședintele?

— Atunci, purtătorul de cuvânt al Casei Albe, urmat de președintele Senatului, cu titlu temporar, răspunse Harvath.

— Și membrii Cabinetului, adăugă Carlton. Începând cu secretarul de Stat și până la secretarul Departamentului Homeland Security.

— Acolo lucrează și Linda Landon, preciză Mordechai.

Laptopul lui Harvath era deschis pe birou, iar el a selectat linia de succesiune a președintelui Statelor Unite ca să i-o arate.

— Dacă vicepreședintele este prima opțiune, zise el, DHS este aici jos, la numărul șaptesprezece. Acest lucru este valabil doar în cazul secretarului actual, aflat în exercițiu. Trebuie să se îmbolnăvească, precum și alți câțiva membri ai DHS ca ea

să poată spera să ajungă în funcția de secretar.

Mordechai a ridicat din umeri.

— Dacă virusul se va răspândi suficient de repede.

Ar fi fost o nebunie incredibilă. Să-i îmbolnăvești pe toți superiorii tăi ca să poți pune stăpânire pe Biroul Oval? Poate că exista un grăunte de adevăr. De-a lungul istoriei, cei care plănuiseră lovituri de stat folosiseră drept armă otrava, de ce nu ar întrebuința și o boală? Acesta să fi fost, oare, motivul pentru care Damien intrase în cârdășie cu toți acei birocrați neimportanti? Era în joc ceva mai mult decât a prelua frâiele puterii la Casa Albă? Era o modalitate prin care ar fi putut controla guvernul federal?

Totul se rezuma la cum intenționa Damien să-i ajute să supraviețuiască pe cei care vor scăpa de febra hemoragică africană. Dacă vor reuși să găsească răspunsul, poate vor izbuti să-i dejoace planul.

Harvath s-a uitat la Carlton.

— Avem pe cineva de încredere în cadrul DHS?

— Cunosc una sau două persoane, dar depinde de cerință. Te interesează trecutul Lindei Landon? Conversații între birouri, ceva de genul asta?

Scot a clătinat din cap.

— Nu. S-ar putea afla și, după cum am spus, ea ar putea da fuga la Damien. Pentru moment, mă preocupă superiorii ei. Mă interesează în mod special dacă unul dintre aceștia este bolnav.

Bătrânul a căzut pe gânduri o clipă, apoi a adăugat:

— Știu pe cineva la care putem apela.

— Prea bine. Ocupă-te de asta, replică Harvath, pe urmă, întorcându-se către Mordechai, întrebă: De ce ai nevoie?

Bătând ușor cu degetele pe laptopul pe care-l adusese cu el, israelianul a răspuns:

— De acces la WiFi.

— Nicio problemă. Altceva?

— Am nevoie de telefon ca să-i sun pe oamenii mei și să le dau informațiile necesare.

Harvath l-a privit pe Carlton, care a încuviințat:

— Se rezolvă.

Bătrânul a sunat-o pe Sloane și i-a cerut să-i aducă telefonul lui Mordechai. Apoi a deschis un „hotspot”, o conexiune criptată protejată care a blocat toate celelalte dispozitive, în afară de al lui, și i-a oferit bărbatului o parolă temporară.

După ce Carlton a ieșit din încăpere ca să își sune omul de legătură din cadrul DHS, Nicholas a întrebat:

— Eu ce trebuie să fac?

— Cât timp îți va lua să intri în baza de date „Main Core” ca să ne facem o părere generală?

Piticul s-a uitat la cronograf, a activat cronometrul și a răspuns:

— Haide să aflăm.

S-a ridicat de pe canapea, și-a luat cana cu cafea, și-a chemat câinii și a mers înspre ușa de la intrare. Lucra mai bine singur, iar duba îi oferea tot ceea ce avea nevoie.

Singurul rămas fără o sarcină de îndeplinit era Harvath. Asta nu însemna că nu avea ceva de făcut. Îl aștepta o misiune dificilă – care începea în bucătărie.

A rugat-o în șoaptă pe Sloane să rămână în birou cu Mordechai. I-a mai cerut să înregistreze în secret cu telefonul ei orice conversație telefonică pe care israelianul o va purta. Harvath nu vorbea limba ebraică într-atât de bine încât să le poată traduce ulterior, însă Nicholas avea un program cu ajutorul căruia putea face acest lucru. După ce i-a dat aceste ordine lui Sloane, Harvath s-a dus să discute cu Lara.

Ea pornise televizorul. Era o „devoratoare” de știri la fel ca și el. Chiar dacă nu ar fi fost, era una dintre acele zile în care toți își porneau televizoarele, interesați să afle ultimele noutăți, întrebându-se dacă știrile de ultimă oră vor avea impact și

asupra lor. Harvath știa că vor avea impact asupra tuturor.

— Nu-i de bine, spuse ea, arătând cu capul către televizor.

— Știu, replică el. Trebuie să vorbim.

Lara și-a șters mâinile cu prosopul de bucătărie și și-a turnat cafea în cană. Ridicând cafetiera, s-a uitat la Harvath să vadă dacă mai dorea cafea.

— Te rog, spuse el, făcând un semn afirmativ cu capul.

Lara a adus cafetiera la masa din bucătărie, i-a umplut cana, pe urmă s-a așezat lângă el.

— Cât de grav e? îl întrebă ea.

— Grav.

— Cum naiba ai ajuns taman în mijlocul unei astfel de situații?

El a zâmbit.

— Îmi fac griji în privința lui Marco, zise ea. Și a părinților mei.

— Și eu. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Am aranjat să mergeți într-un loc sigur.

— Unde?

— În Alaska.

— În Alaska? repetă Lara.

— Niște prieteni de-ai mei au o cabană acolo. E în mijlocul pustietății. Bărbatul este membru SEAL, iar soția lui este foarte ordonată. Amândoi știu ce fac. Veți fi în siguranță acolo.

— Dar tu?

— Din nefericire, sunt nevoit să rămân aici. Dar voi fi bine. Îl voi vâri pe Nicholas într-un rucsac și îmi voi umple buzunarele cu bacon ca să-i țin pe câini lângă mine.

Lara a schițat un zâmbet și și-a ținut ochii pironiți în pardoseală.

Scot i-a ridicat bărbia până când ea s-a uitat la el.

— Totul va fi în regulă, repetă el.

— Trebuie să fii tu?

El a consimțit.

— De ce?

— Știi prea bine de ce.

Lara a privit în altă parte, însă Harvath i-a întors capul cu blândețe înspre el. Ochii ei erau umezi. Nu o mai văzuse niciodată plângând.

— Totul va fi în regulă, rosti el din nou.

— Vino cu noi.

— Nu pot.

— Ba da, poți. Porter are tot guvernul la cheremul lui. Oameni de știință, forțele armate. Haide să plecăm, pur și simplu. Să le-o luăm înainte la toți.

Harvath a tras-o aproape de el și a îmbrățișat-o foarte strâns, cum nu o mai făcuse niciodată.

Au rămas îmbrățișați câteva minute. Suficient de mult încât respirația lor să se sincronizeze. Într-un final, ea s-a desprins din îmbrățișarea lui.

Pe urmă, Lara l-a lovit cu toată forța în coșul pieptului și a zis:

— Du-te naibii!

Era polițistă, la urma urmei. Știa cum să provoace durere și nu ezita să facă asta.

— Au! gemu Harvath.

Ea l-a țintuit cu privirea, furioasă.

— *Du-te naibii*, o tachină el. Pe asta n-am învățat-o încă. E în braziliană-portugheză sau în *portugheză-portugheză*?

Lara a zâmbit. Era un zâmbet sincer.

— Trebuie să înțelegi că fac asta pentru voi. Pentru tine, pentru Marco și pentru părinții tăi, explică el.

Când i se formase în minte acest gând, păruse lipsit de esență, însă de îndată ce îl rostise, conștientizase că era cât se poate de sincer.

— Nimeni altcineva nu poate face asta, continuă el. Nu în acest moment. Suntem doar noi: Nicholas și cu mine, Reed, Sloane și Chase. Privește, o îndemnă el, atrăgându-i atenția

către televizor. Au început deja să moară oameni și mă îngrijorează faptul că nu i-am putut ajuta. Singurul lucru pe care pot să-l fac în situația asta este să-i apăr pe ceilalți.

— Dar nu poți apăra pe toată lumea.

— Pot încerca. Trebuie să fac asta.

Ea i-a mângâiat obrazul, apoi s-a apropiat și l-a sărutat.

— Și eu te iubesc, spuse ea.

Harvath a tras-o mai aproape de el și sărutat-o la rândul lui. Pe urmă și-a închis ochii, savurând-o – felul în care o simțea, felul în care ea îl săruta, felul în care mirosea. Scot a încercat să oprească în loc clipa; să creeze în minte o imagine care să-l ajute mereu atunci când va avea nevoie de ea.

Nu își dorea ca momentul acela să se încheie. Însă a luat sfârșit atunci când Carlton a intrat pe nesimțite în bucătărie și și-a dres glasul.

Desprinzându-se de Lara, Harvath și-a ridicat privirea.

— Tocmai am vorbit cu omul meu de legătură de la DHS, spuse Bătrânul. Situația este gravă.

CAPITOLUL XLIV

— Cred că glumești, zise Harvath. Tot managementul superior? Începând cu PASC (Professional Administrative Staff Council) și terminând cu SES (Senior Executive Service)?

Erau termeni folosiți în Washington pentru personalul Senatului, aprobat și numit de președinte, până la membrii conducerii superioare.

— Nu se știe sigur dacă sunt toți, dar sunt suficienți. Și nu numai în DHS.

— Lasă-mă să ghicesc, adăugă Harvath. HHS, OPM (Office of Personnel Management), DOT (Department of Transportation), USAID (United States Agency for International Development), Trezorerie, FEC (Federal Communications Commission), DOJ (Department of Justice). Mi-a scăpat careva?

Carlton a mai înșirat câteva instituții.

— Departamentul de Stat. Departamentul Apărării. Departamentul Interior, al Agriculturii, al Comerțului, al Muncii, al Planificării Urbane și Dezvoltării Teritoriale, Departamentul Energie, FBI... Sunt peste tot.

— Toate aceste instituții și-au pierdut managementul superior?

— Nu. Unele da, altele nu, însă toate au început să scârțâie din încheieturi. L-am rugat pe Nick să întocmească un program de calcul tabelar.

— Un *program de calcul tabelar*? replică Harvath, dezlipindu-se de Lara și ridicându-se în picioare. Avem nevoie de el ca să scormonească în baza de date „Main Core”. Spune-i lui Sloane să-ți facă ea foaia de calcul.

Nu îi plăcea că trebuia să o sacrifice pe Ashby, însă nu exista niciun motiv pentru care ea să nu stea în biroul lui Harvath împreună cu Bătrânul și să-l supravegheze pe Mordechai, iar în tot acest timp să întocmească programul de

calcul tabelar.

Uitându-se la Lara, el a adăugat:

— Spune-le părinților tăi să își facă bagajele. Să își pună haine de iarnă. Să împacheteze câteva lucruri și pentru tine, și pentru Marco. Voi trimite un avion după ei la Logan. Ai pe cineva care să-i ducă la aeroport?

Lara a confirmat.

— Pot suna pe cineva de la poliția din Boston.

— Bine.

Ea a vrut să discute mai multe, dar, înainte de a-și alege cuvintele potrivite, Harvath ieșise deja din bucătărie și traversa holul către biroul lui.

Prima privire pe care Scot a surprins-o când a intrat în încăpere a fost cea a lui Mordechai.

— Ai aflat ceva?

Israelianul a clătinat din cap.

— Parola pe care a oferit-o Helena pentru hard disk nu se potrivește. Cred că Nicholas a avut dreptate. Probabil că Damien a schimbat-o de când am copiat-o noi.

— Și-atunci, ce facem?

— Este evident că trebuie să vorbim cu Helena.

„Evident”, a reflectat Harvath, numai că ea se afla la o oră distanță.

— Dar telefonul mobil?

— Măcar în cazul lui avem vești bune. Credem că atunci când Damien s-a întâlnit cu Linda Landon, acesta i-a dat telefonul lui mobil. Ca să-l seteze, el și l-a pornit și a introdus parola. Dispozitivul a înregistrat-o.

— Prin urmare, ați reușit să-l accesați din Israel?

Mordechai a dat din cap.

— Spre deosebire de laptop, Damien nu și-a schimbat parola de pe telefonul lui misterios.

— Ce conține?

Bărbatul și-a întors laptopul astfel încât cei din încăpere să

poată vedea ecranul. Acesta afișa o hartă a lumii și niște puncte roșii care pâlpâiau în anumite țări.

— Telefoanele fac parte dintr-o rețea digitală mică, extrem de securizată.

— Poți să mărești harta pe SUA?

Israelianul s-a conformat și a fixat imaginea deasupra unui punct roșu de lângă Winchester, Virginia, și un altul din Districtul Columbia.

— Damien și Linda Landon.

— Oamenii tăi ar trebui să poată confirma asta, dar, da, credem că sunt ei, spuse bărbatul.

— Și celelalte puncte? întrebă Harvath.

— Dacă ar fi să pariez, răspunse Mordechai, aş zice că telefoanele celelalte îi reprezintă pe ceilalți membri ai „Comisiei planetare” a lui Damien.

Harvath s-a uitat la Carlton, care combinase deja în minte amănuntele tehnice și consecințele diplomatice.

— Vestea bună, declară încet Carlton, este că Agenția are operatori în fiecare dintre aceste țări. Vestea proastă este că țările respective sunt toate aliatele Americii.

— Și ce dacă?

— Aici nu este vorba despre eliminarea vreunui jihadist sau săltarea vreunui finanțator al terorismului. Acesta este un alt joc, cu un set de reguli complet diferit. Vorbim despre cetățeni ai țărilor aliate care sunt diplomați, membri cu funcții înalte în ONU.

Era același argument pe care-l susținuse și președintele în legătură cu Pierre Damien.

Scot s-a uitat la Bătrân și a spus:

— Haide să-i dăm aceste informații din telefon lui Ryan și să lăsăm Agenția să ia hotărârea ce va face în continuare. Cel puțin, ar trebui să ajute la identificarea membrilor „Comisiei planetare”.

— Vrem să ne implicăm și în această poveste, declară

Mordechai.

Firește că voiau. Harvath nu avea nimic împotrivă în acel moment. Cu cât mai multe resurse, cu atât mai bine.

Marea lui dilemă însă era cum să procedeze în continuare. Având în vedere faptul că președintele era la Bethesda, iar virusul se răspândea, aveau nevoie de o schimbare – de una mare.

Era tentat să treacă peste ordinele lui Porter și să-l înhațe pe Damien chiar în acel moment. Și pe Landon. Nu aveau timp să stea și să spere într-un miracol.

Înainte de a intra pe aleea din fața casei, Harvath primise un mesaj de la Ash. El și echipa lui aterizaseră în Kinshasa și se întâlniseră cu membrul echipei STAR pe care-l desemnase doamna colonel White. Plănuiau deja o strategie despre cum să atace laboratorul OMS de acolo ca să recupereze mostrele lui Yusuf Mukulu, musulmanul misterios care își făcuse apariția și murise la Clinica „Matumaini”.

Folosind coordonatele geografice oferite de Harvath, ceilalți membri ai echipei STAR căutau trupul neînsuflăit al comandantului rebel, în timp ce alții se întâlneau cu Jambo în Bunia și încercau să dea de urma lui Leonce și a fiului său, pentru a obține probe de sânge și de țesut de la ei ca să confirme faptul că toate cazurile erau legate între ele.

Chiar dacă probele acelea fuseseră securizate, tot vor fi nevoiți să le trimită în țară cu avionul pentru a fi supuse analizelor. Nu aveau de unde să știe cum vor evolua lucrurile până atunci. Cei de la USAMRIID analizau deja probele trimise de CDC. Spre deosebire de filme, descoperirea unui vaccin dura mult timp. Oamenii de știință studiau de multă vreme anumite virusuri și nu reușiseră să găsească încă vaccinuri eficiente. În general, Harvath era optimist, însă în acest caz nu își făcea prea mari speranțe că USAMRIID va putea descoperi un vaccin în timp util.

— Putem vorbi despre „Main Core”? întrebă Mordechai,

întrerupându-i șirul gândurilor. Am convenit cu toții că la asta s-ar putea referi inițialele MC din însemnările lui Damien.

Harvath a consimțit:

— Da, judecând după tastele pe care le-a apăsât Linda Landon.

— Cei din Tel Aviv nici măcar nu au crezut că „Main Core” există cu adevărat. Au bănuț că, este vorba doar de o teorie a conspirației.

— Ei bine, s-au înșelat, interveni Nicholas, intrând în birou cu laptopul în mână și însoțit de cei doi câini uriași.

— Ai reușit să intri deja? îl întrebă Harvath.

— Ghici cine nu își schimbă parola la fel de des ca și Damien? întrebă piticul, aruncându-și laptopul pe canapea și cocoșându-se după el.

— Linda Landon.

Nicholas a zâmbit și și-a așezat laptopul în poală.

— Tot nu înțeleg scopul acestei liste, zise Mordechai. Statele Unite au o listă cu proprii disidenți? Acest lucru nu intră în contradicție cu mult lăudatele principii constituționale?

Harvath nu își dădea seama dacă era o ironie ascunsă sau o întrebare sinceră. S-a hotărât să-i ofere circumstanțe atenuante, când Nicholas a intervenit:

— Constituția are rolul de a controla puterea guvernului. Cei care au propus un guvern lărgit s-au plâns că el favorizează o serie de libertăți negative, în special prin faptul că detaliază ce nu ar trebui să facă guvernul, în loc să arate ce ar trebui să facă guvernul pentru popor. Fondatorii au întrevăzut un număr limitat de membri ai guvernului, mai ales la nivel federal, însă de-a lungul timpului numărul lor a crescut – în special în interiorul organismului politic, a cărui directivă principală, dacă vrei, este să își asigure supraviețuirea. Aici intervine „Main Core”. Numele provine de la o bază de date menită să adune la un loc informațiile primite din mai multe arii de activitate: comercială, juridică și aplicare

a legii și să le centralizeze într-un fișier principal sau nucleu de informații, dacă vrei. O importanță deosebită este acordată informațiilor prin care guvernul poate să dea imediat de urma ta dacă vrea. Dacă în 1980, aceste informații se refereau la extrase ale cardurilor de credit și facturi de utilități, în prezent ele vizează și activitatea pe rețelele de socializare, precum și localizarea telefoanelor mobile. Guvernul, sub deviza „Nu vom folosi niciodată aceste informații, dar este mai bine să le avem și să nu avem nevoie de ele decât să avem nevoie de ele și să nu le avem”, a creat mai multe baze de date diferite care încalcă, vădit, principiile constituționale ale țării. „Main Core” este, evident, cea mai perfidă dintre toate.

— Cum funcționează?

— Dacă se declară stare de urgență națională, baza de date „Main Core” poate fi activată. În această bază de date, cetățenii sunt catalogați în funcție de gradul de amenințare pe care l-ar putea reprezenta. În dreptul fiecărui nume sunt specificate recomandări referitoare la monitorizarea în secret a mijloacelor de comunicație a persoanei respective și până la arestarea acesteia. Cetățenii vizați pentru a fi arestați sunt marcați în culori diferite, în funcție de pericolul pe care l-ar constitui pentru echipa care va efectua arestarea.

Nicholas l-a privit în ochi pe Harvath.

— Poftim?

— Numele tău apare pe listă.

— De ce?

Piticul a ridicat din umeri.

— Nu este specificat motivul. Însă cineva te consideră o amenințare serioasă pentru securitatea națională în caz de criză.

— Este ridicol.

— Oare? Pe câți senatori i-ai călcat pe coadă? Pe câți membri ai Congresului? Pe câți oficiali ai serviciilor secrete? Nu spun că nu ai fost îndreptățit, spun doar că ai iritat mulți

oameni de-a lungul anilor. Din câte se pare, cineva a luat acest lucru ca pe un afront.

— Șterge-mi numele de pe listă.

— Am încercat.

— Mai încearcă.

— Nu pot, spuse Nicholas.

— De ce?

— Fiindcă fișierul tău este marcat și nu îl pot accesa.

Harvath s-a uitat la el.

— Ce înseamnă asta?

— Nu știu.

— Cum adică *nu știi*?

Nicholas era exasperat și stânjenit în același timp.

— Am intrat undeva și, brusc, am fost invadat.

— Invadat de ce?

— Nu știu, dar ținta lor a fost clară. M-au năpădit. Au făcut chestii pe care nu le-am mai văzut niciodată. Nu numai că au încercat să îmi fure informațiile, ci s-au străduit să mă prindă în capcană ca să nu mai pot ieși de acolo.

— Din baza de date? întrebă Harvath. De ce n-ai smuls, pur și simplu, cablul din priză?

— Serios?

— Bineînțeles că nu, dar înțelegi ce vreau să spun.

— *Tu* nu înțelegi ce vreau să spun *eu*. N-am mai văzut niciodată ceva atât de sofisticat. Nici în cazul băncilor, nici în cazul armatei și categoric nici în cazul guvernului.

Nicholas era supărat. Harvath nu își amintea să-l mai fi văzut așa vreodată.

— Calmează-te, spuse Scot. Totul va fi bine.

— Sper.

— *Speri*? spuse Harvath. Nu ți-ai folosit numele când ai scotocit prin baza lor de date, nu?

— Întotdeauna mi-l ascund. De fapt, am folosit numele altcuiva.

A fost rîndul lui Carlton să intervină în discuție. Nicholas avea prostul obicei de a alege un loc fictiv atunci când spărgea un sistem.

— De unde ai intrat de astă dată?

— Din biroul directorului adjunct al serviciului secret rus FSB, Moscova.

Bătrînul a căzut o clipă pe gânduri, și-a scos buza de jos în afară, apoi a încuviințat:

— Nu mă deranjează.

— Atît timp cît nu se face legătura cu tine, declară Harvath. Nicholas nu a spus nimic.

— Nu se va face legătura cu tine, nu?

— În mod normal, aș spune că nu. Însă tipii ăștia nu se încadrează în categoria normalului. Nu știu ce să zic.

Harvath s-a uitat la ceas, gândindu-se dacă nu era prea devreme să bea ceva. Începuse să-l doară capul. Atunci, și-a amintit că trebuia să își ia din nou temperatura și să i-o trimită prin SMS doctorului. Dintre toate lucrurile pe care trebuia să le țină minte, acesta le întrecea pe toate, însă Bătrînul insistase și îl bătuse la cap neîncetat.

După ce s-a scuzat, Scot a ieșit din birou și a urcat scările la etaj, unde se afla baia principală. A luat termometrul din sertarul unde îl pusese în acea dimineață, l-a scos din husă și l-a vîrât în gură. Când acesta a emis un semnal de avertizare, l-a scos din gură.

Temperatura îi crescuse puțin peste un grad față de data trecută. *Interesant*. Era vorba doar de un grad, nu avea de gând să își facă griji în privința asta.

Și-a scos telefonul din buzunar, a trimis temperatura printr-un SMS doctorului, apoi a pus termometrul deoparte. După un schimb de mesaje cu Ben Beaman, a revenit în birou.

Când a intrat, l-a văzut pe Mordechai care vorbea agitat la telefon în ebraică, în partea cealaltă a încăperii. Harvath s-a uitat la Sloane, care i-a arătat cu un semn făcut cu capul

telefonul ei, aflat în apropiere. Înregistra. Bine. Îl plăcea pe Mordechai, însă învățase repede că în meseria lui nu trebuia să aibă încredere în nimeni.

Israelianul și-a luat telefonul de la ureche și i-a spus lui Harvath:

— Virusul a ajuns și în Israel. Au fost înregistrate șaptezeci și cinci de cazuri, iar numărul lor crește. Nouă persoane au murit din cauza hemoragiei și avem vești că numărul victimelor este de două sau de trei ori mai mare în Cisiordania și în Gaza.

Bătrânul, care ședea pe canapea lângă Nicholas, și-a ridicat privirea de la laptop și a zis:

— S-a răspândit peste tot acum. Indonezia, Australia și Noua Zeelandă. India, Pakistan și Bangladesh. Brazilia, Argentina și Paraguay.

— Se zvonește că vor să închidă transportul aerian comercial, adăugă Nicholas.

„Probabil e cam târziu pentru asta”, a meditat Harvath, ducându-se și trăgându-și un scaun lângă Bătrân.

— Ne acorzi un minut? Întrebă el.

— Sigur, răspunse Nicholas, punându-și laptopul jos și coborând de pe canapea.

După ce piticul a ieșit din birou, Harvath s-a aplecat înspre Bătrân și l-a informat:

— Am aranjat ca un avion mic cu reacție să decoleze de pe aeroportul Regan în seara asta. Aș vrea să fii și tu la bordul lui.

— Eu? se miră Carlton. De ce aș vrea să fac asta?

Harvath îl iubea pe Carlton ca pe un tată. Deoarece îl iubea atât de mult, linia de demarcație dintre angajator și angajat era adesea neclară.

— Am aranjat ca Lara și familia ei să meargă într-un loc sigur. Aș vrea să-i însoțești și să te asiguri că vor fi bine.

Bătrânul a chicotit.

— Deci ai nevoie de mine ca să le asigur protecția?

Harvath nu a răspuns.

— Unde-i trimiți? La cabana aia din Alaska?

Harvath nu ar fi trebuit să fie surprins, însă era.

— E în regulă, îl liniști Carlton. N-o să spun nimănui despre această destinație secretă.

— Din câte văd, nu mai este deloc secretă.

Bătrânul a zâmbit.

— Am fost acolo.

— Când?

— Ți-am verificat trecutul înainte să te angajăm. Jon și Anya ne-au oferit referințe. Nu ți-au spus niciodată, nu-i așa? Bine. Sunt o familie de încredere. Îmi plac și mai mult acum.

„Tipic pentru Bătrân”, s-a gândit Harvath. Era întotdeauna cel puțin cu cinci pași înaintea tuturor.

— Excelent! Mă voi asigura că vor avea la bord whisky-ul tău preferat.

— Stai! exclamă Carlton, ridicându-și mâinile în aer. Nu plec în Alaska. De fapt, nu plec nicăieri.

— Dar, domnule...

— Niciun „dar”. Avem prea multă treabă de făcut aici.

— De acord, totuși vei putea lucra atât în avion, cât și în Alaska. Practic, cabana lui Jon este un SCIF.

Bătrânul a zâmbit.

— Dacă ai ceva de spus, spune.

Harvath îl venera pe Reed Carlton. Și, deși nu insista prea mult asupra acestui lucru, se gândea cu tristețe la ziua în care Bătrânul va trece în neființă. Carlton nu era doar o comoară a poporului american, ci și un „Babe Ruth”¹⁰ al spionajului. Într-o lume a bărbaților efeminați și simpli, care încă mai

¹⁰ George Herman „Babe Ruth, Jr (n. 6 februarie 1895 - d. 16 august 1948) a fost un jucător de baseball american, care a jucat 22 de sezoane în Major League Baseball (MLB) între 1914 și 1935. (n.red.)

copilăreau, Reed era atât un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, cât și un patriot care punea întotdeauna nevoile poporului său în fața propriilor cerințe.

Lăsând deoparte ocolișurile, Harvath i-a spus pe șleau:

— Boala atacă mai întâi copiii și bătrânii.

— Vrei să spui că sunt bătrân?

— Firește că nu. N-aș afirma niciodată așa ceva. Cum ți se pare „pe ceilalți în afară de cei tineri”?

— Pe *ceilalți* în afară de cei tineri.

Carlton a chicotit când a auzit cum folosise Harvath frazarea în arabă pentru ca remarca lui să pară mai blândă.

— Totul este plătit. Porți merge cu Marco să pescuiți somon. Dacă veți da de urși, aceștia o vor lua la fugă în clipa în care te vor vedea, prin urmare știu că el se va afla în siguranță. Toată lumea are de câștigat.

— Anya pregătește cea mai gustoasă friptură, ce-i drept.

— Ai văzut? replică Harvath, însuflețindu-se. Nici măcar nu e nevoie să-ți faci bagajele. Spune-mi de ce ai nevoie și îi voi trimite o listă lui Jon. Totul te va aștepta acolo.

— Totul, spuse Carlton, cu excepția lui Joey.

Harvath s-a simțit imediat îngrozitor. Parcă ar fi primit o lovitură de cuțit în inimă.

„Joey” era soția lui Reed Carlton, Josephine. Înainte cu zece ani ca Harvath să-l cunoască pe Carlton, aceasta suferise un atac cerebral grav, urmat de o formă severă de demență. De atunci, totul o luase la vale.

Joey trăia în prezent la un azil modern din nordul Virginiei, nu departe de casa lui Carlton.

Bărbatul nu avea de gând să o părăsească pe soția lui, iar acest lucru îl făcea pe Harvath să-l iubească și mai mult.

— Și dacă te va însoți în avion?

Carlton a zâmbit.

— Nu știu dacă ți-am mărturisit vreodată asta, Scot, dar ești un om bun. Aș vrea să pot pleca, dar nu pot. Având în vedere

faptul că nu o putem muta pe Joey în Alaska, ce-ar fi să renunțăm la idee. Bine?

„Nu, nu era bine.” Harvath voia să-l vadă în avion.

Bătrânul și-a așezat mâna pe brațul lui.

— Aceasta nu este prima încercare prin care trec. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să mă ia, ar fi făcut-o deja. A avut nenumărate ocazii.

Lui Harvath nu îi plăcea această situație, însă o înțelegea. I-a zâmbit la rîndul lui. Carlton era integritatea în persoană. „La bine și la rău”, aceasta fusese promisiunea pe care o făcuse. Era un om de cuvânt, un om de onoare, iar Harvath îl admira nespus de mult.

— Ar mai fi ceva despre care trebuie să vorbim, spuse Bătrânul, arătând către laptop. Înainte ca Nick să fie prins că și-a vîrât nasul în fișierul tău, a reușit să arunce o privire în baza de date „Main Core”. A făcut câteva capturi de ecran. Din câte se pare, există o listă nouă, întocmită în urmă cu mai bine de o lună. Cred c-ar trebui s-o vezi.

— De ce? Cine e pe ea?

— Îl las pe Nick să ți-o arate, spuse Carlton când piticul intră din nou în birou, cu cana plină cu cafea.

După ce a pus cana la capătul mesei, el s-a așezat din nou pe canapea.

— Arată-i lui Scot ultima captură de ecran pe care mi-ai arătat-o și mie, spuse Bătrânul.

Nicholas și-a introdus parola, apoi a înclinat ecranul laptopului astfel încât să poată vedea și Harvath.

Când a văzut primul nume, acesta a exclamat:

— Este președintele Curții Supreme din Statele Unite!

— Citește în continuare, îl sfătui Carlton.

— Următorii patru sunt senatori ai Statelor Unite, urmași de câțiva membri ai Congresului. Ce naiba caută toți pe lista asta?

— Asta mă întrebam și eu.

— Credeam că „Main Core” este pentru cetățenii de rând. De ce i-ai adăuga pe listă pe acești oficiali și de ce acum? Întrebă Harvath.

— Cineva, poate că Damien sau Linda Landon, îi consideră o amenințare. Au fost marcați cu culori pentru închisoare, cu *auriu*, la fel ca și în cazul tău.

— Totuși, dintre cei nouă membri ai Curții Supreme de Justiție, de ce doar pe președintele acesteia? Sunt de acord că este foarte vehement atunci când vine vorba despre limitarea puterii guvernului, dar de ce nu și ceilalți membri care votează ca și el în cea mai mare parte a timpului? Ei de ce nu se află pe listă?

— Și de ce doar acești senatori și membri ai Congresului? spuse Bătrânul, răspunzând la o întrebare cu o altă întrebare. Și aceștia sunt vehemenți, e drept, însă există alții care sunt mult mai zgomotoși.

Nimic din toate astea nu avea logică. *Ce naiba puneau la cale Damien împreună cu Landon?*

— Trebuie să-i avertizăm, propuse Harvath. Trebuie să afle despre listă și despre faptul că se află pe ea.

— Și-apoi?

— Apoi pot să decidă ce vor face. Cel puțin vor fi atenționați că li se pregătește ceva.

— Cine îi va suna? Întrebă Carlton. Tu? Eu? Să presupunem că vom reuși să-i contactăm, de ce ne-ar asculta?

Avea dreptate. Mai mult, niciunuia dintre ei nu îi va conveni să audă că se afla pe listă. O vor lua ca pe un afront și vor încerca să se răzbune. Ce i-ar putea opri să nu își contacteze cunoștințele din DHS și din celelalte instituții ca să rezolve problema? Era un joc periculos, care l-ar fi putut determina pe Damien să grăbească înfăptuirea planului pe care-l pusese la cale.

— Dacă i-ar suna McGee?

— Directorul CIA?

Harvath a consimțit.

— Le va spune că este o chestiune de siguranță națională și nu pot sufla o vorbă nimănui despre asta.

— În regulă, fu de acord Bătrânul, după ce reflectă o clipă. Haide să-i dăm această informație.

— Mă ocup eu de asta, interveni Nicholas, închizându-și laptopul și pregătindu-se să se întoarcă în duba lui.

În timp ce piticul se ridica de pe canapea, Harvath a auzit sunând alarma din alee. Uitându-se pe ecranul televizorului, l-a văzut pe Palmer pătrunzând pe proprietate. Avea multe provizii de descărcat.

— Ai nevoie de ajutor? îl întreabă Carlton când Harvath se ridică în picioare.

— Nu, mulțumesc, răspunse Scot. Ce-ar fi să-i povestești totul și lui Mordechai după ce va încheia conversația telefonică.

Harvath a ieșit pe hol și, ajungându-l din urmă pe Nicholas, i-a spus:

— Așteaptă o clipă.

Piticul s-a întors.

— Ce e?

— Am închiriat un avion privat care va decola în seara asta. Cred că ar trebui să o urci pe Nina în el. Voi înțelege dacă vei dori să pleci și tu. Poți lua și câinii cu tine.

— În Alaska?

Harvath a dat afirmativ din cap.

— Și dacă refuz?

— Atunci, te alegi doar cu mine.

Piticul a zâmbit.

— Îmi asum acest risc.

Harvath a zâmbit la rândul lui. Altădată, Nicholas ar fi fugit, fără să se gândească și la alții. Indiferent de ce credea Mordechai sau alte persoane, Harvath știa că lupul își putea schimba năravul. Văzuse acest lucru cu ochii lui.

— Sun-o pe Nina, zise el. Spune-i să-și facă bagajele. Voi trimite pe cineva după ea.

Nicholas și-a întins mâna mică.

— Mulțumesc. Voi fi mai liniștit știind că se află în siguranță.

În timp ce îl urmărea cu privirea pe pitic, Harvath a simțit greutatea întregii lumi pe umerii lui. Ideea de siguranță nu mai exista – nu atunci când era vorba despre un virus. Se puteau refugia în mijlocul pustietății, dar se aflau, într-adevăr, în siguranță?

Din punctul de vedere al lui Harvath, ideea de siguranță era o minciună, menită doar să-i facă pe oameni să se simtă mai bine. El nu voia să se apere de virus, ci să-l oprească.

În mintea lui încolțiseră mai multe planuri de acțiune, care încercau să-i atragă atenția. Niciunul nu era bun. Toate erau periculoase și ilegale. Se împărțeau în două categorii – riscante și foarte riscante –, iar președintele le-ar fi respins pe toate.

POTUS, numele lui de cod, se afla însă în spital și un tsunami urma să lovească plaja. Nu exista decât un plan de acțiune pe care Harvath îl putea pune în aplicare.

Pierre Damien stătea pe marginea piscinei, gol-pușcă.

— Foarte chipeș, declară Helena. Te poți întoarce pentru juriu? Să vedem cu ce umpli blugii.

El a plonjat zâmbind în apa lucioasă, împrôșcând stropi în jurul lui.

Brațele lui musculoase ieșeau la suprafața apei ca aripa dorsală a rechinului în timp ce înota în viteză către femeia splendidă și goală, aflată în partea cealaltă a piscinei.

Pe măsură ce se apropia de ea, el se înfierbânta din ce în ce mai mult. Abia aștepta să se înfrupte din ea.

Helena lenevea la capătul mai puțin adânc al piscinei, unde apa abia dacă îi acoperea sânii. Timpul lor împreună se apropia de sfârșit. El era uimitor, iar ea știa că avea să-i ducă dorul, însă își promisese să fie optimistă de fiecare dată când se gândea la contul ei bancar.

Când a ajuns în dreptul ei, Damien s-a ridicat în picioare.

Dintre toate misiunile de rahat pe care le primise de la Mossad, cel puțin aceasta era destul de decentă.

Ea și-a întins mâna înspre el, l-a tras mai aproape și i-a zâmbit. Pierre era într-o formă puțin neobișnuită. Nu băuse încă prea mult alcool. Era ușor cherchelit de la masa de prânz, însă nu prea mult. El își dorea să facă dragoste, și vor face. Probabil de două ori.

Deși se comportase frumos cu ea, rămânea totuși un monstru. Era mai mult decât îngrozitor ceea ce plănuise pentru omenire. Ei însă puțin îi păsa. Își pierduse această însușire cu mult timp în urmă. Viața era nemiloasă. Dacă ți se oferea o șansă, profitai de ea. Fie acceptai provocarea, fie nu.

Odată ce înțeleșese amploarea planurilor lui Damien, ea luase o hotărâre personală. Va ieși din furtună alături de el.

El știa nu numai ce urma să se întâmple, ci și cât de grav avea să fie și se pregătise în consecință. Ea își vindea trupul de atât timp, ce mai conta dacă o mai făcea încă puțin? Era vorba despre supraviețuire, întotdeauna fusese. Damien ținea la ea, iar Helena avea de gând să profite de acest lucru.

Cuprinzând-o cu brațele, a strâns-o cu putere la piept în timp ce se sărutau. Ea a simțit cum o inunda un val de căldură, chiar dacă el o ridicase pe jumătate din apă, iar aerul răcoros de toamnă îi mângâia pielea.

Helena și-a dezlipit pentru o clipă buzele de ale lui.

— Casa de lângă piscină sau casa de oaspeți? întrebă ea, zâmbindu-i obraznic.

— Chiar aici, răspunse Damien, întinzând-o pe marginea piscinei. Alfresco. În aer liber.

Așa avea să și-l amintească – pasional, puternic, tandru. El o tratase întotdeauna cu blândețe, cu respect, ca pe o doamnă. Cunoscuse mulți bărbați răi de-a lungul vieții, însă Damien nu se număra printre ei. Ea nu va uita niciodată acest lucru.

Aflată în brațele lui, a încercat să immortalizeze în minte acel moment – piscina, casa, briza care îi mângâia pielea udă, vocea interpretei de culoare, Wilhelmenia Fernandez, care cânta *La Wally* și muzica se auzea în difuzoarele de pe terasă.

Nu voia să uite nimic, ci să își amintească mereu cât de frumos se comportase el cu ea și cât de mult îi plăcea acea misiune. Cum nici măcar nu semăna cu o misiune. Cum i se dăruise lui de bunăvoie.

Singurul ei regret era acela că el nu o va cunoaște niciodată – nici cum era ea în realitate, nici viața pe care o trăise până în acel moment. Nu că ar fi avut vreo importanță. Dacă n-ar fi existat acea viață, nici Mossad-ul, ea și Damien nu ar fi ajuns niciodată împreună.

Tot ceea ce conta era faptul că „Bentzi” și prețiosul său Israel voiau să pună mâna pe el. Doar atât îl interesa pe Ben. Era singurul lucru care-l preocupa. Zion era dispus să facă

orice, chiar să se folosească de ea, pentru ca Israelul să își atingă scopul.

Tocmai de aceea Helena păstrase parola lui Damien doar pentru ea. Puțin îi păsa dacă cei de la Mossad vor reuși să acceseze hard disk-ul pe care-l aveau în Tel Aviv. Nu era lupta ei. Nu fusese niciodată lupta ei.

„Bentzi” și Israelul se folosiseră de ea de nenumărate ori. Când își plănuise scăparea, găsisese o cale prin care nu numai să își asigure viitorul, ci și să creeze probleme Mossad-ului și tuturor celorlalți.

Fusese o tânără inocentă, care avusese tot viitorul în fața ei. Israelul ar fi putut lua hotărârea corectă, ar fi trebuit să ia hotărârea corectă, dar nu o făcuse. În loc să o elibereze, să o trimită acasă, o ținuse legată. Nu făcuse decât să-i pună alte cătușe.

S-ar putea să o vâneze într-o bună zi, dacă va mai rămâne ceva din Israel. Era o posibilitate. Cert era însă că îl vor vâna pe Damien. Deși Ben nu recunoscuse, ea știa că voiau să-l ucidă.

Iată motivul pentru care nu putea rămâne cu el pentru totdeauna. Oamenii ca Pierre Damien nu puteau dispărea, pur și simplu.

Ea, pe de altă parte, *putea* dispărea. Totul se reducea la bani, ca orice alt lucru din viață.

Imediat ce obținuse cifrul seifului pe care Damien îl avea în Geneva, Helena a reușit să obțină și parola de la laptopul lui, unde își ținea toate informațiile.

O mulțime de fișiere erau protejate de parolă, însă răbdarea ei dăduse roade. Era ca și când ar fi ținut în mână cheile unui palat, unde, în spatele fiecărei uși încuiate, se afla o încăpere care conținea secrete sau comori.

Cel mai important era faptul că reușise să afle cum să se imunizeze împotriva bolii care urma să decimeze populația globului. Dacă va supraviețui haosului care se va instaura

ulterior, va putea să își trăiască viața așa cum va dori.

Ea a luat legătura cu părinții ei în secret și le-a explicat ceea ce trebuiau să facă. Tatăl ei, care era un om încăpățânat și naiv, a refuzat să o creadă, spunând că era un plan conspirativ pe care-l puneau la cale evreii. Știa că nu avea cum să-l facă să renunțe la bigotism. Ea a implorat-o pe mama ei să-i urmeze sfatul și să încerce să-l convingă și pe tatăl ei. Dacă va pieri, va fi doar vina lui, nu a Israelului.

După ce s-a îngrijit de sănătatea ei și de cea a familiei sale, Helena a început să citească informațiile din laptopul lui Damien.

Știind că piețele financiare urmau să se prăbușească, el își luase o serie de măsuri pentru a putea profita de pe urma calamității. Unele erau atât de ezoterice, încât ea nici nu le-a luat în considerare. Altele erau destul de simple, iar ea și-a concentrat atenția asupra lor.

La fel ca și în cazul parolilor, Damien își schimba mereu pariurile financiare. Era greu să le ții evidența.

Ea apelase la o firmă, cu sediul în Zürich, care se ocupa cu tranzacții și care avea birouri și în Geneva. După ce și-a deschis un cont, aceștia i-au oferit acces la aplicațiile lor private care îi permiteau să obțină informații despre piață în timp real, să facă tranzacții și să colaboreze cu departamentul lor bancar. Era ca și când ar fi avut mereu în geantă sau în buzunar un bancher elvețian în miniatură.

Dintre toate informațiile descoperite pe laptopul lui, cele mai interesante erau jurnalele pe care le ținea Damien.

El începuse să le scrie la scurt timp după ce murise soția lui, ca o formă de terapie, și continuase de atunci. Gândurile și trăirile lui cele mai ascunse erau deopotrivă fascinante și tulburătoare.

Transformarea lui dintr-un văduv răpus de durere într-un bărbat hotărât să declanșeze cel mai mare holocaust din istoria omenirii era captivantă. Cu cât se apropia mai mult acel

eveniment nimicitor, cu atât mai mult creștea încrederea lui Damien.

În cele mai recente însemnări ale lui, el lăsa impresia că ar fi știut că jurnalele lui vor fi citite și că vor rămâne în amintirea posterității. Se afla într-un moment crucial în care își expunea cauza, explicând ce măsuri trebuiau luate și de ce. Acestea erau geniale și nebunești în același timp.

Dacă istoria ar avea vreun simț al decenței, l-ar vedea pe Damien prin prisma devotamentului său macabru față de eugenism – față de convingerea lui că, dacă lumea occidentală nu ar fi dat dovadă de o „bunătate exagerată”, filiații întregi „inferioare” ar fi fost lăsate să dispară rând pe rând, punând, astfel, presiune asupra planetei și a resurselor sale.

Era o discrepanță uriașă între bărbatul care scria jurnalele și cel cu care împărțise așternuturile de atâtea ori. Nu îl auzise niciodată rostind un cuvânt disprețuitor la adresa vreunei clase sociale. De fapt, păruse întotdeauna dispus să-i ajute pe cei nevoiași. Era o discrepanță tulburătoare care îți lăsa impresia că jurnalele respective fuseseră scrise de o cu totul altă persoană. Un lucru aparte îl trăda însă – dragostea lui pentru păsări.

Luând în considerare robinetele aurii sub formă de lebădă din avionul lui particular și tablourile originale pictate de ornitologul John James Audubon, agățate pe pereții apartamentului său din Geneva, nu fusese surprinsă când citise trimiteri la păsări în jurnalele lui. Tulburător însă era modul în care acesta se referea la ele.

Fiecare etapă din planul lui purta numele unei specii de păsări. Etapa referitoare la Congo se numea „Cioara”, în vreme ce etapa vizând America era intitulată „Colibri”. Dintre toate denumirile, cea referitoare la colibri i se părea cea mai alarmantă.

Deși își declara dragostea pentru păsări, el aproba – răsfățându-se astfel intelectual – un eveniment întunecat care

avusese loc în 1934.

Denumită „Noaptea cuțitelor lungi” (Nacht der langen Messer) sau *Röhm-Putsch*, termenul oficial pe care regimul nazist l-a introdus în limbajul de la acea vreme, ca să dea o falsă sugestie, precum că omorurile au fost necesare pentru a evita. O lovitură de stat din partea lui Röhm și apropiaților lui din „Cămășile brune” – SA (Sturmabteilung) –, operațiunea fusese un soi de epurare politică desfășurată trei zile, timp în care trupele SS ale lui Hitler și Gestapo omorâseră sute și arestaseră mii de inamici ai lui cu scopul de a-i consolida acestuia puterea. Numele de cod pe care-l adoptaseră fusese Operațiunea Colibri, denumire pe care o va adopta și Damien un secol mai târziu.

Helena știa că tocmai acela fusese motivul pentru care el își servise musafirii la cină cu vin Sauternais din 1934. Găsise sticlele goale în găleata de gunoi din bucătărie. Datele erau importante pentru Damien. De aceea adusese la masa de prânz sticlele de vin din 1978. Vinul era un soi de portal spre istorie, atât bună, cât și rea.

După ce au făcut dragoste, și-au luat halatele albe și groase de pe scaune, acolo unde le lăsaseră. Ea și-a scos telefonul mobil din buzunar, dorind să-i facă o poză, însă cum Damien avea o foame de lup, el a insistat să intre în casă.

Un platou cu mezeluri, gustarea lui preferată, și o sticlă cu vin roșu decantat îi așteptau deja în camera de zi.

Damien a ridicat sticla în aer și i-a arătat-o.

— Romanée-Conti, din 1945, zise el.

— Ultimul an din cel de-al Doilea Război Mondial, replică ea.

— Și anul înființării Organizației Națiunilor Unite. De la cincizeci și unu de state membre, câte au fost la început, s-a ajuns azi la o sută nouăzeci și trei.

El a turnat vinul în pahare. După ce i-a admirat culoarea și i-a mirosit buchetul, și-a ridicat paharul și a rostit un motto al ONU: „Pentru pace și securitate”.

Ea a ciocnit.

— Pentru pace și securitate.

Era un alt vin excepțional. Luând o înghițitură, ea a așezat paharul pe masă și a pregătit două farfurii.

Jeffrey aranjase pe platou o gamă diversificată de pateuri, terine, preparate cremoase și consistente, rude mai sofisticate ale pateului, o varietate de șuncă, prosciutto, apoi cârnați uscați, salam și brânzeturi. Pe masă mai erau trei soiuri de pâine, murături, muștar, tapenade, condiment specific bucătăriei provenșale, alune și fructe.

În timp ce ea se ocupa de farfurii, Damien a deschis televizorul. Aproape fiecare canal arăta imagini cu reporteri care transmiteau din fața spitalelor.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Nu sunt sigur, răspunse Damien.

Era un mincinos la fel de bun ca și ea.

Helena i-a întins farfuria, pe urmă s-a așezat pe canapea lângă el, vârându-și picioarele sub ea ca să și le încălzească. Damien a dat volumul mai tare.

„... un virus despre care autoritățile sănătății publice cred că are legătură cu Ebola, spuse crainicul. În seara aceasta vă vom prezenta informații din toată țara. Vom începe cu capitala țării.”

Cei doi ședea pe canapea și îi urmăreau pe reporterii aflați în fața spitalelor din întreaga țară, încercând să pună cap la cap frânturile de informații primite pentru a transmite o știre importantă.

După o vreme, Damien a pus televizorul pe modul silențios și s-a întins după sticlă ca să își mai toarne vin.

— Se pare că nu este vorba totuși despre un meteorit, spuse Helena.

Damien a zâmbit.

— Nu vom păți nimic. Nu-ți face griji.

Ea a dat să răspundă, când Jeffrey a apărut în prag și l-a întrebat pe Damien dacă putea să-i vorbească. Pierre i-a făcut semn să intre, însă Jeffrey l-a rugat să iasă pe hol.

Damien s-a scuzat, apoi s-a ridicat în picioare și a traversat încăperea. De îndată ce a ieșit pe hol, Jeffrey a început să vorbească, însă a închis ușa, astfel încât ea să nu poată auzi conversația.

Când Helena a observat că servitorul-asistent ținea ceva în mână, i s-a pus un nod în gât.

Acel ceva era încărcătorul telefonului ei, pe care Jeffrey îl dezmembrase.

CAPITOLUL XLVI

BISHOP'S GATE

Sub biserică, se afla o pivniță mică pe care Harvath o modernizase, astfel încât să își poată păstra acolo în siguranță armele și echipamentul. El și Palmer descărcaseră deja jumătate din provizii și le duseseră în casă. După câteva drumuri, restul proviziilor fuseseră ascunse la subsol.

Tocmai discutau unde să așeze fiecare lucru, când au auzit vocile unor persoane care coborau scările.

Când s-a uitat înspre ușă, Harvath a văzut-o pe Ashby, care era însoțită de Mordechai.

— Cred c-ai vrea să auzi asta, îi spuse ea.

Ieșind din spatele ei, Mordechai i-a întins telefonul lui. Harvath l-a luat și, văzând pe ecran o înregistrare, a apăsat butonul „play”.

Avea loc o luptă. Apoi s-au auzit un zgomot de sticlă spartă și vocea unei femei care țipa. „Pierre! Oprește-te! Nu știi despre ce vorbești!”

Harvath s-a uitat la Mordechai.

— Este Helena?

Israelianul a dat afirmativ din cap.

— Telefonul ei este prevăzut cu o aplicație de urgență. Când este activată, aceasta efectuează o înregistrare de câteva secunde pe care o atașează într-un e-mail S.O.S., împreună cu coordonatele GPS.

— De fapt, nu este o înregistrare video, ci una audio.

— Trebuie să fi ținut telefonul în geantă sau în buzunar. Ideea este că ea știe că aplicația respectivă trebuie folosită doar într-o situație de viață și de moarte. A fost descoperită. Trebuie să o scoatem de acolo, *acum*.

Harvath luase deja o decizie în privința lui Damien, însă mai avea de pus la punct anumite lucruri înainte de a acționa.

Numai că apelul de urgență al Helenei tocmai îi dăduse peste cap aceste planuri. De îndată ce va descoperi cine era ea și cât de multe informații aflate despre el, Damien își va lua tălpășița. Trebuiau să acționeze. Repede.

— Mă duc să-l anunț pe Carlton, îi spuse el lui Palmer. Pregătește o platformă pentru domnul Mordechai, pe urmă scoate totul pe alee, împreună cu echipamentul meu.

Uitându-se la Ashby, el a adăugat:

— la toate lucrurile de care aveți nevoie voi doi și du-le afară. Ochelari cu vedere nocturnă, amortizoare, tot. Vreau să plecăm de aici în cinci minute.

— Am înțeles, răspunse ea.

Palmer a confirmat și el, ridicându-și degetul mare de la mână.

— Mergem cu mașina? întrebă Mordechai în timp ce urcau în grabă scările. Vom avea nevoie de cel puțin o oră ca să ajungem acolo.

— Nu-ți face griji. Nu mergem cu mașina, răspunse Harvath.

Știa cât de important era timpul. Trebuiau să profite de fiecare secundă, și nu doar pentru a-l înhăța pe Damien.

De-a lungul carierei lui, Harvath apăsase doar de două ori butonul de panică, așa cum mai era numit uneori. În ambele dăți, ezitase să facă asta și așteptase prea mult. Ceea ce însemna că operațiunea era terminată, iremediabilă și trebuia să fie scos de acolo imediat. Era unul dintre cele mai grele lucruri de admis.

Prima oară când o făcuse, ajutoarele ajunseseră repede, iar el supraviețuise. A doua oară însă, fusese cât pe ce să își piardă viața. Știa cum era să nu ai certitudinea că va veni cineva în ajutor, că vei supraviețui sau vei muri.

Acestea fiind zise, existau anumite dubii în ceea ce privea loialitatea agentei lui Mordechai, cu atât mai mult cu cât ștersese anumite informații de pe cardul de memorie. Din câte cunoștea el, puteau intra direct într-o capcană. Era un aspect

pe care trebuiau să-l ia cu toții în considerare.

Când a ajuns în capul scărilor, Harvath și-a scos telefonul și a apăsat tasta de apelare rapidă pentru Lydia Ryan.

— Am primit e-mailul de la Nicholas și ne ocupăm deja de problemă, spuse ea când răspunse la apel.

— Nu ăsta este motivul pentru care te sun. Am nevoie de un elicopter. Agentă lui Mordechai a fost deconspirată. Dacă Damien fuge, îl vom pierde.

— Vreți să o scoateți de acolo pe Helena sau să puneți mâna pe Damien?

— Ambele.

— Președintele știe?

— Sunt circumstanțe agravante. Eu hotărâsc.

Ryan știa că nu avea rost să se certe cu el.

— Nu avem niciun elicopter disponibil.

— Poftim? De ce nu?

— Tuturor celor de pe lista VIP din baza de date „Main Core”, pe care directorul McGee a reușit să-i contacteze, li se oferă protecție. Ei și familiile lor sunt urcați în elicoptere și duși la „Fermă”. Nimeni nu ajunge acolo fără acordul directorului CIA.

Transportarea lor la „Fermă” – tabăra de pregătire secretă a CIA din Camp Peary – era o mutare inteligentă. Însă faptul că toate elicopterele CIA erau ocupate reprezenta o problemă gravă.

— Vreau să-mi faci rost de ceva, insistă Harvath. N-are importanță ce este. Sună-mă când ai rezolvat problema.

— Pe cine mai poți suna? îl întreabă Mordechai când Harvath încheie convorbirea telefonică.

— Va găsi ceva pentru noi. Nu-ți face griji.

— Trebuie să ajungem la Helena. Trebuie să plecăm acum.

— Știu, replică Harvath. Du-te după Nicholas. Spune-i ce facem și că avem nevoie de Vultur.

— De Vultur?

— Așa am botezat drona. Ne-am gândit că Libertate ar fi o

ironie, explică el. Grăbește-te! Plecăm în cinci minute, cu sau fără elicopter.

În timp ce Mordechai se îndrepta către ușa de la intrare ca să iasă pe alee, Harvath s-a dus direct în biroul lui. Deoarece nu era nimeni acolo, a luat-o înspre bucătărie.

L-a găsit pe Carlton, cu o cană de cafea proaspătă în mână, holbându-se la televizor.

— Știrea a apărut pe toate canalele, spuse Bătrânul. Încep să facă legătura între cazuri.

— Avem probleme mai mari. Agentă lui Mordechai a fost deconspirată. Tocmai a apăsat butonul de panică.

— Asta înseamnă că Damien se va da la fund.

— Nu și dacă punem noi mâna pe el, preciză Harvath. Am sunat-o pe Ryan ca să cer un elicopter, însă toate sunt ocupate. Cei prezenți pe lista din „Main Core” și familiile lor sunt transportați la „Fermă”. Încearcă să ne găsească altceva.

— Și între timp?

— Între timp, vreau să rămâi aici cu Lara. Dacă nu voi ajunge la timp, vreau s-o duci la aeroport și să o urci în avion. Beaman are toate detaliile.

Carlton s-a uitat la ceas, apoi la el.

— Altceva?

— Vreau să iei de aici tot ce ai nevoie, n-are importanță ce anume – mâncare, apă, combustibil, pe urmă să te duci la Josephine.

— Tu ce vei face?

— Nu știu. Totul depinde de Damien. Unde-i Lara?

— Își face bagajele.

Harvath și-a așezat mâna pe umărul Bătrânului când a trecut pe lângă acesta, apoi a luat-o înspre scări. A găsit-o pe Lara în dormitorul principal.

— Trebuie să plec, o anunță el din prag.

— Te vei întoarce?

— Nu știu. Reed te așteaptă jos. Te va duce la aeroport dacă

nu voi sosi la timp.

— Atunci, ne luăm rămas-bun?

— Pentru moment, răspunse Harvath, intrând în cameră.

Lara l-a întâmpinat la jumătatea încăperii și l-a îmbrățișat.

— Întoarce-te la mine.

— Mă voi întoarce, o asigură el.

Apoi, după ce a sărutat-o scurt, s-a întors și a ieșit din cameră.

Afară, i-a văzut pe Palmer, Ashby și pe Mordechai așteptându-l cu echipamentul pregătit. Scot a făcut un scurt inventar ca să se asigure că nu le lipsea nimic.

Deoarece trebuia să își folosească telefonul și să planifice operațiunea, i-a spus lui Palmer:

— Vei conduce tu. Haideți să încercăm totul în camionetă!

— Acum luăm mașina? întrebă Mordechai, simțindu-i-se frustrarea în voce.

— Este cea mai bună variantă pe care...

— Dacă tot supravegheați proprietatea lui Damien, nu poți trimite echipa respectivă să intervină?

După ce le-a făcut semn lui Palmer și lui Ashby să se apuce de treabă, Harvath l-a tras deoparte pe israelian.

— Membrii echipei care-l supraveghează pe Damien nu sunt contractori, Zion. Se ocupă doar de filaj. Dacă vor încerca să intervină, vor fi omorâți atât ei, cât și Helena. Ajută-mă deci să încarc lucrurile astea în camionetă. Irosim timpul.

Odată ce camioneta a fost încărcată, el i-a spus lui Palmer de ce l-a ales ca șofer: el, Scot, trebuia să folosească telefonul și să plănuiască operațiunea. Ashby și Mordechai ședeau pe bancheta din spate.

Traficul era de coșmar, fiindcă oamenii panicați se grăbeau să ajungă la casele lor. Ei au trecut pe marginea șoselei, însă în scurt timp aceasta s-a transformat într-o bandă de circulație în toată regula, încetinindu-le avansarea.

— Ieși de pe șosea, îi ceru Harvath.

— Vrei să folosim rutele adiacente? întrebă Palmer.

— Nu mă interesează ce folosim. Ieși naibii din traficul ăsta de infern!

Harvath era furios și devenea din ce în ce mai agitat. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a-l privi pe Mordechai. Nu putea decât să-și imagineze prin ce trecea israelianul.

Când avansaseră suficient de mult ca să găsească o ieșire de pe șosea, telefonul lui Harvath a început să sune.

— Spune-mi că ai vești bune, zise el.

— Unde ești? întrebă Ryan.

Harvath s-a uitat la GPS, apoi la kilometraj și i-a indicat coordonatele.

— Am o „pasăre” pentru voi. Spitalul din Reston este prevăzut cu un eliport. Aeronava poate veni să vă ia de acolo în zece minute.

— Perfect, spuse Harvath, apoi se întoarse către Palmer și îi comunică noua lor destinație.

Când au ajuns la spitalul din Reston, un elicopter MD 600N albastru îi aștepta deja, cu rotoarele pornite.

Părea versiunea alungită a elicopterului militar de atac Little Bird. Era prevăzut cu un motor cu turbină și un sistem avansat anti-cuplu sau direcție cu circulație controlată, care îi permitea să zboare sus, repede și fără să facă zgomot, trei caracteristici care le vor fi de folos lui Harvath și echipei sale.

Până când ceilalți și-au încărcat repede echipamentul în elicopter, Palmer a parcat SUV-ul și a revenit fugind la aeronavă. De îndată ce a urcat la bord, pilotul a decolat.

Harvath ședea pe scaunul al doilea și se uita pe tableta electronică pe care i-o dăduse pilotul. Aceasta era conectată la satelit, lucru care îi permitea să acceseze mai multe hărți pentru a putea alege locul cel mai potrivit unde să aterizeze.

Cu cât se vor apropia mai mult de casa lui Damien, cu atât creșteau și șansele de a fi auziți.

El a ales o pășune întinsă care aparținea unei ferme din apropiere și i-a dat pilotului coordonatele. I-a transmis în cască lui Ashby să-i scoată din rucsac telefonul cu care se conecta la satelit și să sune echipa de filaj de la fața locului. Voia ca un membru să rămână pe poziție și să supravegheze proprietatea, iar ceilalți să vină după ei cu mașina când vor ateriza.

Douăzeci de minute mai târziu, pilotul a coborât elicopterul până la nivelul copacilor, apoi a aprins proiectorul ca să verifice dacă existau obstacole la locul de aterizare.

După ce a aterizat, a oprit motorul și i-a ajutat pe ceilalți să își descarce echipamentul. La câteva sute de metri mai încolo, mașina îi aștepta pe iarbă. Când Palmer a semnalizat scurt de două ori cu lanterna, SUV-ul negru a înaintat înspre ei.

Harvath i-a dat pilotului o stație și, după ce a făcut repede o probă, și-a înșfăcat rucsacul și s-a apropiat de SUV.

Palmer, Ashby și Mordechai verificau deja pentru ultima oară echipamentul.

Harvath a observat că israelianul se chinuia să își încarce Glock-ul. Degetele nu îl ajutau.

— Te vei descurca? îl întreabă Harvath.

— Mă voi descurca, îl rezezi bărbatul, iritat că i se puneau sub semnul întrebării abilitățile.

Harvath și-a întins mâna, iar Mordechai i-a dat pistolul. Scot l-a armat, apoi i l-a returnat.

— *Toda*, zise israelianul. *Mulțumesc.*

— *Ein be'ad ma.*

În timp ce echipa lui continua pregătirile, Harvath i-a cerut operatorului să-i comunice ultimele noutăți, pe urmă au discutat despre cea mai potrivită metodă de acționare.

Conform spuselor operatorului, de când Damien și femeia se întorseseră de la masa de prânz, însoțiți de oamenii lui de

securitate, nu se schimbaseră nimic. Lângă ghereta de la capătul aleii erau postați doi oameni. Doar atât reușiseră să observe. Casa și celelalte anexe nu se vedeau din stradă.

Există un drum de acces aproape paralel cu proprietatea alăturată. Harvath adusese cu el un clește cu care să taie lanțul ca să poată intra pe poartă.

De îndată ce Ashby a terminat de asamblat drona, el a verificat totul încă o dată ca să se asigure că toată lumea era pregătită, apoi i-a spus să o lanseze.

Îndepărtându-se de SUV, ea și-a dus brațul în spate, pe urmă a ridicat drona în aer.

— Vulturul și-a luat zborul, zise ea în casca din ureche.

Folosind unitatea de control a dronei, Palmer a făcut-o să descrie două cercuri mari deasupra pășunii în timp ce îi controla capacitatea de răspuns, precum și imaginile surprinse de camera cu infraroșu.

— Moonracer, zise el, folosind numele de cod al lui Nicholas, Vulturul este pregătit dacă ești și tu.

— Recepționat, răspunse Nicholas din duba lui, care se afla acasă la Harvath.

Apăsând câteva taste, el a mișcat maneta din fața monitorului său preț de câteva secunde. După ce s-a declarat mulțumit, a spus:

— Moonracer a interceptat Vulturul. Totul este pregătit.

Harvath a privit cum drona dispărea în zarea întunecată, către proprietatea lui Pierre Damien. După ce aceasta s-a făcut nevăzută, el a dat ordin ca toată lumea să urce în vehicul.

În timpul ăsta, Scot a rostit în gând o rugăciune de mulțumire pentru că ajunseseră la momentul potrivit.

Ceva îi spunea însă nu numai că nu fuseseră suficient de rapizi, dar și că vor plăti pentru asta.

CAPITOLUL XLVII

Starea de agitație a lui Harvath s-a intensificat odată cu primul raport primit de la Nicholas.

Conform imaginilor surprinse de camera cu infraroșu a dronei, Damien își redusese drastic personalul de securitate. În seara dineului, drona surprinsese douăsprezece siluete care păzeau proprietatea. În acel moment, aceasta surprinse doar cinci. Poate că suplimentase paza doar în timpul dineului. Oricum, lui Harvath nu îi plăcea situația. Părea prea simplu. Cu siguranță, mai erau și alți oameni de pază pe undeva.

Înaintau pe drumul de pământ. Au oprit doar atât cât să-l lase pe Palmer să sară din vehicul cu echipamentul în mână. Acesta a luat-o înspre pădure. În apropiere era o movilă de unde puteai vedea clădirea principală și anexele. Dacă reușea să ajungă acolo, Chase putea oferi echipei o protecție mai bună.

SUV-ul negru a rulat în continuare până la capătul drumului, unde s-a oprit din nou. Nu putea înainta mai departe de atât. Harvath, Ashby și Mordechai urmau să parcurgă restul distanței pe jos.

După ce a coborât din mașină, Harvath i-a cerut lui Nicholas prin stație să-i transmită un raport actualizat. Nu se schimbase nimic. Ajungând la liziera pădurii, ei s-au apropiat de marginea proprietății și au așteptat ca Palmer să-și ocupe poziția. El avea de parcurs traseul cel mai dificil, deoarece trebuia să traverseze o porțiune vastă de teren deschis, care nu îi oferea niciun adăpost. Dacă era prins, exista riscul să fie eliminat.

Nicholas făcea tot posibilul ca lucrul ăsta să nu se întâmple. Drona devenise un dispozitiv revoluționar în toate operațiunile lor. Casă o descoperi, în timp ce aeronava miniaturală survola în tăcere, trebuia mai întâi să știi că fusese lansată și apoi să scrutezi cerul după ea.

În timp ce Palmer luase poziție de luptă în spatele puștii Larue PredatOBR de calibrul 7,62, prevăzută cu lunetă HISS-XLR cu rază lungă de acțiune și amortizor Surefire SOCOM, pe care o împrumutase de la Harvath, el le-a transmis prin stație poziția lui. Operațiunea putea trece la următoarea fază.

Harvath le-a făcut semn lui Ashby și lui Mordechai să-l urmeze. Purtau ochelari cu vedere nocturnă și țineau în mâini pistoale-mitralieră H&K cu amortizor – Harvath și Ashby aveau modelul MP7A2, iar Mordechai, MP5SD.

Ascunși în pădure, ei traversau cu grijă covorul de vreascuri și frunze ruginii. Harvath înainta încet, cu băgare de seamă. Acest lucru se datora, pe de o parte, pregătirii lui, iar pe de altă parte, faptului că încă își mai aducea aminte de firul de declanșare și de mina antipersonală pe care fusese cât pe ce să o declanșeze în Congo. Era cu ochii în patru.

Când au ajuns în dreptul anexelor de la fermă, ei s-au oprit și Harvath a cerut în șoaptă prin stație un nou raport.

Nicholas i-a spus că observa mișcare în spatele conacului. Se părea că doi bărbați înarmați încărcău ceva într-un camion. În rest, era liniște.

Harvath le-a făcut semn celor doi să-l urmeze.

Hotărâseră să intre pe proprietate pe acolo pentru a evita țarcurile cu animale. Nu voiau să sperie vreun animal și să declanșeze alarma. Când au ieșit din pădure, au traversat în fugă terenul deschis și s-au lipit cu spatele de fațada din metal a unei dependințe. Din acel loc puteau vedea conacul, aflat la două sute de metri mai încolo. Niciuna dintre ferestre nu era luminată. Casa de oaspeți, din apropiere, era și ea cufundată în întuneric.

Harvath a ales următorul loc unde să se oprească și i-a făcut semn lui Ashby s-o ia înainte, în timp ce el îi asigura spatele. Apoi l-a trimis pe Mordechai. Când Ashby i-a semnalat că era pregătită să-i protejeze înaintarea, Harvath i-a urmat.

Cu fiecare anexă pe lângă care treceau, se apropiau și mai mult de conac, până când au auzit zgomotul făcut de cei doi bărbați care încărcau ceva în camion.

Conform spuselor lui Nicholas, alți doi bărbați înarmați se alăturaseră celorlalți doi. Aceștia încărcau provizii, folosind o intrare de serviciu săpată în coasta dealului de sub casă.

La treizeci de metri mai încolo se afla o stivă de paleți. Deoarece era ascunsă doar pe jumătate în spatele casei, aceasta le oferea atât protecție, cât și un mijloc excelent prin care să vadă ce se întâmpla.

Singura problemă a lui Harvath era aceea că, dacă va începe schimbul de focuri, ar fi fost ca și când s-ar fi ascuns în spatele unui zid din scobitori. Din nefericire, nu aveau de ales. După ce a aruncat o privire în jurul lui, Harvath a trimis-o pe Ashby acolo.

De îndată ce a ajuns în locul stabilit, a aruncat o privire în jurul ei, pe urmă i-a făcut semn lui Mordechai să i se alăture. Apoi a venit rândul lui Harvath.

În spatele paleților, Scot s-a întins pe burtă și a încercat să privească printre șipci ca să vadă ce se întâmpla lângă camion. Zărea doar roțile, o porțiune din caroserie și lumina care se revărsa dinăuntru. Când a dat să se rostogolească pe partea stângă, astfel încât să poată arunca o privire de după stiva de paleți, ei au auzit țipătul unei femei care răzbătea din interiorul tunelului.

Mordechai s-a pregătit să sară în picioare, însă Ashby a fost mai rapidă decât el. L-a apucat de braț și l-a tras în jos.

— Dă-mi drumul, îi șopti el. Trebuie să acționăm. *Acum!*

Ducându-și degetul arătător la buze, ea l-a avertizat să tacă.

Harvath a așteptat până când Mordechai s-a calmat, apoi a ieșit rostogolindu-se pe partea stângă de după paleți.

Cutiile fuseseră puse unele peste altele lângă intrare. Habar nu avea ce conțineau.

A vrut să se rostogolească și mai mult în afară, când a auzit

o voce în spatele lui.

— Stai! strigă bărbatul.

Harvath s-a uitat peste umăr tocmai în momentul în care bărbatul – unul dintre oamenii de pază ai lui Damien – a fost împușcat în cap de Chase Palmer.

Sângele, fragmente de os și de materie cenușie s-au împrăștiat peste tot. Al naibii mod de a începe un schimb de focuri!

Strigătul bărbatului a atras imediat atenția colegilor lui de lângă camion. Aceștia și-au pregătit armele și pe urmă au început să tragă. Însă Harvath și Ashby au fost mai rapizi.

Au deschis focul în același timp. S-a auzit un „poc” scurt, urmat de o rafală de „poc, poc”. Un glonț în cap, două în piept și bărbații s-au prăbușit la pământ.

— Repede, repede, repede! ordonă Harvath, sărind în picioare.

Cei trei s-au apropiat de camion.

Când un alt agent de securitate și-a ițit capul din intrarea de serviciu, ei l-au întâmpinat cu rafale de gloanțe.

De îndată ce au ajuns lângă camion, Harvath și Ashby s-au adăpostit după el, însă Mordechai și-a continuat drumul. Harvath i-a strigat să se oprească, dar israelianul nu l-a ascultat.

Îndreptându-se în fugă spre intrarea de serviciu, Ben a apucat să se ferească tocmai în momentul în care o ploaie de gloanțe a suierat pe lângă el. Când același atacator și-a ițit din nou capul, Zion era pregătit și l-a doborât, împușcându-l în gură și în ochiul stâng. Nu era pregătit însă pentru colegul bărbatului.

„Bentzi” se deplasa prea repede. Nu reușea să-și păstreze echilibrul și să țină arma corect. A încercat să se răsucescă pe călcăie și, când a făcut asta, s-a împiedicat și a căzut. Era avantajul de care avea nevoie țintașul.

Îndreptându-și arma către israelianul căzut, agentul de

securitate a apăsât încet pe trăgaci. Deodată, capul și pieptul i-au explodat când Harvath a ieșit de după camion și l-a secerat cu un snop de gloanțe.

Ashby a țâșnit în față ca să păzească intrarea, în timp ce Harvath l-a ajutat pe Mordechai să se ridice de jos.

— Ești bine? Poți lupta?

Ben a încuviințat.

— Să nu mai faci asta, îl dojeni Harvath. Respectă planul.

Înainte ca Zion să apuce să răspundă, au auzit vocea lui Nicholas în stația de emisie-recepție.

— Aveți musafiri. Agenții de securitate de la poarta principală se îndreaptă repede către voi. Sunt într-un UTV (Utility Task Vehicle).

Harvath nu era surprins. Fie auziseră împușcăturile, fie cineva chemase întăriri.

Luând legătura prin stație cu Palmer, el a întrebat:

— Îi vezi?

— Încă nu. Rămâneți pe poziție.

Câteva secunde mai târziu, Palmer a confirmat:

— Îi văd.

— Țintește.

Palmer a expirat, a apăsât pe trăgaci și, după ce a fixat reticulul TReMoR pe capul celui de-al doilea agent de securitate, a apăsât din nou pe trăgaci.

Când a văzut UTV-ul ieșind de pe alee și izbindu-se de un copac, el a transmis prin stație:

— Țintă eliminată. Puteți continua.

— Haideți! spuse Harvath.

Tunelul avea tavanul boltit, iar pereții erau placați cu cărămizi zidite în formă de spic. De-a lungul pereților erau amplasate corpuri de iluminat care semănau cu niște felinare și răspândeau o lumină difuză cu ajutorul gazului natural.

În fața lor se afla un cărucior de marfă abandonat, lăsat acolo intenționat de unul dintre cei doi agenți de securitate

care muriseră la intrare, atunci când se grăbiseră să intre în luptă. Pe acesta se aflau trei lăzi cu mâncare semipreparată, puse peste alte două lăzi cu vin franțuzesc. Oamenii lui Damien fie îl jecmăneau, fie îl ajutau să se pregătească de fugă. Indiferent de situație, cineva hotărâse să dea bir cu fugiții.

Harvath detesta tunelurile. Erau niște capcane mortale din mai multe motive, unul dintre acestea, deloc neimportant, fiind acela că nu aveai unde să te ascunzi și deveniai ținta perfectă pentru ploaia de gloanțe care se îndrepta către tine. El i-a condus pe Ashby și pe Mordechai cât a putut de repede.

La capătul tunelului se găseau niște scări, iar de o parte și de cealaltă câte o ușă. Ușa din dreapta, întredeschisă, era prevăzută cu un zăvor greu. Harvath i-a făcut semn lui Ashby să vină lângă el, iar lui Mordechai i-a semnalat să rămână deoparte și să le acopere spatele în caz că venea cineva prin tunel.

Lipit de peretele din cărămidă, Harvath a început numărătoarea inversă de la trei, apoi a împins ușa cu vârful bocancului. Aceasta s-a deschis larg. Ei au pătruns în încăpere cu armele pregătite.

Era un depozit lung, prevăzut de jos până sus cu rafturi. Pe lângă lăzi cu sticle cu vin și pungi cu mâncare semipreparată, mai erau legume, fructe, supă și tocană, toate în conserve, precum și pungi cu cafea, produse de curățat, hârtie igienică și săpun. Bateriile, becurile, lanternele și bastonașele fluorescente umpleau mai multe rafturi, în timp ce vitaminele, produsele medicale, sacii de dormit și apa îmbuteliată ocupau și mai mult spațiu. Parcă ai fi intrat în depozitul unui magazin angro.

Ei s-au deplasat cu grijă printre rândurile înguste, pe urmă au cercetat două camere frigorifice. Erau tone de mâncare, însă niciun om. Țipătul pe care-l auziseră nu venise de acolo.

Harvath a dat să-i transmită prin radio lui Mordechai că

urmau să iasă, când a auzit un zgomot, ca și cum o ușă ar fi fost deschisă cu piciorul, apoi focuri de armă.

„La naiba, israelianul a atacat cealaltă încăpere singur!”, a reflectat Scot.

Harvath și Ashby au ieșit în fugă din depozit ca să i se alăture lui Ben, care lovise cealaltă ușă cu piciorul cu atâta forță, încât aceasta se desprinsese pe jumătate din balamale.

Zgomotul focurilor de armă care răsunau în tunelul de cărămidă era asurzitor.

Harvath nu reușea să vadă decât o porțiune îngustă din încăpere, însă era suficient. A observat că Zion fusese împușcat și căzuse în spatele unui banc de lucru.

Împușcăturile nu conteneau. Indiferent cine era cel care trăgea, nu avea de gând să se oprească până când nu-l vor omori.

Ducându-și mâna la vestă, el a scos o grenadă de diversiune și i-a arătat-o lui Ashby, astfel încât ea să-și dea seama ce avea de gând să facă. De îndată ce Sloane a confirmat, el a scos cuiul de siguranță și a aruncat dispozitivul defensiv în încăpere.

S-a produs o lumină albă, strălucitoare, apoi s-a auzit un bubuit puternic.

Harvath și Ashby au pătruns repede în încăpere. În clipa în care l-a văzut pe țintaș, Scot a deschis focul.

Două gloanțe l-au lovit pe bărbat drept în stern. Alte două gloanțe l-au nimerit chiar sub nas, iar un altul a poposit exact între ochi. Arma bărbatului a căzut cu zgomot pe jos, urmată de trupul lui neînsuflețit.

Harvath și Ashby l-au ignorat pe „Bentzi” și au continuat să verifice încăperea.

Era o cameră tehnică, în care se afla un boiler vechi, o mulțime de țevi și alte echipamente. Au zărit-o pe Helena lângă furnal.

Era dezbrăcată și fusese bătută crunt. Zăcea pe o saltea

veche, cu ochii umflați, și era legată cu cătușe de perete. În apropiere se afla un ciocan de lipit, iar trupul ei era brăzdat de nenumărate arsuri.

După ce au verificat încăperea, Ashby s-a grăbit s-o ajute pe Helena, în timp ce Harvath s-a dus spre Zion.

— Cât este de grav? îl întrebă el, ridicându-l în șezut.

— Ați găsit-o pe Helena?

— Da, trăiește. Sloane are grijă de ea.

— Trebuie s-o văd, spuse israelianul.

— Într-un minut. Cât de grav rănit ești?

— Nu-mi pot mișca brațul stâng.

Harvath l-a chemat pe Chase prin stație, în timp ce îi rupea cămașa lui Mordechai ca să-i examineze rănila. Primise două gloanțe în umăr, unul dintre ele zdrobindu-i clavicula.

Harvath a desfăcut un pansament, l-a pus pe umărul rănit și a așezat mâna dreaptă a lui Ben pe el, ca să exercite presiune.

— Te-au nimerit două gloanțe, explică Harvath. Clavicula ți-e fracturată. Știu că doare, dar trebuie să oprim sângerarea.

Când Chase și-a făcut apariția în prag, Harvath i-a zis să-și schimbe arma cu cea a lui Ben, care era mai mică.

Trebuiau să verifice și restul casei. Dacă Damien mai era acolo, Harvath îl va găsi.

După ce a verificat pistolul Glock al lui „Bentzi” și a văzut că mai era un glonț pe țeavă, Harvath a așezat arma în poala bărbatului.

— Dacă intră cineva pe ușă, în afară de noi, îl împuști, îi spuse el.

Zicând astea, el și Palmer au luat-o înspre scări.

CAPITOLUL XLVIII

Harvath și Palmer au verificat toată casa. Era pustie. La fel erau și casa de lângă piscină, casa de oaspeți și celelalte clădiri. Damien împreună cu restul echipei lui de securitate plecaseră. Dar unde?

Au percheziționat trupurile neînsuflețite ale agenților de securitate – toți erau de naționalități străine și aveau asupra lor brevetele albastre emise de ONU. N-au găsit nimic în telefoanele lor care să indice unde era Damien. Nici camionul nu le-a oferit indicii – nicio bucată de hârtie cu vreo adresă, nicio hartă pe care să fie încercuită o locație, nicio coordonată GPS care să arate destinația la care trebuiau transportate proviziile.

Harvath a adus o cutie cu bastonașe fluorescente din depozit și i-a dat-o lui Palmer, pe urmă l-a trimis să marcheze locul de aterizare pentru elicopter. După ce a vorbit prin stație cu pilotul, el s-a întors în camera tehnică.

Mordechai ședea pe jos lângă Helena și încerca să o liniștească. Amândoi arătau îngrozitor.

— Elicopterul este pe drum, zise Harvath. Vă scoatem de aici.

Ashby încropise o atelă pentru israelian și, după ce i-a desfăcut cătușele, a găsit o bucată de pânză cu care a acoperit-o pe Helena.

Trăgându-l pe Harvath deoparte, ea i-a spus:

— Nu numai că au bătut-o și au torturat-o, dar sunt convinsă că oamenii lui Damien au și violat-o.

Harvath a clătinat din cap. *Animalele.*

— Este în stare să vorbească?

— N-a scos un sunet, însă cred că e în stare de șoc și că i-au rupt și mandibula.

— Trebuie să aflăm unde a plecat Damien.

— Poți s-o întrebi, dar nu am convingerea că vei afla ceva. Ar

trebui să-i acorzi puțin timp.

— Aș vrea să pot face asta, replică Harvath.

El s-a apropiat încet de Helena și de Ben și le-a explicat faptul că trebuia să afle ce se întâmplase cu Damien și unde plecase. Helena nu a răspuns. Zion a încercat s-o convingă cu blândețe, însă ea a închis ochii. Harvath a renunțat.

A ieșit afară și l-a ajutat pe Palmer să adune cadavrele. Deoarece UTV-ul era funcțional, ei au stivuit trupurile pe el ca pe niște lemne și l-au ascuns într-una dintre clădirile anexe.

Când au ajuns la intrarea în tunel, au auzit elicopterul apropiindu-se.

Palmer l-a ajutat pe israelian, dar Harvath a fost de părere că era mai bine ca Ashby să o ajute pe Helena, având în vedere cele întâmplate. Deși se deplasau încet, măcar puteau merge pe picioarele lor.

Nicholas le-a transmis prin radio că nu mai vedea nicio mișcare pe proprietate și că elicopterul putea ateriza în siguranță. A făcut în așa fel încât drona să nu se afle în calea elicopterului.

După ce acesta a aterizat, Harvath a făcut de gardă până când toată lumea a urcat la bord, pe urmă li s-a alăturat și el. Echipa de filaj urma să recupereze drona.

Pilotul a ridicat repede elicopterul în aer, înclinându-l și făcând câteva mișcări evazive în caz că exista vreun lunetist ascuns pe undeva, în întuneric.

Era evident faptul că balansul le provoca dureri atât Helenei, cât și lui „Bentzi”, însă niciunul din ei nu s-a plâns.

De îndată ce au lăsat în urmă proprietatea lui Damien, pilotul a dirijat elicopterul înspre spitalul din Reston.

Când a privit în jos, Harvath a văzut că traficul era în continuare infernal. Trebuia să ia niște hotărâri.

Prima avea legătură cu Ben și cu Helena. Nu puteau merge la un spital obișnuit. Nu cu rana lui provocată de glonț și nu cu rănilor pe care le suferise ea și, categoric, nu cu virusul care

se răspândea. Nu exista decât o singură variantă.

Harvath a rugat-o pe Ashby să-i dea telefonul din rucsacul lui și a sunat-o pe Lydia Ryan.

— De acord, zise el, după ce îi explică situația și ascultă răspunsul ei. O să-i transmiți și pilotului?

Odată ce Ryan a confirmat, Harvath i-a mulțumit și i-a înapoiat telefonul lui Ashby.

— Care-i planul? întrebă ea.

— Vă lăsăm pe tine și pe Chase la Reston ca să recuperați mașina. Pilotul mă va lăsa acasă, apoi îi va duce pe Helena și pe domnul Zion la „Fermă” ca să primească îngrijiri medicale. Lydia Ryan îi așteaptă deja acolo.

— După ce vom recupera camioneta lui Chase, ce vrei să facem?

— Dacă tot veți fi în Reston, ar fi bine să mergeți la birou, răspunse Harvath. Faceți un duș, vă schimbați hainele și începeți să vă gândiți cum naiba să-l găsim pe Damien.

— Recepționat, replică ea.

Când elicopterul a aterizat pe peluza din fața casei lui, Harvath și-a luat echipamentul și a sărit din aparatul de zor. Va avea timp doar atât cât să împacheteze, să facă un duș și să mănânce repede ceva. Voia ca Lara să ajungă în siguranță la avion, prin urmare a hotărât să se ocupe personal de acest lucru.

I-a găsit pe Lara și pe Bătrân șezând la masa din bucătărie și urmărind știrile. Amândoi aveau farfurii cu Arroz Carreteiro în fața lor, însă niciunul nu mânca.

— Ce se întâmplă? întrebă Harvath.

— Cineva a vorbit, răspunse Carlton. Întreaga lume știe acum că președintele este ținut sub observație în Bethesda.

— Susțin că ar fi bolnav? Avem vreo informație secretă?

— Oficial, ei încearcă să minimizeze efectele.

— Și neoficial?

Bătrânul nu a răspuns.

Harvath s-a uitat la el.

— Are febră hemoragică africană?

Carlton a dat afirmativ din cap.

— Dumnezeu! Cât mai are de trăit?

— Nu s-a comunicat nimic în acest sens. Știi doar cât de repede acționează virusul ăsta. Ar putea fi o chestiune de ore sau de zile.

— Sau ar putea învinge boala.

— Cred că ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce va urma în cazul în care nu va scăpa cu viață, spuse Carlton.

— Și vicepreședintele?

— Au invocat deja Amendamentul 25. Se va adresa națiunii în scurt timp.

— Situația e gravă, replică Harvath.

— Ai idee unde-ar putea fi Damien?

Harvath a clătinat din cap.

— Habar n-am. Au torturat-o rău pe Helena. Informațiile pe care i le-a smuls trebuie să fi fost îndeajuns ca să-l sperie pe Damien și să-l determine să fugă. Apropo, îi supraveghem avionul, nu?

Bătrânul a consimțit.

— Am o echipă care îi ține sub control și pe piloți.

— Bine. Le-am spus oamenilor noștri care îi supraveghează proprietatea să rămână pe poziții în caz că se va întoarce cineva. A pierdut mulți oameni. Dacă aș fi în locul lui, aș vrea să aflu ce s-a întâmplat.

— Dacă a fost suficient de îngrijorat încât să fugă, nu cred că îl va interesa dispariția lor. Nu se va mai întoarce. Trebuie să-i lăsăm pe oamenii noștri care țin sub observație proprietatea să se întorcă la familiile lor.

— Dar angajații lui Damien? Cei care vin să aibă grijă de

proprietate? Cei care au grijă de animale? Dacă vor veni, s-ar putea să știe unde s-a dus.

Bătrânul a arătat spre televizor, apoi a spus:

— E un mare *dacă*. Nu cred că va mai veni careva la muncă o vreme.

Harvath era de altă părere, mai ales atunci când era vorba de îngrijitorii de animale. Nu se vor putea abține să stea deoparte. Probabil că era vreun localnic, cineva care locuia în oraș. El și-a zis în gând să nu uite să-i spună lui Nicholas să se ocupe de asta.

Lara s-a oferit să-i pună ceva de mâncare în farfurie. El i-a mulțumit, apoi s-a așezat la masă și a privit la TV cum criza lua amploare.

Deși prezentatorii de știri nu aveau toate informațiile, știau suficient de multe.

Scot a mâncat în tăcere în timp ce asculta relatările. Pe urmă, după ce a terminat de mâncat, a urcat la etaj ca să facă repede un duș și să-și schimbe hainele.

S-a săpunit, a dat drumul la apa rece și a stat sub jet cât a putut de mult, apoi a ieșit de la duș și s-a șters cu prosopul. Vestea că președintele contractase virusul îi lăsase un gol în stomac. Abia reușise să înghită mâncarea.

După ce a îmbrăcat o pereche de blugi și o cămașă, s-a întors în bucătărie. Lara îl aștepta acolo cu bagajul pregătit. El a privit în jurul lui, însă nu l-a văzut pe Bătrân.

— Unde-i Reed?

— A spus că de vreme ce te-ai întors, trebuia să plece.

Harvath a aruncat o privire pe fereastra din bucătărie.

A zărit duba lui Nicholas pe alee, însă mașina lui Carlton nu mai era acolo.

— A spus că vei înțelege.

Harvath a confirmat.

— A luat ceva provizii cu el?

— Nu. Mi-a spus că se va gândi mai târziu cum va proceda.

Harvath nu înțelegea la ce *anume* se va gândi Reed, însă Bătrânul era încăpățânat. Era și mândru. Cu toate astea, ar fi trebuit să ia ceva. Situația avea să se înrăutățească. Scot presimțea acest lucru. Era bucuros că îi putea trimite pe Lara și pe ai ei într-un loc sigur.

— Ești gata de plecare? o întrebă el.

— Dacă sunt gata? *Da*. Vreau să plec? *Nu*.

Și-a întins mâna și a tras-o aproape de el.

— Veți fi bine. Jon și Anya vor avea grijă de voi.

— Nu avem nevoie de îngrijire.

El a zâmbit.

— Voi veni și eu acolo cât voi putea de repede.

Ea a încercat să zâmbească, dar zâmbetul ei a fost la fel de forțat cum îl și simțea.

— Hei, zise el, ridicându-i bărbia. Vom fi cu toții bine. Îți promit.

Scot a avut impresia că ea voia să-l sărute, însă Lara și-a îngropat fața în umărul lui.

Au rămas astfel câteva clipe, iar el s-a întrebat dacă ea plângea. Când Lara s-a desprins din îmbrățișare și-a ascuns fața ca el să nu o vadă.

— Vreau să-mi iau rămas-bun de la Nicholas, adăugă ea, îndreptându-se către ușa de la intrare.

— Îți pun bagajul în Tahoe, replică el, urmărind-o cu privirea.

Ajungând în vestibul, Harvath și-a amintit că uitase ceva în birou și a luat-o într-acolo, traversând în fugă holul.

Era o trusă de scule de sculptat lemnul pentru copii, un cadou pe care i-l cumpăraseră lui Marco. Intenționase să i-o dea Larei în timpul excursiei lor la munte.

Când a revenit în vestibul, a ascuns-o în bagajul ei și a ieșit afară.

Nicholas stătea lângă dubă, cu câinii alături, și sporovăia cu Lara. Harvath a privit cum ea s-a aplecat și l-a îmbrățișat

îndelung, pe urmă cum a scărpinat câinii după urechi. I-a lăsat să se bucure de moment, apoi a ieșit din casă și s-a îndreptat către SUV-ul lui.

— Toate bune? întrebă el.

Lara s-a întors și a zâmbit. Avea ochii umezi.

— Toate bune.

Scot s-a uitat la Nicholas.

— Și Nina?

— Tocmai a luat-o cineva. Probabil că va ajunge la aeroportul Ronald Reagan deodată cu voi.

— O s-o îmbrățișez din partea ta, îl asigură Lara.

— Mulțumesc, răspunse Nicholas, pe urmă, arătând cu degetul mare către interiorul dubei, adăugă: Trebuie să mă întorc la muncă.

Cei doi s-au îmbrățișat din nou și pe când Lara se îndrepta către SUV-ul lui Harvath, acesta i-a mai dat o sarcină lui Nicholas – să-i localizeze pe toți angajații care munceau pe proprietatea lui Damien.

Când a ieșit de pe alee, Harvath a activat funcția de evitare a traficului de pe GPS-ul lui și a pornit radioul, alegând canalul WMAL.

Faimosul crainic din D.C., Larry O' Connor, relatează calm toată povestea, însă analiza lui a fost urmată de o întrebare tulburătoare: „Dacă președintele Statelor Unite nu putea fi protejat de virus, atunci cetățenii de rând cum puteau spera să fie apărați împotriva agentului patogen?”

Era o întrebare întemeiată, iar răspunsul era unul simplu – nimeni nu se afla în siguranță. O panică fără precedent cuprinsese Statele Unite și, odată cu ele, întreaga lume.

CAPITOLUL XLIX

ÎN PREZENT

După ce și-a luat rămas-bun, știind că Lara se afla în siguranță în avion, Harvath s-a simțit ușurat. Nu mai trebuia să își facă griji în privința asta. A intrat în clădirea aeroportului și s-a uitat la mesajul pe care i-l trimisese Nicholas cât timp fusese pe pista de decolare. L-a sunat.

— Ești sigur? întrebă el.

— Sută la sută, răspunse vocea.

— Cât timp mai am la dispoziție?

— Ar putea fi câteva ore. Ar putea fi câteva zile. Ce ai de gând să faci?

— Tu ce ai face în locul meu? întrebă Harvath.

— Mi-aș face ordine în viață, cu speranța că nu va dura prea tare.

Harvath a chicotit când și-a imaginat cum o echipă a Departamentului Homeland Security venea să-l aresteze cu forța.

— Foarte amuzant. Parcă ziceai că cei care administrează baza de date „Main Core” sunt buni. Ba chiar ai spus că sunt *sofisticați*. De unde știi că nu încearcă să ne păcălească?

— Sunt convins că oricât de buni ar fi, eu sunt și mai bun.

— Dar te-au prins când ți-ai vârât nasul în baza lor de date, spuse Harvath, croindu-și drum prin marea de oameni.

— Așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, crede-mă.

— De unde știi că nu ți-au descoperit *malware*-ul?

— N-au făcut-o, deoarece ar fi ca și când ai încerca să ridici un balon plin cu apă, pe întuneric, cu două lame de ras. Software-ul rău intenționat a fost proiectat să pornească atunci când vor activa „Main Core”. Nu mi-au dibuit *malware*-ul, crede-mă. Informațiile pe care le obținem din serverele lor sunt autentice.

Lui Harvath nu îi venea să creadă că o vor face.

— Cine a autorizat asta? Linda Landon nu avea cum să ajungă atât de repede, atât de sus. Nu?

— Poate că nu este nevoie să apese ea însăși pe trăgaci. Nu trebuie decât să convingă pe altcineva s-o facă.

Era o posibilitate pe care Harvath nu o luase în considerare.

— Nina a urcat în avion? întrebă Nicholas, schimbând subiectul.

— N-am văzut-o, dar parcareea este plină-ochi. Ai avut ceva noroc cu angajații de la ferma lui Damien?

— Mi-a luat ceva timp, totuși am reușit să vorbesc cu veterinarul lor, iar el m-a pus în legătură cu managerul fermei lui Damien, care locuiește două orășele mai încolo.

— Ce le-ai spus?

— Le-am zis că am ceva materii prime pe care le-a comandat Damien și că nu știu dacă vrea să fie livrate la Clifton sau la cealaltă locație a lui.

— Care cealaltă locație? întrebă Harvath.

— *Întocmai*, replică Nicholas. Niciunul nu știa despre o altă locație în afară de casele și apartamentele lui din străinătate.

— Dar menajerele și grădinarii?

— Managerul firmei mi-a relatat că soția lui face curățenie în casă și că oamenii lui întrețin proprietatea.

— Deci am dat de o înfundătură.

— Așa se pare, confirmă Nicholas, apoi adăugă: Care-i planul tău? Să te aștept aici sau să plec înainte să vină cei de la DHS?

Era o întrebare bună.

Harvath nu avea nici cea mai mică intenție să le permită celor de la DHS să-l aresteze. Va trebui să se dea la fund. Asta însemna că nu se putea întoarce acasă, nici să meargă la birou și că trebuia să evite să ia legătura cu prietenii sau cunoștințele lui. Mai însemna și faptul că nu putea folosi cardul de debit sau de credit, nici aparatele electronice și nici

mașina. Indiferent cât de mult va dura acea perioadă, îi va fi foarte incomod.

O parte din el voia să se întoarcă în acel moment și să urce, pur și simplu, în avion cu Lara. Acesta aterizase deja în Boston, unde urmau să se îmbarce părinții ei și Marco. I-ar putea spune lui Nicholas să vină repede cu mașina și, odată ce el și Nina vor fi ajuns, ar putea lua toți avionul până în Alaska. Mama lui Harvath se afla deja în drum spre Anchorage. S-ar putea întâlni acolo, apoi să dispară în mijlocul pustietății. Mai ușor de-atât nici că se putea.

Era cu adevărat tentat să lase totul să se ducă de râpă. Poate că de asta avea nevoie orașul lui – de o resetare completă. Poate că era singura cale de a pune din nou lucrurile în mișcare, de a curăța pădurea de uscături.

Se va întoarce după ce totul va fi luat sfârșit ca s-o ia de la capăt, să ajute la demararea unui nou început. Sau poate că nu va reveni. Puteau rămâne cu toții în Alaska. Nu se gândise niciodată atât de departe. Nu crezuse niciodată că situația s-ar fi putut înrăutăți atât de mult.

Dar chiar dacă ar fi făcut-o, știa că trebuia să fie acolo – în mijlocul bălăliei. Asta îl reprezenta. Acolo îi era locul, îi păsa prea mult ca să întoarcă spatele. Doar când te aflai într-un moment de criză puteai afla cine erai și cine erau oamenii din jurul tău. *Cea mai ușoară zi este cea de ieri.*

Harvath luase o hotărâre, iar în acel moment trebuia să decidă cum va proceda în continuare.

Fie că îi plăcea, fie că nu, DHS era pe urmele lui. În acel moment, nu conta cine îl pusese pe listă, ci că apărea pe ea.

Deși Nicholas spusese că era o chestiune de zile sau de ore, Harvath știa că agenții DHS vor încerca să acționeze repede. Din capturile de ecran pe care le făcuse Nicholas, reieșea că el era vizat pentru arestare, fiind plasat în categoria care reprezenta cel mai mare risc. Când va veni momentul să-l doboare, vor da cu el de pământ. Nu va putea oferi niciun

argument. Vor veni pregătiți, așteptându-se ca el să opună rezistență, și vor folosi o forță copleșitoare. Și pe urmă?

Ce se va întâmpla odată ce vor pune mâna pe el? Îl vor arunca într-o văgăună și îl vor lăsa acolo până când îl va termina virusul? Sau intenționau ceva și mai rău în planul lor? Harvath nu avea niciun chef să afle.

- Închide casa și pleacă de-acolo, spuse Harvath.
- Am înțeles. Unde mergem?
- Unde cei de la DHS nu vor putea pune mâna pe noi.
- Unde-i asta?
- În Camp Peary.

Într-o zi obișnuită, drumul de la Aeroportul Național Ronald Reagan la Câmp Peary dura două ore. Însă acea zi nu era una normală. Deloc.

Când a ieși din clădirea principală a aeroportului, Harvath l-a zărit pe unul dintre cei mai buni agenți ai „Carlton Group”, Lee Gregory, însoțind-o pe Nina prin marea de mașini și de oameni din parcare. Era un tip masiv și dur, cu foarte multă experiență. Bătrânul trimisese după ea persoana potrivită. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nimic nu l-ar fi putut opri să o îmbarce pe Nina în avion.

Au schimbat câteva vorbe, pe urmă Harvath și-a luat rămas-bun de la Nina și i-a mulțumit lui Gregory că o adusese la aeroport. Lee avea și el familie și era, probabil, nerăbdător să revină acasă.

Ieșind din parcare, Harvath s-a dus la mașină și a urcat la volan. Pe autostrada Richmond în Tappahannock, Virginia, la jumătatea distanței până la Câmp Peary, exista un restaurant. El și Nicholas urmau să se întâlnească în acel local. Harvath hotărâse să-și lase SUV-ul lângă unul dintre docurile de pe malul râului Rappahannock.

Înainte să încheie convorbirea telefonică, el îl rugase pe Nicholas să lipească un bilețel pe ușa de la intrare pe care să scrie: „Ne întâlnim la barcă”. Habar nu avea dacă agenții DHS vor mușca sau nu momeala. Dacă o vor face, atunci va merita efortul.

După ce Harvath își va abandona mașina, vor parcurge restul distanței cu duba lui Nicholas. Era o componentă prea valoroasă și prea utilă ca să renunțe la ea.

Când a pornit postul de radio WMAL, vicepreședintele își începuse deja discursul:

„... rugăciunile voastre pentru președintele Porter și familia lui, care, credem noi, își vor reveni complet. În această seară, conform Secțiunii 3 din Amendamentul 25 din Constituția Statelor Unite, președintele Porter a transmis o declarație scrisă către președintele *pro tempore*¹¹ al Senatului și către purtătorul de cuvânt al Camerei Reprezentanților, prin care afirmă că se află temporar în incapacitatea de a-și îndeplini atribuțiile în calitate de președinte.

Până când președintele Porter va fi în măsură să își reia prerogativele, eu voi exercita funcția de președinte interimar al Statelor Unite. În această calitate și pentru a ajuta statul și autoritățile federale, decretez starea de urgență.

Împreună cu Departamentul Sănătății și Serviciilor Publice și Centrele de Prevenire și Control al Bolilor, rog ca toți americanii să fie cooperanți în următoarele zile. Toate evenimentele publice, cum ar fi: concertele, competițiile sportive și convențiile vor fi suspendate temporar. Școlile vor fi și ele închise temporar, iar conducătorii bisericilor sunt rugați să suspende temporar slujbele. Dacă nu sunteți nevoiți să plecați de acasă, rămâneți înăuntru. Sperăm să oprim acest virus, încetinindu-i răspândirea.

¹¹ Temporar, pentru moment. (lat.) (n.red.)

Am vorbit cu toți guvernatorii țării, iar aceștia vor mobiliza toate trupele Gărzii Naționale pentru a menține ordinea și a îndeplini o mână de ajutor celor care vor avea nevoie.

Experții noștri lucrează zi și noapte și păstrează legătura cu colegii lor din toată lumea. Din Beijing și până în Baltimore, cele mai luminate minți de pe planetă, din domeniul științei și al medicinei, fac tot posibilul pentru a opri răspândirea acestui virus.

În tot acest timp, voi puteți ajuta rămânând în case și cooperând cu autoritățile locale și statale. Vă rugăm să țineți cont de greutatea care stă pe umerii echipajelor de intervenție. Nu sunați la 911 și nu mergeți la spitalul local decât dacă este vorba despre o situație de viață și de moarte. Fiecare minut pe care personalul din spitale sau de urgență îl irosește cu cazuri minore este un minut pierdut pentru a ajuta pe cineva care suferă un infarct sau este grav rănit.

America este greu încercată în acest moment, însă țara noastră a mai trecut prin astfel de momente. Am supraviețuit în trecut și vom supraviețui și acum. Știu acest lucru pentru că..."

Când a auzit soneria telefonului demodat, setată pentru apelurile Bătrânului, Harvath a oprit radioul.

— Trebuie să te întorci, spuse Carlton.

— *Să mă întorc?*

— Da, trebuie să te întorci acasă.

Oare Harvath auzise bine? Să revină acasă?

— Ascultă, asta nu e o revoluție, continuă Carlton. E o lovitură de stat, fir-ar să fie!

— Dar vicepreședintele tocmai spunea...

— Discursul lui a fost înregistrat în urmă cu câteva ore. Au lansat deja continuitatea planului guvernamental, iar locuitorii sunt evacuați din D.C. și trimiși la Mount Weather.

Harvath știa despre existența Centrului de Operațiuni de

Urgență „Mount Weather”. Acesta era situat în munții Blue Ridge, la vreo optzeci de kilometri de Washington, D.C. Era locul de refugiu al guvernului Statelor Unite în situații de urgență.

După atacurile din 11 septembrie 2001, membrii-cheie ai administrației și Congresului fuseseră mutați acolo pentru a se asigura continuitatea funcționării guvernului.

Era, de asemenea, și baza de operațiuni a FEMA și găzduia nodul de rețea națională, Sistemul Federal de Avertizare în Situații de Urgență (Federal Emergency Alert System), care îi permitea guvernului să întrerupă transmisiunile televizate și emisiunile radio pentru a transmite mesaje urgente.

Gestionat de agenția-mamă a FEMA, Departamentul Homeland Security, centrul semăna cu un campus universitar mic care se întindea pe o suprafață de o sută șaiszeci și două de hectare, apărată de un gard din sârmă ghimpată, în subteran, pe o suprafață de 55 741 m², fusese construit un complex din beton armat proiectat astfel încât să reziste mai multor atacuri nucleare. Era prevăzut cu purificatoare de aer, apă curentă, lumină electrică și suficientă mâncare, medicamente și alte provizii cu care să supraviețuiască sute de oameni câțiva ani.

Cel mai interesant lucru dintre toate era acela că Mount Weather se afla la mai puțin de douăzeci și patru de kilometri de proprietatea lui Pierre Damien.

Era o coincidență incredibilă, însă Harvath nu credea în concordanțe. De obicei, cei din breasla lui care credeau asta își pierdeau destul de repede viața.

— Vicepreședintele a făcut febră în elicopter când a părăsit orașul, continuă Carlton. Am aflat de la o sursă că a vomat de două ori înainte ca elicopterul să aterizeze.

— Și unde-i acum? întrebă Harvath.

— În carantină, la infirmeria Mount Weather.

— Au predat ștafeta purtătorului de cuvânt al Casei Albe?

— Și acesta este bolnav, la fel și președintele *pro tempore* al

Senatului. Amândoi sunt internați în spitalele din D.C., împreună cu blestematul ăla de secretar de Stat.

Harvath a încremenit. Și-a amintit comentariul pe care-l făcuse Mordechai referitor la succesiunea la președinție în cazul în care virusul s-ar fi răspândit suficient de repede.

— Atunci, cine e la conducere?

— Dacă nu s-a îmbolnăvit cumva ca prin magie în ultimele cinci minute, Dennis Fleming, secretarul Trezoreriei, răspunse Carlton.

— Nu-mi vine să cred.

— Și ghici cine conduce Centrul „Mount Weather”?

— Linda Landon, spuse Harvath, nedorind să fie adevărat, deși știa că era.

— Corect.

— Și ce legătură are asta cu întoarcerea mea acasă?

— Directorul McGee a reușit să-i convingă pe toți cei care se află pe lista din baza de date „Main Core” să accepte să fie transportați la „Fermă”. Pe toți, în afară de președintele Curții Supreme, Leascht.

Harvath nu era surprins că o persoană cum era Cameron Leascht refuzase să se ascundă în Câmp Peary. Era în caracterul judecătorului să rămână pe poziție și să lupte, însă în acele momente nu era vorba despre un caz judiciar, ci de o situație de viață și de moarte. Totuși, Harvath nu înțelegea ce legătură avea asta cu el.

— Unde este președintele Curții Supreme acum? întrebă el.

— La DHS. L-au ridicat în urmă cu patruzeci și cinci de minute.

— De unde știi?

— Doamna Leascht l-a sunat pe McGee, spunându-i că o echipă de oameni îmbrăcați în combinezoane HAZMAT a venit și l-a luat. Când el s-a opus, aceștia i-au pomenit de jurnalistul care-l interviewase în ziua precedentă și care, pare-se, avea virusul. I-au zis președintelui Curții Supreme că

trebuie să meargă cu ei pentru a fi pus sub observație. Susținând că era vorba despre o urgență de sănătate publică, i-au arătat declarația pe care a semnat-o vicepreședintele.

— Constat că ei nu pierd timpul.

— Nu, spuse Bătrânul. De aceea vreau să te întorci acasă.

— Și ce voi face când mă voi trezi cu ei la ușă? întrebă Harvath.

— În primul rând, nu te opui. Când s-au dus acasă la judecătorul Leascht, au mers înarmați până în dinți.

— Vor avea nevoie de mai mult de-atât dacă vor veni acasă la mine.

— Nu fi prost. Vor fi pregătiți pentru tine. Îți cunosc trecutul.

— De ce m-aș preda lor?

— Fiindcă trebuie să-l salvăm pe judecătorul Leascht.

— Cu tot respectul, dar a avut ocazia să scape, replică Harvath. De ce să riscăm acum?

— Deoarece efectul de imagine este important, răspunse Carlton. În calitate de președinte al Curții Supreme, Leascht este reprezentantul justiției care deține cel mai înalt grad. Oamenii îl știu și îl respectă. Prezintă mai multă credibilitate decât secretarul Trezoreriei și toți reprezentanții Congresului și senatorii la un loc. Poporul îl va urma.

— Vorbim în continuare despre o lovitură de stat? întrucât mi se pare că ar fi vorba despre o revoluție.

— Dacă nu vom reuși să înăbușim lovitura de stat, va trebui să ne gândim cum să acționăm în continuare, cum să ne luăm țara înapoi. Indiferent ce se va întâmpla, poporul are nevoie de Leascht.

Bătrânul a dovedit încă o dată faptul că avea o gândire în perspectivă.

— Dacă voi fi reținut, ce voi face? întrebă Harvath. Trebuie să nascocesc un plan de evadare din închisoare?

— Nu, răspunse Carlton. Am eu un plan mai bun.

CAPITOLUL I

Când echipa DHS a bătut la ușa lui Scot câteva ore mai târziu, totul a decurs așa cum descriesese soția președintelui Curții Supreme, Virginia, că se întâmplase și în cazul judecătorului.

Membrii echipei au fost politicoși, dar fermi. Au adus cu ei întăriri, în cazul în care ar fi existat vreun dubiu referitor la caracterul serios al vizitei lor. Erau înarmați până în dinți și veniseră cu două transportoare blindate. Și, deși nu îi putea vedea, el simțea prezența a cel puțin doi lunetiști ascunși în întuneric.

Ar fi fost o luptă înverșunată. La naiba, ar fi fost o confruntare pe cinste, însă Carlton îi spusese foarte răspicat să nu opună rezistență.

Șiretlicul lor era foarte convingător. I-au verificat pulsul și au efectuat o consultație scurtă. Și asta din două motive.

Primul motiv era ca să-l convingă să coopereze – „Suntem de la guvern și ne aflăm aici ca să te ajutăm”. Al doilea motiv, ca să-i impresioneze pe vecini – „Sigur e bolnav, de aceea au venit după el”.

Era o tactică inteligentă să te folosești de o criză în sănătatea publică pentru a rotunji numărul celor pe care voiai să-i elimini din calea ta. Era mult mai ingenios decât să-i scoți din casele lor și să-i împuști în cap. Măcar aveau o bilă albă deoarece acționau cu stil. Aduseseră cu ei chiar și o ambulanță, răspunzând astfel la una dintre întrebările lui cele mai stringente – era imun? Nu exista niciun motiv ca ei să depună atât efort dacă nu era.

Același lucru se putea spune și despre președintele Curții Supreme, Leascht, și despre ceilalți membri ai Congresului care apăruseră brusc pe lista din baza de date „Main Core”. Nu iroseai atâtea resurse pe oameni care ar fi putut muri în cea mai gravă pandemie din istoria omenirii.

Dacă toți cei prezenți pe lista „Main Core” erau imuni, cum se întâmplase? De ce ei, și nu președintele sau mulți alții? Îi pusese această întrebare lui Carlton, precum și întrebarea dacă Pierre Damien fugise, într-adevăr, la Mount Weather. Bătrânul se străduia să găsească răspuns la ambele întrebări.

De parcă ar fi existat vreun dubiu că ambulanța nu ar fi făcut parte din toată șarada aceea, de îndată ce a plecat de la Bishops Gate, convoiul de mașini a ieșit de pe autostrada Mount Vernon Memorial și a pătruns în parcare parcului Grist Mill, unde aștepta elicopterul Astar al DHS. El se întrebase cum aveau de gând să treacă de aglomerația din trafic pentru a-l duce la punctul de tranzit. În acel moment primise răspunsul.

Atunci când îi verificaseră semnele vitale, îl întrebase pe unul dintre bărbații îmbrăcați în combinezoane HAZMAT unde plănuiau să-l ducă.

„Fortul A.P. Hill”, îi răspunsese acesta.

„De ce? îl întrebase Harvath. Ce se află la Fortul A.P. Hill?”

„Spitalele nu mai fac față. Au deschis un centru de sănătate acolo.”

„Centru de sănătate, pe naiba”, reflectase Harvath. Era un lagăr de internare.

Deși persoana de contact a lui Carlton din interiorul DHS nu cunoștea nimic despre „Main Core”, știa că FEMA descoperise o listă pe care apăreau cetățeni presupus infectați și care urmau să fie trimiși într-un așa-zis spital improvizat, care se afla la Fort A.P. Hill, situat la vreo sută douăzeci de kilometri sud de D.C.

Când îl întrebase cum vor ajunge acolo, persoana de contact îi răspunsese că vor lua trenul din Union Square odată ce se va aduna primul val de bolnavi.

Harvath a fost coborât din ambulanță și predat echipei îmbrăcate în costume HAZMAT, aflată la bordul elicopterului.

În timp ce elicopterul se ridica în aer, Harvath a privit șirul

de vehicule ale DHS ieșind din parcare și îndreptându-se către următorul nume de pe lista lor. S-a întrebat câte astfel de echipe făceau același lucru, în același timp, în fiecare stat al țării. Câte alte „centre de sănătate” mai existau?

Străzile și autostrăzile care duceau sau ieșeau din D.C. erau inundate de râuri de lumini roșii. Oamenii încercau fie să plece din oraș, fie să ajungă acasă. De la înălțimea la care se afla, Harvath a observat că izbucniseră incendii în mai multe locuri. Erau prea multe ca să fie o coincidență, începea să dispară și ultima fărâmă de civilizație. Începuseră jafurile.

Elicopterul a aterizat în fața gării Union Square. Traficul fusese oprit și baricadele, ridicate. Mii de oameni furioși se îmbulzeau, încercând să treacă de ele. Erau familii cu copii mici, persoane în vârstă. Câțiva bărbați reușiseră să ajungă dincolo de baricadă și ajutau să treacă peste ea un bărbat în scaun cu roțile. D.C. Și Amtrak Police Department (APD) nu mai făceau față. Întreaga situație era ca un butoi cu pulbere gata să explodeze.

Elicopterul a fost întâmpinat de patru ofițeri DHS în uniformă, cu veste grele antiglonț, echipament respirator și mănuși din latex. De îndată ce rotoarele s-au oprit, aceștia i-au spus lui Harvath să-și întindă brațele ca să-l poată percheziționa.

Încercând să acopere zgomotul produs de elicea elicopterului, unul dintre ofițeri a strigat:

— Unde vă sunt actele?

Harvath s-a uitat nedumerit la el.

— *Actele*, repetă bărbatul. Unde vă sunt actele?

Conștientizând că Harvath habar nu avea despre ce era vorba, ofițerul a fugit la elicopter și a bătut cu pumnul în ușa pilotului, înainte ca aparatul să decoleze.

Întorcându-se cu un teanc de documente, ofițerul a făcut un semn din cap către colegii lui, apoi l-au lăsat pe Harvath înăuntru.

Un val de civili era lăsat să treacă, doar că ei aveau bilete de tren. Aceștia erau ținuți departe de activitățile DHS.

Înăuntru se afla o masă lungă, pliantă, în spatele căreia ședeau alți ofițeri DHS, cu măști pe față și cu mânuși trase pe mâini.

— Harvath, Scot Thomas, spuse ofițerul comandant, întinzându-le actele. Scot, cu un singur „T”.

Ofițerul corpolent și rumen în obraji, care ședea la masă, a luat actele și a îndreptat un termometru digital spre capul lui Harvath ca să-i verifice temperatura.

— 36,7, zise durduliul, fără să se uite la el.

Lui Harvath îi scăzuse temperatura. Având în vedere efortul fizic pe care-l depusese mai devreme, nu fusese surprins să vadă că îi crescuse ușor.

— Vreun simptom? continuă bărbatul.

— Ce fel de simptom? se miră Harvath.

— Dureri musculare, dureri de cap, frisoane, vomă sau diaree?

— Nu. N-am nimic. Ce se întâmplă?

— Ați intrat în contact cu o persoană infectată. Veți fi dus la un centru de sănătate FEMA, unde veți fi pus sub observație.

— Ce e acela „centru de sănătate”?

— Nu știu, răspunse ofițerul.

— Cât timp voi sta acolo?

— Nu știu.

— Măcar știți cu cine am intrat în contact?

Ofițerul a răsfoit documentele.

— Pare să fie cineva de la biroul dumneavoastră.

— Cine?

— Nu știu.

— Dacă e cineva de la birou, asta înseamnă că toți cei cu care lucrez vor merge la acest centru de sănătate, nu?

— Nu știu, repetă bărbatul, apoi, după ce notă ceva pe documente și scoase dintr-o cutie din spatele lui o insignă

mare, cu un pătrat albastru-deschis în mijloc, adăugă: Prinde-ți asta.

— Ce-i asta? Stai, nu-mi spune *Nu știu*.

— Faci pe deșteptul, ai? îl întrebă durduliul, privindu-l în cele din urmă pe Harvath în ochi.

Harvath i-a răspuns zâmbind:

— Nu știu.

— Luați-l de-aici! izbucni ofițerul, înainte să strige: Următorul!

Când Harvath și însoțitorii lui au ajuns la vreo cinci metri de masă, ofițerul corpolent le-a ordonat să se oprească și s-a apropiat cu pași greoi de ei. Abia mai respira.

— Ți-am dat insigna greșită, zise el, arătând către cea pe care Harvath tocmai și-o prinsese în piept. Dă-mi-o.

Harvath a desfăcut-o din piept și i-a înmănat-o.

— Asta-i a ta, zise el, pe urmă trânti insigna în palma lui Harvath și se îndepărtă, clătinându-se.

Harvath a întors-o. În locul pătratului albastru era o stea aurie.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă el pe unul dintre ofițerii DHS de lângă el.

— Încetează cu întrebările și prindeți-o la piept, răspunse bărbatul.

Harvath s-a conformat.

Nici nu a apucat bine să-și prindă noua insignă, că echipa DHS a luat-o brusc la stânga și l-a condus într-o altă parte a gării.

CAPITOLUL LI

Restaurantul Club Acela al companiei Amtrak fusese transformat într-o sală de așteptare securizată. Nu existau ferestre, însă existau băi, iar ieșirile erau păzite de agenți înarmați până în dinți și îmbrăcați în echipament tactic negru, întocmai ca al acelor care veniseră după el. Harvath s-a uitat în jurul lui, dar nu a recunoscut pe nimeni.

DHS, la fel ca toate agențiile federale, era un amestec de agenți binevoitori, agenți răuvoitori și agenți indiferenți. Era convins că oamenii aceia habar nu aveau ce reprezenta baza de date „Main Core” și că ajutau, fără să știe, la implementarea ei. Faptul că ei nu-și părăsiseră posturile în vreme ce virusul făcea ravagii sugera mult despre devotamentul și profesionalismul de care dădeau dovadă.

După ce a fost înregistrat la recepție, lui Harvath i s-a spus că putea să servească mâncare, apă sau cafea. Urmau să facă un anunț atunci când trenul va fi gata de plecare. Harvath a întrebat un agent când se va întâmpla acest lucru, însă a primit același răspuns: „Nu știu”.

Scot și-a turnat niște cafea și a rotit încet privirea prin încăpere. Toți cei prezenți acolo purtau aceleași stele aurii. Existau câteva femei, însă cei mai mulți erau bărbați. Unii stăteau de vorbă și aparent se cunoșteau. Alții păreau mai rezervați. Persoanele adunate acolo erau de vârste și rase diferite. Harvath l-a zărit pe președintele Curții Supreme, Cameron Leascht, în spatele sălii, citind un ziar. Era unul dintre cei care păstrau o atitudine rezervată.

— Domnule judecător Leascht? îl întrebă Harvath când se apropie de el.

Bărbatul a îndoit colțul ziarului doar atât cât să se uite la străin, apoi a revenit la articolul pe care-l citea.

Harvath s-a așezat pe scaunul de lângă el.

— M-a trimis domnul director McGee.

Bărbatul și-a întors încet capul și l-a examinat pe Harvath.

— Doamna Leascht l-a sunat imediat ce ați fost reținut.

— Zău?

— Da, domnule.

— Cum pot ști că nu ești implicat în povestea asta? întrebă Leascht, arătând cu bărbia înspre încăpere.

— N-aveți cum. Va trebui să aveți încredere în mine.

— De ce aș avea încredere în dumneata?

— Din două motive, răspunse Harvath. Primul, oamenii mei au fost cei care au descoperit baza de date „Main Core” despre care v-a avertizat McGee. Al doilea, doamna Leascht vă așteaptă și am de gând să vă scot de aici.

Reușise să-i capteze atenția judecătorului.

— Unde mergem?

— Unde aș fi vrut să mergeți de la început. La Camp Peary. Președintele Curții Supreme a pus ziarul deoparte.

— Care-i planul?

Harvath a tăcut preț de o secundă.

— Nu avem încă un plan, dar când vă voi spune că e timpul să plecăm, stați pe lângă mine și faceți ce vă voi spune eu.

Judecătorul a început să râdă.

— Ce e? îl întrebă Harvath.

— În ultimele ore mi-am pus cenușă în cap pentru că nu l-am ascultat pe Bob McGee și m-am rugat să trimită Cavaleria după mine. Mi-am imaginat că vor da buzna în încăpere, însă nu mi-a trecut prin minte că mi se va spune: „Încă lucrăm la un plan”.

Harvath l-a plăcut pe loc pe judecător.

— Ce ați vrea să vi se spună?

— Nu știu, zise judecătorul. Ceva de genul: „Navy SEAL, am venit să te scoatem de-aici”, ca în filme.

A fost rândul lui Harvath să râdă.

— Ce e? îl întrebă Leascht.

Harvath i-a făcut cu ochiul.

— Faci parte din SEAL?

— Da, și-am venit să vă scot de-aici. Apropo, filmul acela a fost plin de inexactități.

— Ce n-a fost bine?

— Pentru început, soldații SEAL sunt mai chipeși.

Leascht a zâmbit, iar Harvath se bucura că judecătorul nu-și pierduse simțul umorului. Era un coșmar să salvezi un ostatic cuprins de panică. Dacă președintele Curții Supreme va reuși să-și păstreze optimismul și stăpânirea de sine, atunci vor putea înclina balanța în favoarea lor.

Deoarece Leascht nu mâncase nimic, Harvath a așezat pe o farfurie câteva sendvișuri și s-a întors cu două sticle cu apă. În timp ce bărbatul mânca, Harvath i-a povestit tot ceea ce aflaseră până în acel moment.

— *Salus populi suprema lex esto*, spuse Leascht. Cicero. „Salvarea poporului să fie legea supremă.”

— *Inter arma enim silent leges*, replică Harvath, rostind un citat latin cunoscut. „În vreme de război, legea este mută.”

Leascht a clătinat din cap.

— În vreme de război, legea *rămâne* mută. Tăcerea duce adesea la violență. După cum spunea și Dietrich Bonhoeffer, pastorul evanghelic-lutheran, opozant al național-socialismului: „Tăcerea în fața răului este un rău în sine. Să nu vorbești este o vorbă în sine. Să nu acționezi este o acțiune în sine”.

Harvath a dat să răspundă, când difuzorul de deasupra capului a prins viață, iar „stelele aurii” au fost anunțate de plecarea trenului.

Harvath s-a uitat la judecătorul Leascht.

— A sosit momentul să acționăm.

În timp ce mergeau de-a lungul peronului, Harvath era cu

ochii în patru și înregistra în minte poziția fiecărui paznic, a fiecărui pasager.

Unii pasageri nu păreau îngrijorați despre situația în care se aflau și continuau să socializeze. Alții își târau picioarele, oarecum resemnați în fața viitorului care-i aștepta.

El a numărat coloanele în timp ce treceau pe lângă ele. Se aflau pe peronul corect și se apropiau de locul respectiv.

Când a zărit coloana desemnată, Harvath a început să încetinească pasul. S-a aplecat în față ca și când l-ar fi durut ceva.

— Ești bine? îl întrebă judecătorul Leascht.

— Pregătiți-vă, îl atenționează Harvath. Stați în spatele meu. Mișcați-vă odată cu mine.

Leascht a încuviințat.

Apropiindu-se de coloană, Harvath s-a pregătit. Dacă ar fi fost oriunde altundeva, ar fi fost stăpân pe situație. Ar fi nimerit țintele în cap. Rând pe rând însă nu și acolo, nu și în cazul ofițerilor DHS. Nu erau inamicii lui, ci bărbați și femei de treabă, care doar își făceau datoria. Linda Landon însă era cu totul altă poveste. Nu avea nicio reținere în a o ucide. I-ar fi omorât pe ea și pe Pierre Damien într-o clipită, dar acești ofițeri nu meritau să moară. Spera ca și ei să gândească la fel despre el.

Ajuns în dreptul coloanei, Harvath s-a oprit și s-a prefăcut că îi era rău. S-a rezemat de un tomberon, a dat capacul la o parte și s-a pregătit să vomeze. Judecătorul și-a așezat mâna pe spatele lui ca să-l liniștească.

Scot a înjurat de îndată ce a atins cu degetele interiorul capacului. *Unde era restul?* Cum putea să-l salveze pe președintele Curții Supreme cu două grenade fumigene? *Trebuia să mai fie ceva.*

Vârându-și mâna mai adânc, a descoperit că arma pe care o ceruse se afla acolo, sub niște ziare, într-un ambalaj din polistiren împreună cu patru încărcătoare.

A băgat încărcăturile în buzunar și a încărcat arma. De-a lungul peronului erau cel puțin șase agenți DHS în uniformă și patru ofițeri în echipamente tactice.

Uitându-se la judecător, l-a întrebat:

— Sunteți pregătit?

— Da, răspunse Leascht.

După ce a scos cuiul de siguranță al grenadelor fumigene, Harvath le-a aruncat în direcții opuse și a sărit de pe peron pe șine. Leascht l-a urmat. Era mult mai în vârstă decât Harvath, dar se mișca suficient de repede.

Au trecut pe peronul următor și au urcat într-o garnitură de tren care staționa. Apăsând butonul de urgență de lângă ușile din față, Harvath l-a ajutat pe Leascht să coboare pe șine și au continuat să se deplaseze.

A auzit strigătele bărbaților peste șuieratul trenurilor. Erau undeva în spatele lor și se apropiau.

Cei doi fugari au traversat un alt peron, apoi altul, au ajuns la următoarea garnitură de tren și au urcat într-un vagon. Însă, în loc să deschidă ușile din față și să sară din nou din el, ei au străbătut vagoanele, deplasându-se paralel cu șinele.

Harvath și-a scos haina și i-a spus lui Leascht să facă la fel, pe urmă le-au aruncat într-un tomberon. În plus, Scot și-a scos cămașa din pantaloni ca să-și poată ascunde arma.

Când a dat buzna în următorul vagon, Harvath i-a luat prin surprindere pe doi polițiști de la APD, care făceau o inspecție. Aceștia și-au scos armele la fel de repede ca și el.

— Aruncă arma! strigă unul dintre ei. Acum! Aruncă arma!

— U.S. Marshal, răspunse Harvath. *Voi să vă aruncați armele.*

— Să vedem legitimația, spuse al doilea polițist.

— Eu sunt legitimația lui, declară Leascht, ivindu-se din spatele lui Harvath. Sunt Cameron Leascht.

— Președintele Curții Supreme? întrebă primul polițist.

— Da.

— Cei de la DHS nu ne-au spus pe cine caută, zise polițistul, lăsând arma jos. Ne-au dat doar o descriere.

— Fiindcă nu vor ca voi să știți, explică Harvath, lăsând și el arma jos.

Când l-a văzut făcând asta, cel de-al doilea polițist și-a lăsat și el arma jos.

— Ce naiba se întâmplă?

— Cineva din guvern vrea să-l asasineze pe președintele Curții Supreme, le-a răspuns Harvath cu sinceritate. Trebuie să-l scot de aici, însă agenții DHS ne stau în cale. Ne puteți ajuta?

Cei doi polițiști s-au uitat unul la celălalt, apoi primul a spus:

— Am bănuir că este ceva în neregulă. Îi urcă pe oameni cu forța în trenuri ca să-i ducă Dumnezeu știe unde? Nu mi-a plăcut chestia asta de la început. Ce trebuie să facem?

— Dați un anunț prin stație și trimiteți-i în altă direcție, undeva în partea cealaltă a gării.

— Se rezolvă, îl asigură polițistul.

— Mulțumesc, răspunse Scot, îndemnându-l pe judecător să treacă pe lângă polițiști. Acordați-ne treizeci de secunde ca să ajungem la capătul celălalt al garniturii.

Polițistul a consimțit, iar Harvath și Leascht au grăbit pasul. Odată ajunși în ultimul vagon, Scot s-a oprit o clipă ca să-i îngăduie judecătorului să-și tragă răsuflarea.

— Când vom coborî din tren, vă țineți capul aplecat și stați lângă mine, bine?

Leascht a confirmat, pe urmă Harvath a aruncat o privire pe geam. Drumul era liber. Reușise să-i păcălească pe cei doi polițiști, însă nu se aștepta să dea norocul peste el din nou. Numai un nebun ar fi crezut că domnul Murphy nu-și va pune legile în aplicare în D.C.

— Să mergem! spuse Harvath.

La coborârea din tren, au văzut doi ofițeri DHS alergând în

direcția în care-i trimisese polițistul Amtrak. Leascht și-a ținut capul aplecat, așa cum îl sfătuisese Scot, și nu s-a dezlipit de lângă el.

Însă de fiecare dată când Harvath credea că avea drum liber, el zărea un ofițer DHS, care-l obliga să-și schimbe traseul. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o altercație, dar începea să creadă că situația asta era imposibil de evitat. Apoi au găsit o cale de scăpare.

În fața Union Square Drive Northeast, fixat în bolta din piatră a fațadei clădirii, se afla un perete din sticlă. Harvath și-a scos pistolul și, țintind în sus, a început să tragă.

Zgomotul focurilor de armă și cel al geamului spart i-au făcut pe oamenii care se aflau înăuntru să dărâme baricadele și să se îmbulzească afară, cuprinși de panică, pe urmă s-au răspândit în toate direcțiile.

Scot l-a apucat de mână pe Leascht și au ieșit fugind din clădire, pe trotuar.

Au traversat în pas alergător strada și, sărind peste balustrada din piatră, au ajuns pe trotuarul care cobora înspre F Street, unde se afla Comisia pentru Valori Mobiliare și Schimb (Securities and Exchange Commission – SEC).

În fața lor se vedea 2nd Street. Acolo trebuia să-i aștepte Chase Palmer. Nu putea ști dacă judecătorul va rezista, deoarece acesta abia mai respira și părea suferind.

— Vă simțiți bine?

— Sunt bine, răspunse acesta. Nu te opri.

Harvath a încetinit pasul.

— Ți-am spus că sunt bine, repetă judecătorul.

— E o stradă lungă.

— Un motiv în plus ca să ne mișcăm repede, zise Leascht, grăbind, pasul.

Gând au ajuns pe 2nd Street, au luat-o la stânga și l-au găsit pe Palmer exact în locul unde acesta spusese că va fi, în mașina parcată pe o străduță de pe partea cealaltă. Auzeau

țipătul sirenelor care se apropiau. Palmer le-a făcut semn să se grăbească.

Fugeau pe mijlocul străzii și mai aveau cincisprezece metri, când Palmer a sărit din mașină cu pușca în mână și și-a proptit patul armei pe umăr.

Nu era nevoie ca Harvath să se uite în spate ca să vadă înspre ce își îndreptase bărbatul arma. Auzea urletul sirenelor în spatele lor și vedea reflexia luminii albastre a girofarurilor pe geamurile clădirii SEC din stânga lor.

— Repede, repede, repede! strigă Harvath, conducându-l pe judecătorul Leascht de pe stradă pe trotuar.

De îndată ce au ajuns pe trotuar, Palmer a apăsat pe trăgaci. Gloanțele au nimerit blocul motor și cauciucul stâng din față ale Fordului Crown Victoria al DHS. Ofițerul a băgat imediat maneta în marșarier și a rulat înapoi cât a putut de repede.

Câștigaseră ceva timp, însă nu suficient.

— Să mergem! strigă Palmer.

Harvath și judecătorul au fugit până la Palmer și au urcat în SUV.

Palmer a băgat SUV-ul în marșarier și a pornit din loc cu scârțâit de roți până într-o parcare mică, apoi a întors vehiculul, ca să-și poartă continua drumul înspre 3rd Street.

Când a țâșnit de pe străduță și a virat scurt la dreapta ca s-o ia înspre sud, el a „agățat” două mașini parcate.

Au trecut în viteză prin intersecția cu E Street, îndreptându-se către D Street.

— Unde mergem? îl întreabă Harvath.

— Au fost nevoiți să mute locația. Cineva a dat peste ei.

„Murphy”, a chibzuit Harvath.

— Trebuie să ieșim de pe strada asta.

— Recepționat, răspunse Palmer, accelerând.

Când a ajuns la D Street, el a apăsat frâna până în podea, pătrunzând prin alunecare în intersecție, și a tras tare de

volan ca să evite o coliziune.

— Aud sirenele, dar nu-mi dau seama de unde vin, continuă el, făcând slalom prin trafic.

— Nu-ți face griji în privința asta, spuse Harvath când trecură pe lângă Heritage Foundation și Massachusetts Avenue. Eu sunt cu ochii pe polițiști, tu fii atent la drum. La stânga ta se află Louisiana Avenue. Ia-o pe-acolo.

Palmer a urmat instrucțiunile lui Harvath. În timp ce traversau Ist Street NW, Scot a zărit lumina mai multor girofaruri albastre ale unor mașini DHS gonind pe Constitution Avenue, cu intenția de a le tăia drumul.

— Acum îi văd, zise el. La stânga.

— Va fi la mustață.

Când a ajuns la Constitution Avenue, Palmer a virat cu o viteză atât de mare, încât a pătruns pe banda opusă de circulație și a șters părțile laterale a trei mașini. Vehiculele DHS erau pe urmele lor.

— Virează la stânga, îi ordonă Harvath când ajunseră la următoarea intersecție.

Palmer a pătruns pe 3rd Street.

Abia străbătuseră un cvartal, când traficul s-a oprit în ambele direcții.

— Virează la dreapta! Virează la dreapta! strigă Harvath. Ia-o prin parc.

National Mall era un parc care se întindea pe mai puțin de trei kilometri, de la treptele Capitoliului până la Monumentul lui Lincoln. Lăsând 3rd Street în urma lor, mai aveau în față cinci artere care traversau parcul în locuri diferite. Palmer nu a încetinit când a ajuns în dreptul lor.

A evitat trei coliziuni laterale, însă a lăsat în urmă mai multe mașini accidentate, care au încetinit vizibil vehiculele DHS din spatele lor.

Întinzându-se după stație, Harvath a aruncat o privire la vitezometru. Mergeau cu aproape 140 de kilometri la oră.

- Ne apropiem în viteză, spuse Harvath.
- Recepționat, răspunse Sloane. Suntem pregătiți.

Traversând în viteză 15th Street și 17th Street, au trecut pe lângă Monumentul lui Washington și pe lângă Memorialul dedicat eroilor căzuți în cel de-al Doilea Război Mondial și au ajuns în dreptul Reflecting Pool, bazinul în apele căruia se oglindește atât Monumentul lui Lincoln, cât și Obeliscul. Erau în afara oricărui pericol.

Palmer a virat scurt la stânga, după Reflecting Pool, și a luat-o înspre râul Potomac.

Sub podul Arlington îi aștepta o șalupă militară de mare viteză sau Naval Special Warfare Rigid Hull Inflatable Boat – RHIB, pe scurt, pe care o trimisese generalul McCollum. Era unul dintre puținii oameni în care Reed Carlton avea încredere deplină.

Șalupa RHIB era prevăzută cu motor cu două turbosuflete, radiatoare de răcire „Caterpillar” și la bordul ei se aflau soldați ai trupelor speciale SWCC (Special Warfare Combatant-Craft).

Doamna Leasht era deja la bord, deoarece Sloane Ashby fusese să o ia de acasă.

După ce au coborât din SUV-ul lui Palmer, lângă Monumentul lui John Ericsson, au luat-o la fugă prin parcul Rock Creek înspre pod. Echipa SWCC i-a depistat imediat cu ajutorul ochelarilor cu vedere nocturnă și a adus șalupa mai în față.

Sirenele vehiculelor DHS răzbăteau din parcul National Mall, însă era prea târziu. Odată ce au urcat toți la bord, soldatul de la cârmă a pornit motorul și șalupa s-a făcut nevăzută în aval.

CAPITOLUL LII

CAMP PEARY

CIA rămăsese fără doi piloți de elicopter din cauza virusului. Agenția nu avea pe cine să trimită ca să-i aștepte pe acoperișul vreunei clădiri din D.C., cu atât mai mult cu cât nu se știa când își vor face apariția Harvath și judecătorul Leascht. Tocmai de aceea Bătrânul apelase la generalul McCollum.

Ian avea acces la elicoptere și la piloți, însă cu o potențială lovitură de stat în curs de desfășurare nu voia să trimită un elicopter militar în orașul D.C. Era foarte ușor de depistat și multe lucruri puteau merge prost. Prin urmare, ajunseseră la o soluție de compromis.

Echipa SWCC de la bordul șalupei RHIB fusese folosită în prima parte a misiunii de salvare. Odată ce s-au aflat în siguranță, McCollum a trimis un elicopter.

Locul de întâlnire era baza comună Anacostia-Bolling, pe celălalt mal al râului Potomac, vizavi de Aeroportul Național Ronald Reagan. Singurul spațiu aeronautic din bază era un eliport de treizeci de metri.

Ambarcațiunea RHIB a ajuns tocmai în momentul în care ateriza un elicopter UH-60 Black Hawk. După ce pasagerii au fost transferați, aeronava s-a ridicat în aer și s-a îndreptat către Camp Peary.

La aterizare la baza CIA, Lydia Ryan îl aștepta deja pe Harvath.

— Le-am obținut! zise ea, când se îndepărtară suficient de mult de zgomotul elicopterului. Helena i-a dat lui Mordechai toate parolele interceptate de la Damien. Le-a salvat în sistemul „cloud”. De îndată ce Mossad-ul a avut acces la ele, a reușit să spargă copia pe care a făcut-o după hard disk-ul lui Damien și să ne trimită toate informațiile înainte să cadă internetul.

Harvath s-a oprit în loc și s-a uitat la ea.

— A căzut internetul? Când? De ce?

Ryan a arătat cu capul înspre un Chevrolet Suburban care aștepta.

— Îți spun pe drum înspre TOC.

Harvath a lăsat-o pe Ryan să-i povestească, întrerupând-o doar atunci când avea nevoie de anumite detalii referitoare la subiect.

Pe scurt, erau șocați de ceea ce descoperiseră. Harvath nu era deloc surprins că DHS invocase faptul că jaful era încurajat de rețele media pentru a avea un motiv să oprească internetul. Teoretic, nu îl blocaseră de tot. Limitaseră accesul la o serie de web site-uri importante din Statele Unite, cum ar fi DHS.gov, CDC.gov și NIH.gov, unde puteau controla fluxul de informații. Dând vina pe zvonurile periculoase care contribuiau la răspândirea panicii și a frământărilor sociale, aceștia preluaseră controlul asupra posturilor de televiziune și de radio.

Cele mai uluitoare descoperiri însă aveau legătură cu virusul – se refereau în special la cine era protejat și cine nu.

Ryan i-a relatat cum, colaborând cu membri ai OMS, Damien și „Comisia planetară” reușiseră să implementeze vaccinul antigripal.

— Există o rețea internațională de oameni de știință care efectuează cercetări vizând gripa. Toți au legătură cu OMS. În fiecare an, în luna februarie, membrii OMS se întrunesc la Geneva pentru a „cosmetiza” următorul vaccin antigripal destinat emisferei nordice, spuse ea. Aceștia produc, de asemenea, o substanță numită „reasortiment cu creștere rapidă”. Practic, este un amestec de tulpini ale mai multor virusuri gripale pe care o dau fabricanților din sectorul privat

și din care aceștia fabrică vaccinurile. Însă de astă dată, nu au fost „combinați” doar virusuri gripale. Au găsit o cale prin care să strecoare în amestec și tulpina febrei hemoragice africane.

— Prin urmare, dacă te-ai vaccinat împotriva gripei, ești imun? întrebă Harvath.

Ryan a încuviințat.

— Doar dacă ai primit versiunea de vaccin special creată pentru emisfera nordică, în care intră doar America de Nord și Europa Occidentală. Damien a specificat clar cine voia să supraviețuiască. În Statele Unite, de exemplu, unde există o populație de peste trei sute de milioane de oameni, au fost produse în fiecare an doar o sută cincizeci până la o sută șaizeci de milioane de doze de vaccin antigripal. Anul acesta însă au crescut numărul dozelor. Dacă-ți amintești, fiecare doctor, fiecare reprezentant din domeniul sănătății publice a susținut sus și tare că lumea trebuie să-și facă vaccinul antigripal. Până și în emisiunile matinale se vorbea despre cum acest an va fi unul dintre cele mai rele din istorie. Această tactică a fost coordonată de OMS.

— Programul de vaccinare inițiat de „Carlton Group” pare să nu fi fost o tâmpenie la urma urmei, spuse Harvath. Am primit vaccinul la sediu. Dar DHS n-are de unde să știe asta.

— Am trei cuvinte pentru tine, îl contrazise Ryan. Fișe medicale electronice.

Cuvintele ei aveau logică. Orice sistem electronic putea fi piratat.

— Dar președintele, vicepreședintele și ceilalți oameni de la celelalte agenții n-au fost vaccinați?

— Ba da, anul trecut, așadar, nu sunt imuni la febra hemoragică africană.

— Și totuși, cum controlezi cine primește vaccinul antigripal atunci când e vorba de atâția oameni?

— Ai spus-o chiar tu, răspunse Ryan. Printr-un program de vaccinare. Persoana de contact a lui Damien de la Institutul

Național de Sănătate Publică a propus o campanie PR în care cei care ocupau funcții înalte în guvern să primească vaccinurile antigripale mai devreme. Au făcut videoclipuri cu ei pe când își suflecau mânecile, le-au făcut poze zâmbind în timp ce primeau vaccinul și i-au bombardat pe angajații federali cu imagini înainte de lansarea programului de vaccinare antigripală, atunci când injecțiile erau gratuite.

— Dar tu? Și directorul McGee?

— La vremea respectivă, amândoi eram nevoiți să călătorim, deci un doctor CIA ne-a făcut vaccinul. Și McGee a pozat, însă totul a fost de fațadă. Suntem siguri că nu vom păți nimic. Toți cei care apar pe lista din baza de date „Main Core” au fost consultați de un doctor particular, inclusiv președintele Curții Supreme, Leascht. El s-a implicat în campania PR până într-acolo încât a permis ca poza lui să fie folosită pentru a-i încuraja pe angajații din domeniul juridic să facă vaccinul antigripal. Evitând campania PR și adevăratul program de vaccinare, el și alții nu au primit vaccinul de anul trecut. Că veni vorba de vaccinuri, Carlton l-a contactat pe Ben Beaman, care a confirmat că toți angajații de la Clinica „Matumaini”, precum și locuitorii din satul vecin fuseseră vaccinați. CARE International a făcut toate aranjamentele ca vaccinul pentru America de Nord să ajungă și la ei.

Așa se explica de ce Leonce și Pepsy supraviețuiseră când fuseseră expuși la virus, iar comandantul rebelilor, nu.

— În concluzie, angajații clinicii și locuitorii satului vecin ar fi supraviețuit virusului dacă Jan Hendrik și oamenii lui nu ar fi fost trimiși să-i măcelărească, zise Harvath.

Ryan a confirmat.

— Și-acum ce facem?

— Directorul McGee vrea să vorbească despre asta direct cu secretarul Trezoreriei, răspunse Ryan. Nu-mi vine să-i spun lui Dennis Fleming „domnule președinte”.

— Ai primit vreo veste despre Porter?

— E un luptător. Doar atât știm.

— Secretarul Trezoreriei se află la „Mount Weather” împreună cu ceilalți? Întrebă Harvath.

— Da. McGee se va duce acolo cu elicopterul, însă va veni aici mai întâi. Vrea ca tu și judecătorul Leascht să-l însoțiți. Și Mordechai. Vor lua legătura prin telefon cu prim-ministrul israelian.

— Dumnezeule, Israelul nu a primit vaccinul bun, nu-i așa? zise Harvath.

— Nu, nu l-a primit.

— Doamnei colonel White de la USAMRIID i s-au adus la cunoștință toate astea? Cei care au primit vaccinul antigripal trebuie să fie informați că nu vor păți nimic, iar cei care nu l-au primit, în cazul în care vor rămâne în casele lor, ne vor ajuta să oprim răspândirea virusului.

— McGee e de părere că mai întâi trebuie să o înlăturăm pe Linda Landon, astfel încât DHS să ajungă pe mâini competente, adăugă Ryan. Apoi ne vom ocupa de restul.

— Și Damien? Este cumva la „Mount Weather”?

— Agenții Serviciului Secret cercetează sub acoperire centrul chiar în acest moment.

— Când va ajunge McGee aici? Întrebă Harvath.

— E deja în elicopter. Va sosi aici în douăzeci de minute. Nu prea avem mult timp la dispoziție, totuși aș vrea să vezi ce ne-au trimis israelienii.

CAPITOLUL LIII

Deși Ben Mordechai avea dureri mari și nu voia s-o lase singură pe Helena, înțelesese cât de important era ca el să participe la întâlnirea de la „Mount Weather”. Va avea un impact mult mai mare dacă va fi acolo să răspundă la întrebări și să reprezinte interesele Israelului.

Când elicopterul Sikorsky S-76, în care se afla directorul CIA, McGee, a aterizat, Harvath, „Bentzi” și judecătorul Leascht așteptau deja pe pistă. Copilotul i-a ajutat să urce la bord și, după ce s-a asigurat că toți își pusese răzătoare de siguranță, a sărit în elicopter și i-a confirmat pilotului că puteau decola.

În timp ce aeronava zbura către „Mount Weather”, McGee le-a explicat prin căști cum voia să decurgă întâlnirea. Voia disciplină, pur și simplu. Nu aveau decât o singură șansă. Zarurile fuseseră aruncate pentru restul lumii. În acel moment, McGee nu voia decât să salveze Statele Unite.

La Centrul de Operațiuni de Urgență „Mount Weather” au fost întâmpinați de agenții Serviciului Secret și conduși în complexul subteran printr-o rută secundară. Președintele interimar, Fleming, fusese anunțat că directorul CIA dorea ca vizita lui să rămână secretă.

Agenții Serviciului Secret efectuaseră o cercetare amănunțită a centrului, însă nu-l găsiseră pe Pierre Damien.

După ce i-a invitat într-o cameră improvizată pentru situații de urgență, agenții s-au retras. Peste câteva minute, Dennis Fleming a apărut pe ecranul plat și mare de la capătul mesei de conferință.

L-au salutat cu toții la unison: „Bună seara, domnule președinte”.

— Spuneți-mi domnule secretar Fleming, zise el. Din punctul meu de vedere, Paul Porter este în continuare președinte.

Fleming nu arăta prea bine. Nu era nevoie să-l întrebe careva dacă participase la campania de vaccinare antigripală. Bărbatul era șeful Departamentului de Trezorerie. Fusesse un conducător bun și un exemplu de urmat pentru angajații lui. În schimb, fusesse premiat cu febră hemoragică africană. Era incredibil de nedrept. Nu știa cât mai avea de trăit, însă refuzase să renunțe la muncă doar pentru că se afla în carantină. Erau prea multe lucruri de rezolvat.

McGee i-a expus situația generală, insistând asupra aspectelor importante și detaliind doar când îi cerea bărbatul.

După ce directorul CIA a terminat, bărbatul a spus:

— Vreau să se întrunească atât Cabinetul, cât și Consiliul Securității Naționale. *Acum!* Găsiți-o pe Linda Landon și spuneți-i să aștepte. O voi chema când voi considera de cuviință.

În mai puțin de cinci minute, toți membrii au intrat în cameră și au luat loc. Toți participanții la întrunire îl cunoșteau pe judecătorul Leascht și au dat mâna cu el. Cei care-l știau pe Harvath l-au salutat printr-un semn al capului. Nimeni nu avea idee cine era Mordechai.

Nedorind să piardă timpul, Fleming l-a lăsat pe McGee să ia cuvântul. Directorul CIA l-a contactat pe prim-ministrul israelian printr-o videoconferință în modul split-screen, afișajul monitorului este împărțit în sectoare, și i-a oferit informațiile pe care i le adusese la cunoștință secretarului Fleming.

Toți cei prezenți în încăpere erau șocați, mai ales cei care participaseră la programul de vaccinare. Fiecare era aproape sigur condamnat la moarte.

Toți voiau să știe dacă exista un antidot. Dacă oamenii vor primi vaccinul antigripal corect, beneficiile acestuia vor fi

retroactive? Erau întrebări la care, din nefericire, nu aveau un răspuns în acel moment.

Secretarul de Stat interimar, care participase și el la program, dar nu prezenta încă simptome ale virusului, a sugerat același lucru pe care Harvath i-l sugerase Lydiei Ryan. În Israel se aflau o mulțime de cetățeni americani și occidentali care vizitaseră țara când apăruse virusul. Dacă ei fuseseră vaccinați, îi puteau ajuta pe israelieni.

Prim-ministrul israelian a fost de acord și a spus cuiva care nu apărea în imagine să răspândească vestea imediat prin intermediul televiziunii și al radioului.

După câteva schimburi de replici cu prim-ministrul despre Pierre Damien și despre ce știau israelienii, McGee l-a prezentat pe Ben Mordechai, care a răspuns la o serie de întrebări, înainte ca directorul CIA să revină la subiectul legat de Statele Unite și de ceea ce trebuiau să facă.

Au discutat în mod deosebit despre Linda Landon și despre cea mai bună metodă de a o aborda. Fleming a chemat-o după ce toți cei prezenți au ajuns la un consens.

Harvath conducea echipa de intervenție prin pădurea de pini, în sus, pe panta abruptă. McGee trimisese un elicopter după Ashby, Palmer și un grup restrâns de contractori de la „Carlton Group”. Nimeni nu știa până la ce nivel ajunsese complotul și nici Fleming, nici McGee nu doreau să implice agenții din exterior.

Știau doar că Landon nu-i oferea adăpost lui Damien la „Mounte Weather”. Acesta era un om care, înțelegând situațiile de urgență, își alesese o redută. Ascunzișul lui era o cabană situată la capătul unui drum necirculat.

Spre norocul lui, Damien nu-i spusese nimic lui Landon despre acel loc. Ea cedase repede, așa cum se așteptase

Harvath. Privirea de pe fața ei când intrase în încăpere și îl văzuse pe judecătorul Leascht le-a spus tuturor că era vinovată.

Deși Damien fusese suficient de deștept încât să nu-i dezvăluie unde se afla „bârlogul” lui, stabilise anumite intervale în care el și Landon puteau comunica folosind telefonul securizat pe care i-l dăduse el.

Când o contacta, nu vorbea prea mult timp. Abia la a treia lui intervenție telefonică NSA a reușit să-i descopere locația.

Secretarul Fleming îl știa pe Harvath doar după numele lui de cod și după reputație.

Fusese prezent la o ședință în timpul căreia se discutase despre operațiunile lui Harvath în Pakistan. Știind că președintele Porter avea o părere foarte bună despre el, a consimțit ca Harvath să conducă echipa însărcinată să-l vâneze pe Damien.

„Cum se procedează? îl întrebase Dennis. Trebuie să vă dau anumite instrucțiuni? O listă cu ce trebuie și ce nu trebuie să faceți?”

„De fapt, ar fi mai bine să mă lăsați să merg și să-mi fac meseria.”

„Știi ce vreau, da?”

„Da”.

„Fă-ți treaba”, îi spusese Fleming.

Zicând astea, i-a dat undă verde lui Harvath.

Într-o oră se făcea ziuă. Până atunci, totul va fi luat sfârșit. Damien era întruchiparea diavolului – era mai rău decât Stalin, decât Hitler, decât Mao sau decât Pol Pot. Era mai rău decât toți laolaltă și, chiar și așa, această comparație nu putea descrie ororile pe care le comisesese.

Câte mame și câți tați erau copleșiți de durere în acel moment din cauză că ai lor copii fuseseră răpuși de acea boală cruntă pe care o dezlănțuise Damien? Câți copii își pierduseră părinții, câți soți, soțiile și așa mai departe?

Singurul lucru care putea contrabalansa acea durere era sentimentul de vină al supraviețuitorilor. Deși nu știau despre planul abominabil al lui Damien, aceștia beneficiaseră de generozitatea lui macabră. Harvath abia aștepta să-l facă să plătească pentru asta.

Primul fir de declanșare pe care l-au descoperit se afla la un kilometru depărtare de casă. Era fixat la nivelul pieptului, astfel încât căprioarele și alte animale să poată trece pe sub el. Harvath l-a arătat echipei lui, apoi și-au continuat drumul.

Au mai descoperit alte două fire de declanșare înainte ca Harvath să zărească silueta casei printre copaci. Pentru moment, Scot nu voia să se apropie mai mult. Era convins că și agenții de securitate ai lui Damien purtau ochelari cu vedere nocturnă. Trebuiau să acționeze cu grijă.

După ce le-a făcut semn oamenilor lui să se așeze pe poziții, el și-a luat de pe umăr pușca prevăzută cu amortizor, s-a întins pe burtă și a început să se târască încet înainte. Nu era nevoie să se grăbească. Aveau timp suficient la dispoziție.

A parcurs ultimii cincisprezece metri în douăzeci de minute. Din locul unde se afla, vedea perfect printre ultimii copaci partea din spate a casei.

Luminile nu erau aprinse. Un paznic, care purta ochelari cu vedere nocturnă, ședea înfofolit într-o haină, cu arma în poală, și atât de țepăn, încât Harvath s-a întrebat dacă nu cumva acesta dormea.

Apoi bărbatul și-a mișcat capul. Auzise ceva în dreapta lui. Harvath s-a întrebat dacă auzise echipa lui Ashby, care se ascundea în spatele copacilor.

„Este doar un raton, a reflectat Scot. Nu te ridica de pe scaun”.

Presimțind, cumva, că pândeau ceva în întuneric, bărbatul nu numai că s-a ridicat de pe scaun, dar a anunțat și prin stație. *La naiba!*

Harvath a văzut cum bărbatul se îndrepta ață înspre locul

unde se aflau Ashby și echipa ei.

Că era vorba de Congo, de D.C., chiar și de munții Blue Ridge – legile lui Murphy funcționau, peste tot.

În timp ce-l urmărea cu privirea pe bărbat, Harvath se ruga ca el să se oprească, să ia stația și să le spună colegilor lui că nu fusese nimic.

Orice speranță s-a spulberat când bărbatul s-a apropiat de copaci și i-a văzut pe operatorii ascunși în spatele lor. El și-a pregătit arma atât de repede, încât Harvath abia a avut timp să reacționeze. Nici nu a fost nevoit. Ashby era pregătită și i-a tras paznicului un glonț silențios în cap.

Harvath a sărit în picioare și a dat comanda să atace casa.

Când oamenii lui au ieșit din pădure ca niște stafii, Harvath avea deja un avantaj de câțiva metri.

La un moment dat, un agent de securitate și-a făcut apariția de după casă. Harvath s-a întors, a deschis focul și l-a eliminat.

Pe urmă a auzit în dreapta lui un sunet înăbușit când Palmer a împușcat un alt paznic care venise să vadă ce se întâmpla. Trei paznici doborâți. Din ceea ce îi spusese Helena lui Mordechai, mai trebuiau să fie cel puțin trei, plus Damien și servitorul-asistent, Jeffrey.

Ajungând în spatele casei, Harvath s-a apropiat de ușa glisantă din sticlă. A apucat de mâner și a tras ușa. De undeva din interiorul casei s-a auzit sunetul unei alarme. *Murphy*.

A trecut pragul și a pătruns într-un soi de cameră de recreere. Înăuntru mirosea a praf. Casa părea nelocuită. Se simțea un miros stătut de cafea și un iz de mortăciune, probabil vreun șoarece care putrezea undeva în spatele vreunui perete.

Harvath îl voia pe Damien. A grăbit pasul înspre locul unde credea că se afla acesta. La capătul coridorului era o ușă care părea a fi de la dormitorul principal. S-a îndreptat într-acolo, oprindu-se doar ca să verifice două debarale și o toaletă mică

pentru femeii.

Pardoseala acoperită cu covor scârțâia în anumite locuri sub ghetele lui. Oprindu-se brusc în fața ușii, s-a poziționat în lateral și a ascultat. Deoarece nu a auzit nimic, a dat să pună mâna pe clanță.

Înainte să apuce să facă asta, ușa s-a deschis din partea cealaltă și a dat nas în nas cu unul dintre oamenii lui Damien.

Vârând amortizorul sub bărbia bărbatului, Scot a apăsât pe trăgaci. Bărbatul, care era doar în chiloți și părea că voia să meargă la toaletă, a căzut secerat la podea, cu jumătate din țeastă zdrobită.

Cel de-al doilea bărbat, care dormise până atunci, bâjbâia după armă. Harvath l-a împușcat și pe el, apoi a ieșit din cameră.

Palmer și Ashby înaintau pe hol înspre el, dar Harvath le-a făcut semn să plece. Întorcându-se înspre bucătărie, a localizat casa scării și le-a semnalat să-l urmeze.

Scările scârțâiau mai tare decât pardoseala de pe hol. Scot a continuat să urce nestingherit.

Ajuns în capul scărilor, a zărit o ușă în dreapta. A apucat de mânerul rotund, l-a rotit încet și a deschis ușa. Era un birou mic plin cu valizoare Pelican de protecție a echipamentelor și tot felul de aparatură electronică. A rămas pe poziție și l-a trimis pe Palmer înăuntru să verifice.

Traversând un hol îngust, a dat peste o ușă în stânga lui care se deschidea într-o debara mică. Mai rămăseseră doar două încăperi. Într-una dintre ele trebuia să fie Damien.

Când a deschis ușa primei încăperi, a văzut că era o cameră de oaspeți și că dormise cineva în pat. Tocmai voia să-i facă un semn lui Ashby, când câmpul vizual i-a fost obturat.

Bărbatul trebuie să fi stat lipit de perete. Acesta a sărit în momentul în care văzuse ușa deschizându-se. Harvath nu a avut de ales decât să acționeze: Bărbatul era, practic, deasupra lui. Deoarece nu a reușit să-și potrivească arma ca

să tragă, Scot l-a lovit cu capul în ochelari, turtindu-i de fața atacatorului.

Bărbatul s-a dat în spate împleticindu-se, iar sângele a început să-i șiroiască pe față. În loc să se predea, acesta a atacat din nou. De astă dată, Harvath a avut suficientă distanță ca să-i tragă două gloanțe în cap. Mai rămăsese o singură ușa.

Harvath s-a apropiat de ea și a ascultat. Nu se auzea nimic. Însă nu percepușe vreun zgomot nici în celelalte două cazuri.

După ce le-a făcut semn oamenilor lui, a învârtit mânerul rotund. Ușa era încuiată. Așadar, s-a dat un pas înapoi, a lovit ușa cu piciorul, iar ei au dat năvală înăuntru.

La fel ca și în camera cealaltă, patul era nefăcut, însă ocupantul nu era nicăieri. În timp ce Ashby verifica sub pat și Palmer scotocea debaraua, Harvath s-a dus în baie.

Ușa glisantă nu fusese trasă de tot. Scot a văzut prin crăpătură cum un bărbat, pe care l-a recunoscut ca fiind valetul lui Damien, Jeffrey, tocmai își vâră țeava armei în gură.

A făcut un pas în spate și a tras două gloanțe unul după celălalt prin ușa.

Valetul a țipat disperat și a scăpat arma pe pardoseală.

Harvath a trecut prin ușa spintecată și a îndepărtat arma cu piciorul. Nu avea de gând să-l lase pe individul acela să se sinucidă ca un laș. Gloanțele îl nimeriseră mai jos de talie, unul înfigându-i-se în vintre.

Aplecându-se deasupra lui, Harvath a așezat amortizorul fierbinte pe rană, făcându-l pe valet să țipe și mai tare.

— Asta e din partea Helenei, spuse Harvath. Și-acum, zi-mi unde este Damien.

CAPITOLUL LIV

INSULA BIRD CAY, BAHAMAS DOUĂ NOPTI MAI TÂRZIU

Harvath a sărit din avionul de transport strategic greu C-17 Globemaster III, și-a deschis parașuta și a început să coboare încet prin aerul cald al nopții către luciul apei de sub picioarele lui.

Și-a desprins curelele din jurul pieptului și al taliei, după care a aterizat la aproape 60 de kilometri nord-nord-vest de Nassau. De îndată ce a atins apa cu picioarele, și-a desfăcut legăturile de pe picioare și a început să înoate, îndepărtându-se de parașută și lăsând-o să se scufunde. Cu rucsacul impermeabil legându-se în fața lui, a înotat înspre refugiu tropical de 101 hectare al lui Damien.

Francis Francis – sportiv britanic și moștenitor al companiei Standard Oil – cumpărase inițial insula privată în 1940. Pe lângă faptul că fusese un jucător de golf uimitor și membru al echipelor engleze de atletism și scrimă, acesta fusese și un aviator renumit, implicându-se în proiectul care a dus la inventarea scaunului ejectabil.

Insula îi găzduise pe bogații și puternicii acelor vremuri. Printre musafirii de vază ai lui Francis se număraseră: Marlene Dietrich, Greta Garbo, Noel Coward, Rock Hudson, David Niven, Ducele de Windsor și chiar regele Leopold al III-lea al Belgiei.

Pierre Damien evitase să păstreze această tradiție a ospitalității, preferând să ascundă faptul că era proprietarul acelei insule. Nici măcar Mossad-ul nu știa acest lucru.

Jeffrey dezvăluise acest secret, nu înainte însă de a fi constrâns. Individul era un ciudat. Deși Harvath îl chinase cumplit când îl interogase, bărbatului păruse să-i placă uneori. Individul avea probleme, chiar multe.

Acele probleme însă creau un profil psihologic care-l completa pe cel al lui Damien. Asemenea lui Renfield, personajul lui Bram Stoker din romanul *Dracula*, Jeffrey era devotat atât lui, cât și scopului său suprem. Se potriveau de minune.

Jeffrey nu numai că supraveghease tortura la care fusese supusă Helena, dar și inițiasse violul în grup după ce fugise Damien. La fel ca și șeful lui, acesta era răul întruchipat.

Rămăsese la reduta din Virginia pentru a intermedia comunicarea și a duce la bun sfârșit planul mârșav al lui Damien în cazul în care Linda Landon sau ceilalți nu și-ar fi îndeplinit obligațiile. Bărbații peste care dăduse Harvath la Clifton și pe care-i omorâse pregăteau provizii pentru locația secretă.

Conform spuselor lui Jeffrey, singurul mijloc de comunicare cu Damien era printr-un sistem e-mail extrem de securizat, trimis prin satelit.

Pe Harvath nu-l interesau toate astea. Nu avea nicio intenție să comunice cu Damien prin e-mail. Voia să stea de vorbă cu el față în față.

După ce a ieșit la mal în partea de est a insulei, a început să escaladeze coasta, având grijă să nu lase urme pe nisip. S-a ascuns în tufișuri, și-a despachetat rucsacul și și-a asamblat echipamentul.

Cu toate că nu avea o distanță prea mare de străbătut, plănuise să-și ia doar câteva lucruri cu el: un pistol H&K 45 Compact Tactical, un amortizor Knights Armament Company și un cuțit CRKT James Williams Shinbu. N-avea de gând să zăbovească prea mult. Va acționa repede și cu sânge-rece.

Înainte de a o lua din loc, și-a legat șireturile și a făcut ultimele verificări prin stație.

- Moonracer, aici Norseman. Mă auzi?
- Te aud perfect, răspunse Nicholas.
- Locațiile curente ale țintelor?

Nicholas i-a relatat ceea ce vedea prin satelit, iar Harvath și-a notat pe hartă locurile unde se aflau bărbații. Apoi s-a deconectat. Era timpul să se pună în mișcare.

A urmat drumul de la plajă până când a ajuns la o bifurcație, pe urmă a luat-o în direcția vest, înspre grupul de căsuțe albe pentru oaspeți din partea cealaltă a insulei înguste. Damien trebuie să fi găzduit echipa de securitate, pe care o adusese cu avionul, la jumătate de kilometru de reședința principală. Conform spuselor lui Nicholas, nu exista activitate. Nimeni nu stătea de pază acolo.

Când s-a apropiat, a ieșit de pe drum și a cercetat o serie de clădiri-anexe. A dat peste un garaj, un atelier de întreținere și o magazie – toate erau pustii.

Următoarea clădire care i-a ieșit în cale părea să fie locuința îngrijitorului. S-a furișat înăuntru printr-o ușă cu sită, care era descuiată.

Pe un suport de lângă chiuvetă se aflau câteva farfurii spălate, iar perdelele din bucătărie fâlfâiau în bătaia brizei marine care pătrundea prin ferestrele deschise.

De frigider era lipită o listă care cuprindea sarcinile gospodărești, precum și o listă intitulată „Program de masă pentru domnul Damien”. Ridicându-și pistolul, Harvath s-a furișat înspre dormitor.

Ajuns în fața ușii, și-a așezat degetul pe trăgaci, pe urmă a deschis-o ușor. Aceasta a glisat fără zgomot, deoarece balamalele erau unse bine. În pat dormea un cuplu mai în vârstă. Cei doi nu erau luptători.

Coborându-și arma, Scot s-a retras din cameră, a închis ușa în urma lui și a ieșit din casă.

Când a ajuns pe plajă, a descoperit un hangar mare pentru bărci, plin cu tot soiul de ambarcațiuni. Deasupra capului se afla un trolie cu ajutorul căruia așezai „jucăria” dorită pe o remorcă. Apoi aceasta cobora pe niște șine înguste până ajungea pe apă. De acolo puteau fi lansate șalupa de viteză,

barca prevăzută cu pânze, skijet-ul Yamaha Waverunner sau chiar un minisubmarin galben.

După ce s-a asigurat că nu era nimeni în hangar, Harvath a trecut mai departe, la prima căsuță pentru oaspeți. Mișcările lui erau estompate de zgomotul valurilor care se spargeau la mal.

La fel ca și căsuța îngrijitorului, și aceasta avea ferestrele deschise și obloanele trase pentru a permite brizei să pătrundă înăuntru. Căsuța avea două dormitoare, fiecare cu propria intrare de pe plajă. A deslușit prin perdele câte o siluetă dormind în fiecare dormitor. Ocolind căsuța și ajungând în partea cu plaja, a intrat pe prima ușă a căsuței.

Deși bărbatul dormea, Harvath l-a recunoscut imediat. Era unul dintre oamenii lui Jan Hendrik, participant la măcelul persoanelor din Clinica „Matumaini”, precum și al locuitorilor din satul din Congo.

Ținându-și pistolul îndreptat spre el, Harvath a lovit cu piciorul rama patului și a așteptat ca insul să deschidă ochii.

Când bărbatul a făcut-o, Scot și-a dus arătătorul la buze, avertizându-l să nu facă gălăgie.

— Eu sunt cel care l-a răpit pe șeful tău în Bunia, îi zise el în șoaptă. Am vrut să știi că toți acei oameni pe care i-ai ucis pentru domnul Damien în Congo – bărbați, femei și copii – erau cu toții imuni la virus.

Privirea șocată a bărbatului s-a transformat repede în altceva. A deschis gura ca să strige după ajutor, însă Harvath l-a împușcat de două ori în cap și a trecut repede în camera cealaltă.

Acolo dormea un alt măcelar. Scot a repetat figura, lovind cu piciorul rama patului și asigurându-se că bărbatul va afla de ce era acolo, înainte să-l împuște în cap.

Căsuța următoare era pustie, la fel și toaleta și dușul. În următoarea însă, se aflau alți doi mercenari ai lui Hendrik. Harvath s-a descotorosit repede și de ei.

A verificat și ultima căsuță, dar nu a găsit pe nimeni înăuntru. Știa unde erau ceilalți.

După ce și-a introdus un nou încărcător în armă, a ieșit afară și a luat-o înspre casa principală, aflată la o jumătate de kilometru în susul plajei.

Pe la jumătatea distanței, a dat peste o altă anexă, pe care a verificat-o înainte să se apropie de reședința lui Damien.

Casa era clădită în vârful insulei și oferea o priveliște spectaculoasă către ocean în trei direcții. Clădirea era în formă de „U”, partea centrală având două etaje, iar cele două aripi, care se întindeau de o parte și de cealaltă, câte un etaj.

Era construită din piatră adusă din cariera de pe insula Bird Cay și văruiată cu alb, la fel ca și căsuțele pentru oaspeți. Mai exista și o piscină impresionantă cu margini din aceeași piatră, iar curtea pavată era înconjurată de arcade. Întreaga proprietate avea un aer simplu și elegant, o amintire a vremurilor demult apuse.

Însă elementul arhitectural care-l interesa cel mai mult pe Harvath era scara exterioară din piatră, care ducea la o terasă a dormitorului principal, iar de acolo, sus, pe acoperiș. Înainte să ajungă la Damien, trebuia să treacă de restul echipei de securitate.

Doi bărbați patrulau agale în jurul casei. Harvath a început cu aceștia.

Amortizorul pe care-l folosea era unul excepțional, totuși trebuia să se asigure că absolut niciun sunet nu va răzbate prin aer și nu îl va demasca. După ce a pus piedica de siguranță la pistol, și-a scos cuțitul.

Arma albă avea o lungime de 37,5 cm, din care 24 cm erau din oțel cu conținut ridicat de carbon, iar lama cu vârful ascuțit era făcută pentru a despica și a pătrunde adânc. Fusesse fabricat pentru ca membrii Forțelor Speciale să-l poată întrebuința atunci când nu-și puteau folosi armele – cum era cazul pe proprietatea lui Damien.

Ascunzându-se după o arcadă din curtea exterioară, Harvath a așteptat să treacă primul paznic, apoi a atacat.

I-a astupat gura cu mâna stângă și l-a tras pe spate cât a putut de mult. Pe urmă i-a înfipt lama oblic prin coaste, perforându-i ambii plămâni și străpungându-i inima.

Harvath l-a ținut strâns pe paznic până când acesta a încetat să se mai zbată, pe urmă i-a tras trupul într-un loc unde nu putea fi văzut.

După ce și-a șters lama cuțitului de hainele bărbatului, s-a ascuns din nou după arcadă și l-a așteptat pe următorul paznic. Acesta și-a făcut apariția câteva minute mai târziu. Apoi s-a întâmplat ceva. În loc să treacă mai departe, el s-a oprit – chiar în dreptul arcadei. *Oare văzuse ceva? Oare știa cumva că Harvath se afla acolo?* Singurul cuvânt care i-a venit în minte lui Scot a fost acela care rima cu „gutui”.

Bărbatul stătea atât de aproape, încât îi auzea respirația. Pe urmă n-a mai auzit-o, însă nu pentru că paznicul se îndepărtase, ci pentru că se pregătea să atace.

Harvath a atacat prin stânga, dar bărbatul nu era acolo. Dispăruse în direcția opusă.

Răsucindu-se pe călcâi, Scot și-a întins brațul în spate, lovind cu vârful cuțitului în direcția opusă, pe urmă s-a întors cu tot trupul.

Paznicul înconjurase, într-adevăr, coloana mare prin partea cealaltă, iar vârful cuțitului l-a nimerit în partea inferioară a abdomenului.

Scot nu a pierdut timpul. Înfigând și mai adânc restul lamei, a ridicat-o în sus, dar paznicul i-a blocat înaintarea cu pușca. Apoi a vrut să-l lovească pe Harvath cu patul armei.

Scot s-a ferit, însă a primit în partea laterală a feței o lovitură dureroasă, deși razantă.

Aducându-și arma în față, paznicul s-a pregătit să tragă. Harvath avea o singură șansă.

Și-a scos lama din stomacul bărbatului, a înclinat-o

patruzeci și cinci de grade și a lovit mai sus.

L-a nimerit pe paznic în spatele urechii drepte. Răsucind-o repede, Harvath a terminat treaba. *Doi erau eliminați, mai rămăseseră doi.*

Un paznic se afla lângă intrarea principală, iar un altul, lângă glasvandul care dădea înspre piscină. În acel moment, lui Harvath nu-i mai păsa dacă bărbatii vor auzi sunetul scos de pistolul lui cu amortizor. Când se va întâmpla asta, nu vor mai avea pe cine să cheme în ajutor. Harvath a hotărât să-l elimine mai întâi pe paznicul de la intrare.

Înconjurând aripa de sud, s-a ascuns după arbuștii ornamentalii pe care-i plantase Damien.

Când s-a apropiat suficient de mult de ușa de la intrare și a avut o vizibilitate mai bună, Scot a tras, apăsând în succesiune rapidă pe trăgaci. Primele gloanțe l-au nimerit pe bărbat în piept, făcându-l să se aplece în față. Glonțul care l-a lovit în cap l-a încovoiat și apoi a căzut de pe scaun. „Și-acum, să ne bălăcim.”

Ultimul paznic era exact în locul în care-i spusese Nicholas că se va afla. În timp ce stătea de planton, acesta săvârșea un păcat capital. Fuma.

Harvath a simțit fumul de țigară cu mult înainte să-l zărească pe bărbat. A așteptat în întuneric până când paznicul a tras din nou cu nesaț din țigară, pe urmă l-a împușcat de două ori în cap, făcând țândări glasvandul. Mai rămăsese doar Damien.

Deși la început Harvath se gândise să folosească scările exterioare, în acel moment a luat o altă hotărâre. Dormitorul principal avea prea multe ferestre, iar dacă Damien era treaz, existau șanse mari să-l vadă. Prin urmare, Harvath s-a apropiat de ușa de la intrare, a înlăturat din calea lui trupul paznicului mort și a pătruns în casă.

Interiorul reședinței era așa cum și-l imaginase. De la pardoseala și ornamentele din marmură și până la scara lungă

și lată și tapetul verde, ca frunza de palmier, totul părea să fie neschimbat din 1940. Mai lipseau doar Humphrey Bogart sau Lauren Bacall care să traverseze holul ca să aducă niște gin pentru încă o porție de martini. După ce a verificat scările sub greutatea lui, Harvath a început să urce cu grijă înspre dormitorul lui Damien.

Al doilea etaj era amenajat aproape la fel ca și primul. Existau câteva dormitoare mai mici, însă erau toate pustii. Ajungând în dreptul dormitorului principal, Scot și-a pregătit pistolul cu amortizor și a deschis ușa.

Înăuntru nu era nimeni, iar patul părea neatins. *Ce naiba păzeau oamenii lui Hendrik?*

Harvath a verificat baia, pe urmă s-a întors și a cercetat restul încăperilor de la etaj. *Unde naiba era?*

A coborât în grabă scările și a controlat aripa de sud. A descoperit o bibliotecă, o sală de fitness, o sală de biliard și un bar, însă nici urmă de Pierre Damien.

Întorcându-se în clădirea principală, a verificat camera de zi și cea de recreere, apoi a continuat cu sala de mese. L-a găsit dincolo de ea.

Damien se afla în solariul din sticlă, de lângă bucătărie. Câteva panouri din sticlă fuseseră deschise, astfel încât el să audă oceanul și să-i simtă mirosul. Stătea cu spatele la Harvath, însă știa că era acolo.

— Unii dintre voi, evreii, sunteți mai inteligenți decât am crezut. M-am întrebat dacă vei veni.

Avea un ziar în poală, iar pe masa din dreapta lui se aflau un pahar cu vin roșu și sticla cu vin.

— Ține mâinile la vedere, spuse Harvath, apropiindu-se de el.

— Câți oameni a trimis Mossad-ul? Doar pe tine?

— Doar pe mine, răspunse Harvath, când ajunsese în fața lui Pierre Damien. Și nu Mossad-ul m-a trimis.

— Nu?

Era un bărbat dichisit – de la păr și unghii până la halatul alb, scrobît și pijamale.

— Ești cetățean american, zise Harvath. Statele Unite nu au nicio intenție să lase Israelul să pună mâna pe tine.

— Deci America te-a trimis să mă ucizi?

— Depinde.

— De ce?

— Dacă vei coopera sau nu. Îți spun din nou să-ți ții mâinile la vedere.

Damien și-a așezat mâinile pe brațele fotoliului și a arătat cu capul înspre paharul cu vin.

— Îmi permiți?

— Imediat.

Bărbatul se uita la Harvath, încercând să-l „citească”. Avea vreo slăbiciune de care putea profita? Era foarte greu de citit.

— Și ce vor Statele Unite?

— O mărturisire.

Damien a zâmbit, pe urmă zâmbetul lui s-a transformat în râs.

— Acum știu că ai venit să mă ucizi.

— Cum așa?

— Fiindcă nu te pricepi la negocieri.

Harvath și-a pregătit pistolul, a apăsât pe trăgaci și a făcut țândări sticla cu vin Château Cheval Blanc din 1947.

— După cum spuneam, Statele Unite vor mărturisirea ta completă, continuă el.

Damien tresărise atunci când arma se descărcase, însă încercase să nu lase să se vadă acest lucru.

— Și ce primesc în schimb? întrebă el, îndepărtând încet cu mâna cioburile din sticlă și picăturile de vin de pe mâneca lui.

— Depinde de cât de bine vei coopera.

— Va trebui să-mi dai un indiciu.

— Nu trebuie să-ți dau nimic, replică Harvath. Pot să-ți spun doar atât, că voi smulge o mărturisire de la tine într-un

fel sau altul. Tu decizi cât vrei să fie de dureros.

— Și dacă voi coopera?

— *Dacă* vei coopera, având în vedere că ești cetățean american, Statele Unite sunt pregătite să facă mai multe lucruri.

— Pe care tu nu mi le vei spune.

Harvath l-a privit fix, fără să spună nimic.

— Poate ești un negociator mai bun decât am crezut, zise Damien. Cu ce începem?

Bărbatul a continuat să povestească timp de două ore, convins fiind de viziunea clară și de superioritatea lui morală.

A încercat în repetate rânduri să-i explice lui Harvath că Statele Unite nu vor mai exista, că ideea de națiune-stat va dispărea.

Harvath fusese trimis după potcoave de cai morți, declară el, misiunea lui fiind ultima suflare a unui imperiu muribund. Peste câteva săptămâni, America pe care o știa el nu va mai exista. După ce aceasta va dispărea, împreună cu alte națiuni suverane, supraviețuitorii vor căuta un alt gen de guvernare, una mondială. Atunci Statele Unite vor face un pas în față și vor lua acest sceptru. Va începe o nouă epocă de aur a iluminismului, care va avea la bază respectul și o bună gestionare a planetei.

Harvath a rămas de neînduplecat pe tot parcursul discursului, intervenind doar atunci când bărbatul se îndepărta de la subiect.

După ce a obținut informațiile pe care le dorise, a vârât în husa impermeabilă micuța cameră video digitală, apoi a băgat-o în buzunar.

— Și-acum? vru să știe Damien. Ai obținut ce ai vrut. Cu mine cum rămâne?

Harvath l-a privit îndelung înainte să răspundă:

— Ai de ales. Te întorci pentru proces...

Bărbatul a pufnit la auzul acestei propuneri și l-a întrerupt pe Harvath:

— Unde? La Haga? Sau poate într-un loc ca Nürnberg? Poate că evreii vor avea suficientă energie ca să obțină extrădarea mea în Ierusalim sau în Tel Aviv. Poate că America va vrea să mă judece în fața Curții sale Supreme? Haide, mai bine, să o facem în Congo sau în fața sălbaticilor din Mecca. Procesul va fi difuzat în întreaga lume, astfel încât toată lumea să se poată bucura de condamnarea mea. Iar la sfârșit, voi atârna în ștreang.

Harvath a așteptat până când bărbatul și-a încheiat discursul, apoi a spus:

— Sau.

— *Sau* ce?

— Sau exilul.

— *Exilul?* repetă Damien, râzând. Cum a fost trimis Napoleon pe insula Elba?

— Doar că tu nu vei ajunge în Elba.

Bărbatul a râs și mai tare.

— Cui îi pasă?

— Am știut că asta vei spune, zise Harvath, ridicând pistolul. Nu-ți face griji, restul colegilor tăi ți se vor alătura în curând.

Și pe urmă a tras.

CAPITOLUL LV

Secretarul Fleming a murit la scurt timp după ce Harvath a transmis înregistrarea cu interogatoriul lui Damien de pe insula Bird Cay. Lista cu cei care trebuiau eliminați, pe care el o semnase, rămăsese valabilă. Când secretarul Apărării a ajuns în funcția de președinte interimar, acesta nu a reușit să-l contacteze pe Harvath.

Scot străbătea capitalele Europei ca un vânt rece, răspândind moartea. Asemenea unui războinic pe calul lui alb, el lovea cu violență și fără milă.

Indiferent unde s-ar fi ascuns membrii „Comisiei planetare”, Harvath îi găsea. Când îi găsea, îi omora.

După ce l-a eliminat și pe ultimul membru al comisiei, s-a dus din Lisabona în Malta, i-a scos pe toți afară din centrul de interogare „Solarium” și l-a omorât pe Jan Hendrik. Pe urmă a comandat o ladă cu whisky Jack Daniel’s și a băut trei zile la rând.

Nu se putea uita la știri. Nu putea asculta radioul. Nu se putea gândi la viitor. Nu exista niciun viitor. Oamenii din întreaga lume mureau atât de repede și în număr atât de copleșitor, încât trupurile lor nu puteau fi îngropate suficient de repede.

Când Vella a venit și a încercat să discute cu el, Harvath a tras un glonț în direcția lui. Era un foc de avertisment. Dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o – așa beat cum era. Se afla în cea mai jalnică stare din viața lui.

După treizeci și șase de ore, și-a făcut apariția un preot. Parcă apăruse de nicăieri, reușind să treacă cumva de sistemul de securitate și să intre în „Solarium”.

— Iisuse! exclamă Harvath când îl văzu.

— Nici pe departe, replică bărbatul.

— Ce cauți aici, Peio?

— Am venit să te salvez.

— De cine?

— De tine.

Harvath a ridicat ușor pistolul, apoi l-a lăsat jos și a luat sticla de Jack Daniels pe jumătate golită.

— Vrei să vorbim? îl întrebă Peio.

— Sigur. Cum naiba m-ai găsit?

— Mi-a șoptit o păsărică.

Harvath a râs.

— Nu te caracterizează astfel de glume, padre.

Peio a zâmbit, însă era un zâmbet de compătimire. Și el se afluase cândva într-o situație asemănătoare cu a lui Harvath în acel moment. Înainte să devină preot, fusese agent secret în Madrid. Trecuse prin scenele de groază în timpul atentatelor cu bombă de la metroul din Madrid, când își pierduse și soția. Pe urmă îi vânase pe făptași, căzând pradă setei de sânge. Iar când alcoolul nu a reușit să atenueze suferința și sentimentul de vină, a trecut la droguri.

Fusese un vârtej care-l împinsese în pragul iadului. Moartea își întindea mâna rece înspre el, când fusese găsit și salvat de un preot.

— Ar fi nedrept față de Nicholas să-i spun „păsărică”. Lasă-mă să reformulez. Un prieten mi-a zis că s-ar putea să ai nevoie de ajutor.

— Sunt bine, îl asigură Harvath.

Peio a privit dezordinea din jurul lui Scot.

— Văd.

— Îți pierzi timpul, padre. Sunt oameni care au mai mare nevoie de tine decât mine.

— Se prea poate, însă sunt aici. Vrei să vorbim? îl întrebă el din nou.

Era unul dintre cei mai tenace preoți din câți cunoscuse Harvath vreodată.

— Care e numărul morților acum?

— În Malta?

- În lume.
- Nu e de bine, concluzionă preotul.
- Așa mă gândeam și eu.
- Există însă și un aspect pozitiv.

Harvath a chicotit.

- Zău? Care? E traficul mai aerisit?
- Virusul și-a redus efectul de propagare.

Harvath nu se aștepta la asta. Ridicându-se în șezut, a întrebat:

— Cum adică *și-a redus efectul de propagare*?

— Unii experți, nu toți, cred că începe să se stingă. Din câte se pare, acesta a fost prea mortal și a ucis prea repede. Faptul că persoanele vaccinate le-au ajutat pe cele nevaccinate a reprezentat o cotitură uriașă. Nicholas mi-a spus că te-ai gândit la asta.

— Altcineva s-a gândit.

— Modestia la un om care se află în starea în care ești este de-a dreptul încântătoare.

Harvath i-a arătat prietenului său degetul mijlociu.

Padre Peio a zâmbit.

— Tu nu ești așa, Scot.

— Habar n-ai, Părinte.

— Poate că nu. Dar așa cred.

Harvath nu a răspuns.

— Ai ales să duci pe umeri o povară grea, să faci lucruri la care nimeni nu era obligat să se înhame. Însă tu te-ai încumetat. Dacă nu erai tu, răul și-ar fi făcut de cap.

Harvath tăcea în continuare.

Peio a dat să mai spună ceva, însă a renunțat. Îl cunoștea pe Harvath suficient de bine încât să știe că nu era genul de om la care să insiști.

Întinzându-se după sticla de Jack Daniel's, preotul și-a turnat în pahar, s-a așezat lângă cel mai apropiat perete, a rostit „Salud” și a luat o gură de băutură.

Au rămas tăcuți cel puțin o oră, trecându-și sticla de la unul la celălalt. În tot acest timp, Harvath i-a evitat privirea lui Peio.

— Astea nu sunt circumstanțele obișnuite în care ascult mărturisirile, dar dacă vrei să te spovedești, te voi asculta, spuse preotul.

Harvath a început să râdă, pe urmă s-a mai relaxat.

— Ce e? întrebă Peio.

— Într-o bună zi, când totul va lua sfârșit și vom fi doi bătrâni, poate vom sta împreună și mă voi spovedi. Până atunci, faptul că țin totul în mine mă ajută să merg mai departe.

Cunoscând prea bine acel sentiment, preotul a încuviințat:

— Te înțeleg.

— Până atunci însă, cred c-ar fi mai bine să revin acasă, zise Harvath, privind în jurul lui și renunțând să-și mai plângă de milă.

Padre Peio i-a zâmbit.

— Te pot ajuta în această privință.

CAPITOLUL LVI

VIRGINIA DE NORD

— Mulțumesc, spuse Reed Carlton când ieși pe veranda sanatoriului și îi întinse lui Harvath o cană cu cafea fierbinte. Pentru tot.

Soarele începea să se ridice încet pe cer, alungând aerul rece al nopții. În parcare de jos se afla camioneta pe care Palmer și Ashby, trimiși de Harvath, o umpluseră cu provizii aduse de la ferma Clifton a lui Damien.

Carlton le promisese angajaților sanatoriului că, dacă vor rămâne să îngrijească pacienții, va găsi o cale prin care să aibă grijă de ei și de familiile lor. El a început prin a trece pe la fiecare în parte ca să controleze cine fusese vaccinat și cine nu. Toți angajații sanatoriului fuseseră vaccinați, la fel și mai toți membrii familiilor lor. Cei nevaccinați fuseseră instalați confortabil în carantină.

După ce a rezolvat această problemă, a stabilit un program de pază. Un sanatoriu în care se aflau medicamente și care avea o bucătărie comercială era prima țintă a jefuitorilor.

Când s-a întors Harvath din misiune, jafurile continuau încă, însă erau mult mai sporadice. El insistase să facă parte din echipa de pază. Micul lor grup de operatori căliți în lupte era mai mult decât suficient ca să țină departe gloata care dădea târcoale.

Harvath vorbea de două ori pe zi cu Lara la telefonul prin satelit și îi spunea la fiecare final de conversație cât de mult o iubea. Nu îi zisese nimic despre traseul lui însângerat prin Europa. Sau despre cum clacase în Malta. Pentru moment, unele secrete vor face parte din ființa lui.

— Cum se simte președintele Porter? îl întrebă Harvath pe Bătrân.

— Doctorii cred că va supraviețui.

— Cum?

— Virusul are un grad de letalitate de 70%. Medicii luptă cu înverșunare împotriva lui cu antivirale și cu un medicament experimental pentru SIDA. Pare să funcționeze.

— Ați împărtășit această informație și cu celelalte țări?

— Bineînțeles.

— Dar „Bentzi” și Helena? întrebă Harvath.

— Se află încă sub îngrijire la Camp Peary. El nu a primit vaccinul, doar ea, prin urmare a fost supus tratamentului cu antivirale și este ținut sub observație. Până acum, totul decurge bine.

— Vreo veste de la Jessica Decker?

— Kinshasa, la fel ca restul Africii, pare ruptă dintr-o scenă a Apocalipsei. Foarte puțini au primit vaccinul antigripal corect, însă și acolo febra hemoragică africană s-a stins repede. Echipa SAS i-a dus pe Jambo, pe Leonce și pe Pepsy la Kinshasa, unde s-au întâlnit cu Decker. Din câte am auzit, au supraviețuit crizei. Se simt bine.

Harvath s-a bucurat să audă asta. Având în vedere că situația era sub control, sosise timpul să se pună în mișcare.

A mai luat o gură de cafea, apoi a vrut să vorbească, însă Bătrânul l-a întrerupt:

— Trebuie să pleci. Am luat legătura cu generalul McCollum. Va trimite un avion după tine.

În timp ce avionul cu reacție Cessna Citation X zbura cu viteză înspre Anchorage, Harvath încerca să uite tot ceea ce se întâmplase și aștepta cu nerăbdare viitorul.

După ce și-a turnat un pahar cu whisky Woodford Reserve, a astupat sticla cu dopul și a revenit la locul lui.

În timp ce sorbea din băutură, încerca să se deconecteze. Făcuse tot ce îi stătuse în putință. Nu putea controla ceea ce se

întâmpla în acel moment. Așa cum spunea mereu mama lui: „Nu poți să alegi întotdeauna situația în care să te afli, dar poți să alegi cum vei reacționa”. Era o zicală frumoasă, deși se îndoia că mama lui și-ar fi imaginat vreodată o astfel de situație.

Conform spuselor tuturor, boala nu se mai răspândea atât de repede. Acesta era un lucru bun.

Guvernul Statelor Unite intrase în defensivă. Se făcea tot posibilul pentru ca bolnavii să fie îngrijiți, în vreme ce starea de carantină a rămas în vigoare în speranța că virusul se va stinge. În acel moment, pe Harvath nu-l mai interesa nimic altceva decât să ajungă la Lara.

A dormit o vreme, însă nu suficient de mult încât să-și omoare timpul. După ce a urmărit un film, a încercat din nou să doarmă, dar a avut un somn agitat.

Când avionul a aterizat, într-un final, în Anchorage, abia aștepta să debarce și să urce în hidroavionul care urma să-l ducă la Lara și la Marco.

Cu geanta în mână, le-a mulțumit piloților și a coborât în grabă scările avionului, îndreptându-se repede spre următoarea legătură.

Odată ajuns pe la jumătatea scărilor, a fost surprins s-o vadă acolo, așteptându-l. Niciodată nu fusese mai frumoasă ca în acel moment.

În timp ce se apropia de ea, el a fost dat la o parte de dulăii lui Nicholas, Draco și Argos, care au luat-o la fugă pe scări în jos către Nina, care aștepta și ea pe pistă.

— Copii, spuse piticul când trecu pe lângă Harvath. Nu mă ascultă niciodată.

Harvath a zâmbit și a coborât ultimele trepte.

Când a ajuns la baza scărilor, Lara a fugit la el și și-a încolăcit brațele în jurul gâtului său.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors!

— Și eu, spuse el, sărutând-o.

— Mulțumesc, zise ea.

Harvath a privit-o nedumerit.

— Pentru ce îmi mulțumești?

— Pentru ceea ce faci. Indiferent cât de greu ar fi și indiferent cât de mult îmi displace asta, îți mulțumesc.

El voia să-i spună cât de vinovat se simțea pentru toți cei morți, cât de mult își dorea să existe o cale prin care să-i poată salva pe cei care urmau să moară, însă nu putea.

Ea îl cunoștea, deși nu în totalitate. Nimeni nu-i va descifra pe deplin, vreodată, ungherele sufletului. Oricum, ea era cel mai bun lucru din viața lui, iar el o iubea necondiționat.

— Vino aici, îi spuse el, trăgând-o mai aproape și sărutând-o. Ai idee cât de mult te iubesc?

Lara a dat să răspundă, când telefonul lui a început să sune.

— Arată-mi, spuse ea.

După ce s-a uitat la ecranul telefonului, Harvath l-a pus pe modul silențios și l-a vârât în buzunar.

— E un început bun, zise ea.

— Spune-mi ce urmează.

— Știu un băiețel care este extrem de nerăbdător să te vadă și să-l duci la pescuit.

— Abia aștept, zise Harvath, cuprinzând-o pe după umăr și conducându-i pe toți ceilalți înspre hidroavion.

MULȚUMIRI

Cu fiecare carte, scopul meu este acela de a evolua și de a deveni, astfel, un scriitor mai bun. Tocmai de aceea această muncă este atât de distractivă – este o provocare care îmi aduce multe satisfacții.

Când am scris această carte, am încercat să-mi depășesc limitele. Sper că a fost o lectură plăcută. Așa cum le spun tuturor oamenilor minunați pe care-i întâlnesc pe stradă, lucrez pentru voi – pentru cititori. Vă mulțumesc atât pentru sprijinul vostru, cât și pentru faptul că îmi recomandați romanele.

În semn de mulțumire și pentru a vă îmbogăți lectura, postez mereu material nou pe BradThor.com. Dacă nu ați accesat încă site-ul, vă rog să o faceți.

Mulțumirile mele se îndreaptă, de asemenea, către toți librarii din lume, care îmi recomandă romanele noilor cititori în fiecare zi. Nu există limbaj mai frumos decât cel al cărților. Atunci când ne recomandăm unul altuia cărți, împărtășim, într-adevăr, ceva special.

La un pahar cu whisky, Sean F. a spus o poveste care ar fi putut fi amuzantă, dacă nu ar fi fost atât de tulburătoare.

Povestea respectivă m-a ajutat să înțeleg mai bine o anumită mentalitate din Washington, D.C. Sunt recunoscător pentru asta și pentru alte sfaturi primite. Mulțumesc, Sean!

Rodney Cox mi-a oferit încă o dată multe detalii valoroase. Îți mulțumesc pentru tot, Rodney – dar în mod special pentru caracterul tău, pentru integritatea ta și pentru faptul că te pui în serviciul marii noastre națiuni, dând dovadă de altruism.

De fiecare dată când mă ajută James Ryan, îi mulțumesc lui Dumnezeu că este de partea noastră. Dacă aș încerca să vă explic modul în care funcționează mintea lui, nu m-ați crede. E de la sine înțeles că națiunea noastră are nevoie de mai mulți bărbați ca el. Am primit cu umilință laudele lui referitoare la

roman și continuă să fie un exemplu pentru mine. Mulțumesc, JR!

La început m-am gândit să plasez acțiunea romanului în Sierra Leone, înainte ca J'ro să-mi propună un alt loc, Congo. Decorul pe care mi l-a oferit a fost fascinant. Deoarece J'ro este un exemplu al profesionistului tăcut, a fost o onoare pentru mine să-l cunosc în acest ultim an. Mulțumesc pentru tot ajutorul acordat, J'ro!

Scott F. Hill, PhD, Jon Sanchez, Peter Osyff, Jeff Boss, Pete Scobell, Steve Adelman și Robert O'Brien mi-au răspuns la întrebări la orice oră și toți mi-au dat răspunsurile de care aveam nevoie. Sunt niște patrioți extraordinari, de pe urma cărora națiunea noastră a avut de câștigat. Mulțumesc, domnilor, pentru că m-ați ajutat cu cartea!

Personajele Ian McCollum (președintele Comitetului Șefilor de Stat-Major) și doamna colonel Sheila White (directoarea USAMRIID) au fost astfel numite în roman datorită contribuțiilor generoase aduse cauzelor în cinstea lor. Le mulțumesc tuturor celor implicați și abia aștept să vă revăd.

Codul de conduită este cel de-al cincisprezecelea roman al meu și toate romanele mele au fost publicate de extraordinara echipă de la Simon & Schuster's Atria, Emily Bestler Books și Pocket Books. Nemaipomenita Carolyn Reidy, minunata Judith Curr și spectaculoasa Louise Burke continuă să-mi ducă romanele pe culmi tot mai înalte. Sunteți cele mai bune. Nu vă pot mulțumi îndeajuns.

Soarele din mijlocul universului meu publicistic este fenomenalul redactor și editor Emily Bestler. Timpul zboară, într-adevăr, atunci când te distrezi. Ne-am ocupat împreună de cincisprezece cărți, iar lucrurile continuă să evolueze și să devină mai incitante. Mulțumesc pentru tot, Emily!

În acest an, 2015, am ridicat ștacheta mai sus decât oricând și i-am spus minunatului meu publicist David Brown: „Să vedem cum sari peste ea”. Și, ia ghiciți? A făcut-o – și nici

măcar nu a clipit. David, ești tare! Mulțumesc.

Cindi Berger, Cara Masline și echipa de la PMK continuă să ne uimească pe toți în fiecare an. Nu mi-aș putea imagina ce ar însemna domeniul publicistic fără ei. Mulțumesc pentru că ați fost de fiecare dată de acord cu ideile minunate.

Îi mulțumesc din suflet fiecărui membru al echipei de la Emily Bestler Books și de la Pocket Books, inclusiv lui Michael Selleck, Megan Reid, Matthew Rossiter, Irene Lipsky, Lisa Keim, Hillary Tisman, Jin Yu, Emily Bamford, echipei de vânzări de la Emily Bestler Books/ Pocket Books – Gary Urda, John Hardy și Colin Shields; lui Al Madocs și Departamentului de Producție Atria/ Emily Bestler Books; Departamentelor de Artă ale editurilor Emily Bestler Books/Pocket Books, inclusiv lui Albert Tang; vreau să le mulțumesc lui Chris Lynch, Tom Spain, Sarah Lieberman, Desiree Vecchio, Armând Schultz și întregului departament audio de la Simon & Schuster.

Dacă veți descoperi greșeli în roman, acestea îmi aparțin doar mie. Că veni vorba, extraordinara corectoare Lisa Nicholas a făcut tot posibilul să greșesc cât mai puțin. Bun venit în echipă, Lisa, și mulțumesc.

Dedic această carte formidabilului meu agent literar Heide Lange de la Sanford J. Greenburger Associates. Heide și cu mine lucrăm împreună încă de la prima mea carte și abia aștept să continuăm această colaborare. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine în toți acești ani, Heide! Ești un superstar.

Incredibilul și dinamicul duo alcătuit din Stephanie Delman și Rachel Mosner, doi pionieri importanți de la Sanford J. Greenburger Associates, m-a ajutat săptămână de săptămână pe tot parcursul anului 2015. Vă mulțumesc vouă și tuturor celor de la SJGA pentru tot ce faceți pentru mine.

A fost un an fabulos pentru noi la Hollywood și aș vrea să-i mulțumesc prietenului meu și, totodată, avocatului Scott Schwimer. Cu toate că se petrec în prezent, abia aștept să te

văd mai des.

Yvonne „Seabass” Ralsky și-a adus o contribuție extraordinară astfel încât noi să avem un an nemaipomenit (implicându-l chiar și pe soțul ei, Michael, care a răspuns la câteva întrebări referitoare la D.C. Pentru acest roman). Îți mulțumesc pentru entuziasmul și profesionalismul de care ai dat dovadă, pentru talentul tău și viziunile tale. Pentru o „acelerație” incredibilă!

Întotdeauna păstrez pentru final cele mai frumoase mulțumiri. Nu aș putea face ceea ce fac fără dragostea și sprijinul frumoasei mele soții Trish și a minunaților noștri copii. Nenumăratele mâncăruri pe care le-ai gătit și pe care mi le-ai adus în timp ce scriam m-au ajutat să-mi dau seama cât de iubit sunt. Nimic nu se compară însă cu dragostea pe care v-o port. Vă mulțumesc pentru sprijinul vostru necondiționat și fiindcă mă faceți cel mai mândru soț și tată de pe planetă.

A sosit momentul să-i trimit pe Scot Harvath și pe oamenii lui într-o nouă aventură. Dacă v-a plăcut această carte, n-o să vă vină să credeți ce v-am pregătit în continuare.

Aici iau sfârșit mulțumirile mele. Continuați să citiți cărți minunate!